

PACTUL TĂCERII

SANDRA
BROWN

SANDRA BROWN

Pactul tăcerii

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

LITERA

București

prolog

Noaptea aceea în 2000

- Dacă discutăm despre chestia asta, sigur-sigur o să fim prinși.

Lăsă aceste cuvinte să-și facă efectul, după care se uită direct în ochii celor trei persoane de lângă el, pe rând, folosindu-se mai degrabă de atitudinea lui hotărâtă decât de alte cuvinte pentru a le băga frica în suflete.

Cei patru, care stăteau îngrămădiți unii în alții, tocmai își reveneau după niște momente pline de adrenalină. Nu o făceau brusc, ci mai degrabă treptat. Acum, că nu mai exista pericolul iminent de a fi prinși în flagrant, inimile le băteau mai puternic decât era normal, dar încetiniseră până la un ritm acceptabil. Aerul pe care îl expirau în atmosfera umedă era la fel de fierbinte, dar răsuflarea nu le mai era atât de precipitată.

Și totuși, ce nu se ameliorase, nici măcar vreun pic, era tensiunea dintre ei.

Nu puteau risca să fie văzuți împreună în seara aceasta, dar înainte de a se despărți și de a-și vedea fiecare de drumul lui, trebuiau să se pună de acord. Dacă, în procesul creării acestei legături, intervenea discret și o amenințare, cu atât mai bine. Aceasta l-ar descuraja pe oricare dintre ei să încalce pactul de a-și ține gura. Respectai jurământul de a păstra tăcerea, altfel avea să fie vai și-amar de tine.

- Să nu vorbiți despre asta.

Părul celui care vorbea era ca stuful de culoarea paprii, care creștea direct din crăpăturile unui zid. Printre firele țepoase se ițea scalpul pistruiat.

- Să nu spunei absolut nimănui nimic, ce dracu'!

Sublinie fiecare cuvânt cu o mișcare decisă din mână, ca de înjunghiere, spre pământ. Pierzându-și oarecum răbdarea, persoana cea mai în vârstă din față spuse:

- Bineînțeles că nu.

Cel care își rodea unghiile cu mare zel scuipă o bucată, dând din cap în semn de încuviințare.

Al patrulea, cel mai tânăr dintre toți, își păstrase un aer de detașare relaxată și un calm remarcabil pe tot parcursul isprăvilor din seara aceasta. Ridică laconic din umeri, ca și cum ar fi spus „este clar, nici nu se pune problema”.

- Dacă vreunul dintre noi începe să se laude sau dă de înțeles așa ceva, chiar și în glumă, poate crea un efect de domino care e-n stare să...

- Poți să taci cu astea, îl întrerupse persoana cea mai matură. Am priceput din prima și oricum nu aveam nevoie de o lecție de la tine.

Șanțul în care stăteau ghemuiți era plin de buruieni, unele ajunse la maturitate, altele ofilite și culcate în noroi, doborâte de ultima ploaie torențială. Era adânc de 1,20 metri și reprezenta o tăietură cicatrizată urât între drumul îngust și un gard de sârmă ghimpată care demarca o pășune pentru vaci care duhnea a bălegar. Fără nici o adiere de vânt care să împrăstie mirosul, atmosfera caldă și apăsătoare era plină de un miros pătrunzător.

În centrul cercului format de cei patru era cauza predicii primite cu atâta resentiment: o geantă de pânză impermeabilă plină cu bani furați. Era o pradă mult mai mare decât preconizaseră, iar suplimentul neașteptat fusese în același timp motiv de entuziasm și de trezire la realitate. Îi făcea să-și dea seama că miza era mai mare, ceea ce alimenta și tensiunea. După replica tăioasă

despre predici inutile, nimeni nu se clinti și nu spuse nimic până ce tânărul detașat ridică mâna și plesni un șanțar care i se așezase pe gât, lăsând în urmă o dâră de sânge.

- De la mine n-o să afle nimeni. Nu-mi surâde deloc ideea de a merge la închisoare. Am mai fost și nu-mi place.

- Ai fost la închisoarea pentru minori, zise roșcatul.

- Tot se pune.

Persoana cea mai matură zise:

- Doar un prost ar da din fleancă despre asta. Și nu-i cazul cu mine.

Roșcatul cântări asta în minte câteva secunde, apoi dădu aprobator din cap, ca și cum s-ar mai fi liniștit.

- Bine, atunci. Încă ceva. Dacă ne întâlnim pe stradă, ne purtăm ca de obicei. Nu ne dăm peste cap ca să ne evităm, dar nici nu ne apucă prietenia așa, dintr-odată. Ne recunoaștem din vedere, poate ne știm suficient cât să schimbăm câteva vorbe, dar atâta tot. De-asta chestia asta o să meargă. E singurul lucru pe care îl avem în comun.

Împinse geanta de pânză cu vârful placat cu metal al cizmei lui. Cealaltă pereche de cizme de cowboy din cercul lor nu avea vârfurile placate cu metal. Nu erau purtate de frumusețe, era clar că aveau ceva ani vechime. În mod clar, nu era prima oară când fuseseră acoperite cu un strat gros de noroi. Perechea de cizme de cowboy maro, cu model, fuseseră lustruite bine înainte să ajungă în șanțul acesta. Pantofii sport bleumarin aveau kilometrajul destul de avansat.

- E mult să aștepti șase luni până să-i împarți, rosti persoana cea mai matură, măsurându-l din priviri pe roșcat. Între timp, de ce să rămână la tine? Nu am votat chestia asta.

- Nu ai încredere în mine să-i păstrez?

- Tu ce crezi?

Dacă bărbatul cu părul ca un stuf roșcat se simți jignit, nu o arătă în nici un fel.

- Păi, gândește-te la asta: eu sunt cel care-mi asum toate riscurile. Chiar dacă v-ați angajat să nu suflați nici o vorbă despre ce s-a întâmplat, dacă vreunuia dintre voi îi scapă vreun cuvânt aiurea și cineva cu legitimație de polițist află ceva și începe să-și bage nasul, eu sunt cel cu geanta asupra lui.

Ceilalți trei remarcaseră cât de apăsător rostise cuvintele despre polițist. Se uitară unii la alții cu o lipsă de încredere evidentă față de cel care se proclamase singur trezorer, dar nimeni nu îl contestă. Persoana cea mai tânără dintre ei ridică din nou dintr-un singur umăr, gest pe care roșcatul îl interpretează ca fiind pecetea consensului.

- De cum o să vă primiți partea, zise el, nu puteți să vă apucați să cheltuiți ca apucații. Fără mașini noi, fără nimic ce-ar putea sări în ochi, nimic care...

Persoana mai vârstnică îl întrerupse din nou, pe un ton și mai iritat decât înainte:

- Știi ceva? N-am nevoie de indicațiile astea ale tale.

- Nu-i nevoie să te-apuce sensibilitatea acum. Tot ce vă spun vouă e și pentru mine, să nu cumva să uit.

Roșcatul schiță un zâmbet împăciuitor, dar acesta nu se potrivea deloc cu ochii lui, care reflectau lumina sărăcăcioasă a lunii ca niște pumnale gemene. Apoi întoarse capul spre cel care își rodea unghiile, care deja nu mai avea degete pe care să nu le fi atacat.

- Ce-i cu tine?

- Nimic.

- Atunci termină cu foiala asta agitată. O să te facă să intri în vizorul tuturor.

Persoana cea mai în vârstă dintre ei susținu această idee:

- Are dreptate. Dacă dai semne de agitație, ai putea la fel de bine să mărturisești totul.

Cel vizat de aceste comentarii își luă imediat mâna de la gură.

- O să mă controlez. Mărul lui Adam i se coborî greu, în timp ce încerca să înghită nodul nervos format acolo. Doar că... știți și voi. Ochii i se ațintiră asupra genții. Tot nu-mi vine să cred că am făcut-o.

- Uite că da, răspunse roșcatul. Și, când o să te prezinți la muncă luni dimineată și o să fii informat că seiful a fost golit peste weekend, trebuie să te prefaci a fi la fel de șocat ca toți ceilalți. Dar fără reacții exagerate, îi preciză, ridicând arătătorul, pentru a-și sublinia ideea. Doar un „ei, drăcie” spus cu jumătate de glas e de-ajuns. Ceva de genul ăsta, ca să arăți că nu-ți vine să crezi, după care-ți ții fleanca. Nu face nimic prin care să atragi atenția asupra ta, mai ales dacă polițiștii încep să interogheze toți angajații magazinului, ceea ce sigur vor face. Când ți-o veni rândul, tu trebuie să faci pe neștiutorul și pe nevinovatul. Ai priceput?

- Da.

- Ai priceput? întrebă poruncitor persoana cea mai în vârstă.

- Sigur că da. Știu ce să fac.

Și totuși, chiar când își declara capacitatea de a face față, își șterse palmele, frecându-le în sus și-n jos de cracii pantalonilor, un gest care nu le inspiră deloc încredere celorlalți trei. Persoana mai în vârstă dintre ei scoase un oftat.

- Doamne, Dumnezeuule...

Agitatul se grăbi să îi liniștească pe ceilalți trei.

- Uitați ce e, nu e cazul să vă faceți griji în privința mea. M-am achitat de partea mea și o să continui să o fac. Sunt cam sperios, atâta tot. Asta pentru că suntem aici, sub cerul liber, așa... Schiță o mișcare cuprinzătoare cu brațul, indicând pășunea și drumul de țară pustiu. De ce ne-am oprit aici, până la urmă?

- M-am gândit că ar trebui să ne punem de acord, răspunse roșcatul.

- Și-am făcut-o. Cea mai vârstnică persoană dintre ei se puse în mișcare, pe marginea drumului, și îi adresă o privire cruntă de avertizare. Ai face bine să nu o dai în bară!

- Nu. Până luni o să fiu în regulă. Își umezi buzele și își compuse un zâmbet nesigur. Și, peste șase luni, o să ne scăldăm în bani.

Împreună, ieșiră din șanț, dar această proiecție optimistă nu se transformă în realitate.

Până dimineață, planul lor fusese făcut fărâme.

Unul dintre ei era în spital.

Un altul în închisoare.

Unul la morgă.

Iar cineva fugise cu prada.

capitolul 1

Prezent

- Doamne, Arden. Mă gândisem că este o dărăpănătură, dar...

Lisa își exprimă dezamăgirea cutremurându-se când intră pe ușa din spate în bucătărie și trecu în revistă condițiile în care sora ei mai mică trăia de cinci luni încoace.

Arden își urmă sora înăuntru și trase un scaun de sub masă. Așezându-se, observă că blatul acesteia nu se lăsase îmblânzit de lustruiala pe care i-o aplicase recent. Înainte de ziua de ieri, se agitase în legătură cu toate creștăturile și zgârieturile de pe el. Astăzi, nu-și dădea seama cum ar fi putut acestea să schimbe cumva lucrurile.

Lisa turuia în continuare. Arden reîncepu să o asculte.

- Ai adus pe cineva, să verifice mașina de gătit, să nu fie vreo scurgere de gaze? Ar putea fi un pericol. Ai sistem de alarmă, cu senzori de foc sau fum?

- Se numesc contracții Braxton Hicks. Consideră-le ca un fel de contracții de învățare. Dar o să treacă o lună sau cam așa ceva până ce o să ai așa ceva. Și, când se va întâmpla asta, să știi că nu e cazul să te sperii.

Asta îi spusese obstetricianul la ultimul consult prenatal. Dar contracțiile din urmă cu o zi nu fuseseră contracții Braxton Hicks. Se dovediseră a nu fi o repetiție și creaseră o agitație teribilă în raionul de fructe și legume al supermarketului. Făcu un efort să-și alunge

acest lucru din minte și să se concentreze asupra Lisei, care stătea în mijlocul bucătăriei, cu coatele lipite de coaste, ca și cum s-ar fi temut să nu se atingă din greșeală cu vreo suprafață contaminată.

- Mi-ai spus că ai ocupat doar câteva dintre încăperile de la parter. Aici cum e?

Lisa porni spre ușa deschisă și aruncă o privire la sufrageria formală și, dincolo de ea, la camera de zi. În urmă cu douăzeci de ani, fuseseră golite de toate mobilele, cu excepția pianinei, care se afla tot la locul ei. Arden fusese surprinsă să o regăsească acolo, dar se gândise că rămăsese pe loc din același motiv pentru care Lisa nu o luase cu ea când se mutaseră de aici. Cum să transporti ceva atât de mare?

- Presupun că încăperile de la etaj sunt la fel de goale ca astea, comentă Lisa. La prima vedere, nu pare că ai locui deloc aici. Aruncă o privire cuprinzătoare către scara interioară, după care se întoarse în bucătărie. Unde dormi?

Arden dădu din cap către camera învecinată cu bucătăria. Sora ei împinse ușa întredeschisă cu încheietura arătătorului.

Încăperea era un spațiu pătrat, fără elemente definitorii, cu o fereastră pătrată, fără elemente definitorii. Mama lor, Marjory, o folosisese pe post de debara universală, să depoziteze decorațiunile de Crăciun, hainele pe care urmau să le doneze la un magazin de caritate, croșele de golf ale tatălui lor, care erau folosite foarte rar, o mașină de cusut portabilă și altele asemenea.

Când Arden se mutase aici, se hotărâse să-și stabilească temporar dormitorul aici, în loc să ocupe vechea ei cameră de la etaj, nemaitrebuind să tot urce și să coboare scările în timp ce sarcina ei avansa, iar ea devenea tot mai greoaie.

Asta nu mai era o problemă acum.

Când primul junghi o străpunsese, Arden scăpase din mână mărul la care se uita și își lipise palmele de abdomenul umflat. Deși contracția aceea ascuțită și neașteptată o lăsase fără suflu, scosese un țipăt de spaimă.

– Ce s-a întâmplat, draguță?

Se întorsese către glasul acela plin de îngrijorare. Văzuse un chip plăcut, încadrat de păr cărunt, o bluză cu dungi albe și albastre și ochi plini de blândețe. Apoi o cuprinsese un alt val de durere, mai puternică decât cea de dinainte. Genunchii i se înmuiaseră.

– O, Doamne... Ți s-a rupt apa. Ai intrat în travaliu.

– Nu! Nu se poate. E prea devreme.

– În câte luni ești?

– E prea devreme! Vocea îi devenise ascuțită de la panică. Sunați la 911! Vă rog!

Lisa făcea comentarii despre dormitorul mohorât pe care și-l improvizase Arden.

– Pur și simplu nu înțeleg de ce ai ales să te întorci aici și să trăiești așa.

Arden mobilase camera cu un pat de o singură persoană, o noptieră și o veioză, plus o comodă cu sertare pe care o asamblase de una singură în două zile. Își amintea că avusese o senzație puternică de satisfacție și se închipuise asamblând un pătuț de copil în curând.

Oglinda pe care o agățase pe perete deasupra comodei reflecta expresia întristată a Lisei când se întoarse din nou spre ea, dând încet din cap în semn de refuz și privind-o pe Arden așa cum s-ar fi uitat la un manuscris antic indescifrabil.

– Ai ceva de băut pe-aici? Fără să aștepte răspunsul, Lisa se întoarse în bucătărie și deschise frigiderul. Bun... Cola fără zahăr. Sau ai prefera altceva? Aparatul de gheață funcționează?

Arden încerca să țină pasul cu gândirea iute a Lisei, dar mintea îi era plină de amintiri vii.

- O să fii bine. Întinde-te! Trage aer adânc în piept!

O tânără într-o ținută de yoga veni imediat ce bătrâna strigă după ajutor. Aceasta o ajută pe Arden să se lase jos, până ce ajunse să se sprijine de brațele unui alt străin care se poziționase în spatele ei. Îngenunchind lângă ea, tânăra continuă să-i vorbească pe un ton liniștitor și calm. Dar nimic din ce-i spunea nu o ajuta, nu cu durerea care o asalta, nu cu disperarea care era la fel de intensă.

Disperată, își îndesă palmele între coapse, într-un efort de a ține înăuntru viața pe care corpul ei încerca să o expulzeze înainte de vreme.

Lisa găsi paharele în dulapul în care își avuseseră locul dintotdeauna și umplu câte unul pentru fiecare. Aducându-le la masă cu ea, se așază față în față cu Arden. Sorbi din pahar, după care întinse mâna și îi acoperi palma cu a ei.

- Surioara mea cea mică...

Lisa rosti aceste cuvinte de alint într-o șoaptă plină de afecțiune, dragoste și îngrijorare. Iar Arden știa că toate acestea erau sincere. Lisa era în egală măsură nedumerită și iritată de alegerile de viață pe care le făcea ea. Lisa continuă:

- De când m-ai sunat, ieri, am fost într-o agitație continuă. Nu știu cât îți aduci aminte din ce s-a întâmplat aseară, dar când am ajuns la spital, erai când isterică la maximum, când de-a dreptul catatonică. Eram disperată. Și-apoi, de dimineață, când încercam să te scot de acolo...

- Cum te cheamă?

Lângă ea, aplecându-se peste corpul ei, asistentul de pe ambulanță îi luă locul femeii în haine de yoga. Era tânăr, cu un chip imberb.

- Arden Maxwell.

- Arden, o să avem grijă de tine, bine? Câte săptămâni are sarcina?

- 22.

Colegul asistentului, care părea a fi un culturist dedicat, îi luă pulsul și tensiunea arterială. Îi rugară pe toți cei care se adunaseră în jurul ei să se îndepărteze, după care o ridicară pe targă și o scoaseră astfel din magazin.

Era ora amiezii, iar soarele era sus pe bolta cerească. Razele erau de-a dreptul orbitoare. Totul se dizolva într-o imagine apoasă.

Își tamponă discret ochii, pentru a-și ascunde lacrimile. Probabil că Lisa observă asta, pentru că se opri din enumerat elementele enervante asociate cu externarea din spital.

- Ce vreau eu să spun e că abia acum pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Îmi pare sincer, sincer rău, Arden.

Îi mângâie ușor palma. Ochii lui Arden se umplură din nou de lacrimi. Își aținti privirea în paharul ei neatinș, plin cu cola, în care bulele de acid se ridicau rapid la suprafață, doar pentru a se sparge de cum ajungeau sus. Vii și în mișcare, stingându-se cât ai clipi.

În ambulanță, îi tăiară jeanșii. Fu acoperită cu un cearceaf. Când asistentul cu față tânără o consultă, fruntea netedă i se încreți.

Făcu un efort să se ridice un pic, să vadă ce îi determinase îngrijorarea, dar culturistul o ținu întinsă, cu palmele lipite de umeri, apăsând-o ferm, deși fără nici o urmă de răutate.

- Fetița mea o să fie bine, nu-i așa? suspină Arden. Vă rog... Spuneți-mi că n-o să pățească nimic.

Și totuși, privind lucrurile din perspectiva momentului prezent, își dădu seama că știuse chiar de-atunci - la un nivel instinctiv, organic - că fetița ei nu avea să respire niciodată.

- Probabil că n-o să-ți vină să crezi asta, zise mai departe Lisa trecându-și buricul degetului mare peste

încheieturile degetelor lui Arden, dar te admir pentru că ai ales să păstrezi copilul. A, nu mă înțelege greșit... M-am îngrozit când mi-ai spus de sarcină și ce aveai de gând să faci. Auzi tu, să te întorci aici și să crești copilașul! Tocmai aici, dintre toate locurile? Aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi încercat să găsească în modelul șters al tapetului vechi o explicație pentru ceea ce ei i se părea inexplicabil. E masochism, pur și simplu. Pedepsa asta pe care ți-ai impus-o singură are vreo legătură cu tatăl copilului?

Arden luă paharul și încercă să-l țină nemișcat cât luă o gură de cola. Marginea de sticlă a paharului zăngăni la contactul cu dinții ei de jos. Îl puse înapoi jos. Pe un ton apropiat de șoaptă, Lisa întreabă:

– E căsătorit, Arden?

Aceasta își lăsă ochii în pământ. Lisa scoase un oftat.

– Mă gândisem eu... A știut măcar că erai însărcinată? Interpretă tăcerea lui Arden drept o negație. Mai bine, spuse Lisa. Nu mai ai nici o obligație să-i spui acum. Dacă nu a știut despre copil, nu trebuie să știe ce soartă a avut. Acest episod al vieții tale e deja în trecut. Poți să o iei de la capăt. Un nou început. Din nou, acoperi mâna lui Arden cu a ei și o apăsă, într-un gest plin de afecțiune. Primul lucru acum e să te luăm de aici. Vreau să te muți cu mine până ce-ți dai seama ce vrei să faci cu viața ta. Îi lăsă timp lui Arden să răspundă, dar când văzu că aceasta nu zice nimic, continuă: De la moartea lui Wallace, casa e atât de goală...

Soțul Lisei, care fusese mult mai bătrân decât ea, decedase cu doi ani în urmă. Sigur că reședința lor uriașă, deloc îngrămădită, situată într-un cartier select al Dallasului, părea goală.

– O să-ți acord câtă intimitate dorești, bineînțeles, dar Helenei o să-i placă la nebunie să te aibă acolo, să se agite în jurul tău. Amândouă o să te răsfățăm până ce-o să-ți revii complet. Schiță un zâmbet și îi mângâie din

nou mâna înainte să se uite iarăși la ceasul de la mână. Sigur nu ai mare lucru de împachetat. Dacă plecăm repede, ajungem până la lăsarea serii. Helena o să ne aștepte cu masa pusă. Dădu să se ridice de pe scaun, dar se opri. Și, Arden, să știi că nu ai nici un termen-limită. Acordă-ți timp să-ți pui gândurile în ordine. Cântărește bine o idee înainte de a o transforma în realitate. Nu te arunca cu capul înainte în nimic. Sinceră să fiu, am avut o presimțire rea privind mutarea asta a ta în Houston, la momentul respectiv, nici măcar nu știam de relația asta a ta cu un bărbat căsătorit. Recunosc, postul era promițător, dar faptul că ai lăsat totul baltă și te-ai mutat mi-a părut o idee proastă dintru început.

Medicul de gardă de la Urgențe îi strânse mâna.

– Domnișoară Maxwell, îmi pare rău.

– Nu.

– Fiica dumneavoastră s-a născut fără suflare.

– Nu!

– Nu trebuie să vă învinovați. Nu ați făcut nimic care să determine asta. A fost vorba de un accident al naturii.

O idee proastă dintru început.

Simțindu-se de parcă sternul mai-mai că avea să-i explodeze, Arden își împinse scaunul în spate și se duse la chiuvetă. Deschizând oblonul ferestrei de deasupra acesteia, se uită în curtea în care Lisa și ea se jucaseră în copilărie.

Gardul avea scânduri lipsă. Gazonul fusese năpădit de buruieni. Rondul de trandafiri al mamei ei, pe care aceasta îl îngrijise cu atâta dragoste, devenise o bucată de pământ neroditor.

O simți pe Lisa mișcându-se în spatele ei chiar înainte ca sora ei să-i cuprindă talia și să-și sprijine bărbia pe umărul ei, ca să poată să privească și ea lung pe fereastră.

- Mi-aduc aminte când a adus tata leagănul pentru tine.

Acesta era și acum fixat în pământ cu blocuri de beton, dar era ruginit, iar lanțul unuia dintre leagăne era rupt.

- Aveam cam 12 ani, așa că tu aveai cam doi. Avea un scăunel mic pentru tine, cu o bară orizontală, de siguranță. Lisa își frecă bărbia de marginea osului umărului lui Arden. Erai prea mică să-ți aduci aminte, dar sigur îți amintești când te-am învățat să te dai peste cap.

Pe atunci, Lisa era aproape prea înaltă pentru asta, dar era suficient de atletică pentru a-i arăta cât de ușor era. O supraveghease pe Arden cum încercase temătoare de câteva ori, după care o provocase să o facă singură. Cu palmele umede de transpirație pe fond nervos, aceasta se prinsese bine de bara transversală, trăsesese aer adânc în piept și se avântase peste ea cu putere. Dar nu reușise să facă o roată completă. Palmele îi alunecaseră de pe bară și căzuse în fund, zguduită bine. Cu orgoliul îndurerat în aceeași măsură ca și dosul, își înghițise cu greu lacrimile. Dar Lisa insistase să încerce din nou.

- Măine, se văicărise Arden.

- Nu. Chiar acum.

La a doua încercare, izbutise. Lisa mai-mai că o sufocase într-o îmbrățișare strânsă. Acum își aduse aminte cât de specială fusese pentru ea aprobarea Lisei și acea îmbrățișare de felicitare.

Familia sărbătorise realizarea ei cu o cină în oraș, la restaurantul ales de ea: McDonald's, bineînțeles. Fusese o zi fericită, una dintre ultimele reuniuni fericite de familie pe care și le amintea Arden. Accidentul fatal al mamei ei avusese loc doar câteva luni mai târziu. Și totuși, pierderea ei nu fusese atât de neașteptată ca faptul că tatăl lor le abandonase.

În martie anul acesta se făcuseră douăzeci de ani de atunci, dublul vârstei pe care o avusese când Joe Maxwell

își părăsise cele două fiice fără să-și mai arate fața vreodată de atunci. Fuga lui rămăsese punctul central în jurul căruia continua să graviteze viața lui Arden. Nu avea nici un rost să facă speculații despre cât de diferite ar fi fost ea și Lisa ca persoane, sau ce fel de viitor ar fi avut dacă tatăl lor nu le-ar fi părăsit. O făcuse.

Încet, pe un ton plin de înțelegere, Lisa spuse:

- Ai trecut printr-un chin teribil și nu vreau să fac presiuni asupra ta când ești atât de vulnerabilă. Și totuși, Arden, nu e asta locul în care să-ți revii. Crede-mă, nu e. Tu erai mai mică. Nu poți să înțelegi cât de rău au stat lucrurile după ce a murit mama. Sau poate că da, dar ai blocat amintirile acelea ca să te protejezi. Eu, nu. Eu îmi aduc aminte. Când tata a dispărut și am făcut demersurile necesare ca să ne mutăm din orașul ăsta, am jurat că n-o să ne întoarcem niciodată. Oamenii care locuiau aici pe vremea aia sigur își aduc aminte de noi. De ce să te supui bârfelor și speculațiilor? Ca să nu mai zic nimic de faptul că această casă se prăbușește efectiv în jurul tău. Își trecu degetul demonstrativ peste o crăpătură din blatul de bucătărie ieftin. M-am gândit de-atâtea ori să o vând, dar mă apuca sentimentalismul, mă gândeam la mama în camerele astea, gătind în bucătărie, fredonând în timp ce împătureau hainele proaspăt spălate și nu mă lăsa sufletul să renunț la ea. Chiar dacă, Dumnezeu mi-e martor, aveam nevoie de banii respectivi, mi se părea că s-o vând ar fi însemnat să pecetluiesc definitiv despărțirea de mama. Pe lângă asta, casa era și a ta. Nu-mi pica deloc bine să iau de una singură pentru amândouă decizia de a o vinde.

Trase aer adânc în piept.

- Dar acum îmi doresc să mă fi descotorosit de ea, ca tu să nu fi făcut greșeala asta cumplită de a te muta înapoi aici. Te-ai amăgit văzând un cămin în casa asta. Nu e. Nu a mai fost de douăzeci de ani și, în lipsa copilului tău, nici n-o să fie vreodată. Familia ta sunt eu.

O să am grijă de tine până ce-o să te decizi ce vrei să faci de acum încolo.

O îmbrățișă scurt și puternic și o ținu la piept încă o clipă înainte de a-i da drumul.

Arden se răsuci cu fața la ea. O sărută pe obraz, după care își îndoi degetul mic, iar Lisa, și-l prinse pe al ei de el. După abandonul tatălui lor, începuseră să facă asta des. Simboliza că se aveau doar una pe alta și că legătura lor era indestructibilă. Își ținură degetele unite, zâmbindu-și nostalgic, după care Arden își retrase mâna.

- Ai terminat, Lisa?

- Ce să termin?

- Ai terminat cu indicațiile despre unde o să locuiesc și ce-o să fac cu viața mea de acum încolo? Dacă ai terminat, te rog să pleci. Trase aer în piept, să-și dea curaj. Dacă nu, pleacă oricum.

Arden era trează când auzi mașina apropiindu-se pe drum. Aruncă o privire la ceasul de pe noptieră. Arăta că trecuseră doar câteva minute după ora unu noaptea. În seara asta, trecea un pic mai târziu decât de obicei.

Imediat după ce aflase că era însărcinată, își făcuse planuri să plece din Houston. Într-o săptămână, își dăduse demisia de la serviciu, își plătitise taxa de reziliere a contractului de închiriere a apartamentului în care stătuse până atunci, împachetase tot și se mutase înapoi în orașul ei natal.

Deși Penton era reședință de district, mare parte din acesta era rurală, astfel că „orașul de reședință” propriu-zis era mic și împânzit de o rețea înfloritoare de bârfitori. Firește, oricine știa trecutul familiei Maxwell ar fi fost curios în privința noii ocupante a casei care rămăsese pustie atât timp și nu trecuse mult până se împrăștiase vestea privind identitatea acesteia.

Se obișnuise cu faptul că șoferii încetineau și treceau alene pe lângă casă. Nu o deranjau cei care se uitau lung

în direcția ei în timpul zilei. Dar un curios venea seara. În fiecare seară. Deja ajunsese să recunoască sunetul motorului mașinii. Ba chiar se trezea că ciulea urechile, așteptându-l. Prea des, nu adormea până ce el sau ea nu trecea pe lângă casă. Nu era o încheiere a zilei pe care să și-o fi dorit. Nu o simțea ca pe o binecuvântare.

Bineînțeles că nu-i suflase nici un cuvânt despre asta Lisei, care prevăzuse faptul că instalarea lui Arden aici avea să reînvie bănuielile, zvonurile și speculațiile despre tatăl lor și infracțiunile pe care se bănuia că le-ar fi comis înainte să dispară.

Ca de obicei, Lisa avea dreptate, dar intuiția lui Arden îi spunea că acest trecător nu era motivat doar de curiozitate și de speranța de a o zări pe fata cea mică a celebrului – din motive deloc onorabile – Joe Maxwell. Aceste treceri din fiecare seară aveau ceva care o ducea cu gândul la pânda unui animal de pradă, ceva care o neliniștea.

Și totuși, nu tocmai se hotărâse să nu mai îndure intimidările?

Împinse pătura cât colo, se dădu jos din pat și se duse la fereastră, având grijă să se țină în dreptul peretelui, ca să nu fie văzută. I se părea o idee practică și precaută să nu îi arate persoanei din mașină că era conștientă de prezența sa.

Casa era plasată la o distanță prea mare de drum pentru ca Arden să distingă altceva decât farurile vehicului cu pricina. Când ajunse în dreptul clădirii, mașina încetini foarte mult, așa cum făcea în fiecare seară, și nu își relua viteza inițială decât după ce trecu de ea.

Privind cum stopurile intrară într-o curbă și dispărură din câmpul ei vizual, își spuse că poate își lăsa imaginația să transforme ceva nevinovat în ceva de rău augur. Acel motor care torcea ca o felină putea fi al unui lucrător de noapte care se întorcea acasă după tură.

Și totuși, nu știa să existe fabrici sau afaceri în direcția respectivă și ce fel de serviciu ar fi necesitat să lucreze șapte zile pe săptămână? Trecea pe lângă casă și în weekenduri. Nu lipsise în nici o seară de luni bune. Regularitatea acestor drumuri făcea ca totul să aibă un aer sinistru și obsesiv.

Încercând să-și alunge neliniștea, spunându-și că asemenea idei erau prostești, se băgă înapoi în pat. Și totuși, gândurile turbulente nu o lăsau să doarmă.

Lisa nu se lăsase dusă fără să comenteze. Timp de o jumătate de oră după ce Arden își făcuse declarația ei de independență, Lisa se contrazisese cu ea.

- Dacă Wallace ar mai fi în viață, să știi că ar fi de partea mea.

Arden nu se îndoia deloc de asta. Îl plăcuse pe cumnatul ei, care fusese un tată-surogat bun pentru ea - mai degrabă un bunic, de fapt -, după ce el și Lisa se căsătoriseră. Un investitor imobiliar de succes, imperturbabilul Wallace Bishop negocia mereu afaceri făcând ambele părți să aibă impresia că ieșiseră câștigate. De multe ori, mediase neînțelegerile dintre surori, dar, pentru a menține armonia căsniciei lor, mai mereu era de partea Lisei.

Chiar dacă Lisa pomenise numele lui, Arden rămăsese neclintită în decizia ei de a rămâne, ceea ce nu-i dăduse de ales Lisei, făcând-o să cedeze în cele din urmă. La plecare, îi spusese:

- Eu vreau doar să fii tu fericită, Arden.

- Și eu vreau să fiu fericită.

Acum, stând întinsă pe întuneric, uitându-se lung la tavan, recunoștea că sora ei avea dreptate într-o privință: în cea mai mare parte a anilor ei de maturitate, se mișcase într-un ritm frenetic, dar fără să ajungă nicăieri. Nu-și descoperise drumul în viață. Se mișcase fără vreo direcție anume și fără un scop clar.

Din reflex, își trecu palma peste abdomen, simțind lipsa umflăturii mici care fusese atât de minunat de nouă, dar care îi devenise curând minunat de familiară. Fetita ei îi dăduse un țel.

- La cum stau lucrurile acum... rosti în șoaptă.

Suferința o inundă, dar refuză să îi permită să prindă rădăcini în sufletul ei. Nu-și putea lăsa mintea, inima să se concentreze asupra pierderii copilășului. Dacă ar fi făcut-o, durerea ar fi încremenit-o. Trebuia să-și vadă de planul inițial. Exact la fel cum învățase să se dea peste cap în leagăn, trebuia să o facă singură, chiar acum.

Oricât de extenuat îi era corpul, mintea continua să îi funcționeze frenetic, punând la punct cu rapiditate un plan de atac asupra unei case care fusese neglijată timp de douăzeci de ani.

Avea să jelească până la ultima suflare moartea fiicei pe care o pierduse, dar simțea un impuls impetuos de a acționa, de a se pune în mișcare, de a trăi înainte de a fi prea târziu.

Acest gând o făcu să se oprească o clipă. Prea târziu pentru ce?

capitolul 2

Numele „L. Burnet” era inscripționat pe cutia poștală metalică cocoțată pe un stâlp, la intrarea pe aleea de pietriș care ducea către casă. Deși drumul până acolo fusese neregulat, îngust și șerpuitor, Arden ajunsese la destinație.

Până în momentul acesta, cele două luni care trecuseră de la pierderea copilășului fuseseră aglomerate, dar descurajant de neproductive. Spera că această vizită la L. Burnet avea să schimbe acest lucru.

Viră pe alee, opri în spatele unei camionete cu roți duble pe spate și își lăsă motorul în ralanti în timp ce evalua din priviri casa. Arhitectura era acadiană, ceea

ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că granița cu Louisiana se intersecta cu lacul Caddo, iar întinderea de apă era destul de aproape.

Clădirea cu cadru alb, cu un singur cat, avea obloane verde-închis și un acoperiș de tablă de aceeași culoare. Era extrem de îngrijită și plăcută ochiului. De-a lungul fațadei avea verandă cu un acoperiș jos. Singurul obiect de pe verandă era un balansoar din lemn vopsit, cu un spătar înalt, de lemn, și brațe late. Amenajarea grădinii se limita la niște tufe pitice perene care erau plasate de-a lungul marginii verandei de-o parte și de alta a unor trepte din cărămidă roșiatică reciclată.

Opri motorul mașinii. Când se dădu jos, urechile îi fură atacate de un vaier ascuțit care venea din spatele casei. Ocoli camioneta la fel de masivă ca un tanc și porni pe o potecă formată în iarbă. Aceasta o duse de-a lungul părții stângi a casei până la curtea din spate, care era punctată cu pini înalți.

Dădu de o anexă de dimensiuni mari, care avea fațada albă și acoperiș verde din tablă, ca și casa. Garajul dublu pe care îl găzduia avea ușa ridicată. Arden se duse spre ușa respectivă și aruncă o privire înăuntru. Originea zarvei era un circular. Bărbatul care lucra la el era cu spatele la ea. Zgomotul era insuportabil.

- Pardon?

Bărbatul nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o și continuă să stea aplecat peste bancul de lucru, tăind cu îndemănare o bucată de cherestea fix pe mijloc. Arden ridică tonul.

- Domnule Burnet?

Când văzu că acesta nu răspunde, se hotărî să aștepte până ce avea să termine. Când se întâmplă asta, bărbatul își îndreptă spatele, își cercetă lucrarea, după care, spre marea ușurare a lui Arden, opri circularul.

- Domnule Burnet?

Întorcându-se, bărbatul își ridică ochelarii de protecție pe frunte. Când dădu cu ochii de ea, reacționează într-un mod pe care Arden nu putu să-l eticheteze clar, iar totul fu atât de rapid încât, dacă ar fi clipit chiar atunci, n-ar mai fi sesizat nimic. Arden rosti:

- Sper că nu v-am speriat. Am strigat, dar nu m-ați auzit din cauza zgomotului puternic.

Bărbatul îi susținu privirea, o măsură încet din cap până în picioare, după care se răsuci să pună circularul pe bancul de lucru. Își dădu jos ochelarii de protecție și o pereche de mănuși de lucru din piele întoarsă și le puse lângă aparat înainte de a da din nou ochii cu ea.

- Te-am auzit.

Arden nu știu ce să răspundă la asta. Dacă o auzise, de ce nu dăduse nici un semn că știa că se afla acolo?

- Numele meu e Arden Maxwell.

Porni spre el și întinse mâna dreaptă. El se uită la ea ca și cum o strângere de mână era o experiență inedită pentru el, după care luă o cârpă de un roșu decolorat și își șterse rumegușul de pe antebrațe înainte de a da mâna cu ea. Făcu toate acestea cu mișcări drămuite, aproape încărcate de o anumită tensiune.

- Cu ce îți pot fi de folos?

Arden scoase un hohot nesigur.

- Cu multe, sper.

Bărbatul nu zâmbi și el, doar ridică dintr-o sprânceană. Și, cumva, asta adăugă o sugestie neintenționată spuselor ei. Arden să grăbi să explice:

- Am văzut anunțul dumneavoastră. Pe internet. Am căutat pe Google constructorii din zonă și mi-a apărut și numele dumneavoastră.

- Hmm.

Nu zise mai mult, fără să dea dovadă de vreun dram de interes în privința câștigării ei sau nu printre clienții lui. Arden se avântă mai departe.

- Am sunat ieri și am lăsat un mesaj vocal, rugându-vă să mă sunați înapoi. Cred că nu l-ați ascultat.

- L-am ascultat. Am fost ocupat.

Arden se uită dincolo de el la scândura proaspăt tăiată pe jumătate.

- Da, văd. Ei bine, mai aveam altă treabă în oraș, așa că m-am hotărât să încerc să văd dacă vă prind acasă, având în vedere că era oricum în drumul meu.

- În drumul tău?

Arden râse din nou ușor.

- Un drum șerpuitor. Într-adevăr, casa dumneavoastră e cam departe de rutele circulate și aproape că am ratat drumul care duce aici. Dar am reușit să vă găsesc.

- Ai avut noroc că eram aici, altfel ai fi bătut atâtea cale degeaba.

- Da, sunt convinsă că am avut noroc.

- E, acum că ești aici, de ce-ai nevoie?

- Am un proiect de renovare, unul destul de amplu.

O să necesite mult timp și o groază de muncă grea.

Terminând cu cârpa, bărbatul o aruncă pe bancul de lucru.

- Câți constructori ai sunat înainte să ajungi la mine?

Rușinată, Arden își lăsă capul în pământ. Apoi, dându-și seama că nu-i datora nici o explicație, îi întâlni din nou privirea, care era de un albastru-cobalt și neclintită, fixând-o printre pleoapele îngustate neprietenos. Era mai tânăr decât imaginea pe care și-o formase Arden în minte, dar își dădu seama că firele albe din păr, ridurile de expresie de la ochi și gura care nu zâmbea deloc îi adăugau ani buni la vârsta reală.

Corpul lui în mod clar nu era acela al unui bărbat care se instala confortabil în vârsta a doua. Peste betelia jeansilor nu se revărsa nici un colăcel. Bicepsii bine definiți întindeau mânecile scurte al tricoului negru pe care îl purta. Era înalt și zvelt și, per total, arăta la fel

de dur ca o cizmă de piele și la fel de prietenos ca un șarpe cu clopoței.

- A fost soldat, să știi.

- Nu, nu știam.

- A fost în Afganistan. Și în Irak înainte de asta.

- Deci a participat la lupte?

- A, da. A trecut prin multe schimburi de focuri. Poate că stat cam mult în zone de război, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Dar e-n regulă. Nu e periculos sau nebun sau altceva...

În anunț, un fost client al domnului Burnet își lăsase numele și numărul de telefon, fiind dispus să îi dea referințe. Arden apelase la el. Pe lângă laudele în privința priceperii și a seriozității lui Burnet, îi dăduse și ceva informații despre cariera lui militară.

Adevărul era că Arden nu știuse ce voise să spună cu comentariul acela, cum că Burnet stătuse prea mult timp în zone de război. Acum și-ar fi dorit să-l fi rugat să-i dea mai multe detalii.

Poate că războiul îl făcuse pe L. Burnet taciturn și aproape grosolan în purtare. Sau poate că era distant din naștere. Totuși, cât timp putea să facă lucrările, ei nu-i păsa dacă avea sau nu o personalitate prietenoasă. Nu îl angaja ca să îi țină companie.

Privirea lui era pătrunzătoare, însă Arden nu detecta nici o sclipire de nebulie în ea. Dimpotrivă, chiar. Sesiză inteligență, o atenție deosebită și o receptivitate mai deosebită decât a unui om obișnuit. Puține lucruri treceau neobservate de el, iar asta îi dădea un oarecare disconfort. Și totuși, era dispusă să riște, mizând că era relativ sănătos la minte.

Dar - și asta era ce conta, în fond - ceea ce îl recomanda cu adevărat era că, în decursul ultimelor două luni, discutase cu mulți constructori, iar el era ultimul pe lista ei de candidați pentru acest proiect.

Grație fondului fiduciar pe care cumnatul ei i-l crease înainte de moarte, își putea permite să angajeze pe oricine. Cu toate acestea, din principiu, voia să finanțeze acest proiect folosind bani câștigați de ea, ceea ce limita suma pe care o putea cheltui fără să aibă probleme.

Pentru a-i răspunde la întrebare, Arden spuse:

- Sinceră să fiu, domnule Burnet, am discutat cu mai mulți constructori calificați.

- Proiectul tău nu s-a putut încadra în programul lor?

- Nu s-au putut încadra ei în bugetul meu.

- Așa că m-ai sunat pe mine.

- Vă rog să nu vă simțiți jignit. Din comentariile pe care le-am găsit pe internet reieșea că faceți treabă bună, că sunteți serios și că faceți totul de unul singur. Inițial, asta nu mi s-a părut un lucru bun.

- Și acum, da?

- Da. Pentru că nu aveți echipă, mi-am zis că ați fi o opțiune bună.

Burnet își sprijini fundul de marginea bancului și își potrivi degetele mari în buzunarele din față ale jeansilor.

- Și ți-ai zis că o să-ți fac lucrarea ieftin.

Deci diplomația se dusesse pe apa Sâmbetei. Poziția lui era provocatoare, dacă nu de-a dreptul războinică. Poziția mâinilor sale era o demonstrație de masculinitate deloc subtilă. Părea hotărât să fie brutal de direct. Arden hotărî să acționeze în consecință la toate acestea.

- Recunosc, așa e, domnule Burnet. M-am gândit că o să lucrați ieftin. Mda.

- Sigur c-aș lucra ieftin. Dar nu-s omul potrivit pentru lucrarea asta.

Arden pufni scurt în râs.

- Înainte să hotărâți asta, n-ați putea măcar să mă ascultați, să vă explic ce vreau să fac?

- Pierdere de vreme.

- De unde știți asta?

- Un proiect amplu care ar necesita mult timp? Multă muncă grea? Din ce-ai zis, aş zice că ai de gând să faci o renovare completă a casei.

- Mai mult sau mai puțin.

- Eu nu mă ocup de renovări complete.

- Ați putea măcar să veniți să vedeți...

- Am văzut-o.

Inima ei tresări, alarmată. Se prezentase cu numele complet în mesajul vocal, dar nu spusese nimic despre unde se afla clădirea cu pricina. Mașina care trecea pe lângă casa ei în fiecare seară îi veni imediat în minte.

- Știți unde locuiesc?

El dădu aprobator din bărbia pătrătoasă. Arden îl cercetă o clipă, după care spuse măsurat:

- Când v-ați întors și m-ați văzut aici, m-ați recunoscut, nu-i așa?

Încă o mișcare scurtă în semn de acceptare.

Inima ei tresări, alarmată. Își dăduse numele în mesajul acela vocal, dar nu menționase unde se afla casa ei. Imediat îi veni în minte vehiculul care trecea pe lângă casa ei în fiecare seară.

- Știți unde locuiesc?

Bărbia lui pătrată se coborî și se ridică afirmativ. Arden îl studie o clipă, după care spuse încet:

- Când v-ați întors și m-ați văzut aici, m-ați recunoscut, nu-i așa?

O altă mișcare din cap scurtă și hotărâtă.

- Cum așa?

- Mi te-a arătat cineva.

- Unde?

- Cred că în magazinul de plăcinte prăjite.

- Nici nu știam că există un magazin de plăcinte prăjite.

- Aaa. Atunci, înseamnă că în altă parte.

- Dar de ce m-a arătat?

Bărbatul își scoase degetele mari din buzunarele jeansilor și se desprinsese de bancul de lucru, după care își feri privirea câteva secunde înainte de a și-o îndrepta din nou asupra ei.

- Ești doamna care a avut... urgența aia în supermarket.

Respirația ei se întrerupse pentru o clipă și, instinctiv, Arden făcu un pas înapoi.

- Oh...

Amintirile o năpădiră, anulând lumina și sunetele din jur, totul. În mintea ei, aducerile aminte se succedau cu o viteză amețitoare, dar erau la fel de clare ca și cum ar fi fost din ziua precedentă, nu de acum două luni.

Își aminti cum fusese dusă zdruncinat din ambulanță în secția de Urgențe, întrebările sacadate ale personalului medical, mirosul pătrunzător de antiseptic, răceala mușcătoare a suporturilor pe picioarele ei goale, glasul binevoitor al asistentei care o întreba dacă ar fi vrut să-și țină în brațe fetița fără suflare.

Nu fu conștientă cât stătu acolo, rememorând totul, dar când caleidoscopul de amintiri se domoli, își dădu seama că umerii i se lăsaseră în jos și se aplecase ușor, ținându-și coatele în palme, ca într-o îmbrățișare. Pielea i se acoperise cu o peliculă de umezeală și era rece. Stânjenită, își îndreptă poziția și își dădu o șuviță de păr de pe fruntea umedă cu dosul palmei.

Dintr-odată, deveni dureros de conștientă de prezența lui, stând nemișcat și tăcut, privind-o. Pentru a evita să îl privească în ochi, se uită în jur și cercetă atelierul. Neoane lungi suplimentau lumina naturală care se revărsa din patru luminatoare. Două ventilatoare de plafon, mari cât niște elice de avion, erau montate pe niște bare lungi. Putea identifica unele dintre uneltele necesare în meseria lui, dar erau și unele aparate și instrumente a căror utilitate îi era necunoscută.

Colțul opus era ocupat de o masă mare de schițe. O veioză cu abajur din metal perforat era suspendată

deasupra ei. Lângă se afla un birou cu un computer. Cu excepția rumegușului de pe podeaua de sub bancul unde lucrase până acum, totul era pus în ordine și părea bine întreținut.

În sfârșit, privirea i se întoarse la el.

Bărbatul își schimbă ușor poziția, cu un hârșăit al tălpilor cizmelor pe podea, deranjând rumegușul.

- Îmi pare rău pentru...

Făcu un gest vag spre abdomenul ei.

- Mulțumesc. Nu rămase fixată pe acest subiect. Deci, când ați ascultat mesajul vocal de ieri, mi-ați recunoscut numele.

- Da. Umblă vorba de luni bune că fata cea mică a lui Maxwell s-a întors. Că locuiește singură. Și că urma să aibă un copil.

În tot timpul de când se întorsese aici, era prima oară când se confrunta direct cu bârfele despre ea.

- Știți și restul?

- Nu știu cine sau unde e tatăl copilului.

Arden ignoră întrebarea sugerată de aceste cuvinte.

- Cunoașteți trecutul familiei mele?

- Am copilărit aici.

Rosti asta ca și cum ar fi fost o explicație suficientă, și chiar așa era. Toată lumea știa trecutul familiei ei.

- Ai aflat, până la urmă, unde s-a dus taică-tău, ce s-a întâmplat cu el? o întrebă. Ați găsit banii?

Arden nu luă în seamă nici aceste întrebări.

- Sunteți dispus să discutăm despre proiectul meu, domnule Burnet?

- Ți-am zis. Ar fi o pierdere de timp să discutăm despre asta.

- Nici măcar nu vreți să luați în considerare ideea?

- Nu știu cum să fac să-ți spun mai clar de-atât.

- Vă e teamă că să fiți asociat cu fata cea mică a lui Maxwell vă va știrbi reputația?

Colțul gurii lui severe zvâcni, dar nu se putea considera un zâmbet adevărat.

- Reputația mea e deja știrbită. Chestia e că proiectul tău ar necesita mai multă muncă decât pot să-mi asum la o lucrare. Eu sunt specializat în lucrări mărunte. Lucruri care nu durează mult. Așa, nu risc să-mi asum un angajament exagerat de mare sau să mă întind prea mult. Nu-mi place să fiu legat de ceva. Prefer să fac în așa fel încât să am un program de muncă flexibil.

Arden își încrucișă brațele peste piept și îl studie din cap până în picioare.

- Mie asta-mi sună a praf în ochi.

- Păi chiar asta a fost.

capitolul 3

După terminarea meciului, după a zecea repriză, ca să se iasă din egalitate, mulțimea de clienți adunați la barul și sala de biliard Burnet's începuse să se mai rărească.

Acum nu mai rămăseseră decât vreo câțiva clienți în localul popular de pe malul lacului, care părea gata-gata să se răstoarne în apa opacă a lacului Caddo dintr-un moment într-altul. Totuși, având în vedere că nu alune-case de pe pilonii pe care era cocoțat în cei patruzeci de ani de când era acolo, nimeni nu-și făcea prea multe griji să se întâmple așa ceva.

Dintre cele opt mese de biliard, doar una era folosită. Un turneu înflăcărat, la care participau câțiva tineri foarte vocali și foarte agitați, era pe terminate.

Un bărbat și o femeie, așezați față în față într-unul dintre separeurile întunecate, în care puteai avea parte de o relativă intimitate, fuseseră implicați într-o ceartă șoptită de o oră. Părând să fi ajuns la un armistițiu tensionat, ieșiră din separeu și porniră spre ieșire. Femeia ieși țanțoșă în fața bărbatului, care lovi tare ușa cu podul palmei în urma ei.

- Cred că ea a câștigat și pe el îl așteaptă o noapte grea, comentă barmanul singurului băutor rămas la bar.

Fără prea mult interes, Ledge spuse:

- Așa se pare.

Rămase aplecat peste paharul lui de burbon aproape gol. Culoarea băuturii îl ducea cu gândul la ceva ce nu voia să-și aducă aminte. Ochii lui Arden Maxwell aveau culoarea aia.

- Pot să-ți umplu paharul gratis o dată, să știi.

Ledge își ridică ochii din pahar către barman.

- Cum așa?

- Ultimul client rămas în bar primește încă o umplere din partea casei.

- A, da?

- E-o regulă nouă.

- De când?

- Vrei sau nu?

Ledge arată spre pahar.

- Să fie unul mic.

Barmanul îi reumple paharul fără să-i adauge nici gheață, nici apă. Puse sticla deoparte, își așază șervetul pe umăr și se aplecă, sprijinindu-și coatele pe bar, pentru ca ochii să îi fie fix la același nivel cu cei ai lui Ledge.

- Nu stai așa târziu decât foarte rar. Ai avut o zi proastă?

- A fost în regulă.

- Mai încearcă o dată.

Ledge luă o gură din paharul proaspăt reumplut. Whisky-ul avea exact doza potrivită de tărie și îi dădea o senzație al naibii de plăcută pe gât. Al naibii de plăcută. Prea plăcută. Și tocmai de aceea el mereu își plătea băutura, chiar dacă membrul familiei Burnet care deținea barul era unchiul lui, Henry, care îl crescuse.

Deschiderea unui cont îl ajuta să-și țină sub control consumul de alcool. Își impusese singur această metodă

de contabilizare și îi era teamă să o suspende. Și nici nu lua vreodată o sticlă de scotch acasă.

- Ai fost să-l vezi pe Henry azi?

Ledge clătină din cap.

- Știu că a fost rău data trecută când ai fost.

- Și data de dinainte.

Bilele de biliard se ciocniră cu zgomot. Jumătate dintre tinerii din jurul mesei reacționară cu gemete de înfrângere și cuvinte obscene, cealaltă cu chiote de victorie și cuvinte obscene. Când se liniștiră, barmanul spuse:

- Poate că nu ți se pare, Ledge, dar Henry e tot pe undeva pe-acolo, în mintea aia. Într-una din zilele astea s-ar putea să te surprindă cu o scânteie de recunoaștere.

Ledge nu era de acord, dar dădu aprobator din cap, ca și cum ar fi fost. Nu voia să descurajeze gândirea optimistă a lui Don.

Don White lucrase alături de unchiul lui la bar de când se știa Ledge. Mai mult decât un simplu barman, lui Don i se încredințaseră contabilitatea și alte aspecte ale administrării acestei afaceri.

Când Alzheimerul lui Henry avansase până ce nu mai puteau să se bazeze pe el să se achite chiar și de cele mai simple și obișnuite sarcini, Ledge îi propusese lui Don să cumpere barul, însă acesta nici nu voise să audă. Acum, Ledge îl întrebă:

- Ia zi, te-ai răzgândit?

- De ieri până azi?

- Ei?

- Nu. Nu mă mai întreba!

- Te las să-l achiți în rate, pe patru ani. Cinci, dacă ai nevoie de mai mult timp.

- O să continui să mă ocup de barul ăsta de parcă ar fi al meu, știi bine. Dar Burnet's o să fie al lui Henry Burnet până la ultima lui suflare. După ce n-o mai fi...

- Dar nu mai e printre noi, Don.

- Mai întreabă-mă, după. Și-atunci om vedea...

Don avea șaiszeci și ceva de ani. Vorbea lumea că, cu câteva zile înainte de nunta cu iubita lui din liceu, aceasta murise într-un accident la o trecere la nivel cu calea ferată. Ledge nu știa detaliile, pentru că, în toți anii de când îl cunoștea el, Don nu pomenise niciodată nici de ea, nici de tragedia care îi adusese sfârșitul. Dar sigur fata respectivă fusese deosebită și dragostea vieții lui Don. Acesta era prietenos cu clientele. De-a lungul anilor, destule încurajasera seducător ceva mai mult decât prietenie. Dar, dacă Don fusese la vreo întâlnire sau dacă avusese vreo aventură de-o noapte, Ledge nu știa nimic. Viața lui era barul. Îi adoptase pe Henry și pe Ledge ca fiind familia lui.

În ochii unui observator obiectiv, sigur că toți trei păreau niște bărbați triști, de-a dreptul jalnici. Fir-ar să fie, la fel îi considera chiar și Ledge.

- Mi-e dor de cotoiul ăla bătrân, îi zise Don, referindu-se la Henry. Mi-e dor de glumele lui proaste.

- Și mie.

Don întoarse capul ca să se uite la o fotografie înrămată de pe peretele din spatele barului.

- Mi-aduc aminte ziua în care-a pus poza aia cu tine acolo. Era atât de mândru...

O fi pus Henry fotografia aceea acolo ca să se mândrească, dar Ledge o ura din tot sufletul. Un amic de-ai lui o făcuse cu telefonul, când se pregăteau pentru o misiune. Ledge era în echipament, cu fața mășjită cu vopsea de camuflaj, înarmat până-n dinți, și arăta ca un războinic postapocaliptic de temut. Amicul lui îi trimisese imaginea pe e-mail, spunându-i să i-o dea mai departe unchiului lui. „Poate că o să o expună în barul lui, să se laude în fața mușterilor cu nepotul lui, spaima talibanilor.”

Ledge își duse paharul până aproape de buze și spuse:

- Nu s-a mai întors.

Don se răsuci către el.

- Poftim?

- Tipul care-a făcut fotografia aia. Și-a găsit sfârșitul acolo.

Ledge dădu peste cap ce mai rămăsese din burbon. Abandonară subiectul imediat, și fiecare se pierdu în gândurile lui până ce Don mormăi:

- Ei, drace! Uite cine a intrat pe ușă!

Înainte ca Ledge să apuce să se întoarcă, să vadă cine venise, respectivul se așeză pe scaunul de lângă cel al lui Ledge.

- Salutare, Ledge. Ce mai faci, ce mai zici?

Ledge își menținu o mină impasibilă, dar în sinea lui înjura birjărește. Pur și simplu, azi nu era ziua lui norocoasă. Mai întâi întâlnirea aia neașteptată cu Arden Maxwell. Și-acum trebuia să îndure prezența ticălosului ăstuia.

Situația asta, în care Rusty Dyle îl aborda pe nepregătite așa, îi amintea într-un mod grotesc de o dimineață de sâmbătă din urmă cu douăzeci de ani.

Primăvara anului 2000 - Ledge

Seara de vineri fusese tare agitată la barul și sala de biliard Burnet's. Ledge și unchiul lui, Henry, nu se culcaseră decât după ora trei, când terminaseră de măturat în bar.

Era o dimineață ploioasă, una numai bună de dormit până târziu, dar stomacul de adolescent de 17 ani al lui Ledge începu să-și ceară zgomotos drepturile, trezindu-l. În loc să zornăie vase prin bucătărie și să-l trezească pe unchiul lui, care avea nevoie de odihnă, luă mașina și se duse în oraș, la Main Street Diner, să ia micul dejun.

Tocmai își savura mâncarea și singurătatea când, nepoftit, Rusty Dyle se așeză pe cealaltă bancă.

a separeului, înșfăcă o bucată de bacon de pe farfuria lui, mușcă din ea și începu să o ronțăie zgomotos.

Primul impuls al lui Ledge fu să îl atace verbal și fizic. Totuși, la închisoarea pentru minori învățai să nu reacționezi, indiferent ce se întâmpla în jur. Nu te băgai într-o încăierare în care nu erai implicat. Nu provocai un gardian care de-abia aștepta un pretext să te altoiască. Nu răspundeai când psihiatrul te întreba despre copilărie, dacă avuseseseși o șansă corectă sau dacă primiseși niște cărți de toată jena la jocul de poker al vieții.

Prima dată când îl întrebase psihoterapeutul, Ledge îi răspunsese că nu-l deranjase deloc copilăria lui neobișnuită. Nu avea cum să îi fie dor de niște părinți pe care nici măcar nu și-i aducea aminte. Își iubea unchiul, care îl luase la el și-l crescuse ca pe fiul lui. Nutrea cel mai profund respect pentru Henry Burnet.

Psihoterapeutul se încruntase de parcă n-ar fi crezut nici o vorbă din toate astea. Ledge nu văzuse nici un rost în a-l convinge de ceva ce era adevărul gol-goluț, așa că se închisese în el și făcuse ca următoarele ședințe să fie frustrante pentru psihoterapeut nemairăspunzându-i la nici o întrebare. Nu-i mai „împărtășise” absolut nimic nemernicului ăla.

Introvertit prin natura caracterului său, ieșise din închisoarea pentru minori chiar mai puțin dispus să-și comunice gândurile. Asta se aplica mai ales în privința părerii lui despre Rusty Dyle. Nimic nu i-ar fi făcut plăcere mai mare ticălosului ăluia decât să afle cât de mult îl disprețuia Ledge, cu părul lui roșcovan și țepos cu tot.

- Ce multă mâncare ți-ai comandat, Ledge! Să-nțeleg că încerci să-ți lecuiești mahmureala așa?

- Nu sunt mahmur.

Ledge continua să se concentreze asupra clătitelor și a ochiurilor din farfurie.

- A, da. N-ar da deloc bine să fii prins bând alcool când ești încă minor. Pufni în răs și termină felia

de bacon. Dar arăți cam zdruncinat în dimineața asta. Probabil din cauza lui Crystal. Te-a călărit tare rău azi-noapte?

Ledge își închipui cu voluptate cum ar fi fost să-ți înfigă furculița într-o parte a gâtului lui Rusty, cam pe unde ar fi carotida.

- Se știe că e tare bună la asta, rosti Rusty, ca de la bărbat la bărbat. Când o apucă, fata aia poate să te secătuiască de puteri, nu-i așa?

Ledge știa sigur că Crystal Ivers nu avusese nici o legătură cu Rusty Dyle, ceea ce-l enerva cumplit pe Rusty. Încercările lui de a-l provoca erau făcute pentru a obține o reacție din partea lui Ledge, să-l împingă să-i apere onoarea lui Crystal. Nici în ruptul capului! Onoarea ei n-avea nevoie de apărare.

- Ia fă pași, Rusty!

- O să-ți pară rău c-ai zis așa ceva când o să-ți spun de ce-am venit.

- Nu-mi pasă de ce-ai venit.

- Ei, o să-ți pese. Termină-ți mâncarea!

Deși își pierduse pofta de mâncare, nu voia să-i dea lui Rusty satisfacția de a-i fi stricat micul dejun. Își văzu de mâncat. Rusty continua să turuie nimicuri. Când Ledge își împinse farfuria goală într-o parte, Rusty îi puse o întrebare aparent fără însemnătate.

- Câți bani gheață crezi că se încasează la Welch's într-o săptămână obișnuită?

Ledge își îndreptă privirea spre ploaia de dincolo de fereastră, care se întetise până la un potop constant.

- Habar n-am.

- Un sfert de milion.

- Bravo lor!

- Știi cât fac într-o săptămână de sărbătoare? Aplecându-se către Ledge, spuse în șoaptă: Cel puțin dublu.

Welch's era o afacere de familie, un magazin de mari dimensiuni cu bunuri de larg consum, care rezista

în fața atacului virulent al lanțurilor de hipermarketuri grație clienților fideli. Era și un centru comercial preferat de turiștii care veneau pe malul lacului, pentru că puteau să-și facă o aprovizionare completă la ei. În magazin găseai orice, de la floricele de porumb cu caramel, la plase de țânțari și fixativ de păr.

- Și eu o să pun mâna pe ei.

Calculând cam cât de mult s-ar uda dacă o lua la fugă până la mașina lui, Ledge îl ascultase fără prea mare atenție.

- Pe ce vrei să pui mâna?

- Pe încasările de la Welch's.

Se întoarse din nou către Rusty la timp pentru a-l vedea făcând cu ochiul.

- Ai auzit bine. Și aș avea nevoie de-un tip ca tine.

Ledge ascultă restul prezentării trase de păr a lui Rusty, convins că i se punea în scenă o farsă elaborată. Ba chiar se uită în jur prin local, să vadă dacă putea identifica ceva complici de-ai lui Rusty care să urmărească desfășurarea farsei și care să aștepte semnalul acestuia pentru a declanșa capcana și a îl face de râs.

Dar nu dădu de nici un chip cunoscut și, până ce Rusty se opri și îl întrebă:

- Ce zici? Te bagi?

Ledge își dădu seama că vorbea serios.

- Ți-ai ieșit din minți?

- Ascultă-mă bine! Rusty se trase un pic mai spre marginea banchetei. Săptămâna de dinainte de Paște e mereu una foarte profitabilă pentru magazin. Enorm de profitabilă. Au tot felul de promoții și de reduceri toată săptămâna. Fără să luăm în calcul plățile cu cardul și cecuri, încasează o grămadă de bani.

- Pe care îi ridică o mașină blindată.

- Lunea. Întreabă-l pe unchiu-tău Henry! Pun pariu că localul lui e pe ruta aceleiași mașini.

Ledge nu avea nevoie să întrebe. Știa.

- Asta înseamnă că tot ce-a adunat magazinul săptămâna aia stă într-un seif în Duminica Paștelui. Slavă Domnului! adăugă Rusty, râzând în barbă. Și, înainte să întrebi, să știi că nu-și înregistrează seriile bancnotelor și nici nu le pun în saci cu capsule de vopsea albastră, care să explodeze la deschiderea neautorizată. Le pun după valoare, atâta tot.

- De unde ai aflat toate astea?

- De la omul meu din interior. Îl cheamă Brian Foster.

Rusty începu să-l descrie pe individ. Ledge pufni.

- Un angajat mărunț de la magazin? Din ce-mi spui tu, pare un ratat.

- Chiar așa e. Face asta ca să-l enerveze pe șeful lui, care e un dur și se ia mereu de el. Și ca să dovedească că e curajos și tare.

Din nou, Ledge pufni cu scepticism, dar Rusty nu se lăsă descurajat.

- Nu putem să facem nimic fără Foster. El o să ne dea drumul în magazin și-o să ne deschidă seiful.

- Nu o să „ne” nimic, Rusty. Las-o baltă!

- Nu spune nu până nu mă asculți până la capăt.

- Am zis deja nu.

- Bine. Dădu din mână, de parcă ar fi mângâiat aerul. Îți faci probleme despre cât de mult ne putem baza pe Foster. Am înțeles. Corect, îi e frică și de umbra lui. Dar... vezi tu? Asta-l face ușor de intimidat. De controlat. De făcut să joace cum îi cântăm noi.

- Ceea ce-l face să fie un dezastru ambulant.

- Poate să deschidă seiful.

- În timp ce tu pozezi ca un manechin pentru camerele de supraveghere.

- Toate camerele din magazin sunt doar de fațadă. Rânji scurt. Foster mi-a spus că bătrânul Welch e prea

zgârcit ca să se scurme-n buzunar pentru un sistem de supraveghere adevărat.

- Eu, unul, nu l-aș crede pe Foster ăsta în nici o privință.

Rusty se prefăcu a trage un glonț spre el.

- Nici eu. Așa că am verificat totul dintr-o altă sursă.

- Adică?

- Altcineva care cunoaște magazinul. Știi familia Maxwell? Lisa a câștigat o groază de titluri de miss. A absolvit liceul acum câțiva ani. Mai e și altă fată. Mult mai mică. Mama a murit într-un accident de mașină.

- Da, îi știu.

- Ei bine, tăticul, bietul Joe, a rămas fără nevastă uite-așa, zise, pocnind din degete, și cu două fete de crescut. Ceea ce l-ar împinge pe orice om pe calea băuturii. Ei, asta s-a întâmplat și cu Joe, și acum e un bețivan în toată puterea cuvântului. E un mare secret pe care toată lumea îl știe.

- Nu și eu.

Ledge aranjase bilele de biliard la localul unchiului lui de când crescuse suficient cât să vadă peste nivelul mesei. Din câte știa el, Joe Maxwell nu călcase niciodată pe acolo. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Rusty spuse:

- Bea acasă. Nu în oraș, să nu-și facă fetele de rușine. Și-a neglijat afacerea de asigurări până ce-a trebuit să o închidă cu totul. De atunci, a tot schimbat locurile de muncă. Și ghici unde a lucrat ultima oară.

Ledge nu avea nevoie să ghicească. Și-a dat seama unde bătea Rusty. La magazinul Welch's.

- Aranja marfă pe rafturi. Făcea curat în băi. Spăla toaletele, zise Rusty. Acum vreo câteva luni, a fost dat afară că a fost obraznic cu un client și a vorbit urât. Ei, ai crede că Joe ar vrea să se răzbune, nu?

- Nu-l cunosc pe om și nu pot să citesc gândurile nimănui.

- Ei bine, vezi tu, eu pot, se laudă Rusty, aruncându-i zâmbetul lui viclean. Joe s-a transformat într-un alcoolic iritabil, dar are ceva scrupule. Mi-era teamă că ideea de a fura de la fostul lui patron ar cam întrece limitele lui.

Rusty îi spuse în detaliu cum făcuse să ocolească mustările de conștiință ale lui Joe Maxwell. Ledge era dezamăgit și dezgustat de strategiile lui de manipulare.

- Până la urmă, totul s-a redus la bani, așa cum se întâmplă mereu, spuse Rusty. I-am fluturat pe sub nas facturile restante de la toți, de la compania de electricitate până la contul pe care îl are la un magazin de băuturi dărăpănat de dincolo de granița statală. Facturile astea cu termenul depășit parcă au fost niște baghete magice. Când omul e destul de disperat, e de acord cu orice. În fine, ieri am primit confirmarea a tot ce mi-a spus Foster despre magazin și despre măsurile de securitate jenante de acolo. Putem să dăm drumul la treabă.

- Cu ăia doi pe post de complici? În ceea ce privea motivația, Ledge considera că disperarea era la fel de jalnică precum a dovedi că ai curaj și ești tare. Clar, ești nebun.

- Mai degrabă ingenios.

Rusty se bătu ușor cu degetul în tâmplă.

- Mi-ai explicat de ce-o fac ceilalți doi. Dar tu? Ți-a tăiat taică-tău banii de cheltuială sau ce?

Tatăl lui Rusty era șeriful Mervin Dyle, cel mai corupt polițist din zonă. Mita era o a doua carieră pentru el, și una foarte profitabilă. Aduna informații compromițătoare despre toți, dosea dovezi și le folosea ori de câte ori avea nevoie să convingă sau să forțeze politicieni locali, judecători, polițiști, membri ai Consiliului de administrație al școlii, preoți, patroni și orice alte persoane care, în opinia lui, aveau nevoie de încurajări să facă anumite lucruri. Crezând din tot sufletul că toți merită șanse egale, Mervin îi lua în vizor și pe cei care nu aveau nici un fel de influență.

Venalitatea lui era bine cunoscută, dar nimeni nu lua nici o măsură de frica represaliilor, ceea ce arăta cât de machiavelică și de multe ori de-a dreptul medievală era strategia sa. Rusty, singurul copil al lui Mervin, ducea mai departe tradiția de familie. Intimidarea celorlalți era la fel de firească pentru el ca respirația. În loc să se simtă jignit de vorbele lui Ledge despre banii de cheltuială anulați, Rusty rânji larg.

- De ce-o fac? De distracție. Doar ca să văd dacă-mi iese și dacă reușesc să scap basma curată.

Era un răspuns amoral, care îți dădea fiori pe șira spinării și pe care Ledge îl credea fără nici o rezervă.

- Ei bine, pe mine nu te baza. Nu vreau să am nici o legătură cu planul tău prostesc. Și nici cu tine.

- Ai refuza un sfert dintr-o jumătate de milion de dolari?

- Chiar refuz sfertul ăsta.

- Îmi dau seama că e o sumă mărunță. Nu e ca și cum ar fi vorba de cinci milioane sau ceva de genul. Dar e-o sumă de cheltuială bunicică, nu? Bani pe care să poți să-i ții asupra ta. Care se pot cheltui pe diverse nimicuri, câte puțin, ca să nu se prindă nimeni că dintr-odată ai foarte mulți bani gheață. Prins de acest subiect, se aplecă spre el. E o sumă bună pentru început. Un jaf de învățare. Și vedem cum merge. Și-apoi...? Ridică de câteva ori din sprâncene. Am putea să luăm în vizor ceva mai mare.

- Nu m-aș asocia cu tine nici pentru toți banii din lume.

- Ei, asta e o prostie crasă, Ledge. Gândește-te numai câte droguri ai putea cumpăra!

Ledge îi aruncă o privire furioasă.

- Drace, cu așa bani ai putea să-ți faci propriul laborator de metamfetamină.

- Du-te dracului, Rusty!

Dă-o-ncolo de ploaie; își luă cheile și se trase către ieșirea din separeu.

- După ce ți-am spus totul despre plan, doar nu creșcă te las să pleci fluierând de-aici, nu? zise Rusty.

- Ei, ia uită-te bine cum o fac!

Se ridică în picioare.

- Te bagi în schemă sau îi dau foc barului de țărânoi al lui unchiu-tău.

Ledge încremeni instantaneu și se uită înapoi spre el. Rusty era în continuare zâmbitor și arogant.

- Ei, nu eu personal, bineînțeles. Dar știu doi mexicani intrați ilegal în țară care ar face-o pentru 50 de dolari și o sticlă de mescal. Se lăsa pe spătarul acoperit cu vinilin al banchetei și se uită gânditor în gol. Ar fi așa păcat, nu? Unchiu-tău Henry și-a pus toată viața în barul ăla ani la rând, încercând să-ți ofere ție o viață mai bună, nepoțelul lui orfan. E o cârciumă de doi bani, dar, dacă ar pierde-o, probabil că și-ar da duhul.

Apoi privirea i se concentrează din nou asupra lui Ledge, care efectiv își simțea pielea de pe față întinzându-i-se sub presiunea privirii pline de ură și dispreț pe care o ținea atintită asupra lui Rusty.

- Nu întinerește, să știi. După o secundă, Rusty spuse: Stai dracului jos!

Ledge se trase înapoi pe bancheta separeului și se aplecă peste masă.

- De ce eu?

- Am motivele mele.

- Crystal? Chestia asta are legătură cu ea?

Rusty pufni.

- Târfa aia? Ia-o! Ce Dumnezeu, au luat-o toți.

Ledge nu crezu nici măcar o clipă atitudinea disprețuitoare pe care încerca Rusty să o promoveze. Crystal îl respinsese și, pur și simplu, Rusty nu putea suporta asta. Dar Ledge abandona subiectul ăsta, deocamdată.

- Ai doi oameni din interior. Eu nu aduc nimic în chestia asta. Nu ai nevoie de mine.

Rusty își puse mâna pe inimă.

- Dar am, Ledge, chiar am nevoie de tine. În caz că se întâmplă ceva și suntem prinși, o să ai un scop foarte util. Zâmbetul îi deveni mai larg. S-ar putea să am nevoie de un țap ispășitor, iar tu ai deja un trecut infracțional.

capitolul 4

Când Rusty se instalează mai confortabil pe scaunul de la bar, Ledge îl salută cu o simplă ridicare scurtă din bărbie. Don șterse scurt partea de bar din fața lui Rusty cu prosopul și se forță să afișeze un zâmbet.

- Zi-mi ce otravă preferi.

- Nimic, mersi. Sunt cu mașina.

Rosti aceste cuvinte pe un ton uleios.

- Faci ore suplimentare în seara asta? întrebă Don.

- Fac în fiecare seară. Și în fiecare zi. Făcu cu ochiul și îi adresă lui Ledge un rânjet viclean. În fine, am văzut camioneta lui Ledge parcată în față. A trecut ceva vreme... M-am gândit să intru o clipă, să-l salut, să văd cu ce se mai ocupă în ultima vreme.

Sesizând aluzia, Don spuse:

- Dacă te răzgândești cu băutura, să-mi spui.

După ce-i aruncă o privire plină de scuze lui Ledge, se duse în celălalt capăt al barului și își făcu de lucru.

- Cum îți mai merge, Ledge?

- Bine.

- Unchiu-tău e mai bine?

- Ei, nu e mai rău.

- Păi presupun că e bine și-așa.

- Nu chiar.

Culoarea aprinsă a părului lui Rusty fusese potolită de firele cărunte de la tâmpile, dar atitudinea lui nesuferită și condescendentă nu se modificase deloc. Ledge nu suporta să fie în prezența lui. Se ridică și băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor, să-și scoată portofelul.

- Trebuie s-o iau din loc.

- Ce te grăbești așa?

- E târziu.

- Nu-i chiar atât de târziu. Stai nițel! Rusty înclină capul spre scaunul lui Ledge. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

Ledge nu avea nevoie să-l întrebe pe Rusty ce voia, pentru că știa deja. Această confruntare fusese inevitabilă din ziua în care Arden Maxwell apăruse în Penton. Era surprins că Rusty nu îl abordase mai devreme. Acum, că o făcuse, măcar nu mai trebuia să se teamă de această perspectivă. Se așază din nou, nu ca o concesie făcută celuilalt, ci pentru a termina această conversație cât mai rapid posibil.

Dar Rusty nu părea a se grăbi deloc să înceapă. Se roti cu tot cu scaunul către grupul de tineri care își terminaseră turneul și numărau banii care i se cuveneau câștigătorului. Rusty strigă:

- Ia ziceți, băieți, vă distrați acolo?

Tinerii se opriră din ce făceau, dar nici unul nu răspunse. Rusty se concentrează asupra unuia dintre ei.

- Ei, ca să vezi pe cine avem noi aici. Hawkins. Credeam că ești în Huntsville. Lupte de câini, nu-i așa?

- M-au lucrat oamenii legii.

- Oamenii legii, zici?

- Avocatul din oficiu de toată jena m-a pus să accept o învoială cu Procuratura. Mi-au dat doi ani.

- Și-ai ieșit deja?

- M-au eliberat condiționat pentru purtare bună.

- Purtare bună pe dracu', răspunse Rusty. N-o să țină. O să te întorci la răcoare.

Înainte ca tânărul să apuce să răspundă, unul dintre amicii lui îl apucă de braț și îl trase afară, cu ceilalți urmându-i îndeaproape. Când ușa se închise în urma lor, Rusty se roti din nou cu scaunul spre bar, chicotind amuzat.

- Organiza niște curse penibile într-un hambar vechi care era al fraților lui gemeni. Aștia s-un trib întreg de țărânoi albi. Probabil incestul e în floare pe la ei. Familia Hawkins. Îi știi?

- Nu.

- Ei, în fine, Dwayne ăla s-a născut cu o fire sălbatică. Seamănă cu altcineva pe care îl știu eu.

Ledge nu zise nimic și-și menținu privirea ațintită înainte, dar cu coada ochiului putea vedea rânjetul lui Rusty, care voia într-adins să-l provoace și care îi strigă lui Don:

- Poate c-aș vrea un Dr. Pepper, până la urmă. Și nu te zgârci la gheață.

Cu un amuzament plin de îngâmfare, continuă să se uite fix la profilul încordat al lui Ledge cât i se umplea paharul. Don i-l puse în față, dar nu zăbovi lângă ei. Rusty puse paiul deoparte și bău direct din pahar. Scoase un râgăit zgomotos, fără să facă vreo încercare de a-l acoperi.

- Ei? Ce zici?

Ledge nu spuse nimic.

- Nu face pe prostul. Știi la ce, sau mai degrabă la cine, mă refer. Se aplecă spre el și coborî tonul. Sau întooooors. Sau cel puțin una dintre ei. Din păcate, nu și moșneagul.

Rusty se aplecă și mai mult spre el. Ledge identifica imediat încercarea lui evidentă de a-l intimida și nu schiță absolut nici o mișcare.

- Ce părere ai despre faptul că s-a întors aici să-și facă cuibușorul?

- Absolut nici una.

- Nu? Rusty se trase înapoi și mai luă o gură de Dr. Pepper, măsurându-l pe Ledge peste marginea paharului. Când îl lăasă jos, spuse: Nu-mi vine să cred una ca asta.

- Poți să crezi ce poțtești. Suntem în țara libertății absolute.

Rusty hohoti cinic, un sunet care aducea cu un lătrat.

- Libertatea nu există. Cine să știe asta mai bine decât un erou de război?

Ledge se uită peste lungimea barului, către Don, care tot ștersese același pahar de whisky de câteva minute bune, tot furișând priviri îngrijorate în direcția lor.

- Trebuie să recunosc, continuă Rusty, în timp ce trasa cu degetul o dungă în stratul de condens format pe exteriorul paharului lui, că a făcut o scenă pe cînste în supermarket.

Ledge se uită la Rusty plin de dezgust.

- A făcut? Nu a ales timpul și locul unde să-și piardă copilul.

- Știi ce vreau să spun. A fost o scenă. Începu să-i descrie totul lui Ledge. Când termină, îl înghionti cu cotul în braț. Știu toate cele, toate detaliile, dintr-o sursă sigură. Dar, chiar dacă nu mi-ar fi spus cineva direct, povestea s-a împrăștiat în toată lumea mai repede ca sculamentul.

- Dacă nici tu nu știi... murmură Ledge.

Rusty rânji, mai luă o gură de suc și, cu o relaxare transparentă, își rupse o pieleță desprindă de la degetul mare.

- Sora ei mai mare și-a făcut apariția la spital în seara aia, mai târziu. Știai asta?

- Nu.

- A, da. A împărțit ordine în stânga și-n dreapta. E-o cățea pretențioasă, așa cum a fost dintotdeauna.

- Nu prea am cunoscut-o.

- Nu, cred că nu... Nu vă-nvârteți prin aceleași cercuri. Rusty avu grijă să arunce o privire lungă prin bar, terminând prin a se uita lung la instalația de Crăciun întinsă de-a lungul rafturilor cu băuturi. În oraș, Lisa Maxwell a fost mereu văzută ca o fată cuminte

și deșteaptă. Se opri o clipă. Spre deosebire de ea, tu ai fost crescut în camera din spate a acestei săli de biliard.

Acesta era tipul de jocuri psihologice la care Rusty Dyle era maestru. Ledge se așteptase la el, dar nici în rup-tul capului nu era dispus să se lase manipulat în a avea vreo reacție. În loc de asta, se uită la ceasul de la mână.

- Am plecat.

- Stai puțin! Rusty îl prinse de antebraț. Ledge se uită la palma care îl ținea și nu-și dezlipi privirea de ea până nu fu retrasă. Dar acest avertisment mut nu îl des-curajă pe Rusty, care îi spuse șuierat: Trebuie să discu-tăm despre chestia asta.

- Ba nu, nu trebuie.

- De ce crezi că s-a întors aici? De ce acum?

- Habar n-am.

- Pare ciudat, atâta tot, rosti Rusty. În această țară mare a libertății absolute, n-ai zice că e ciudat că a ales să vină tocmai aici să-și facă cuibul?

- Voia să-și vadă copilul crescând în aceeași casă ca și ea. Ce e ciudat la asta?

- Nimic. Doar că nu mai face nici un copil acum. Și-atunci de ce rămâne?

- Cred că îi place aici.

- Cred că da. Are de gând să renoveze casa.

În ciuda hotărârii sale de a nu reacționa, pulsul lui Ledge se accelerează.

- De unde știi?

- I-a tot sunat pe unul și pe altul. A cerut prețuri esti-mative. Rusty făcu cu ochiul. Am fost atent la tot ce face.

Gândul că Rusty îi urmărea orice mișcare lui Arden Maxwell îi răci sângele în vene lui Ledge. În după-amiaza aceasta, Arden îi ținuse piept când se purtase cât mai nesuferit cu ea. Nu era ușor de intimidat. Dar Ledge știa și caracterul lui Rusty, sau mai degrabă lipsa de așa ceva. Știa de ce mișelii era capabil Rusty.

- Acum douăzeci de ani, era încă în școala primară, rosti Ledge. Dacă-ți închipui că știa ceva despre unde a fugit taică-său cu banii ăia, te înșeli.

- Crezi tu? Rusty se aplecă din nou spre el. Ia gândește-te! Femeia asta n-a avut nici un loc de muncă de când a plecat din Houston - adică de șase, șapte luni - și s-a mutat aici. Nu are nici o formă de venit vizibilă, dar o să renoveze căsoaia aia, ceea ce o să necesite niște fonduri serioase. De-asta mă și face să mă întreb de unde are bani.

- De la soră-sa.

- Posibil. S-a măritat cu un bogătan. Bogătan bine. Mare șmecher în Dallas. Apoi ăla a dat ortu' popii acum câțiva ani, lăsându-i nu numai averea, ci și conducerea companiei. Și tocmai de-aia nu prea o văd eu finanțând o încercare de restabilire în orașelul nostru de la țară.

Pentru a încerca să dezamorseze interesul lui Rusty față de Arden și de întoarcerea ei neașteptată în oraș, Ledge încerca să găsească în minte alte explicații posibile.

- Poate că Arden câștiga așa bine la slujba pe care o avea că nu are nevoie să muncească. Nu pentru o vreme, cel puțin.

Rusty scutură din cap.

- Puțin probabil. Vindea haine la reprezentanța Neiman Marcus din complexul Galleria. Haine scumpe, dar lucra numai pentru comision. Nu s-a retras din activitate de pe-un post de director executiv sau așa ceva.

- O fi având vreo pensie alimentară generoasă.

- N-a fost căsătorită.

- Știi sigur asta?

- Sigur că da. Am verificat.

Arden evitase intenționat orice întrebări despre identitatea și locul unde se afla tatăl copilașului ei. Ledge recunoștea că era curios, dar, față de Rusty, se prefăcu indiferent.

- Atunci are un iubit înstărit.

- N-a vizitat-o nici un bărbat de când a venit aici.

- Ai urmărit casa? întrebă Ledge, menținându-și tonul relaxat.

Rusty nu recunoscuse asta, dar își scărpină gânditor obrazul.

- Poate că i-a făcut vânt când a aflat despre copil. I-a dat bani, i-a urât noroc, după care a trimis-o să-și nască copilul de una singură.

- Sau poate era un ratat și i-a dat ea papucii.

- Poate. Dar asta ne aduce înapoi la originea necunoscută a banilor ei. Rusty izbucni într-un râs deșucheat, și-i spuse în șoaptă: Ia ghicește!

- O să las ghicitul pe seama ta.

- Bine, ia să vedem cum ți se pare? Tăticul a ținut banii aici grămadă în toți anii ăștia și abia acum i-a împărțit.

- Dacă lucrurile ar sta așa, spuse Ledge, ar avea opțiuni mai bune decât să se mute înapoi aici.

- Banii nu mai valorează la fel de mult ca înainte. Rusty alese un cub de gheață din pahar, îl scutură și îl băgă în gură. Ronțâindu-l, zise: Am de gând să o țin sub o supraveghere atentă pe domnișoara Arden Maxwell și cheltuielile ei. Lovi în joacă brațul lui Ledge. La fel cum te-am supravegheat îndeaproape pe tine, amice.

Deși Ledge ar fi vrut să-l doboare la pământ pentru că-l atinsese, nu făcu altceva decât să-l fixeze îndelung și intens.

- Și așa cum te-am supravegheat eu pe tine. Amice.

Distanța mică dintre ei fu străbătută de curentul privirii pline de furie în care se măsurau ochii lor și, în același moment, amândoi înțeleseseră: De-acum încolo, lupta dintre ei nu mai avea reguli. În toți acești ani, între ei fusese un război mut. Acum însă, era declarat oficial.

Părând să simtă volatilitatea acestui moment, Don veni la ei și îl întrebă pe Rusty dacă voia să-i reumple paharul.

- Nu, mersi. Fără să-și ia ochii de la Ledge, Rusty se dădu jos de pe scaun. După cum am spus, am intrat doar ca să văd ce mai face Ledge.

Apoi își arată zâmbetul de crocodil și ieși din local. Ușa se închisese în urma lui până ce Don îndrăzni să răsuflă.

- Când voi doi vă uitați unul la altul, parcă vă iese fum din urechi. O să-mi spui vreodată de unde s-a născut dușmănia asta veche a voastră?

- Nu. Dar nu trebuia să tot duci mâna la pușca aia cu țeava tăiată pe care o ții sub bar.

Zâbind strâmb, Don spuse:

- Cum ți-ai dat seama?

- Știu cum faci tu.

- Probabil că n-aș folosi-o niciodată, zise Don, dar când m-am uitat la spatele ticălosului ăla acum, chiar mi-a trecut prin minte ce țintă bună ar fi și nu cred că-s mulți în districtul ăsta care să jelească dispariția ilustrului nostru procuror.

Ledge continuă să se uite lung la ușa pe care ieșise procurorul Rusty Dyle.

- Probabil că o să fiu nevoit să-l scot din circulație destul de curând. Apoi, întorcându-se către Don, adăugă: Dar, când o s-o fac, o să-l privesc în ochi.

capitolul 5

Abia ieșită de la duș, Arden tocmai terminase să se îmbrace când cineva bătu la ușa din față a casei. Aruncând o privire pe fereastra dormitorului ei temporar, fu uluită să vadă camioneta neagră și foarte mare pe aleea care ducea la garajul ei.

Luă în calcul să nu răspundă, dar el sigur și-ar fi dat seama că era acasă, pentru că mașina ei era acolo. În plus, să-l evite ar fi însemnat să pară o lașă. Luă în picioare o pereche de pantofi fără toc. La ieșirea din

cameră, se uită scurt în oglinda de deasupra comodei și se muștră pentru că-i păsa chiar și atât de cum arăta. Părul nu i se uscaseră complet și, pentru că nu dormise bine, era trasă la față. Dar nu mai avea ce face în această privință acum.

Cât mai silențios, se apropie de ușa din față, aruncă o privire pe fereastră în formă de romb din centrul acesteia și fu surprinsă să-și vadă propria imagine reflectată în lentilele ochelarilor lui de soare. Se uita direct la fereastră, ca și cum ar fi așteptat apariția feței ei.

Detașată – și cu un dram de ciudă –, Arden repetă întrebarea pe care i-o adresase el cu o zi în urmă.

– Cu ce te pot ajuta?

– Hai să discutăm despre renovarea ta!

– Ai spus că ar fi o pierdere de vreme să discutăm despre asta.

El își scoase ochelarii de soare.

– M-am răzgândit.

Arden se trase de la fereastră, din raza de acțiune a acelor ochi albaștri pătrunzători. Îl lăsă să aștepte foarte mult înainte de a debloca încuietura.

Când deschise ușa, capul lui era lăsat pe spate. Se uita la streșini și bătea ușor cu ochelarii de coapsă.

– Lemnul ăla e putrezit.

– Asta aș fi putut să spun și eu.

– Soneria nu funcționează.

– Din nou... Știu și eu.

Bărbatul își lăsă capul în jos și o privi; ea îi răspunse cu aceeași monedă, sperând că privirea ei era la fel de hotărâtă și la fel de provocatoare ca a lui. Nici unul nu schiță vreo mișcare și nici nu spuse nimic, iar Arden începea să creadă că înfruntarea aceasta avea să continue la nesfârșit când el își plie brațele ochelarilor și îi așeză în buzunarul de la piept al cămășii lui albe uni, din bumbac.

– M-am răzgândit în privința acceptării lucrării.

- Ce te-a făcut să-ți reconsideri poziția?

- Extrasul de cont. Mi-am verificat veniturile și cheltuielile în dimineața asta.

Arden nu-și dădea seama dacă glumea, dacă încerca să facă pe simpaticul sau dacă îi spunea adevărul gol-goluț. Expresia lui nu îi oferea nici un indiciu.

Nehotărâtă, își mușcă ușor interiorul buzei de jos. Noaptea ei de insomnie fusese consecința grijilor despre ce ar trebui să facă mai departe, având în vedere că refuzul lui sec din ziua anterioară o lăsase fără vreo altă opțiune. Nici una pe care să și-o poată permite. El făcuse această mișcare de compromis, iar asta însemna ceva. Amândoi aveau în continuare opțiunea de a-l refuza politicos pe celălalt.

Sperând că nu avea să regrete mai târziu această decizie, Arden deschise ușa mai larg și îi făcu semn să intre.

Spațiul golăș al camerei de zi păru să se micșoreze în secunda în care el intră. Manșetele cămășii lui fuseseră suflecate aproape până la coate. Poalele acesteia erau băgate în betelia unei perechi de jeanși care, ca și cei pe care îi purta ieri, fuseseră înmuiți și decolorați de multe spălări. Erau purtați cu o curea de piele maro cu modele pirogravate. Alama cu patină a cataramei avea un model militar. Dar bărbatul din fața ei nu mai avea o tunsoare cazonă. În spate, părul îi era suficient de lung cât să-i ajungă până la guler.

Cu tocurile cizmelor bocănind pe podeaua din lemn masiv, înaintă în cameră și se uită lent în jur.

- Câți la pian?

Arden anticipase un comentariu despre pianină, nu o întrebare, așa că aceasta o luă pe nepregătite.

- Nu. Ei, un pic. Luam lecții când...

Remarcând faptul că ea tăcuse dintr-odată, el întoarse capul și se uită întrebător la ea. Corectând ce avea de gând să spună, Arden spuse:

- Am renunțat la lecțiile de muzică atunci când eu și sora mea ne-am mutat.

- Hmm. Păcat că nu le-ai reluat după ce te-ai restabilit în noua locuință.

- Acum regret că nu am continuat, dar au fost alte lucruri prioritare.

Bărbatul se duse la scara interioară și călcă pe prima treaptă doar cu un picior. Aceasta scârțâi. Ca și a doua. Coborând, își trecu palma peste balustradă.

- Țsta-i lemn de calitate. Merită recondiționat, aș zice. Ar putea fi lustruit și lăcuit din nou. Poate într-o nuanță mai deschisă?

Arden îngăimă neangajant:

- Îmm...

Întorcându-se în centrul încăperii, se întoarse aproape pe loc, studiind plafonul.

- Plintele de la îmbinarea cu pereții par promițătoare, dar nu o să știu dacă merită să le păstrăm decât după ce-o să apuc să le văd mai de aproape și nu am adus o scară cu mine azi.

- Nu țin la ea în mod deosebit.

- Dar candelabrul ăla? Arată către candelabrul care lumina camera de zi. Are vreo valoare sentimentală?

- Absolut nici una.

- Bine. Aș renunța la el. E prea mare pentru spațiul ăsta. Își frecă palma de polița de deasupra căminului, la fel cum făcuse cu balustrada. Făcând un pas înapoi și evaluând șemineul cu totul, zise: Cărămida e plictisitoare. Un alt material i-ar da ceva farmec.

Se duse la șirul de ferestre dinspre fața casei și cercetă pervazurile. Scoțând un cuțit din buzunarul din spate al jeansilor, scobi ușor cu vârful lamei lemnul plin de așchii.

- Toate cercevelele trebuie înlocuite. Dacă optezi din nou pentru lemn, necesită mai multă muncă și deci e mai scump. Sau ai putea alege prefabricate, dar și astea

necesită ceva muncă de dulgherie. O să-ți estimez costurile și într-un caz, și în celălalt. Câte ferestre are casa?

- N-am avut niciodată nevoie să le număr.

- O să am nevoie de numărul exact înainte de a-ți putea face o estimare de cost. Băgă cuțitul în teacă și îl puse înapoi în buzunar. Apăsă pe toate întrerupătoarele de pe perete, atent la corespondența cu becurile. Ce alte lucruri au fost prioritare?

- Poftim?

- Ai zis că ai renunțat la lecțiile de muzică pentru că alte lucruri au fost prioritare. Care?

- Lucruri ca mâncarea și chiria.

Răspunsul ei sec îl făcu să se răsucescă și să se uite la ea.

- Când tatăl tău a spălat putina, nu s-a oferit nimănui să vă ia la ei? Vreo rudă? O familie care să vă ia în plasament?

- Nu.

- Nu erați prea mici ca să vă descurcați de unele singure?

- Eu aveam 10 ani, dar sora mea era deja în al doilea an de facultate. Făcea naveta la Commerce, dar a trebuit să renunțe la facultate când a devenit tutorele meu legal.

- Cam multe pentru o studentă.

- Da.

- Cred că e tare puternică.

Arden râse ușor.

- Cam așa ceva.

- Mereu a fost ambițioasă, cred.

Acest comentariu o luă prin surprindere.

- O cunoșteai pe Lisa?

- Era cu câțiva ani mai mare decât mine și eu nu eram genul de puști pe care să-l remarce ea, dar o știam. Toată lumea știa cine e. E cam greu să nu o știi pe cea care a câștigat titlul de Regină a Balului de la începutul sezonului de fotbal.

Arden schiță un zâmbet.

- A, da, în ultimul an de liceu. Cred că toată lumea din oraș a participat la parada aia.

- Nu și eu.

- Aăă?

- Nu, nu era genul meu de eveniment.

- Dar nici la meciul de fotbal la care a fost încoronată?

- L-am ratat și pe-ăla.

Deschise ușa debaralei de sub scara interioară și băgă capul înăuntru.

- Nu-ți plăcea nici fotbalul?

El se retrase din debara. Când dădu să închidă ușa, verifică balamalele scârțâitoare.

- Îmi place la nebunie fotbalul. Și să joc, și să mă uit la meciuri.

- Și-atunci de ce nu te-ai dus la meciul de la începutul sezonului? Arden îi aruncă un zâmbet plin de tachinărie. N-ai avut parteneră?

- Nu m-au lăsat să plec de la închisoarea pentru minori.

Se opri din mișcat ușa debaralei și se întoarse cu fața la ea. Arden se holba la el, așteptând o corectare amuzantă care nu mai veni.

- Erai în închisoare?

Cu un aer destul de blazat, el ridică dintr-un umăr.

- Ce-ai făcut?

- M-au prins fumând marijuana. Pe-atunci, era o chestie foarte gravă.

Arden dădu din cap, cu o expresie destul de absentă.

- Asta a fost singura infracțiune?

Nemaifiind la fel de nonșalant, el răspunse:

- La momentul respectiv.

Arden era conștientă că se afunda în chestiunea aceasta, dar nu se putu abține să nu întrebe:

- Cât ai stat acolo?

- Destul.

Stătea nemișcat, uitându-se direct în ochii ei, după care se întoarse dintr-odată.

- Am observat că nu ai instalat nici un sistem de securitate.

- Nu.

Se duse la ușa casei și își făcu de lucru cu încuietoarea.

- Broasca asta e foarte veche. N-ar putea sta în calea nici unuia care ar vrea să intre în casă. Înveți una-alta despre așa ceva în închisoare.

Pe Arden o tulbura că putea să vorbească despre trecutul lui infracțional cu atâta nonșalanță. Oare putea să se încreadă în referințele pe care le primise despre el? Era foarte posibil ca bărbatul cu care vorbise să fi fost un vechi coleg de celulă.

Așa cum se întâmplase cu o zi în urmă, când își dăduse seama că el știa cine era și unde locuia, în gând îi apărură mașina care trecea pe lângă casa ei seară de seară. Inclusiv în cea anterioară. Și acum străinul acesta, care arăta de parcă ar fi putut să rupă o scândură în două pe genunchi, îi verifica broasca de la intrare. Arden spuse fără să se gândească:

- Mă gândesc să-mi iau un câine.

Ledge se ghemui lângă un perete, își trecu degetele de-a lungul plintei crăpate și zgândări vopseaua scorojită cu unghia de la degetul mare.

- Nu ai sistem de alarmă; dacă toate broaștele din casa asta sunt ca asta, nu-s bune de nimic; și stai aici singură cuc. Ai vreo armă?

- O armă?

- O armă de foc.

- Nu.

- Atunci aș zice că un câine de pază e o idee bună.

- Nu vreau un câine de pază. Vreau un animal de companie.

El se ridică încet și porni spre ea, curățându-și palmele de praf frecându-le una de alta în mers. Când ajunse cam la un metru de ea, se opri.

- N-aș fi crezut că simți nevoia să-ți țină cineva companie. Apoi: Hai să mergem sus!

Un fior se insinuă prin pântecul ei. Totuși, dacă sesizase o invitație camuflată în cuvintele lui, se înșelase. Nu era nici o urmă de flirt în ochii aceia, nici o urmă de lascivitate în tonul lui când adăugă:

- Trebuie să văd cum sunt dispuse încăperile.

- Bineînțeles.

Îi întoarse spatele și începu să urce treptele scării interioare, cu el în urma ei. În momentul acela, Arden și-ar fi dorit să-și fi pus jeanșii largi.

Totuși, dacă el remarcase vreun aspect al înfățișării ei, nu o arătă în nici un fel. În timp ce ea îl conducea dintr-o încăpere în alta, Ledge continuă să fie profesionist, scrupulos și pragmatic. Punea întrebări pertinente, indica locuri cu probleme și oferea sugestii despre cum ar putea fi remediate.

- Vezi cum e umflată podeaua aici? Ai o infiltrație în acoperiș. Intră apa și se scurge pe interiorul pereților. Se încruntă studiind bateriile din ambele băi. Pun pariu că astea arată bine în comparație cu țevile.

- Unul dintre ceilalți constructori cu care am discutat mi-a prezis că o să mă confrunt cu un dezastru în ce privește țevile.

- Să nu te aștepti să-ți spun altceva, are dreptate. În vechea ei cameră, Ledge cercetă plafonul. Ai grijă! Lustra aia de-abia se mai ține.

Își curbă palma pe o parte a taliei ei și o trase de sub aceasta.

- Mulțumesc, rosti ea, încercând să nu se arate fâstăcită.

Ledge își trase mâna un pic mai lent decât ar fi fost nevoie doar ca să o salveze de la un posibil accident domestic. Uitându-se în continuare în jos la ea, îi spuse:

- Cred că am văzut tot ce am nevoie.

Când se întoarseră pe palier, Ledge se opri și, cu palmele împreunate în dreptul taliei, se uită înapoi la holul lung. Îl studie o vreme, apoi, ca pentru sine, zise:

- Are potențial.

Mai cântări chestiunea câteva clipe, după care se răsuși și îi făcu semn să pornească ea prima spre scară. Când ajunseră la parter, Ledge se duse spre bucătărie. Odată ajuns acolo, aruncă o privire scurtă în jur, ca și cum echipamentele și mobilierul vechi nu meritau o cercetare mai temeinică.

- Aici ce e?

- Acolo m-am...

Se opri pentru că el deja se oprise în pragul camerei pe care ea o folosea pentru orice. Arden nu apucase să facă ordine în ea când își făcuse el apariția. Patul nefăcut și cămașa ei de noapte, pe care o lăsase pe pat când se dusesse să facă duș, arătau clar că acolo dormea. Era un spațiu intim, care nu ar fi trebuit să fie privit de altcineva.

Și, mai ales, nu de el.

Simțindu-se ca și cum ar fi fost expusă mai mult decât fusese propriu-zis, prin spațiul ei de dormit, ar fi vrut să se strecoare pe lângă el și să tragă cuvertura peste așternut, pentru a ascunde tot. În loc de asta, se prefăcu neafectată și îi oferă o cafea, sperând că el avea să refuze. Privind în continuare interiorul camerei, cu spatele la ea, acesta spuse:

- Da. Mulțumesc.

Singurul aparat modern pe care Arden îl adusese în casă de când se mutase aici era un espressoare care făcea mai multe tipuri de cafea. Simțind că oaspetele

ei se întorsese din nou cu fața spre bucătărie, îl întreabă dacă avea vreo preferință.

- Nimic pretențios. Doar o cafea neagră.

Arden dădu din cap către masă.

- Ia loc!

Ledge nu se așeză. Se înghesui lângă ea lângă blat, pentru a arunca o privire pe fereastra de deasupra chiuvelei. Fu nevoit să se aplece ușor.

- Pălcul ăla de chiparoși îți blochează vederea spre lac. Te-ai gândit vreodată să-l mai rărești?

- E atât de departe de casă că nici nu mi-a trecut prin cap.

- Hmm.

- Ce e?

- Nimic. Ce suprafață ai aici?

- Nu prea multă. Vreo douăzeci de acri, poate?

- Unii ar spune că e o suprafață mare.

Lui Arden nu i se părea că dimensiunea proprietății ei avea vreo relevanță aici, dar el păru să își noteze mental acest aspect, după care porni către ușa din spate și verifică broasca, așa cum făcuse cu cea de la ușa din față. Când o zgâlțâi, aceasta zornăi. Ledge mormăi ceva, dar Arden nu distinse ce. El deschise ușa și aruncă o privire afară.

- În garaj ai ceva?

Garajul era separat de casă. La câteva zile după ce se mutase înapoi aici, Arden se uitase prin el, dar, așa cum își amintea și ea, fusese golit.

- Eu și Lisa nu aveam nevoie de unelte, mașină de tăiat iarba și așa mai departe. Fie le-a vândut, fie le-a donat pe toate.

Nu spuse „inclusiv mașina tatei“. Arden izbucnise în plâns când noul proprietar plecase cu ea.

Duse două câni cu cafea la masă. Ledge veni și el acolo. Arden nu crezuse niciodată că scaunele din jurul mesei erau prea mici, dar așa i se părură acum, când

el se așează pe cel din fața ei. Își aduse aminte că o impresionaseră proporțiile balansoarului de pe veranda lui.

El nu apucă de toartă cana, ci o luă punându-și degetele de-a lungul buzei. Sorbi prin spațiul dintre degetul mare și arătător. Și făcu toate astea fără să-și ia ochii de la ea.

- A cui e casa asta?

- Cum adică?

- Ce nume apare pe actul de proprietate? Al tău sau al surorii tale?

- Ambele. Fiecare avem jumătate. După ce a murit mama, tata a apelat la un avocat din zonă să-i facă testamentul. Ne-a spus că e doar o măsură de precauție. Dacă era să i se întâmple ceva, eu și Lisa aveam să avem ceva pe lume.

- Deci testamentul ăsta a fost pus în aplicare?

Arden dădu afirmativ din cap.

- Deci a murit?

- A fost declarat mort. Wallace a...

- Cine e Wallace?

- Cumnatul meu, care a murit. Avea o armată de avocați cu care avea contract permanent. Acum o are Lisa.

- Și avocații l-au declarat mort pe tatăl tău?

- Am așteptat zece ani înainte să solicităm asta la tribunal. E un întreg proces, dar la final, proprietatea sa a fost supusă prevederilor testamentare. Lisa și eu am primit act de proprietate pe casă, de care aveam nevoie ca să o putem vinde.

- Dar nu ați făcut-o. Cum așa? Ați avut mereu de gând să vă întoarceți?

- Nu. Lisa sigur nu. Dar a amânat vânzarea din motive sentimentale. Iar eu nu prea m-am gândit la asta cât mă străduiam să-mi croiesc drum în viață.

- Ce drum?

- Orice drum, răspunse ea, râzând ușor.

- Adică?

- Păi, hai să vedem... Prima mea slujbă după ce am terminat facultatea a fost de relații publice. Scriam comunicate de presă pentru o companie de înregistrări cu un viitor promițător din Nashville. A dat faliment. Am lucrat ca asistenta directorului unei galerii de artă din New Orleans. A fost închisă în urma unor probleme cu Fiscul. Am investit împreună cu o prietenă într-o patiserie specializată în briose. Afacerea s-a dus pe apa Sâmbetei, ca și prietenia noastră. Se opri din enumerat încercările ei eșuate de a pune bazele unei cariere și îi oferii un zâmbet trist. Cam așa au stat lucrurile. În fine, din când în când Lisa puneă din nou în discuție subiectul scoaterii casei la vânzare, dar nu a trecut niciodată la fapte. Nu era ceva prioritar. Ochii care nu se văd se uită, cam așa ceva. Oricum, și-așa a stat nelocuită atâta vreme.

- Părăgînindu-se. Ledge aruncă o privire prin bucătărie, însă într-un final ochii i se întoarseră la ea. De ce acum? De ce te-ai întors și te-apuci de renovare?

- Nu e treaba ta.

Bărbatul pufni la auzul muștrării tăioase.

- De fapt, e. Dacă mă apuc de proiectul ăsta pentru tine și se dovedește că această clădire nici măcar nu este a ta și mă trezesc dat în judecată de cineva, am încurcat-o rău. Vezi tu, eu nu am o armată de avocați mereu la dispoziție.

- O să-ți trimit pe e-mail o copie de pe actul de proprietate.

- Ai și planul casei, să mi-l trimiți și pe ăla?

- Nu știu.

- Schițele mi-ar fi de ajutor.

- O să am grijă să primești copii după toate.

Avea să fie mai delicat să facă asta. Încă nu abordase subiectul renovării cu Lisa și anticipa că reacția ei avea să fie negativă. Extrem de negativă. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ledge spuse:

- Și sora ta? E și ea de acord cu toate astea? Casa e pe jumătate a ei. Ea ce părere are despre proiectul tău?

- Pui o groază de întrebări, domnule Burnet.

- Așa sunt eu, precaut. Ai acordul surorii tale?

- Sinceră să fiu, nu a ajuns să îi placă ideea mea de a mă întoarce aici, în orașul acesta.

- De ce?

Arden îi aruncă o privire sugestivă.

- Sunt convinsă că știi de ce.

- Da, cred că da. Aveți o reputație destul de încărcată. Mi se pare admirabil că încerci. Dar, din câte înțeleg, sora ta nu e de aceeași părere.

- Nu, nu e. După ce mi-am pierdut copilășul, a făcut presiuni asupra mea să nu mai rămân aici. Dar eu am avut câștig de cauză.

El o privi atât de îndelung și cu atâta intensitate încât Arden avu nevoie de un efort de voință să nu se foiască pe scaun. Într-un final, Ledge spuse:

- Spune-mi ce ai de gând să faci.

- Când am venit aici, mă gândeam să fac din casa asta căminul meu și al fiicei mele. Fosta cameră a Lisei urma să fie camera ei. Aveam de gând să transform camera părinților mei într-o cameră de joacă cu un birou integrat pentru mine, în colț, unde peretele e înclinat, urmând linia acoperișului.

- O idee bună de folosire a unui spațiu care altfel n-ar fi avut nici o utilitate.

- Asta era și ideea. Și în camera aia e multă lumină naturală.

Arden își construise în minte tot felul de imagini cu ea jucându-se cu fetița ei care gângurea, înconjurată de dansul particulelor de praf aurite de soare. Acum, amintindu-și câte imagini domestice născocise în minte, își strecură mâna pe sub păr și își masă ceafa. Încet, spuse:

- Din motive evidente, nevoile mi s-au schimbat.

Ledge stătea în fața ei fără să spună nimic, anormal de nemișcat, iar Arden se întreabă dacă această capacitate a lui de a sta așa o perioadă mare făcuse parte din antrenamentul său militar. În mod clar, i-ar fi de ajutor unui soldat. Dar era tulburător pentru persoana care se trezea ținta privirii lui când făcea asta. Cel puțin, pe ea o umplea de neliniște. Într-un final, el își luă cana și sorbi din nou din cafea.

- Te-ai gândit la un anumit stil?
- Ceva diferit.
- Față de ce?
- Față de cum e.
- Asta ar însemna o renovare totală.
- Îmi dau seama de asta.

Picioarele lui lungi fuseseră întinse paralel cu masa, cu gleznelor încrucișate. Acum le trase sub el, își puse antebrațele pe blat și se aplecă spre ea.

- Iartă-mă că sunt așa direct. Poți să-ți permiți asta?
- N-o să știu până nu-mi dai un cost estimativ.
- Exact. Cântări totul în minte. O să fac o listă de lucrări. Nu alea frumoase și sexy. Lucrările de bază. Instalația electrică. Țevile. Acoperișul. Genul ăsta de lucruri. O să-ți fac un cost estimativ maxim, dar și unul minim. Prețurile vor depinde mult de ce materiale alegi. Dacă nu-ți plac ideile mele, dacă nu poți să-ți permiți să faci lucrările, dacă te hotărăști că sfaturile surorii tale erau bune și te muți înapoi în Houston, nu-mi datorezi decât o sută de dolari, pentru timpul dedicat. E bine așa?

Arden înghiți, dar vocea tot răgușită îi sună.

- Domnule Burnet? De unde știai că m-am mutat aici din Houston?

În ochii lui albaștri apăru o scânteie abia vizibilă înainte de a respinge nonșalant întrebarea.

- Știe toată lumea.
- Ea dădu negativ din cap.

- Nu am spus absolut nimănui.
- Așa umblă vorba. Habar n-am cum s-a răspândit zvonul ăsta. Nici nu-mi aduc aminte cine mi-a spus.
- Așa cum nu-ți aduci aminte unde erai când ți-am fost arătată.

El pufni aspru, încercând să respingă problema.

- E așa mare chestie?

- Nu știu. Spune-mi, de ce ar vorbi cineva despre mine cu tine?

Ledge își ridică brațele de pe lângă corp.

- Toți, până la unul, discută despre tine. Din cauza... incidentului.

- Incidentul fiind tragedia din viața mea.

- Care s-a întâmplat în public. Bărfele se construiesc mereu pe nefericirea oamenilor.

- Da, așa e. Își apăsă bazele palmelor pe tâmpile. Exact ca atunci când ne-a părăsit tata.

- V-a părăsit?

- Tu cum ai caracteriza situația?

- Că a fugit.

Arden își lăsă palmele jos și se uită furioasă la el. Nu că asta avu prea mare efect. Ledge spuse:

- Lumea spune că nu neapărat v-a abandonat pe voi, ci că a fugit ca să nu fie prins.

- Asta crezi tu?

- Faptele concrete arată că așa ar fi. În seara în care a dispărut, seiful magazinului Welch's a fost golit, iar un angajat a murit în circumstanțe misterioase. Banii nu au fost recuperați niciodată, moartea aceea suspectă nu a fost nici până acum elucidată, iar Joe Maxwell n-a mai fost văzut niciodată. Deci da, aș zice că e învăluit de mister și, îți place sau nu, dar același lucru se aplică și pentru tine.

Ridicând tonul, ea spuse:

- Ei bine, să știi că nu-mi place!

- Atunci n-ar fi trebuit să te întorci.

Arden țâșni de pe scaunul ei, îl împinse deoparte și ieși furioasă din cameră. Când Ledge o prinse din urmă, deschisese deja ușa casei.

- Ieri mi-ai spus că nu ești omul potrivit pentru lucrarea asta. Nici c-aș putea să fiu mai de-acord cu asta. Mulțumesc că ai venit în dimineața asta, dar...

El întinse mâna peste umărul ei și împinse ușa, închizând-o. Această mișcare neașteptată o sperie pe Arden. Se trase în spate, lipindu-se de peretele de lângă ea. Inima îi bubuia în piept.

- Ai tot trecut pe-aici cu mașina în fiecare seară?

Bărbia lui se ridică un pic.

- Poftim?

- M-ai auzit bine!

- Da, te-am auzit.

Mișcându-se încet, își ridică palmele până la nivelul umerilor și făcu vreo câțiva pași înapoi, îndepărtându-se de ea. Între sprâncene îi apărură o cută.

- Cineva a tot trecut cu mașina pe lângă casa ta?

- În fiecare seară. Aproape din ziua în care m-am mutat aici. Chiar înainte să pierd sarcina.

- Și-ai reclamat la poliție?

Arden clătină din cap.

- De ce nu?

- Inițial, nu mi s-a părut nimic ciudat. Am pus-o pe seama curioșilor din zonă. Apoi, după incidentul din supermarket, nu am vrut să trag alarma și să atrag și mai mult atenția asupra mea.

Ledge digeră aceste cuvinte, după care spuse:

- Ți-ai dat seama ce fel de mașină e?

Ea trase aer adânc în piept.

- Tu ești?

- De ce să trec eu pe lângă casa ta seară de seară?

- Asta nu e un răspuns. Tu ești?

- Nu.

O simplă negare. Fără nici o înfloritură. Fără să fie însoțită de o expresie anume. Și astfel, o minciună perfectă. Un mincinos impecabil.

- Minciuna e încă una dintre abilitățile pe care le-ai deprins la închisoarea pentru minori?

Maxilarul lui se încordă. Arden nu avea de gând să se lase intimidată de furia lui evidentă.

- Marijuana a fost primul tău delict, dar nu și ultimul, așa e?

- Da.

Cu respirația întretăiată, Arden întreabă:

- Ce altă infracțiune ai comis?

capitolul 6

Noaptea aceea în 2000 - Ledge

Faptul că se oprișe lângă drum după ce tocmai comisese un jaf, pentru a ține o întrunire cu complicii săi, era doar unul dintre motivele pentru care planul lui Rusty era putred până în măduva oaselor.

Când se ocupaseră de organizare, Rusty îi dăduse lui Ledge sarcina de a conduce mașina, iar acesta fusese de acord. De fapt, nici nu ar fi acceptat să fie altfel. Dacă avea să fie nevoie să fugă de la fața locului, considera că știa mai multe drumuri lăturalnice decât ceilalți trei. În mod clar, avea mai multă încredere în sine să judece limpede într-o situație tensionată.

- E logic să ne întâlnim în parcare barului unchiului tău, îi spusese Rusty într-una dintre cele doar trei întâlniri clandestine pe care le avuseseră înaintea jafului. O să fie plin ochi, având în vedere că e sâmbătă seara și e sărbătoare. Tot felul de mașini și de camionete se vor vântura pe-acolo până după ora ultimei comenzi. Dumnezeu mare, tu acolo locuiești. Așa că nimănui

nu i se va părea suspect să te vadă plecând și întorcându-te cam după o oră.

După cum anticipase Rusty, jaful în sine fusese incredibil de ușor de pus în practică. Când Foster deschisese seiful, Rusty pufnise într-un hohot scurt.

- Aștia chiar că au vândut o groază de iepurași și de ouă de ciocolată!

N-au stat să se felicite reciproc, totuși. Îndesaseră în mare grabă teancurile legate de bancnote într-o geantă de voiaj adusă de Foster. Când plecaseră cu ea, Ledge mai-mai că se așteptase să se trezească prinși într-o ambuscadă. Din clipă în clipă, se temuse să fie țintuiți de lumina unor faruri, să fie încercuiți de mascați și ca un polițist să strige la ei printr-o portavoce să se așeze cu fața în jos pe pământ, cu mâinile împreunate la ceafă.

Dar nu se întâmplase nimic din toate acestea. Ledge pornise motorul și mașina se pusese în mișcare în timp ce aceeași pisică cu aspect fioros care mânca tacticoasă dintr-o grămadă de gunoaie nu-și terminase încă masa de seară. Nici măcar nu se retrăsese, să se ascundă în spatele șirului de tomberoane din spatele magazinului.

Dar acum, după ce reușiseră să plece fără probleme cu prada, când erau la jumătatea distanței dintre Welch's și bar, la dracu' n praznic cum s-ar spune, Rusty îi spuse să tragă pe dreapta.

- Să trag pe dreapta? De ce dracu'? rosti Ledge pentru sine ca și pentru cei doi de pe bancheta din spate, care erau la fel de neîncrezători ca și el și vociferau.

- Fă-o și gata, zise Rusty, stăvilind avalanșa de proteste ale complicilor săi. Trebuie să stabilim niște reguli de bază înainte să ne despărțim.

Mașina nu apucase încă să se oprească pe marginea drumului când Rusty deschise portiera și coborî, luând și banii cu el în șanț. Ledge începu să simtă niște furnicături de teamă pe ceafă, și acestea persistară tot timpul în care stătura în șanțul acela rău-mirositor și afurisit.

Prefăcându-se detașat și netulburat, avusese grijă să stea mereu cu ochii pe Rusty. Nu l-ar fi mirat să-l vadă scoțând un pistol cu care să-i omoare pe loc pe toți trei.

Până la urmă, se dovedi că nu voia decât să-și impună autoritatea. Ticălosul!

În mod ciudat, totuși, Ledge se simțea chiar mai neliniștit acum, când ieșeau din șanț. Foster alunecă, iar Ledge trebui să îi dea o mână de ajutor. Nu-i plăcea să nu aibă mâinile libere și, pentru o clipă trecătoare, împleticirea lui Foster ar fi putut fi o stratagemă pentru a-i atrage atenția.

Dar tot ce făcu Foster, de cum urcă de tot panta, fu să-i mulțumească. Fără alte peripecii, se îngrămădiră tuspatru din nou în mașină. Totuși, tensiunea din interior era de-a dreptul palpabilă. Cel puțin între trei dintre ei. Rusty părea netulburat. Așezat pe locul din dreapta-față, fluiera ușurel printre dinți și bătea cu degetele pe genunchi ritmul unei melodii pe care doar el o auzea.

Nu se întâlniră cu absolut nici o mașină până cotiră pe drumul spre malul lacului și spre barul Burnet's. Ledge alese cea mai îndepărtată și mai întunecată parte a parării, unde crengile ajungeau atât de jos, încât mușchiul care atârna de pe ele atingea parbrizul.

Opri mașina, dar lăsă motorul pornit. În atmosfera de ostilitate și neîncredere care domnea în vehicul, Ledge spuse:

- Nu ne-a urmărit nimeni, dar ar fi mai bine să ne împrăștiem rapid.

- De acord, îl susținu Rusty. Eu am zis tot ce trebuia să vă spun.

- Ai spus chiar mai mult decât trebuia.

Reproșul fusese rostit printre dinți, dar Rusty îl auzi.

- Auzi, Ledge? rosti el pe un ton măsurat, ca și cum l-ar fi întrebat de starea vremii. De ce crezi că Joe nu bea aici? De ce nu își lasă banii în casa de marcat

a lui Henry? Crezi că are impresia că nimeni nu știe că e alcoolic?

Portiera din spate se trânti atât de tare, încât mașina se zgudui. Furios, Ledge îi spuse lui Rusty:

- Ce-ar fi să termini cu chestiile astea?

- N-am vrut să jignesc pe nimeni. Sincer! spuse Rusty, cu o înfocare exagerată. Apoi se uită spre bancheta din spate, iar tonul îi deveni amenințător. Foster, dacă o dai în bară, suntem toți terminați.

- Nu e cazul. Promit!

Contabilul ieși precipitat și se făcu nevăzut în labirintul de vehicule. Rusty deschise portiera din dreapta-față și trase geanta de pânză impermeabilă de pe jos. O mângâie afectuos și zâmbi larg, uitându-se la Ledge.

- Ei bine, ne mai vedem noi, colega.

Mișcându-se mai rapid decât putea clipi Rusty, brațul drept al lui Ledge țâșni peste cotieră și degetele i se încheștară pe încheietura lui Rusty ca o cătușă de oțel.

- Ascultă la mine și concentrează-te, nemernicule! Ai face bine să te rogi să nu i se întâmple nimic unchiului meu sau barului ăsta, pentru că, dacă intervine ceva, o să presupun din capul locului că e vina ta, o să dau de tine și-n gaură de șarpe și-o să te omor.

Știind că se făcuse înțeles, îi dădu drumul lui Rusty la fel de rapid pe cât îl înșfăcase. Acesta părea să fie prea șocat, poate chiar speriat pentru a schița vreo mișcare. Apoi se dădu jos din mașină, cu tot cu geantă, și închise portiera.

Ledge băgă motorul în viteză și puse mașina în mișcare, ieșind din parcare.

Deși își dădea seama că unchiul lui și Don ar fi avut nevoie de o mână de ajutor într-o seară atât de aglomerată, nu putea să dea ochii cu ei încă. Și-ar fi dat seama imediat că îl deranja ceva și, când aveau să-l preseze să le spună care era motivul, ar fi trebuit să mintă și sigur și-ar fi dat seama și de asta.

Faptul că fusese prins fumând marijuana și că trebuise să se ducă la închisoarea de minori reprezentase o dezamăgire pentru unchiul lui. Dar Henry îl susținuse neabătut. Trecuseră prin acest capitol întunecat din viața lui Ledge fără ca Henry să-și piardă toată încrederea în el.

Așa că spera din tot sufletul ca Henry să nu afle niciodată ce făcuse în seara asta. Îngreșoșat de simplul gând că exista această posibilitate, porni înapoi spre oraș, spre casa lui Crystal. Putea să se adăpostească la ea un timp. Ea nu îi cerea să vorbească.

Farurile mașinii de patrulare nu se aprinseră decât când aceasta era chiar în spatele lui, iar lumina aproape că îl orbi, făcându-l să vireze către marginea drumului. Frână puternic și se opri derapând pe pietriș.

Inima începu să-i bată nebunește. Respirația îi deveni sacadată. Repetându-și în minte: „N-au cum să știe. N-au cum să știe“, îi privi în oglinzile laterale pe cei doi ajutori de șerif care se apropiau de el, de-o parte și de cealaltă a mașinii. Își puse mâinile pe volan, în poziția regulamentară învățată.

Ajutorul de șerif care veni pe partea lui îi îndreptă fasciculul unei lanterne în față.

- Seara bună, Ledge.

Menținu lumina lanternei pe fața lui Ledge, în timp ce colegul lui, din dreapta, cerceta habitacul cu fasciculul lanternei lui. Ledge se întreba dacă pe jos era noroi din șanțul acela unde se opriseră. „Fir-ar să fie de treabă!“

- Ține-ți mâinile la vedere, Ledge, îi ordonă ajutorul de șerif. Deschide portiera încet și dă-te jos din mașină!

- De ce m-ai oprit?

- Dă-te jos din mașină, repetă polițistul.

Ledge făcu întocmai.

- De ce m-ai oprit?

- Așază-te în poziția de percheziționare.

- Doar nu vorbești serios!
- Ți se pare că-mi arde de glume?
- Nici măcar nu mergeam cu viteză mare.
- Treci în poziția de percheziționare! strigă ajutorul de șerif.

Ledge se întoarce, își puse palmele pe plafonul mașinii și își depărtă picioarele. În timp ce un ajutor de șerif îl percheziționa, celălalt îi cotrobăia prin torpedou.

- Nu-i nimic acolo, zise Ledge.
- Unde-ți ții rezerva de iarbă acum?
- Nu am nici o rezervă.
- Poftim? Te-ai lăsat de fumat iarbă, că suntem în postul Paștelui?

- M-am lăsat după ce am fost băgat la pușcărie doar pentru că am făcut poștă o țigară cu prietenii, la o petrecere.

- Toți drogații au povești lacrimogene, îi spuse ajutorul de șerif partenerului său. Deschide portbagajul!

- Nu e nimic în el, doar un levier și un cauciuc de rezervă.

- Nu ne-ai minți tu pe noi, nu-i așa?
- Nu.
- Ei bine, noi am primit un pont că vinzi iarbă din mașină, în parcare barului unchiului tău.

- Astea-s aiureli.

- Cineva te-a văzut stând la taclale cu niște persoane în mașină.

Pielea lui Ledge se acoperi instantaneu cu o peliculă fină de sudoare rece.

- Ai trecut de la consum la trafic, Ledge? Aveai o întâlnire cu niște clienți sau cu concurența?

Ledge știa că nu era cazul să mai zică nimic. Unele dintre lecțiile învățate în închisoare erau valoroase.

- Dă-ne niște nume, Ledge. Cu cine te-ai întâlnit?
„Cu complicii mei“, răspunse mental el. Ajutorul de șerif îl înghionti în coloană.

- Ți-a mâncat pisica limba? Cu ce te-ai îndeletnicit în seara asta, Ledge?

De lângă portbagajul deschis, al doilea ajutor de șerif pufni amuzat.

- Dacă nu are un alibi beton, intră direct la răcoare pentru vânzare de stupefiante.

- Nu vând droguri!

- Înseamnă că ai de gând să te droghezi în fiecare zi pentru tot restul vieții tale. Ajutorul de șerif care îl percheziționa fluieră ușor. Sper că ai un avocat bun și un alibi și mai și.

Ledge își lăsă bărbia în piept și pufni într-un râs plin de amărăciune. Polițistul îl înghionti în coloană din nou.

- Ți se pare amuzant?

Nu, nu era nimic amuzant în trășenia aceasta. Dar era cel puțin paradoxal. Avea un alibi beton. Fusesse să fure o jumătate de milion de dolari.

capitolul 7

Ca răspuns la întrebarea lui Arden despre trecutul lui infracțional, Ledge răspunse corect, chiar dacă nu chiar sincer până la capăt. Îl întrebase ce infracțiuni comisese. Iar asta nu era cea pentru care fusese arestat.

- În portbagajul mașinii mele a fost găsită o pungă cu o groază de iarbă. Mai multă decât aș fi putut avea pentru uz personal. Am fost arestat pentru posesie de droguri cu intenția de a vinde.

- O infracțiune mai gravă, rosti ea.

- Și eram cu doi ani mai mare. Nu aveam încă 18 ani, dar am fost judecat ca adult.

- Și erai vinovat?

- Mi s-a înscenat.

- Nu asta zic toți infractorii?

- Eu nu sunt ca toți infractorii. Întâmplător, asta e adevărul.

Ridică spre el ochii ei mari, de culoarea unui burbon catifelat și scump, genul de băutură care-ți încălzea măruntaiele. Cu doar câteva minute în urmă, ochii ei aruncau scânteii de furie. Acum vedea în ei doar teamă.

Gesturi mărunte, dar edificatoare, specific feminine - își dădu părul pe după ureche, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, își umezi buzele - arătau clar că nu se simțea în largul ei. Dar, de obicei, asta nu îl deranja. Și totuși, cu ea, da.

- Ți-e frică de mine?

Fără să evite răspunsul, Arden spuse:

- Nu m-am hotărât încă.

- Dacă ești atât de nesigură, înseamnă că ți-e. Am simțit-o din momentul în care ți-am trecut pragul. Ai fost încordată de când am intrat. De ce?

- Păi, zise ea cu un hohot lipsit de veselie, pentru că cineva trece pe lângă casa mea în fiecare seară și asta-i straniu și înfricoșător.

- Te-nțeleg din nou... de ce aș face eu una ca asta?

- Nu-mi vine în minte nici măcar un singur motiv.

- Și-atunci de ce m-ai luat în vizor ca suspect?

- Pentru că, înainte să apucăm să schimbăm măcar două vorbe ieri, m-ai tratat cu ostilitate.

- Nu am fost ostil. Poate neprimitor.

- De ce?

- Nu-s mulți oameni care să se înființeze pur și simplu la mine acasă.

Și, în nici un caz, nu fata lui Joe Maxwell. Fata lui Joe Maxwell care între timp crescuse și... se împlinise.

- Sunasem înainte.

- Dar n-ai pomenit nimic c-o să vii personal. Și, când ai ajuns, ai recunoscut că eram ultima ta opțiune.

- Ceea ce ar fi trebuit să te facă să vrei să mă convingi să te angajez.

- Nu-i genul meu.

- Ai arătat-o cu vârf și îndesat. Îl cercetă, încruntată.

Cu ce te-ai ocupat în armată?

- De unde știi despre asta?

- Mi-a spus bărbatul pe care l-am sunat să-mi dea referințe despre tine. Mi-a zis că ai participat la luptele din Orientul Mijlociu.

- Exact.

- Ce specialitate?

- Am fost în armată. Forțele speciale.

- Și în ce erai specializat?

- În omorârea inamicilor.

Arden trase rapid aer în piept.

- Înțeleg.

- Nu, nu înțelegi. Și, dacă aș încerca să-ți descriu luptele la care am participat, te-ar băga în sperieți. Dându-și seama că tonul lui dominator făcea asta oricum, făcu un efort să-l mai tempereze. Îmi cer scuze pentru purtarea de ieri. Uneori par nepoliticos când nu asta mi-e intenția.

Arden îi aruncă o privire cu subînțeles, iar Ledge adăugă:

- Bine, și uneori chiar asta vreau. Dar nu e cazul să-ți fie frică de mine. Nu sunt ciudatul care trece pe-aici în fiecare seară. Dacă aș fi fost eu, și aș avea intenții dubioase, de ce nu ți-am făcut nici un rău în ora care a trecut de când am venit aici?

Când văzu că Arden nu îi dădu nici un răspuns, îl cuprinse iritarea.

- Uite ce e, dacă nu poți să treci peste asta, nu vreau să lucrez pentru tine. N-o să mă înham la lucrarea asta ca apoi să stau mereu cu grija de a nu te speria.

- Cum ai făcut-o când ai trântit ușa.

Ledge își trecu degetele prin păr.

- Îmi pare rău pentru asta. Am reacționat prea repede. Mi se trage de la timpul petrecut într-o zonă de război, când puteai s-o mierlești dintr-o clipă într-alta.

Își schimbă poziția, îndepărtându-și ușor picioarele, și tocmai se pregătea să spună că se săturase să se apere, dar se gândi că o atitudine combativă n-ar face altceva decât să-i sporească temerile. Avea nevoie ca ea să-l angajeze ca să o țină sub observație. Trebuia să acționeze ca un fel de tampon între ea și Rusty, cel puțin până ce acesta renunța la ideea că Arden avea cine știe ce bani furați prin casă. Schimbă strategia.

- Pot să mă ocup de lucrarea asta. Am văzut o groază de lucruri aici de care să pot să mă ocup, și ar fi o schimbare bine-venită față de repararea unor verande lăsate sau a unor uși de debarale strâmbe. Deci? Cum rămâne?

Arden își lăsă ochii în pământ. El se uită fix la creștetul ei cât ea se gândi ce să facă, dar parcă trecu o veșnicie până răspunse. Când își înălță capul, Arden zise:

- O să-ți dau un răspuns mâine.

Asta îl înfurie la culme. Se gândea că acum fie făcea pe sfioasa, fie își arăta încăpățânarea.

- Te las până mâine la amiază să mă anunți.

Puse mâna pe clanță, apoi se opri și, cu o lentoare exagerată, o întoarse și deschise ușa. Cu un aer iritat, Arden întrebă:

- Și ce se întâmplă la amiază?

- Încep să accept lucrările pe care le-am lăsat în așteptare.

Ea dădu scurt din cap, în semn de acceptare. Cu un picior afară și unul înăuntru, Ledge își scoase portofelul din buzunarul din spate al jeanșilor și scoase o carte de vizită, pe care i-o întinse.

- Uneori nu aud telefonul din atelier. Sună la al doilea număr. E mobilul, o să vibreze și îl simt.

Leși pe verandă și își puse ochelarii de soare.

- Ledge?

Se răsuci și văzu că Arden îi citise prenumele de pe cartea de vizită. Ridicându-și ochii la el, spuse:

- Până acum, nu am știut de la ce vine „L”-ul.

- Ledge Burnet? De unde ai scos numele ăsta?

- L-am cunoscut ieri.

- Cum s-a întâmplat una ca asta?

- M-am dus să-l caut la sediul afacerii lui.

- La sala de biliard?

- Ce sală de biliard?

Lisa izbucni într-un râs de câteva clipe.

- Hai să o luăm de la început!

După ce-l petrecuse pe Ledge Burnet la plecare, Arden revăzuse în minte vizita acestuia de mai multe ori și ajunsese la concluzia că, deși poate că exagerase fiindu-i frică de el, chiar avea motive să fie circumspectă în privința lui.

O mințise că aflase din bârfele care circulau prin oraș că ea se mutase aici din Houston. Singura persoană care știa asta era medicul ginecolog care îi fusese recomandat de doctorul ei din Houston. Acesta nici măcar nu avea cabinetul în Penton, ci în cel mai apropiat oraș mare, Marshall. Nici el, nici vreunul dintre angajații acestuia nu ar fi dezvăluit asemenea informații confidențiale.

Altcineva era sursa informațiilor pe care le avea Ledge Burnet. Dar cine? Și de ce evita într-atât să-i spună despre cine era vorba? Apoi mai era și chestiunea broaștelor de la uși. Fusese foarte atent la cât de puțin sigure erau.

Mișcarea aceea bruscă, atunci când trântise ușa în spatele ei, o speriasse, dar chiar și când stătea perfect nemișcat, simpla lui prezență fizică o intimidă.

Pe de altă parte, nu putea găsi nici un motiv plauzibil pentru care să fi trecut seară de seară pe lângă casa ei. Păruse să-l tulbure că cineva făcea asta. Când pornise motorul camionetei lui, la plecare, mugetul puternic

pe care acesta îl scosese nu se asemana deloc cu zgomotul pe care ea îl auzea în fiecare seară.

Și totuși, înainte de a-i încredința lucrarea, voia să obțină mai multe informații și nu avea pe cine altcineva să-l întrebe decât pe Lisa. Oricum trebuia să vorbească cu sora ei, să o pună la curent cu ce făcea. Nu mai vorbiseră de câteva zile.

- Dacă te referi la băiatul la care mă gândesc eu, spuse Lisa, era plevușcă, să știi.

Băiat? În mod clar, nu mai era un băiat. De asemenea, i se păru că exprimarea Lisei era un pic cam exagerată.

- Mi-a zis că nu era genul pe care să-l remarci tu.

- Știam cine e, dar numai prin prisma reputației lui, răspunse Lisa. Reputației proaste. Cred că a intrat la închisoare cel puțin o dată.

- Sigur și-a schimbat viața la un moment dat. A fost în armată ani buni.

- Deci acum e un cetățean onorabil și locuiește în Penton?

Locuia în Penton. Arden nu era sigură însă dacă era onorabil sau nu.

- Ce e cu sala de biliard?

- Sigur îți aduci aminte de localul ăla... Treceam pe lângă el când mergeam la Mabel's.

Tradiția familiei lor pentru serile de vineri fusese să ia cina la Mabel's, pe malul lacului.

- Bufet nelimitat cu preparate de pisică de mare, pentru doar 12,99 dolari de persoană, murmură Arden. Aia de la Mabel's ieșeau în pierdere cu tata. Chiar mânca incredibil de mult.

Lisa izbucni din nou în râs.

- Ne distram pe cinste pe-atunci.

Apoi mama lor murise, și totul se schimbă. După o tăcere de scurtă durată, Lisa spuse:

- În fine... Ledge Burnet. Barul ăla care pare că iese din lac? E al unchiului lui Ledge. Sau cel puțin era al lui odinioară. S-ar putea să se fi prăbușit în apă între timp.

- Barul și sala de biliard Burnet's! exclamă Arden, aducându-și aminte dintr-odată. E înrudit cu proprietarul?

- El și unchiul lui locuiau chiar acolo.

- Doar ei doi? Și părinții lui?

- Dumnezeu știe... N-am auzit niciodată nimic de ei. Doar despre el, unchiul lui și barul ăla. Nu e chiar un mediu sănătos să crești un băiat, ceea ce cred că și explică problemele lui cu legea.

- Acum are afacerea lui.

Arden își trecu degetele peste cartea de vizită cu numele lui și datele de contact imprimate cu un font simplu, cu cerneală neagră. Fără vreun logo cu înflorituri sau altceva. Nici un element de atragere a clientelei. Nimic în plus față de esențial. Aidoma bărbatului din spatele afacerii.

- Ce fel de afacere?

Întrebarea Lisei o distrase de la gândurile meditative despre ce tip de fizic s-ar potrivi mai bine cu o ținută alcătuită dintr-o pereche de jeanși albaștri și o cămașă albă.

- Ăăă, se ocupă cu lucrările de construcție. Sau ceva de genul ăsta...

- De care gen?

- Lucrări de dulgherie. Reparații. Prefera să prezinte cât mai restrâns ocupația lui, pentru a ajunge mai ușor la ideea ei de a face o renovare completă. Lucrează singur.

- Deci ai discutat cu acest fost pușcăriaș să facă reparații în casa noastră?

- Nu am știut că e un fost pușcăriaș când am discutat cu el despre asta.

- Ei, acum că ți-am spus eu...

- El mi-a spus. A fost foarte direct în privința asta.

Nu la fel de direct însă în ceea ce privea informațiile pe care le avea despre viața ei din ultima vreme.

- Din ce-mi spui, e un meșter mărunț cu ceva pretenții de om de afaceri, spuse Lisa, și sigur nu e singurul din Penton care poate să se ocupe de asta.

- Nu e, dar are prețuri mici și referințe foarte bune.

Asta era o exagerare. Nu primise referințe decât de la o singură persoană. Nu știa chiar cât de mic era tariful lui pentru că nu primise deocamdată costurile estimative. Cineva din afară ar putea să se întrebe de ce încerca să o convingă pe Lisa că el era cea mai bună soluție când nici ea nu era chiar convinsă de asta.

- Arden, rosti Lisa pe tonul pe care îl avea mereu înainte de a se plânge de ceva. Te rog, fă-ți bagajul și pleacă de acolo! Chiar în seara asta.

- Am mai discutat despre asta. De-o mie de ori.

- Am făcut ce mi-ai cerut. Te-am lăsat în pace și ți-am acordat timp. Am încercat să fiu înțelegătoare și să susțin încăpățânarea ta de a sta acolo. Dacă asta credeai tu că o să te facă fericită, voiam să-ți reușească.

- Am impresia că urmează un „dar”.

- Dar mă tem c-o să fie...

- Încă un proiect condamnat să fie un eșec.

- Perspectivele nu arată prea bine. Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să angajezi un pușcăriaș!

- Nu m-am hotărât în privința lui.

- Despre ce reparații discutăm, până la urmă? Cât de mari vor fi lucrările?

- Să înlocuim țevile. Să înlocuim niște lustre. O să-mi prezinte niște opțiuni, așa că nu e nimic bătut în cuie încă.

Lisa ezită o clipă, după care spuse încet:

- Aș putea face în așa fel încât să nu mai fii nevoită să iei nici o decizie.

- Asta pare o amenințare voalată.

- Ai putea să o consideri așa, sau ai putea să o vezi ca pe modul meu de a-ți oferi o plasă de siguranță, pentru a mă asigura că n-o să mai iei o altă decizie neinspirată.

- Spune deschis ce vrei să spui, Lisa!

- Casa e pe jumătate a mea. Instalația sanitară, instalația electrică necesită verificări din partea primăriei. Nu am nici cea mai mică dorință să mă trezesc prinsă în rotițele birocratice ale acelui orașel de toată jena.

Era ca și cum Ledge prorocise că Lisa avea să aibă această poziție.

- Timp de douăzeci de ani, nu te-a interesat casa asta, dar acum, că vreau eu să mă ocup de ea, te-ai panicat toată.

Lisa scoase un oftat.

- Ai dreptate. Hai să lăsăm deoparte aversiunea mea personală față de casă și de orașul ăla! Cât de scumpe vor fi reparațiile astea?

- Am primit niște estimări care depășeau bugetul. Burnet nu mi-a trimis raportul lui estimativ.

- Și care e bugetul tău?

- Asta-i treaba mea.

- Intri în fondul fiduciar de la Wallace? Sau iubitul tău însurat te ajută cu bani?

Arden văzu roșu în fața ochilor.

- Să știi că o să închid acum, Lisa, înainte să spunem niște lucruri pe care mai apoi o să le regretăm.

- Stai puțin! Îmi pare rău. Am fost total deplasată. Tăcu o clipă, cât să tragă aer în piept. Promit să nu mai fiu atât de iritabilă, dacă tu promiți să nu te pripești!

- După cum ți-am spus, deocamdată nu am luat nici o hotărâre. I-am spus domnului Burnet că o să-mi acord timp de gândire și că o să-l anunț mâine ce hotărâsc.

- Chiar crezi că e respectabil?

- Nu mi-a dat nici un motiv să cred că n-ar fi.

- Ți-am dat eu mai multe.

- L-ai judeca pe cel din prezent pe baza faptelor lui din adolescență? Tu... noi, dintre toți, ar trebui să știm cum e să fii judecat și privit cu suspiciune de cei din jur.

- Corect, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști cum e privit acum în oraș. E un membru stabil și onorabil al comunității locale? E înscris la Camera de Comerț? E căsătorit? Are familie?

Arden nu avea răspunsurile la aceste întrebări. Lisa era cu un pas înaintea ei.

- O să văd ce pot afla despre el, cel din prezent.

- Aș prefera să n-o faci.

- O să fiu discretă. Între timp, te rog, promite-mi că n-o să semnezi nici un contract cu el, că n-o să-i plătești vreun avans și că n-o să faci nimic care să te lege cumva de el. Nu până n-o să mai apucăm să mai discutăm chestiunea asta. Nu vreau să faci încă o greșală.

- Dacă te referi la fetița mea, Lisa, să știi că n-a fost o greșală.

- Nu m-am referit...

Dar Arden îi închise telefonul, prea furioasă să o mai asculte.

Atmosfera din local era însuflețită. Era intervalul cu băuturi la preț redus, și asta se vedea clar. Prin difuzoare se auzeau vocile lui Brooks și Dunn. La toate mesele de biliard erau partide zgomotoase. Mai mulți bărbați erau adunați în fața unui televizor cu ecran mare, urmărind un meci de baseball. La o masă paralelă cu peretele opus, un grup de doamne în vârstă, gătite cu șaluri din pene și diademe bătătoare la ochi, se distrau pe cinste, chicotind amuzate.

Arden trebuia să aștepte câteva minute bune până să se elibereze un scaun la bar. Îl ocupă repede. Barmanul o salută cu o smucitură din bărbie în timp ce umplea două halbe cu bere de la un robinet fixat pe un butoi.

Schimbă câteva vorbe cu cuplul căruia le puse în fața, după care veni în dreptul ei.

- Salutare. Cu mișcări elegante, ca de magician, luă paharul gol lăsat în urmă de clientul precedent și șterse barul cu un prosop alb, curat. Prima oară pe la noi?

- Cum ți-ai dat seama?

- Pentru că nu te-am mai văzut și sigur te-aș ține minte. Bine ai venit! Pe mine mă cheamă Don.

- Încântată!

Arden nu se prezentă, dar îi strânse mâna pe care o întinsese peste bar. Don împinse un suport de pahar din carton în fața ei.

- Cu ce te servesc?

Ea aruncă o privire către masa doamnelor care râdeau atât de tare că mai multe dintre ele își ștergeau delicat ochii.

- E ziua vreuneia dintre ele? întrebă ea.

Don zâmbi larg.

- Petrecerea burlăcițelor. Cea cu bluza cu paiete e mireasa. Se mărită sâmbătă.

Arden izbucni în râs.

- Prima căsătorie?

- A doua. Ea și mirele se cunosc din copilărie. Sau căsătorit, au făcut copii, și-au pierdut partenerii la un an distanță. Acum s-au regăsit și s-au îndrăgostit.

- Asta în mod clar trebuie sărbătorit. Dă-mi un pahar din vinul pe care îl beau ele!

Don îi făcu cu ochiul.

- O să-ți dau unul mai bun chiar.

Scoase o sticlă de vin din frigiderul de dincolo de bar și îi arătă eticheta. Deși nu recunoscuse vreo marcă sau vreun an anume, Arden dădu aprobator din cap. Barmanul îi turnă în pahar suficient ca ea să guste.

- Ușor, răcoros și foarte gustos, rosti ea. Mulțumesc.

Don îi umplu paharul, dar, după ce se uită să vadă că nici un alt client nu avea nevoie de el, rămase în dreptul ei.

- Faci parte din grupul de biologi?

Arden clătină din cap.

- La centrul civic se desfășoară o conferință de două zile despre ecosisteme și ecologism. Mă gândeam că poate de-aia ai venit la noi în oraș.

- Nu.

- Locuiești aici sau prin apropiere?

- Locuiesc în zonă de câteva luni. Mă gândeam să mă stabilesc definitiv aici.

- Sper că o s-o faci și că o să devii o clientă fidelă.

- Din câte se pare, nu duci lipsă de...

Zări o fotografie înrămată în spatele barului, și asta o făcu să se oprească instantaneu. Barmanul întoarse capul, după care se uită din nou la ea.

- Dacă ar fi mărită, ar arăta ca un afiș de film, nu-i așa?

- Unul din seria Mad Max.

Don chicoti.

- E nepotul patronului. Fără echipamentul ăla, nu e decât puțin înspăimântător. De fapt, să știi că doamnele de toate vârstele oftează după el.

Arden luă o gură de vin.

- Și soția lui ce părere are despre asta?

- Nu s-a căsătorit. A fost în armată mult timp și apoi, când s-a întors acasă, erau alte lucruri de care să se ocupe. Îți mai pun în pahar?

- Nu, e în regulă, mulțumesc.

- Să-mi spui când mai vrei încă un pahar.

Se scuză și se duse să se ocupe de doi bărbați cu pălării de pescuit care tocmai intraseră. Le spuse pe nume și îi întrebă dacă avuseseră noroc pe lac.

Ei bine, Arden obținuse răspunsul la una dintre întrebările Lisei despre Ledge. Deși probabil că aceasta aflase despre starea civilă a lui Ledge Burnet înaintea ei.

- Scuze?

Arden se răsuci. Una dintre doamnele de la petrecerea burlăcițelor stătea în spatele ei, zâmbind timid.

- Domnișoara Maxwell? Mi s-a părut mie că tu ești...

Arden o privi câteva clipe bune înainte de a o recunoaște ușor, ușor. Păr cărunt. O cămașă cu dungi albe și albastre. Chip amabil și ochi blânzi.

- Sunteți doamna care m-a ajutat la magazin.

- Nu eram sigură dacă o să-ți aduci aminte de mine. Zâmbi și îi întinse mâna. Lois Miller.

Arden îi strânse mâna, după care îi prinse palma într-ale ei.

- Îmi aduc aminte cât de extraordinar de bună ați fost cu mine atunci.

- Abia după aceea am aflat cine ești.

Se opri o clipă, ca și cum ar fi vrut să spună mai multe, dar se răzgândi. Arden fu ușurată că nu aduse vorba de familia ei sau de întoarcerea sa în Penton.

- Mă bucur că ați venit să facem cunoștință, doamnă Miller. Chiar mi-a părut rău că nu știam cum să iau legătura cu dumneavoastră, ca să pot să vă mulțumesc.

- Mi-a părut atât de rău când am auzit de copilaș... Mi-aș fi dorit să fi putut să fac ceva...

- Nu se putea face nimic. Nu se putea preveni ce s-a întâmplat. Prezența dumneavoastră de spirit și bunătatea de care ați dat dovadă m-au ajutat foarte mult.

- Ah, dar n-am făcut mare lucru. Nu te-am ajutat ca tânăra aceea care te-a calmat făcându-te să respiri adânc.

- Era îmbrăcată în haine de yoga. Aș vrea să-i mulțumesc și ei. Știi cine e?

- Nu, îmi pare rău, nu știu. Expresia îi era plină de regret, dar apoi chipul i se luminează și făcu semn către

fotografia din spatele barului. Din toți cei prezenți acolo, Ledge e singurul pe care l-am recunoscut.

Arden își simți măruntaiele ca de plumb și parcă prăbușindu-se în abis. Uluită, se uită întâi la fotografie și apoi la chipul zâmbitor al femeii pline de cele mai bune intenții.

- Ledge? repetă ea, cu un glas răgușit.

- Ledge Burnet. Soldatul din fotografie. Barul ăsta e al unchiului lui, Henry.

- Da. Bar... barmanul mi-a spus cine e. Înghiți în sec. Era în magazin în ziua aia? Sunteți sigură?

Femeia în vârstă se uită ciudat la Arden.

- Păi da, draguțo. Nu pot să spun că-l cunosc bine pe Ledge, dar e greu de confundat cu altcineva. Și a fost acolo tot timpul. El te-a ținut în brațe până au venit cei de la ambulanță.

Era acolo? O ținuse în brațe?

- Eram sigură că o să-ți aduci aminte de el.

Cu ochi goi, Arden clătină din cap.

- Nu.

O ținuse în brațe?

- Ei, având în vedere în ce stare erai, e și de înțeles. Stătu pe gânduri câteva secunde. Mai-mai că la strâns de gât pe unul care ți-a făcut o poză cu telefonul mobil. După ce te-au scos pe targa aia pe roți, Ledge s-a năpustit asupra lui, i-a zis vreo două cuvinte urâte și l-a amenințat că o să-i bage telefonul ăla unde nu bate soarele. Și-a rămas în magazin, cu mine și mai multe persoane, așteptând vești despre starea ta. Din nou, să știi că îmi pare foarte rău.

- Mulțumesc.

Un nou val de râsete se stârni la masa unde avea loc petrecerea. Lois Miller se uită peste umăr în direcția respectivă, după care îi spuse lui Arden:

- Spunem glume deocheate. Aia cred c-a fost ceva de pomină.

Arden se strădui să-și mențină zâmbetul ferm întipărit pe figură.

- Cred că-ai fi bine să vă întoarceți la petrecere, să nu mai ratați vreuna.

Bătrânica o mângâie ușor pe umăr.

- Mă bucur că am putut să vorbim. Și chiar îmi pare bine să te văd arătând așa bine. Aruncă o privire la fotografia de pe perete. Dacă vii pe-aici destul de des, sigur-sigur o să dai și de Ledge. Vei putea să îi mulțumești și lui.

capitolul 8

Rusty se trase de pe trupul soției lui și se lăsă moale pe spate. Femeia asta necesita mai mult efort decât merita. După ce-și acordă câteva minute pentru a-și recăpăta suflul, își împinse picioarele peste marginea patului și se aplecă să-și recupereze pantalonii și boxerii aruncați în grabă, după care se ridică și porni spre baie.

De pe partea ei de pat, femeia îl întrebă:

- Te scoli?

- Culcă-te la loc!

- Nici nu apucasem să ațipesc.

- N-aș fi crezut.

Închise ușa băii în urma lui.

Judy strigă ceva în urma lui, dar Rusty nu sesiză decât amărăciunea din spatele cuvintelor, nu vorbele în sine, și oricum acestea nu contau. Se băgă sub duș doar cât să-și clătească sudoarea de pe piele, după care se uscă în grabă și se întoarse în dormitor.

Judy se întorsese pe-o parte, cu spatele la el și cu cearșaful tras peste umeri. El scoase o pereche de pantaloni scurți din bumbac și un tricou din comoda lui și se îmbracă, după care porni spre ușa. Cu capul scufundat în pernă, Judy bolborosi:

- Joey are un meci de calificare mâine, la patru și jumătate.

Joey era băiatul lor cel mare. Era în primul an de liceu și deja spera să obțină o bursă sportivă la colegiu pentru baseball. Și Rusty spera că așa avea să se întâmple. Sora lui Joey și mezinul erau și ei apropiați ca vârstă. Gândul că avea să fie nevoit să bage o groază de bani în trei instituții de studii superioare în același timp îl făcea pe Rusty să vrea să dea cu pumnul în perete.

- O să vin și eu, dacă pot, răspunse.

Judy se întoarse greu pe spate și se ridică, sprijinindu-se pe coate.

- Dacă e să câștige, vor juca pentru titlul campionatului.

- O să vin, dacă pot.

- Nemernicule.

- Și eu te iubesc, dulceată.

- Știu eu ce faci în peștera aia de mascul a ta!

- Nu știi nici pe dracu', niciodată n-ai știut.

- Belești ochii pe site-uri porno. Mi se face și milă, zău!

- Ia uită-te bine în oglindă, să vezi cum ți s-au lăsat tâțele și ți s-a lățit curul. Asta e de milă.

- Când stai cu mâna-n pantaloni și visezi la Crystal Ivers, să te gândești și ce-i face lui Ledge Burnet.

Judy își linse buzele provocator.

Rusty ieși trântind ușa, petrecut de râsul ei disprețuitor.

Judy era în primul an și foarte frumoasă când îi fusese prezentată, la o petrecere a frăției lui, pe vremea când era la Colegiul Stephen F. Austin. Când auzise că familia ei deținea o flotă de camioane pentru transportul cherestelei care scotea profituri bune în Texasul de Est, unde afacerile cu cherestea prosperau, o văzuse nu doar ca pe o studentă frumoasă și curată de mulți, ci și ca o întruchipare a multor, multor bani.

Se mișcase rapid să o lege de el și să se facă stăpân pe averea familiei ei. Se logodiseră în vacanța de iarnă. Până ce el absolvise colegiul, în primăvară, o făcuse să renunțe la studii și să devină soția lui. Îi spusese că nu avea

nevoie de studii superioare pentru a fi doamna Rusty Dyle. Iar ea, ca proasta, crezuse că glumea. I se oferise, în rochie de mireasă, în Biserica First Methodist, împodobită excesiv pentru această ocazie. Și Joey se născuse înainte să se facă un an de la căsătorie.

Hotărât să nu lase cuvintele ei otrăvite să-i strice restul nopții, înainta pe holul întunecat de la etaj. De pe sub ușile camerelor copiilor nu răzbătea nici o lumină. Se duse la parter și, din obișnuință, verifică dacă era armat sistemul de securitate, deși el se ocupa cu religiozitate de asta.

Instalase un sistem de securitate complex după ce un procuror dintr-un district învecinat fusese împușcat de un infractor nemulțumit abia ieșit din închisoare. În toiul zilei. În mijlocul străzii. Cu sânge-rece.

Tatăl lui Rusty îi spusese mereu că, dacă gestiona acest joc bine, avea să fie Marele Mahăr de care se temeau toți și pe care nimeni n-ar îndrăzni să-l supere. Spera că gloata lui de dușmani pricepuse acest lucru.

Intră în biroul lui, camera pe care Judy o numise peștera lui de mascul. Încuie ușa în urma lui, își turnă un pahar de vodcă fără vreun adaos, își porni computerul și se instalează în scaunul lui moale, tapizat cu piele, pentru a se bucura de distracția din seara aceasta.

Dar cuvintele pline de ridiculizare ale lui Judy îi stricaseră tot cheful în seara asta.

În drum spre casă de la serviciu, o luase pe traseul care trecea pe lângă casa lui Crystal. Aceasta avea două proprietăți în centrul orașului aflate spate în spate. Salonul de coafură și manichiură Crystal's dădea spre artera comercială, iar casa ei spre cea rezidențială.

Avea o afacere de succes și realizase mai multe în viață decât s-ar fi așteptat oricine de la o femeie cu un trecut atât de murdar. Judy era una dintre puținele femei din oraș care nu era o clientă fidelă a salonului ei. Soția lui

n-ar fi călcat pe covorașul de la intrarea în acesta nici măcar pentru a-și șterge tălpile de rahat de câine.

Celelalte femei totuși se îngrămădeau acolo, fără să dea vreun semn că și-ar aduce aminte sau că le-ar păsa de zvonurile care gravitau odinioară în jurul lui Crystal ca niște vulturi hoitari. Partea cea mai tare era că ea părea să fie cel mai puțin preocupată de respectivele zvonuri. În timp, își dezvoltase o eleganță și o stăpânire de sine care pe Rusty îl umplea de ciudă. Încrederea în sine dobândită, combinată cu farmecul provocator pe care Crystal îl avusese dintotdeauna, o făcea și mai intangibilă.

Burnet nu fusese niciodată deranjat de bârfele care circulau despre ea. În seara asta, când Rusty trecuse pe lângă salonul ei, acesta era închis, așa că luase curba și trecuse prin fața casei ei. Prin jaluzelele orizontale, întrezărise licărirea unui televizor. Pe aleea garajului erau două mașini, cea a lui Crystal și cea a lui Marty.

Acum ceva timp, Crystal invitase o prietenă, care avea nevoie de o locuință după un divorț urât, să se mute cu ea. Pe Rusty îl umplea de bucurie să se gândească la cum reacționase probabil Burnet la această schimbare de situație. Până atunci, o avusese pe Crystal doar pentru el, oricând avea chef de ea. Camioneta lui nu era parcată în fața casei ei când Rusty trecuse pe acolo, în seara asta.

Chicoti la gândul că Burnet suferea restricții. Sigur acum își dorea să se fi însurat cu Crystal când renunțase la cariera militară. Toată lumea se așteptase la asta. Rusty petrecuse luni întregi după întoarcerea lui Burnet acasă temându-se de acest lucru. Încă se mai cutremura la acest gând. Dar nu se întâmplase așa ceva. Burnet nu era încă stăpânul exclusiv al lui Crystal. Cel puțin, nu oficial.

Cu toate acestea, imaginile pe care Judy - cățeaua! - le iscase în mintea lui îl umpleau de furie. Crystal și Burnet.

Goi și asudați. Ea implorându-l pentru mai mult, mai mult. Iar el făcându-i pe plac.

Dacă nici asta nu era un motiv suficient să vrea să-i facă de petrecanie lui Burnet, acum se apropia de fata lui Maxwell. Arden. O, da, Ledge Burnet fusese chiar lângă ea când își lepădase copilul la raionul de legume și fructe.

Cât stătuseră de vorbă la bar cu o seară înainte, Ledge nu păruse interesat de mezină lui Joe, chiar și după ce Rusty îi dezvăluise că știa că Ledge fusese acolo în timpul urgenței medicale. Burnet spusese că nu fusese implicat cine știe ce, bineînțeles. Ce dracu', doar era un erou. Modestia făcea parte din fișa postului.

Dar Rusty nu era atât de prost încât să creadă că faptul că Burnet fusese omul-de-la-fața-locului fusese o coincidență.

Din ce spuneau cei care fuseseră martori la incident, Burnet și Arden intraseră în magazin separat, nu se uitaseră unul la celălalt și nici nu-și vorbiseră. Păruseră să nu fie deloc conștienți unul de prezența celuilalt până ce ea se prăbușise. I se spusese că, întâmplător, Ledge fusese în apropiere și că făcuse ceea ce-ar fi făcut orice om cumsecade. Cineva îi spusese:

- Ledge a dat și el o mână de ajutor, atâta tot.
- Ei, pe dracu', zise Rusty acum, luând o dușcă de vodcă.

Azi i se spusese că Burnet fusese văzut pe drumul care ducea la proprietatea Maxwell. Mergea înapoi spre oraș, dar unde fusese? Prin partea aia nu prea era mare lucru, cu excepția casei Maxwell.

Și nici potrivirea ca timp nu putea să fie trecută cu vederea. Cu o seară înainte, el și Burnet avuseseră o discuție lungă despre Arden, iar azi Ledge fusese văzut la câțiva kilometri de casa ei, când a lui se afla în cealaltă parte a orașului?

- Nu. Mm-hm, mormăi Rusty în timp ce-și reumplea paharul. Nu m-am născut ieri.

Dar ce părere avea fata lui Maxwell de Burnet? În lunile de când se întorsese în oraș, Rusty nu auzise să-și fi făcut vreun prieten prin zonă, să socializeze, să stea de vorbă cu cineva sau să se implice în cine știe ce lucruri prin oraș. Se părea că-și vedea de viața ei acolo și că trăia ca o călugăriță.

Ei, în mod clar și-o trăsesese ea cu cineva, nu? Dar cu cine? Și unde era tatăl copilului ei acum? Rămânea un mister cine era respectivul. De fapt, o groază de mistere se învârteau în jurul domnișoarei Arden Maxwell, principalul fiind unde se afla hoțomanul de taică-său, care fugise în lume cu jumătatea de milion a lui Rusty.

Oamenii credeau că Joe scăpase basma curată.

Totuși, când venea vorba de Rusty Dyle, nimeni nu scăpa basma curată.

Ceasul de pe noptiera lui Arden arăta ora 23.22. Mașina care trecea pe lângă casă în fiecare seară își făcuse datoria și azi, dar ea tot nu putea să adoarmă.

Era încă într-atât de furioasă din cauza a ceea ce aflase de la Lois Miller, care habar nu avea că făcuse o gafă, încât lovi cu pumnul în pernă foarte tare, întorcând-o pe cealaltă parte și încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

De pe șifonier, un ventilator oscilant trimitea un flux blând de aer răcoros peste ea. De asemenea, scotea un zgomot monoton, care te îndemna la somn. Arden închise ochii și își impuse să se relaxeze printr-un exercițiu de meditație care să-i alunge tensiunea din mușchi.

Totuși, după două minute de când își începuse exercițiile de ademenire a somnului, un zgomot îi spulberă concentrarea și o făcu să țâșnească imediat, în șezut.

Ventilatorul bâzâia, nu pocnea.

Când sunetul apăru din nou, zvârli cearceaful de pe ea și se dădu jos din pat fără să facă vreun zgomot. Se duse cu grijă la ușa care făcea legătura cu bucătăria, unde lumina de veghe îndulcea ușor penumbra. Ușa era întredeschisă. Aruncă o privire prin crăpătură.

Ledge Burnet stătea chiar dincoace de ușa din spate, sprijinit cu spatele de ea, cu brațele împreunate peste piept și gleznelor încrucișate.

- Vezi cât de ineficientă e încuietorea asta?

Aroganța de care dădea dovadă o făcea să vrea să îl strângă de gât. Își înalță brațul drept și aținti pistolul spre el.

- Ce dracu' cauți aici?

- Vreau să-ți dovedesc că aveam dreptate.

Când dădu cu ochii de pistol, pleoapele, care stăteau oricum destul de apropiate în mod natural, se îngustară și mai mult. În rest, poziția îi rămase neschimbată.

- Dispari din casa mea.

- Ai mințit, ai zis că nu ai armă.

- Păi doar nu era să-i spun despre ea unui potențial intrus, și uite că am avut dreptate cu suspiciunile mele.

- Știi s-o folosești?

- Da.

- Cine te-a învățat?

- Am luat lecții de tir.

- Acum cât timp?

- Când am cumpărat pistolul.

- Și când a fost asta?

- Acum câțiva ani am lucrat într-o galerie de artă din Cartierul Francez. Uneori trebuia să închid eu seara. M-am gândit... Dar de ce trebuie să știi tu asta?

- Pentru că pistolul respectiv e în mână ta și e ațintit spre mine.

- Asta pentru că ai intrat prin efracție în casa mea.

- Lasă pistolul jos! N-o să mă împuști.

- Ce cauți aici?

- Ți-am spus. Am...

- Ai fi putut să-ți dovedești spusele despre încuietorile respective azi-dimineață. De ce să aștepți până la ora asta din noapte?

- Ca lecția să-și atingă mai bine scopul. Se încruntă. Dar, dacă aș fi știut că ai pistol, poate că mi-aș fi regândit planul.

- Dând un telefon în prealabil?

- Nu, intrând pe o fereastră neîncuiată și surprinzându-te în pat.

Arden se rușină de imaginile care îi apărură instantaneu în minte. Erau total nepotrivite cu situația de față.

- De ce ești îmbrăcat așa?

- E o ținută de camuflaj.

- Știu ce e. Dar de ce ți-ai pus-o?

- De ce se-mbracă oamenii în haine de camuflaj?

- Și vopseaua de pe față?

- E noroi, nu vopsea. A ieșit luna. M-am folosit de ce-am avut la îndemână. Își desfăcu brațele și le lăsă pe lângă corp. Lasă pistolul jos!

- Încă nu.

- N-o să mă împuști.

- Nu fi așa sigur.

- Sunt sigur că n-o să tragi.

- A, da? Cum așa?

Ledge mișcă din bărbie în jos, către arma de foc.

- Ai siguranța pusă.

Arden reacționează uitându-se în jos, la pistol. În clipa respectivă, el țâșni înainte, o apucă de încheietură și efectiv îi scutură pistolul din mână, în palma lui întinsă. Arden scoase un țipăt ușor. Când îi dădu drumul la mână, Ledge lăsă să-i scape o înjurătură groaznică.

Uitându-se urât la ea, arată cu degetul către pistol.

- Modelul ăsta nici măcar nu are siguranță.

Trase capacul magaziei, după care angrenă mecanismul de glisare. Când văzu că iese un glonț, înjură din nou.

- Dar avea, totuși, un glonț în magazie. Ai fi putut să mă omori.

- Ceea ce-ai fi și meritat, pentru că m-ai speriat de moarte.

- Da, păi să știi că și tu m-ai speriat pe mine. Puse pistolul și glonțul pe masă. Să nu te atingi de ele!

Ducându-se la fereastră, porni apa, se aplecă să-și spele pământul de pe față și rupse mai multe prosoape de hârtie din sulul aflat în suport.

- E un coș de gunoi în masca de la chiuvetă, îi spusese ea.

Ledge își uscă fața și mâinile cu prosoapele, după care le aruncă și se întoarse din nou spre ea.

- Chiar n-ar fi trebuit să...

Înainte să apuce să termine, Arden îl întrerupse:

- De ce nu mi-ai spus că ai fost în supermarket în ziua aia?

capitolul 9

„Ei, drăcia naibii!”

Nu spusese asta cu voce tare. Nu spusese nimic, de teamă să nu dezvăluie mai mult decât știa ea deja.

- Negi că ai fi fost acolo? întrebă ea.

- Nu.

- De ce nu mi-ai spus?

- Am crezut că o să te facă să te simți stânjenită.

- M-am simțit stânjenită când am aflat asta de la altcineva, nu direct de la tine.

- Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile dacă ai fi știut?

- Exact!

Arden impuse aerul dintre ei cu arătătorul.

Când făcu asta, sânii i se mișcară pe sub materialul cămășii de noapte și asta atrase privirea lui către ei, ceea ce o făcu să fie conștientă de ceva ce el remarcase foarte clar de când ea îl înfruntase: nu era prea îmbrăcată. De fapt, corpul îi era acoperit doar de cămașa de noapte și atât.

- Nu pleca până nu lămurim chestiunea asta.

Intră în dormitor și trânti ușa în urma ei.

Ledge își trecu palma peste gură și bărbie, apoi în continuare până peste ceafă. Ar fi trebuit să prevadă asta. Era clar că avea să afle, mai devreme sau mai târziu. Fusesse demascat. Acum trebuia să suporte consecințele.

Deschise frigiderul, se servi cu o sticlă de apă, îi desfăcu capacul și bău cu sete.

Când Arden se întoarse în bucătărie, purta o pereche de pantaloni de pijama cu model cadrilat, în culori de Crăciun, un hanorac gri cu fermoarul tras până la gât și o pereche de papuci pufoși. O armură care ar fi putut rivaliza lejer cu a unui cavaler al Mesei Rotunde. Își puse telefonul mobil - cu o mișcare hotărâtă - pe masă, lângă pistol. Ledge își dădu seama că ambele obiecte reprezentau amenințări că ar face bine să se poarte cuviincios.

- Vrei niște apă? întrebă el.

- Nu.

Își puse sticla goală în coșul de gunoi. Când se întoar-se din nou spre ea, Arden părea gata-gata să pornească la atac.

- Am fost la barul unchiului tău în seara asta.

- Ceva îmi spune că nu te plimbai prin zonă și ți-a răsarit pur și simplu în cale.

- Nu. M-am dus într-o misiune de culegere de informații.

- Informații despre mine? De ce nu m-ai întrebat, pur și simplu?

- Pentru că nu voiam să fiu mințită.

Ledge își dădea seama că era un răspuns meritat.

- Am făcut cunoștință cu Don, zise ea. A fost foarte amabil.

- Așa și trebuie, în meseria lui.

- Am purtat o conversație edificatoare.

- Nu Don ți-a spus că eram la magazin în ziua aia, pentru că nici el nu știe. Probabil că ai stat de vorbă cu altcineva.

- Cu Lois Miller.

- Nu o cunosc.

- Ei bine, Lois te cunoaște pe tine. Ești greu de confundat.

Ledge nu putea să-și explice de ce rostise atât de apăsător această ultimă propoziție, deși îl măsură din cap până în picioare când o făcuse.

- Ar trebui să ți-o aduci aminte și tu. În jur de 70 de ani. Erai fix lângă ea. De la început până la sfârșit, așa a zis. Tu, ea și o altă femeie. Mai tânără. Îmbrăcată ca pentru un curs de yoga. Vreunul dintre detaliile astea îți reactivează memoria?

Ledge îi ignoră sarcasmul din voce.

- Îmi aduc aminte.

- Deci?

- Femeia în vârstă stătea pur și simplu lângă tine. Cea mai tânără s-a pus în mișcare. Te-a ajutat să te întinzi pe spate. Eu m-am ocupat practic să... Își întinse mâinile, cu palmele în sus. Să te țin în așa fel încât să nu atingi pardoseala.

Arden se uită ciudat la el, făcându-l pe Ledge să se întrebe cât de bine descrisese situația Lois aceea. Îi spusese lui Arden că îi potrivea capul pe abdomenul lui, chiar în locul unde i se uneau coastele, că îi sprijinise omoplații cu palmele în timp ce femeia aceea mai tânără o instruia cum să respire?

Își amintea că se uita la doamna aceea cu părul alb pentru a-și da seama ce se întâmpla și că nu dăduse

decât de o încruntătură îngrijorată și de o mișcare tristă de negație a capului.

Poate de aceea își trăsese mâna de sub spatele lui Arden cât să-i dea o șuviță de păr de pe obraz. Înșiruirea evenimentelor în acea eternă așteptare a ambulanței i se învâlmășea și i se contopea în memorie, dar își amintea cum îi simțise părul pe piele. Prea bine, chiar.

- Lois mi-a spus că ai atacat un bărbat pentru că-mi făcuse o fotografie.

- Să-l atac? Nu.

- Verbal.

- Era un șacal.

Fusese o invadare josnică a intimității lui Arden ca tipul acela să-i facă o fotografie în situația respectivă, dar Ledge recunoștea că era posibil să fi reacționat exagerat. Fără să știe, individul declanșase amintirea unui incident din Afganistan. Țintuit la pământ și neputincios să împiedice acest lucru, Ledge privise cum niște indivizi fotografiau niște soldați morți deja, cu trupurile măcelărite post-mortem, unii americani, unii compatrioții lor.

- Șacalii nu merită compasiune, mormăi el.

Își putea da seama, după expresia lui Arden, că aceasta nu pricepea subînțelesul vorbelor sale, dar nu se abătu de la subiect.

- Ai rămas în magazin cu Lois și alți câțiva în așteptarea veștilor...

Lăsă restul să rămână în tăcere.

- Așa mi s-a părut c-ar face orice om normal.

Arden îl privea în continuare în modul acela ciudat, aproape circumspect.

- Ei bine, așa se explică de ce m-ai recunoscut ieri, când am venit la atelierul tău, zise ea. Dar mă face să mă întreb de ce nu ți-ai asumat meritele pentru implicarea de care ai dat dovadă atunci.

- Pentru că doar un ticălos și-ar asuma meritele pentru așa ceva.

- Țsta e singurul motiv?

- Fiind un subiect atât de sensibil, n-am vrut să te fac să te simți stânjenită.

Arden dădu aprobator din cap, dar nu ca și cum ar fi acceptat din toată inima această explicație. Respingând cu un efort să abordeze o atitudine meditativă, își îndreptă umerii și spatele.

- Vizitatorul meu a trecut pe-aici.

- Când?

- Cam acum două ore.

- Fir-ar să fie, am ajuns cu o oră prea târziu.

- Ai stat la pândă?

- Acolo, lângă drum, speram să-l prind în flagrant.

- Așa se explică ținuta de camuflaj.

- Pe care mi-am pus-o degeaba, până la urmă. Ești sigură că era vizitatorul tău obișnuit?

- Da, recunosc sunetul motorului.

- Cam cum e?

Arden ridică din umeri, confuză.

- Un motor de mașină. Dar are ceva distinctiv.

Ledge încercă să priceapă la ce se referea, dar nu reuși.

- Unde e camioneta ta?

- Am parcat-o în pâlcul de chiparoși. Arată cu degetul mare oarecum în direcția respectivă. Am venit pe un drum care trece din vest până în spatele proprietății tale. De-acolo am venit pe jos.

- Ca eu să nu-mi dau seama că ești pe-aici.

- Ca respectivul să nu-și dea seama.

- Mă îndoiesc că te-ar fi zărit. E întuneric afară, ai fi fost bine ascuns.

Oare își pusese hainele acelea oribile ca să se ascundă de privirile lui? Dacă așa era, o făcuse prea târziu. O admirase, ispitit la culme, în timp ce agitase pistolul ăla de 9 milimetri în direcția lui. Pe sub cămașa aceea de noapte scurtă, scobiturile și curburile corpului ei fuseseră imposibil de ratat și absolut imposibil de ignorat.

Ca și disconfortul pe care îl declanșaseră sub nivelul curelei lui.

- Ce zici?

Ledge își dădu seama că ea continuase să vorbească în timp ce gândurile lui alunecaseră spre picioarele ei goale și frumos modelate și la breteaua care îi alunecase de pe umăr.

- Scuze, ce-ai spus?

Exasperată, Arden rosti:

- Ai venit aici în seara asta ca să vezi dacă baubaul era adevărat sau doar o închipuire de-ale mele?

- Cred că e cât se poate de real.

- Mulțumesc că mă crezi pe cuvânt.

- Nu te-am crezut pe cuvânt. Instinctele mele primare mă fac să fiu convins că e real.

- Zău? Instinctele tale primare sunt atât de precise încât le urmezi întotdeauna?

Ledge așteaptă o secundă.

- Nu întotdeauna. Continuă după o pauză de o clipă. Oricât de mult aș vrea s-o fac.

Aluziile din spatele cuvintelor lui nu erau intenționate. Sau poate că erau. Dar, oricum, aceste vorbe determinară o modificare subtilă, dar clară, nu doar o abatere de la subiectul discuției, ci și o schimbare în energia dintre ei, o îngroșare a aerului din cameră. Ledge simți creșterea presiunii atmosferice în fiecare celulă a corpului. Ticăitul ceasului de pe perete părea să marcheze și alt ritm decât cel dat de simpla trecere a secundelor.

Probabil că Arden o simți și ea, pentru că nu spusese nimic, nu schiță nici o mișcare, iar ochii îi rămăseră ațintiți asupra alor lui, ca și cum orice reacție ar fi putut declanșa ceva imprevizibil și periculos.

Apoi telefonul ei mobil scoase un clinchet și ea sări ca friptă. Se retrase cu pași târșiți din apropierea lui și aruncă o privire în jos, la telefonul de pe masă.

- E soră-mea, aş face bine să răspund. Luă aparatul şi apăsă tasta de acceptare a apelului. Bună!

- Dormeai?

Uitându-se în continuare direct în ochii lui, Arden rosti:

- Nu, sunt cum nu se poate mai trează.

Vocea din difuzorul telefonului se auzea clar ca lumina zilei pentru el, dar Arden nu se retrase să discute în aşa fel încât să nu fie auzită, aşa că nici el nu se retrase să-i acorde intimitate. Se rezemă de marginea blatului de bucătărie şi o studie atent, sperând să înţeleagă măcar puţin de ce părea să aibă o relaţie atât de complexă cu sora ei.

- Ei bine, ce am să-ţi spun sigur n-o să-ţi aline insomnia.

- Atunci poate să aştepte până dimineată?

- Trebuie să afli asta acum. Arden păru gata-gata să protesteze, însă Lisa nu îi dădu răgazul necesar. După ce am discutat azi, l-am pus pe unul dintre oamenii noştri care se ocupă cu cercetarea trecutului potenţialilor angajaţi să facă acelaşi lucru pentru Ledge Burnet. Şi a descoperit ceva uluitor.

Arden clipi de mai multe ori, dar în rest rămase în aceeaşi poziţie.

Lisa trase aer adânc în piept. Pentru a spori efectul dramatic, presupuse el. Apoi spuse:

- Nu-i a bună cu tipul ăsta. A fost arestat pentru droguri...

- Ştii deja asta.

- Dar ştii că al doilea delict a avut loc în aceeaşi noapte în care a dispărut tata?

Buzele lui Arden se întredeschiseră, trădându-i şocul. Printr-un efort de voinţă, Ledge îşi menţinu o mină impasibilă.

- În aceeaşi noapte, Arden, repetă Lisa, apăsând pe cuvinte.

Arden înghiţi cu greu.

- Ești sigură?

- Sunt informații publice. L-am pus pe un tip de la juridic să mai verifice o dată.

Buzele ei rămaseră întredeschise. Respira pe gură.

- Nu înțeleg ce...

- Ia gândește-te! Tonul Lisei trăda că ar fi vrut să o zgâlțâie. La Cucuieții-din-deal acolo, unde cea mai mare veste e cine a prins cel mai mare biban pe luna respectivă, într-o singură seară au avut loc un jaf de proporții și probabil o crimă, de care se presupune că tatăl nostru s-ar face vinovat. În aceeași noapte, acest recidivist era prin zonă, vânzând droguri. Doar niște marijuana, dar oricum...

Arden continuă să se uite fix în ochii lui în timp ce pune cap la cap unele dintre aceste informații.

- Dar ce... ce posibilă legătură ar putea exista între cele două incidente?

- Habar n-am, răspunse Lisa. Dar măcar e o coincidență bizară, n-ai spune?

Arden nu spuse nimic, doar continuă să-i cerceteze ochii. Lisa continuă în aceeași direcție:

- Mai mult, când ți-a spus despre cazierul lui, n-a zis: „A și, apropo, ca să vezi... E o coincidență ciudată”. N-ar fi fost momentul potrivit să menționeze asta?

Arden se gândi câteva clipe, după care spuse:

- Nu am aflat despre jaf și despre acuzațiile care i se aduceau tatei decât luna următoare. Dacă Ledge a fost în arest în weekend, poate că nici el n-a știut despre sincronizarea asta.

- Mi s-ar părea foarte puțin probabil. Lisa tăcu o clipă, după care spuse: Nu, sigur a știut. Toată lumea știa. Chiar dacă era în închisoare, asemenea vești sigur ar fi ajuns și la el. Sigur știa, insistă ea. Și e suspect că n-a adus vorba de asta când s-a ivit ocazia. Și-a recunoscut infracțiunea, dar a omis cel mai interesant aspect.

Nu a vrut să știi, altfel ți-ar fi spus. Cred că ar trebui să te întrebi ce motive are.

Pe un ton abia audibil, Arden rosti:

- Chiar mă întreb ce motive are.

- Ei, bine! Așa-i înțelept. N-ar trebui să mai ai de-a face cu el, cel puțin până nu apucăm să cercetăm chestiunea.

- Ar trebui să-l anunț până mâine la amiază dacă îl angajez sau nu. Îi sunt datorare cu un răspuns, așa e politicos.

- Ba nu îi datorezi absolut nimic.

- O să mă ocup eu, în stilul meu, Lisa.

Tonul ei tăios îl surprinse pe Ledge și o reduse la tăcere pe sora ei. Temporar. Apoi Lisa spuse:

- Bine. Te las să faci cum vrei, dar te rog să mă suni după ce vorbești cu el.

- Așa o să fac. Noapte bună!

Arden închise legătura și puse telefonul pe masă, dar nu își desprinsese nici o clipă ochii de la el. După o tăcere cât un marfar, Ledge deschise gura și dădu să spună ceva, dar Arden ridică o palmă, oprindu-l.

- Nu vreau să aud.

El se supuse și rămase tăcut, lăsându-i timp să cântărească bine cât de irelevante sau de grave erau ramificațiile acestei descoperiri.

- Știai despre... Se întrerupse și lăsă să-i scape un hohot sec. Bineînțeles că știai. Își încrucișă brațele peste piept, cuprinzându-și talia ca într-o îmbrățișare. Am crezut că eram străini unul de celălalt când ne-am întâlnit. Dar nu-i cazul, nu? Avem o noapte în comun. O noapte de acum douăzeci de ani, care ne-a afectat puternic viețile. Știai asta, dar nu mi-ai spus absolut nimic. De ce?

- Ce importanță are?

- Asta aș vrea să știu eu, rosti ea, ridicând tonul sub imperiul furiei. Ca și Lisa. Are dreptate. Dacă nu ar avea nici o importanță, ai fi zis ceva despre asta. Faptul că nu ai făcut-o e și mai neliniștitor decât coincidența

în sine. Asta dacă a fost o coincidență. L-ai cunoscut pe tata?

- Știam cine e. Îi cunoșteam situația.

- Adică știai că e văduv, cu două fete?

- Reputația ca bețivan.

- Bineînțeles, răspunse ea, aspru. Era printre mușteriii unchiului tău?

- Nu l-am văzut niciodată în bar. Niciodată.

- În noaptea aia...

- Am fost în închisoare în weekend și nu am aflat că tatăl tău era suspectat de jaf decât, așa cum ai spus și tu, zise, arătând spre telefon, săptămâna următoare.

Arden își înclină capul, părând să-i evalueze credibilitatea. Așa cum era îndreptățită, de fapt.

- Nu cred nici o clipă că a fost vorba de o coincidență că ai fost în supermarket în ziua aia. Ce căutai acolo?

- Cumpăram mâncare și hârtie igienică.

- Fir-ai să fii! Nu face pe amuzantul. Cum de ai fost chiar la raionul de fructe și legume când...

- Te-am urmărit până în magazin.

Arden trase iute aer în piept și, când îl expiră încet, îl întrebă:

- De ce?

Trecuse de stadiul în care ar fi putut să se prefacă neafectat și detașat. Ledge se desprinsese de blatul de bucatărie și o înfruntă față în față.

- După cum ți-am spus, mi te-a arătat cineva. Dar nu în magazinul de plăcinte și nu după ce ai pierdut sarcina. Ci mai devreme. Probabil că nu te întorseși în oraș de prea mult timp, pentru că erai la poștă, să încheiezi o casuță poștală. Eu venisem acolo să ridic un colet. Femeia care lucra la ghișeu m-a surprins privindu-te și...

- De ce te uita la mine?

Ledge își lăsa capul în jos, într-o mișcare care parcă îi spunea: „Chiar mă întrebi asta?”

- Hai să fim serioși!

Stânjenită, Arden își feri privirea o clipă, după care ochii i se fixară din nou asupra lui. Ledge continuă:

- Femeia de la ghișeu m-a întrebat dacă-mi mai aduceam aminte de scandalul cu Joe Maxwell, eu i-am zis „Vag”, iar ea mi-a spus că tu ești fiica lui. Plecată de mult din oraș. Și că acum locuiești din nou în Penton. Și așa am aflat cine ești.

- Țasta-i adevărul?

- Jur pe ce-am mai sfânt!

- Dacă a fost ceva atât de nevinovat, atunci de ce ai ascuns atât informațiile astea?

- Nu ți-am spus de dimineață pentru că erai deja speriată în legătură cu șoferul tău misterios.

- Și de unde să știu eu că nu minți despre chestia cu poșta?

- Erai îmbrăcată cu o pereche de jeanși rupți în genunchi. Un tricou roșu. Ți-ai agățat ochelarii de soare în decolteul tricoului cât ai stat acolo și-ai completat formularul pentru căsuța poștală. Aveai părul prins într-o coadă - sus, în vârful capului - strâmbă. Nu era încă evident că erai însărcinată, așa că nu am aflat asta decât mai târziu.

- M-ai mai văzut?

- De vreo două ori.

- Când și unde?

- Prin oraș. Ca și o groază de alți oameni.

- O groază de alți oameni care nu au intrat prin efracție în casa mea în toiul nopții.

Rosti aceste cuvinte cu înfocare, iar Ledge nici n-ar fi putut să i-o ia în nume de rău. Dar nici nu se apăra.

- Presupun că, într-una dintre ocaziile astea în care m-ai văzut, ai observat că-mi crescuse burta.

- Da, dar deja între timp aflasem că ești însărcinată.

- De la cine?

- Am prins vorba-n zbor la salonul de coafură și manichiură.

- Când îți retușai rădăcinile sau cum?
- Cu o răbdare infinită, Ledge spuse:
- Patroana mi-e prietenă. O veveriță își făcuse cuib în izolația din pod și a ros niște fire. M-a rugat să o prind, să o duc de-acolo și să repar stricăciunile. Cât eram acolo sus...
- Ai auzit întâmplător că fata lui Joe Maxwell era însărcinată.
- Și nici urmă de tată. Bârfă succulente. Le-a făcut să dea din gură o jumătate de oră, cel puțin.
- Da, sunt convinsă, rosti ea cu dezgust.
- Acum pot să-ți pun o întrebare?
- Dacă e despre copilașul meu, nu.
- E despre discuția aia cu sora ta.
- Ce e cu ea?
- Nu i-ai spus că te-ai dus la barul unchiului meu pentru a-ți face singură munca de cercetare. Nu i-ai spus de Lois-nu-mai-știu-cum și despre secretul șocant pe care ți l-a dezvăluit. Nu i-ai spus că eram la doi metri de tine. Cum așa?
- Nu am vrut să se panicheze.
- Și tu de ce nu ești?
- Nu sunt cum?
- Panicată.
- Nu știu. Uluirea ei părea să fie autentică și iscată de propria persoană. Chiar nu știu. Ai cazier. Ai intrat pe ascuns în casa mea, costumat ca Rambo. M-ai mințit în mod repetat, până nu mai cred nimic din ce-ți iese din gură. Dumnezeu știe ce alte secrete păstrezi. Sincer acum, chiar nu știu de ce nu te-am împușcat când am avut ocazia. Luă o poziție mai semeată, în papucii aceia ridicoli. Dar te avertizez că, dacă se va mai ivi prilejul, o să fac. O să-mi ascult și eu instinctele primare.
- Era ca și cum și-ar fi strâns mâna în jurul mădularului lui. Ledge încercă să se convingă să nu acționeze sub imperiul unui impuls de care era conștient că era

foarte, foarte neinspirat. Dar nici el nu pleca urechea la propriile proteste.

Străbătu distanța dintre ei din doi pași, îi cuprinse maxilarul cu o palmă și ceafa cu cealaltă, îi înclină fața în sus și îi uni gura cu a lui. Limba lui alunecă dincolo de buzele ei și se cuibări adânc în ea. Cumva, doar Dumnezeu știa cum, mâinile îi rămaseră nemișcate, în loc să exploreze curbele concave și convexe pe care le întrezărise prin bumbacul subțire al cămășii de noapte. Încheie sărutul cu mult înainte să-și dorească cu adevărat asta, dar cât încă mai era capabil de așa ceva.

Lăsându-și capul pe spate, se uită adânc în ochii ei, după care îi dădu drumul brusc și îi întoarse spatele, îndepărtându-se. Trase cu putere ușa prin care intrase și, ieșind, spuse:

- Până mâine la amiază.

capitolul 10

Centrul de îngrijire pentru bolnavii cu probleme de memorie din Penton nu se ridica la înălțimea standardelor rigide ale lui Ledge și, în plus, nu voise ca unchiul lui, Henry, să fie ținta curiozității și a milei orășenilor care îl cunoscuseră înainte de declanșarea bolii. În loc de asta, îl internase într-un centru foarte bine cotate din Marshall.

Zilele începeau devreme acolo. Ledge ajunsese acolo când soarele abia dacă se desprindea de linia copacilor. Fu întâmpinat de un membru al personalului care îi spuse că Henry se trezise și se îmbrăcase.

- Se uită la știri până se servește micul dejun, respectiv peste zece minute.

- Pot să vă rog să i-l aduceți pe tavă, în camera lui?

- Bineînțeles, domnule Burnet.

De când îl știa Ledge pe Henry, acesta purtase jeanși Levi's, cămăși în stil western și cizme de cowboy.

În ultima vreme se îmbrăca cu pantaloni de poliester cu elastic, un hanorac cu fermoar care, de cele mai multe ori, nu se potrivea cu pantalonii și în picioare avea espadrile.

Stătea pe fotoliul comod pe care Ledge i-l adusese de ziua lui, uitându-se absent la televizorul LCD mic pe care tot Ledge i-l instalase în cameră Crăciunul trecut. Sonorul era dat la minimum.

- Bună dimineată, unchiule Henry.

Trase un scaun lângă fotoliu și, așezându-se, întrebă dacă se întâmplase ceva interesant peste noapte în lume, ceva care să merite povestit. Bineînțeles că nu primi nici un răspuns, dar în timp ce Henry continua să se uite fără vreo reacție la televizor, el continuă să flecărească despre tot felul de subiecte mărunte.

Una dintre angajatele centrului aduse tava cu micul dejun.

- Aveți nevoie de ajutor? îl întrebă doamna respectivă pe Ledge.

- Suntem în regulă. Ia spuneți, dumneavoastră trebuie să vă mulțumim pentru flori?

Remarcase un buchet proaspăt pe biroul lui Henry.

- Aș vrea eu să fie așa. Sunt tare frumoase. Sunați dacă aveți nevoie de ceva.

În ciuda bolii de care suferea, Henry avea în continuare o poftă de mâncare sănătoasă. Când întinse mâna spre o bucată de pâine prăjită, Ledge i-o opri.

- Nu am pus încă unt pe ea.

Henry își smuci mâna din strânsoarea lui, luă felia, rupse o îmbucătură și și-o îndesă în gură. Trist, Ledge mormăi:

- Oricum, untul nu face bine la colesterol.

Ajutându-l pe Henry cu masa, Ledge continuă să poarte o conversație unilaterală, ajungând într-un final și la subiectul Arden Maxwell.

- S-a apucat să facă muncă de cercetare în privința mea. S-a dus la bar și a stat de vorbă cu Don. L-am sunat de cum am ajuns acasă de la ea, azi-noapte. Nu i-a spus lui Don cum o cheamă, dar când i-am descris-o, și-a adus aminte imediat de ea. Are combinația asta neobișnuită de păr blond cu ochi căprui. Printre dinți, adăugă: Cumva, ei îi vine bine.

Șterse niște terci de ovăz care nu ajunsese în gura lui Henry, ci pe hanorac.

- Da, am sărutat-o, dar nu e cazul să faci mare caz din asta, bine? N-a însemnat nimic. Nu chiar... Adică... Ei, drace, acum te mint și pe tine.

Puse lingura deoparte și își trase ambele palme peste față.

- Adun minciunile și le pun unele peste altele, ca o stivă de lemn, și nu-mi place deloc asta. Dar nu pot să-i spun despre noaptea aia.

Se uită fix în ochii unchiului lui, impunându-le printr-o efortare de voință să arate înțelegere, empatie, ceva... Erau goi. Și tocmai de aceea putea să îi vorbească cu atâta sinceritate.

- Și nu e vorba că mă acopăr, să știi. Nu pot să-i spun fără să isc un vârtej de rahaturi în jurul ei și tocmai a trecut printr-unul îngrozitor. Că a pierdut sarcina și restul.

Henry luă cutia de suc și sorbi din pai fără vreo reacție.

- Ea și sora ei, Lisa, au o relație așa ciudată, continuă Ledge. Dacă ar fi să-i spun totul lui Arden, totul-totul, și Lisa ar afla, nu se știe ce-ar face. Dar știi ce mă sperie cu adevărat? Rusty a luat-o oricum în vizor pe Arden. Nu pot să o previn sau să-i explic de ce o previn, fără să mă demasc, nu doar în ceea ce privește jaful, ci și omorul lui Brian Foster. Hai să fim serioși, moartea lui nu a fost accidentală!

Mai încercă o dată, la fel de lipsit de succes, să șteargă terciul de ovăz.

- Aș vrea să cred că misiunile mele în armată echilibrează într-o câțva situația. Știi și tu, bine și rău. Infractor pe de o parte. Protector al libertății pe cealaltă. Dar vinovăția pentru ce-am făcut mă roade și acum, unchiule Henry. Rău de tot. Dar și dacă aș vrea să spun cuiva ca să-mi eliberez conștiința, sau să-mi salvez sufletul, tot n-aș putea. N-aș vrea să o fac. Nu din cauza repercusiunilor asupra persoanei mele, ci pentru că te-ar afecta pe tine. Vezi tu, spuse și se opri pentru a trage aer adânc în piept, nu vreau ca oamenii să aibă o părere proastă despre tine din cauza mea. Toate relele pe care le-am făcut eu nu au fost din vina ta. Indiferent ce se întâmplă, să nu crezi niciodată asta. Promite-mi... Nu m-ai dezamăgit niciodată. Eu pe tine. da.

Își trecu palma peste creștetul unchiului lui. Printre firele de păr din ce în ce mai rare, zări petele de bătrânețe care apăruseră recent. Sprâncenele lui Henry, care mereu fuseseră închise la culoare și expresive, acum erau în mare parte albe și nu mai reflectau nici o trăire. Cutele de pe față deveneau din ce în ce mai adânci între vizitele lui Ledge. Trupul lui Henry mergea pe aceeași traiectorie ca și mintea, deteriorându-se treptat, dar inexorabil.

Oricât de versat era în luptă, Ledge era neputincios în a îndepărta acest inamic necruțător. Mângâind capul unchiului lui, simți un val de emoție total nebărbătesc.

- Sper că nu te deranjează, dar am început să țin mereu la mine cuțitul tău.

Înainte, Henry mereu îl avea asupra lui. Îl ținea într-o teacă de piele, prins la cureaua și îl folosea de mai multe ori pe zi să deschidă lăzile cu băuturi. Lui Ledge i se frânsese inima când trebuise să i-l ia. Și îl duruse chiar mai tare să vadă că Henry nici măcar nu îi simțise lipsa, când mereu fusese ca un fel de prelungire a mâinii lui.

Cuțitul acela era o legătură cu Henry pe care Ledge putea să o mențină când nu mai exista nici una. Dacă exista măcar un lucru bun în ceea ce privea boala

unchiului lui, acesta era că nu avea să știe niciodată de nelegiuirea comisă de Ledge. Ultima amintire pe care Henry o avea despre el nu îl înfățișa drept hoț și mincinos, ci ca un soldat decorat pentru vitejia sa.

- Don nu crede că te-ai supăra că am început să-l port eu la mine, zise, cu glasul asprit de emoție. Mi-a zis că ți-ar plăcea să știi că am eu grijă să nu se piardă.

Tocmai atunci, ușa se deschise și un tânăr de culoare intră cu un aer voios.

- Salut, căpitane, mi-au zis de la recepție că ești aici. Ledge trebui să-și dreagă vocea înainte să poată vorbi. Pe un ton nemulțumit, rosti:

- Ți-am zis să nu-mi mai spui așa.

George era unul dintre fizioterapeuții centrului.

- Neah, nu uita că am vorbit despre asta. Dacă ești ofițer, n-ai cum să scapi niciodată de grad. Pentru mine, o să fii mereu căpitanul Burnet.

George execută un salut milităresc impecabil. Ledge îi arătă degetul mijlociu. George izbucni în râs, după care își atinseră pumnii într-un salut prietenesc. Acesta era schimbul lor de replici obișnuit, de fiecare dată când se vedeau. De când Henry fusese internat aici, fizioterapeutul și Ledge ajunseseră să se cunoască bine și se plăceau reciproc. Aveau în comun faptul că își făcuseră stagiul militar în Orientul Mijlociu și, având în vedere ocupația lui George, Ledge îi admira veselia aparent inepuizabilă.

Tânărul se lăsă pe vine în fața fotoliului lui Henry.

- Ce face preferatul meu în dimineața asta?

- A mâncat bine la micul dejun. Tot, mai puțin terciul de ovăz.

Ledge mai șterse o dată locul umed de pe hanoracul lui Henry. George se uită la castronașul cu terci și se strâmbă.

- Și eu laș fi scuipat, să știi, Henry.

Îl bătu ușurel pe genunchi pe pacientul său și se ridică. Ledge întrebă:

- Cum îi mai merge?

- Bine.

- Fără texte de-astea, George.

- Nu te-aș jigni oferindu-ți texte. Unchiul tău e încă puternic. Își face exercițiile când îl îndrum spre ce și cum. A, din când în când nu vrea, dar nu e nimic care să nu se rezolve cu ceva muncă de convingere.

- Devine certăreț? Are izbucniri violente? Ledge se tot temuse să pună aceste întrebări, temându-se să nu primească vești foarte proaste. Am fost prevenit că pot apărea asemenea comportamente.

- Pot, recunosc George, dând din cap. Dar nu neapărat. Deocamdată nu-s semne de așa ceva, așa că nu vorbi de lup. Ezită o clipă, după care spuse pe un ton mai blând: Nu ești obligat să vii să-l vezi chiar atât de des, să știi.

- Vreau să vin. Mi-e dor de el.

- Tot ce zic e că, dacă ar fi să mai rarești vizitele, nimeni nu ți-ar lua-o în nume de rău. Și mai ales, nu el. Nu să-și dea seama.

- Dar eu, da.

George schiță un zâmbet trist.

- Erou până în măduva oaselor, ce dracu'.

- Ei, hai, termină!

- Bine. Vezi-ți de vizita ta! Peste umărul lui Ledge, i se adresă lui Henry: Ne vedem la fizio. Nu tragi chiulul azi.

Tocmai când se pregătea să plece, Ledge îi spuse:

- A, George... Mulțumește tu persoanei care i-a pus flori în cameră. Amândoi apreciem atenția.

- Na fost nici unul dintre angajați, răspunse George. Un tip i le-a adus lui Henry ieri.

- Ce tip?

- Avea pingeale de metal pe vârfurile cizmelor. A zis că e un prieten de-al tău.

Maxilarul lui Ledge se preschimbă în granit.
- Tipu' a mințit.

capitolul 11

Drumul de 40 de minute cu mașina de la Marshall îi luă lui Ledge doar 25. Când intră cu pași mari în biroul procurorului districtual, secretara acestuia își ridică ochii de la ecranul computerului și, recunoscându-l, îi zâmbi.

- Bună, Ledge.

- Domnișoară Raymond.

Expresia lui tunătoare și tonul tensionat îi ofili imediat zâmbetul secretarei.

- Ce te aduce pe la noi în dimineața asta?

- M-a invitat procurorul.

Tulburată, femeia își făcu de lucru cu hârtiile împrăștiate pe biroul ei și se uită pe o agendă de mari dimensiuni.

- Nu te am...

- E vorba de o invitație deschisă.

Fără să încetinească, Ledge trecu pe lângă biroul ei, se îndreptă direct către ușile interioare aflate de cealaltă parte a anticamerei și mai-mai că le smulse din balamale.

Rusty stătea la masa lui de lucru de dimensiuni impresionante. Pe colțul acesteia își proptise călcâiele cizmelor lui oribile, stând cu gleznele încrucișate. Vorbea la telefonul mobil. Dând cu ochii de Ledge, rânji cu un aer ce părea a fi de satisfacție supremă.

- Va trebui să vă sun eu înapoi. Își încheie apelul și lăsă telefonul pe birou. Ledge...

- Secătură ordinară...

- Domnule Dyle?

Ledge nu se întoarse, dar evident domnișoara Raymond venise după el până în cadrul ușii, dar se opri

chiar în prag. Rusty ridică mâna, privind-o, pentru a o calma.

- E-n regulă. E necioplit la culme, dar dacă tot e aici, îmi fac timp și pentru el.

Ledge auzi ușa închisă cu grijă în urma lui.

Rusty rămase sprijinit de spătarul scaunului său rotativ tapisat cu piele, dar își lăsă picioarele pe podea și își împreună degetele peste abdomen. Făcuse burtă, cu atât mai evidentă cu cât restul corpului îi rămăsese suplu.

- Ei bine, după o așa intrare dramatică, cu ce-ți pot fi de folos?

- Ai putea să-ți ștergi rânjetul ăla de mâncător de rahat de pe mutră.

Zâmbetul lui Rusty doar se mai lărgi.

- Cum de ești într-o asemenea dispoziție războinică în dimineața asta?

- Acum douăzeci de ani, te-am avertizat să te ții departe de unchiul meu. Să știi că avertismentul ăla e valabil și-acum.

Din nou, acel rânjet provocator, care îl înfuria la culme.

- Nu ți-au plăcut florile? Mie mi s-au părut frumoase. Le-am ales chiar eu.

- Ține-te departe de el.

- M-am dus în vizită la un bătrân bolnav care nu știe pe ce lume e. Încerc să fiu cumsecade, să repar relația noastră, să fiu milos.

Ledge ocoli biroul, își puse piciorul pe marginea pernei tapitate cu piele între genunchii foarte depărtați ai lui Rusty și împinse cu toată puterea. Scaunul țâșni înapoi pe roțile și se izbi de perete cu atâta forță că desprinsese o plachetă de alamă din cui și o făcu să cadă pe podea.

Spătarul scaunului ricoșă până în poziție verticală și efectiv îl catapultă pe Rusty de pe el. Acesta țâșni de pe scaun gata să lovească, izbind cu pumnul drept pometele

lui Ledge. Pielea i se despică, de parcă ar fi fost o roșie prea coaptă, dar furia îl făcea să nu simtă deloc durerea.

Se năpusti spre Rusty, îi cuprinse gâtul cu degetele și îl împinse în spate până ce procurorul se lăsă peste jaluzelele orizontale, îndoind mai multe dintre tijele metalice subțiri. Doar printr-un miracol nu se prăbuși prin geam.

- Am jurat că te omor, rosti Ledge printre dinții încleștați. Dacă aș face-o acum, măcar n-ar trebui să o fac mai încolo.

Îl strânse și mai tare de gât.

Rusty încerca disperat să-i desprindă mâinile, dar Ledge nu dădu înapoi. Ochii lui Rusty mai-mai că ieșeau din orbite. Fața i se înroși atât de tare, încât ajunse să-i concureze nuanța părului.

Se deschise ușa.

- Ledge! Zgomotele o făcuseră pe domnișoara Raymond să intre din nou. Ce Dumnezeu faci? Dă-i drumul!

Ledge se uita în ochii lui Rusty cu sete de sânge, dar îi dădu drumul imediat, își ridică rapid brațele și făcu vreo câțiva pași înapoi. Rusty se împletici, căzând înainte. Proptindu-și palmele de blatul biroului, rămase aplecat peste el tușind și icnind, scoțând niște sunete îngrozitoare.

- Domnule Dyle? Sunteți bine?

Rusty își înălță capul și se uită urât la secretara lui, cârâind:

- Tu ce crezi?

Femeia rămăsese în prag și își frângea mâinile.

- Ar trebui să sun la 911? Să chem paza?

Rusty răspunse cu o mișcare scurtă de negație din cap.

Domnișoara Raymond se uită cu nesiguranță la Ledge, privind atent rana sângerândă de pe pometele lui, care arăta clar că Rusty și atacase, nu doar fusese atacat. Că raportul de forțe fusese aproape egal.

- Ne-am certat, atâta tot, zise Ledge. Situația a scăpat rapid de sub control. Scuze pentru târaboii. Și îmi pare rău pentru cuvintele pe care le-am rostit mai devreme.

- Lasă asta! E-n regulă.

Dar vocea îi tremura. Rusty încă mai icnea. Ledge sângera. Situația era departe de a fi în regulă, dar secretara părea că nu-și dădea seama cum să facă pentru a îndrepta lucrurile. Într-un final, îi spuse lui Ledge:

- În toți anii ăștia de când te-ai întors, ai reușit să te ții departe de belele. Ar fi păcat să o iei de la capăt cu năravurile tale de odinioară. Nu face una ca asta, Ledge!

- N-o să fie cazul.

Domnișoara Raymond îl țintui cu o privire plină de rugăminți mute, după care se uită la Rusty, care își îndreptase corpul și aproape își recăpătase suflul normal. Își rearanjă cravata și trase de poalele sacoului de la costum. Dând din cap către anticameră, îi spuse domnișoarei Raymond să iasă din biroul lui. După ce îi aruncă o privire circumspectă lui Ledge, secretara se retrase din birou, închizând ușa în urma ei. Imediat ce Rusty fu sigur că nu mai avea cum să îi audă, rosti șuierător:

- Ticălos ce ești! Cum îndrăznești să te atingi de mine? Ar trebui să te bag într-o celulă din subsolul închisorii și să te las să putrezești acolo!

- Așa să faci. O să mă folosesc de apelul garantat de lege ca să-l sun pe procurorul general.

- Să-i trimiți toate cele bune din partea mea. Am jucat golf cu el ultima dată când am fost în Austin.

- N-o să mai fie așa prietenos când o să-i povestesc despre Welch's și despre omorul neelucidat al lui Brian Foster.

Rusty își dădu ochii peste cap.

- Ei, ia mai lasă-mă dracului! N-o să faci una ca asta. Nu poți nici măcar să aduci vorba de ce s-a întâmplat fără să te implici și pe tine.

- Eu am un alibi beton. Eram în arestul poliției, ai uitat? A fost o eroare de strategie din partea ta, Rusty, să-mi înscenezi o arestare pentru marijuana aia din portbagaj. N-aș fi avut cum să-l omor pe Foster pentru că eram după gratii. Dar tu unde erai? Ce-ai făcut după ce noi patru ne-am despărțit? Cine ar putea să declare pe unde ai umblat tu în noaptea aia?

Rusty își roti umerii, cu un aer beligerant.

- Nu-ți agita sabia la mine, soldășelule! Pufni disprețuitor. N-o să te-apuci să mărturisești că ai participat la jaful ăla. Ți-ar strica reputația de erou de război. Ți-ar murdări caseta plină cu medalii.

Din cauza suferinței pe care i-ar fi pricinuit-o unchiului lui, Ledge nu crezuse nici el că avea să recunoască vreodată că participase la jaf. Totuși, după ce-l văzuse pe Henry azi, acceptase că declinul său era iremediabil. Starea lui nu avea să se mai îmbunătățească niciodată. Nu avea să mai fie niciodată în totalitatea facultăților mintale. Toate trăsăturile care îl făceau să fie Henry Burnet dispăruseră pentru totdeauna.

Singura parte bună a acestei tragedii era că nu avea să știe niciodată de infracțiunea pe care o comisese Ledge. Iar acum acesta era liber să o recunoască.

Se gândise îndelung la această decizie, chiar și înainte ca întoarcerea lui Arden în Penton să pună și mai multă tensiune pe relația sa încordată cu Rusty. Ledge era sătul până peste cap de dansul în care erau angrenați, în care fiecare aștepta mereu să facă celălalt un pas greșit și să se clatine. Era pregătit să dea piept cu consecințele recunoașterii vinovăției sale, oricare ar fi fost acestea, cât timp trebuia să le îndure și Rusty. Voia să-l distrugă pe nemernicul ăla.

- Crezi că-mi pasă de medaliile alea? zise. Nu fac altceva decât să-mi aducă aminte de niște tipi morți. De ăia pe care i-am omorât. De prietenii care și-au găsit un sfârșit sângeros sub ochii mei. Unchiul meu nu mai știe

cum mă cheamă, nu mai știe cum îl cheamă nici pe el. Don o să cumpere barul oricum. Ridică din umeri. Așa că, dacă ar fi să port o discuție sinceră cu procurorul general, aș încasa-o un pic, dar nimic important, pentru că nu am nimic de pierdut. Pe de altă parte, tu...

Ledge aruncă o privire la fotografiile înrămate în care apărea Rusty cu vedete de mâna a treia, plachete, diplomele și premiile onorifice, omagiile pe care acesta și le adusese propriei persoane. Pufni plin de dispreț, uitându-se din nou la dușmanul său de moarte.

- Ți s-ar lua toate astea, tot ce ți-e drag pe lume.

- Chiar crezi că aș sta cu mâinile în sân să se întâmple așa ceva? Întrebă Rusty, cu o voce alunecoasă ca mătasea. Apoi scoase un sunet neîncrezător trăgându-și limba prin spatele dinților de sus. Ledge, Ledge, în tot timpul asta, chiar nu ai învățat nimic?

- Am învățat că nu există josnicie la care să nu fi dispus să te dedai. Foster era o țintă ușoară. Ușor de păcălit, ușor de intimidat. Mi-ai spus și tu asta, în dimineața aia în care m-ai încolțit la bufet. Știu că tu l-ai omorât.

- Cred c-ai avea mai multe șanse încercând să dovedești că l-am împușcat pe Kennedy. Sau pe Lincoln.

- Corect. Mama Natură ți-a venit în ajutor în noaptea aia.

Rusty schiță un zâmbet de-o clipă ridicându-și brațele de-o parte și de alta a corpului.

- Și, deci, cum rămâne cu planul tău? Fix ca-n gară. Ești legat de mâini și de picioare. Hai, recunoaște!

În sinea sa, Ledge făcu exact asta, deși nu dădu înapoi la nivel declarativ.

- O mare problemă e că nu-mi dau seama cum de geanta aia cu bani a ajuns la Joe Maxwell. Când? Unde? Tu, unul, sigur nu i-ai fi dat-o fără să se împotrivești cu toate puterile tale. Așa ai căpătat rănila alea, de ai intrat în spital?

- Vezi, Ledge? zise Ledge, făcându-i cu ochiul. Nu ești singurul care are alibi. În primele ore ale dimineții, eu eram la Urgențe, sub tratament.

- Registrul de la spital va fi greu de contestat.

- Ei, am ceva mai bun decât registrul de la spital. Își împinse scaunul la locul său normal, la birou, și își reluă poziția relaxată în care îl găsisese Ledge la intrare. Doar că, de data aceasta, își puse mâinile pe cap. Vrei să știi cine poate depune mărturie privind locul unde am fost eu în noaptea aia? Hohoti răutăcios, cu un zâmbet viclean și provocator. Întreab-o pe iubițica ta, Crystal.

capitolul 12

Secretara Lisei bătu o dată la ușa biroului ei, după care o deschise.

- Știu că ați cerut să nu fiți deranjată.

Lisa, care până atunci citise raportul financiar pentru trimestrul precedent, își dădu jos ochelarii de citit și, cu o notă tăioasă în glas, întreabă:

- Ce e?

- Sora dumneavoastră...

- Ce e cu ea?

- Sunt aici.

Arden își făcu apariția lângă secretară și intră în birou. Lisa își lăsă ochelarii pe birou și se ridică în picioare.

- Ce Dumnezeu cauți aici?

- Poți să-ți eliberezi câteva minute?

- Bineînțeles. Lisa ieși din spatele biroului și o îmbrățișă cu căldură. Sunt încântată să te văd, dar surprinsă. Ai venit cu mașina în dimineața asta? Cred că ai plecat din Penton îngrozitor de devreme.

- Nici măcar ghișeul de comenzi de la patiserie nu se deschisese încă.

- Și asta după ce te-ai culcat așa târziu! Ai reușit să dormi vreun pic? Vrei o cafea?

- Ca să-ți răspund la prima întrebare... nu prea mult. Nu, mulțumesc, pentru cafea. Am făcut câteva opriri pe drum.

Lisa i se adresa secretarei:

- Lasă totul în așteptare până ce te-anunț eu cum facem!

- Aveți o întâlnire la...

- Amân-o cu o oră.

- Și dacă programul unuia dintre ceilalți participanți nu permite modificarea?

- Atunci să-și rearanjeze programul în așa fel încât să o permită.

- Da, domnișoară Bishop.

Părănd obișnuită cu indicațiile ferme ale Lisei, femeia îi zâmbi lui Arden, după care se retrase și închise ușa.

Lisa o luă de mână pe Arden și o conduse într-o parte a biroului ei elegant, unde erau scaune și o masă. Grupul Bishop ocupa ultimele două niveluri ale unui zgârie-nori din sticlă, cu arhitectură modernă, pe care îl construise soțul Lisei. Orizontul strălucitor al Dallasului se vedea clar dincolo de peretele de sticlă.

Înăuntru, biroul era mobilat extrem de elegant și împodobit cu comori din toate colțurile lumii, pe care Lisa și regretatul ei soț le cumpăraseră în frecvențele lor excursii peste hotare. Când Arden luă loc, spuse:

- Știu că ești ocupată, așa că o să fiu cât mai concisă cu putință. Dar nu am vrut ca situația asta să mai continue și nu voiam să-ți spun la telefon.

- Pari tulburată.

- Temătoare.

- Bine, temătoare. E vorba de Ledge Burnet? I-ai spus că n-o să-l angajezi și nu a primit vestea prea bine?

Arden simțea și acum buzele lui peste ale ei. Punctele de presiune unde corpul lui mare se lipise de al ei i se înfiorară în amintirea acelor momente.

- Nu. Încă nu l-am sunat. Dar simt nevoia să-ți spun ceva ce o să te tulbure, ceva ce ar fi trebuit să-ți împărtășesc acum niște săptămâni bune. Luni, chiar.

Se așezaseră pe scaune alăturate. Lisa se întinse peste spațiul dintre scaune și îi prinse mâinile într-ale ei.

- Mă sperii, să știi.

- Nu e chiar atât de înspăimântător. Doar că...

- Spune-mi, Arden!

Aceasta trase aer adânc în piept, să se liniștească, și îi spuse Lisei despre mașina care trecea seară de seară pe lângă casă. În timp ce vorbea, observă că Lisa devenea din ce în ce mai palidă, culoarea scurgându-i-se efectiv din obraji. Totuși, spre cinstea ei, aceasta nu o întrerupse. Până ce Arden termină de vorbit, Lisa era vizibil tulburată.

- Cineva te hărțuiește și nu mi-ai spus?

- Nu e chiar hărțuire.

- Dar cum ai numi asta?

- Nu știu, dar nu e hărțuire. Nu am văzut niciodată persoana respectivă, așa că nici măcar nu știu dacă e vorba de un bărbat. Ar putea fi o femeie.

- Oricine-ar fi, te spionează.

- Mă ține sub observație.

- E o diferență neglijabilă între cuvintele pe care le folosesc eu și cele pe care le spui tu. Când ți-ai dat seama că te spionează?

- La scurt timp după ce m-am mutat înapoi acolo.

- Dumnezeuule mare, Arden! Nu-mi vine să cred că abia acum îmi spui.

- Te rog, nu-mi ține predici despre momentul pe care mi l-am ales. Te opuneai deja cu mare hotărâre ideii mele de a mă muta înapoi acolo, asta-mi mai trebuia, să te legi și de asta. În plus, nu voiam să te îngrijorezi și mai mult.

- Ei bine, sunt îngrijorată acum.

O ceartă despre folosirea unui cuvânt sau a altuia ori despre orice altceva nu era deloc benefică pentru motivul pentru care venise să-i ceară părerea și sfatul surorii ei, așa că lăsa să se scurgă câteva clipe de tăcere, pentru ca amândouă să se calmeze înainte de a relua discuția.

- Inițial, am crezut că proprietatea noastră era în drumul spre și de la serviciu al cuiva. Ceva de genul ăsta. Dar acum... Își masă ușor fruntea. A continuat atât timp, persoana respectivă e atât de dedicată acestei misiuni că nu mai știu ce să cred. Cine să fie atât de interesat de mine?

- Îmi vine-n minte un suspect îngrozitor de evident.

Sprânceană ridicată de Lisa fu într-atât de elocventă, că era ca și cum i-ar fi rostit numele răspicat.

- Recunosc că m-am întrebat dacă..., zise Arden.

- Ce te-a făcut să te întrebi?

- Când am luat legătura cu el, știa cine sunt și unde locuiesc înainte să-i spun eu. Înainte ca Lisa să apuce să spună ceva, se grăbi să adauge: Dar, pe de altă parte, dacă toată lumea care știe cine sunt și unde locuiesc ar trece pe lângă casă, ar fi o adevărată paradă în fiecare seară.

- Asta nu înseamnă că nu e vinovat.

- Îmi dau seama de sta. Nu îndrăzni să-i spună Lisei că Ledge fusese în supermarket sau despre vizita lui neortodoxă din noaptea precedentă. Din nou, se trezi că-și alunga propriile îndoieli și în schimb îl apăra, chiar și în forul ei interior. Dar nici nu-l face vinovat.

- Lai întrebat verde-n față?

- Lam întrebat. Și a negat.

- Dar e și normal să nege, nu?

Arden ridică din umeri, un gest neangajant.

- Ai reclamat la poliție? întrebă Lisa.

- M-am tot codit.

- De ce?

- Pentru că ar putea fi - și probabil e - cineva care trece de obicei pe drumul ăla și încetinește să se uite lung la casă din curiozitate. Pentru că nu pot să descriu mașina sau persoana și nu prea-mi vine să stau pe marginea drumului și să aștept să treacă doar ca să pot să descriu despre cine e vorba.

Și nici nu era pregătită să se costumeze în haine de camuflaj, așa cum făcuse Ledge.

- Pentru că individul respectiv nu s-a oprit nicio dată și nici n-a reprezentat vreo amenințare clară. Și pentru că, dacă ar fi să reclam ce se întâmplă, aș face iar valuri și nu vreau să mai atrag atenția asupra mea. Încet, adăugă: În principal, de-asta.

- De ce „în principal” de-asta?

Arden se lăsă pe spătarul scaunului ei, își lăsă capul pe spate și aruncă o privire către biblioteca de mari dimensiuni. Pe cele mai multe dintre rafturi se aflau volume legate în piele, ediții limitate cu autograf și artefacte demne să se afle într-un muzeu. Pe unul dintre rafturi, într-o ramă de argint înaltă de aproape 20 de centimetri și lată de 17, se afla o fotografie cu familia Maxwell. Era un portret profesionist pe care mama lor, Marjory, insistase să-l facă. „Înainte ca voi, fetelor, să creșteți și mai mult”, așa le spusese.

În imagine, erau îmbrăcate în cele mai bune haine, cele cu care se duceau la biserică. Toți patru zâmbeau și păreau fericiți, atât individual, cât și ca familie. Nici unul dintre ei nu avea nici măcar o idee despre cât de multe lucruri aveau să meargă prost în viitor.

- Crezi că e încă în viață? Întrebă Arden încet.

Lisa se ridică repede de pe scaun și se duse la peretele de sticlă, rămânând cu spatele la Arden cel puțin un minut încheiat. Când se întoarse din nou cu fața spre ea, avea palmele împreunate în fața gurii. În ochi avea lacrimi. Încet-încet, își lăsă mâinile jos, dar le menținu împreunate la nivelul pieptului.

- A doua zi după ce ai pierdut sarcina, când vorbeam acolo, în bucătărie, m-ai întrebat de ce nu am vândut casa. Toate motivele pe care ți le-am spus erau sincere. Dar ce nu am adăugat, pentru că părea - și este - atât de ridicol și de imatur, e că am crezut că s-ar putea întoarce într-o bună zi. Își tamponă o lacrimă și clătină din cap. Nu definitiv, nu să rămână cu noi sau să ne vadă, dar numai să... Enervată de incapacitatea ei de a găsi cuvintele potrivite, își ridică brațele de-o parte și de cealaltă a corpului. M-am agățat de speranța vagă că, dacă păstrăm casa, ar prezenta o atracție irezistibilă pentru el.

Arden se ridică, se duse la Lisa, și se îmbrățișară, legănându-se. Cu îmbrățișarea aceea, toate diferendele lor încetară să mai aibă importanță. Când, într-un final, se desprinseră, își uniră degetele mici, ca în copilărie.

- Nu-i atât de ridicolă sau de imatură, spuse Arden în șoaptă. Speranța asta slabă a fost tot timpul și-n mintea mea, undeva în fundal. Crezi că e posibil să se realizeze?

Lisa o îmbrățișă din nou.

- Nu te chinui singură și nu mă chinui nici pe mine bazându-te pe asta.

capitolul 13

Noaptea aceea în 2000 - Rusty

Așezat pe patul din camera lui, Rusty își masă cu grijă încheietura învinețită.

Al naibii Burnet!

Cuvintele provocatoare pe care i le aruncase când se pregătea să se dea jos din mașină nimeriseră un punct sensibil, iar reacția lui Ledge fusese rapidă și înspăimântătoare. Rar se întâmpla ca Rusty să fie luat prin surprindere așa, dar Ledge îl atacase cu atâta ferocitate, viteză și forță, că fusese prea uluit să poată să se apere sau să contraatace. Strânsoarea lui Ledge i se păruse gata-gata

să îi sfărâme oasele. Își dădea seama că ar trebui să se simtă ușurat că n-o făcuse.

Faptul că Ledge avea această capacitate și că asta îi dădea un avantaj asupra lui îl irita ca frecușul unei pile de oțel. Privind în retrospectivă, își dădea seama că ar fi trebuit să aranjeze lucrurile în așa fel încât ticălosul ăla să moară în seara aceea. Singurul lucru care îl împiedicase să o facă – pe care detesta să-l recunoască față de propria persoană – era teama că, dacă ar fi încercat să o facă și ar fi dat greș, cel mai probabil el ar fi fost cel care ar fi murit.

Când Ledge îi spusese că, dacă i se întâmpla ceva lui Henry, avea să-l găsească și în gaură de șarpe și să-l omoare, îl crezuse cu fiecare fibră a ființei lui, din creștet până în vârfurile placate cu oțel ale cizmelor lui.

Dacă altcineva l-ar fi amenințat așa, Rusty ar fi râs cu poftă și apoi l-ar fi anihilat pe netotul respectiv. Dar Burnet avea ceva ce îi inspira o frică profundă și neabătută. Poate că era din cauza privirii lui fixe, de un albastru oțelit. Putea fi de-a dreptul stranie, calculată, ca de prădător cu sânge-rece, ca și cum se hotărâse să-ți facă de petrecanie rău de tot, dar pe îndelete.

Cu câteva zile înainte, se dusesese cu mașina în Louisiana și cumpărase personal marijuana aceea. Apoi îl abordase pe mexicanul care se ocupa de rondurile de flori ale mamei lui când acesta își punea uneltele în spațele camionetei lui de doi bani și îl amenințase că îl dă pe mâna celor de la Imigrări dacă nu-i făcea o mică favoare. Așa ajunsese marijuana în mașina lui Ledge. Ca să-i arate ce băiat de treabă era, Rusty îi dăduse mexicanului o țigară cu iarbă pentru deranj.

În seara aceea, imediat după ce el și Ledge se despărțiseră, sunase la poliție de pe o cartelă reîncărcabilă, pentru un denunț anonim că Ledge Burnet vindea droguri din mașină, în parcare barului unchiului său.

- Erau niște tipi cu el în mașină. Nu am văzut cine. Oricum, a plecat singur, îndreptându-se spre oraș. Nu fusese nevoie de mai mult.

Ledge era în arest. Era prea puțin probabil să i se acorde posibilitatea eliberării pe cautiune. Dacă se ajungea la proces, mai mult ca sigur că avea să fie condamnat. Chiar dacă Ledge făcea un târg cu autoritățile pentru a evita procesul, închisoarea avea să fie în viitorul lui, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Fusese scos din ecuație, dacă nu de tot, atunci sigur pentru mult, mult timp.

Iar apoi Rusty trecu la următoarea lui sarcină din noaptea aceea.

Își roti încheietura de câteva ori pentru a mai alina oarecum durerea și a-și menține mâna flexibilă, după care își luă telefonul și iniție unul dintre cele mai importante apeluri din toată viața lui.

- Foster? Rusty sunt. Nu te-ai culcat, nu?

- Glumești? Cum să pot să dorm? Mă pregăteam să...

- Ia ascultă, îl întrerupse Rusty, cu râsuflarea întretăiată de tensiune. Orice voiai să faci, las-o baltă!

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- Burnet... A fost săltat.

- De poliție?

- Da, de poliție! De cine credeai?

- O, Doamne! Cum de l-au prins? Din cauza mașinii? La văzut cineva mașina parcată în spatele magazinului?

Rusty și-l închipui făcând pe el de frică.

- Nu. Arestarea lui nu a avut nici o legătură cu jaful. Tâmpitul a fost oprit pentru un bec ars la mașină, ceva stupid de genul ăsta. Și, dacă ajutorii de șerif l-au tras pe dreapta, i-au căutat prin mașină. Ghici ce-au găsit?

Îi povesti lui Foster și restul. Vorbi într-o șoaptă precipitată, nu doar pentru a-i transmite o anumită încredere, ci și pentru a nu-și trezi părinții, care dormeau în camera lor, aflată un pic mai încolo pe hol. Tatăl lui era

un escroc de primă mână, dar nu i-ar fi picat deloc bine că Rusty furase cam o jumătate de milion de dolari.

Asta dacă Mervin n-ar fi primit și el o parte substanțială din această sumă.

Rusty recunoștea fără ocolișuri că fusese răsfățat la culme. Nu-și putea aminti să fi cerut vreodată ceva și să nu fi obținut lucrul respectiv până la urmă. Mama lui era blândă, iubitoare și credea că fiul ei era centrul Universului. Era și de o naivitate demnă de râs. Iar Rusty o manipula fără milă.

Tatăl lui făcea gălăgie, dar în adâncul sufletului credea că așa-s băieții și că, în fond, totul era justificabil. Nu făcea mare secret din faptul că îl distrau la culme isprăvile lui Rusty. Cu cât fapta respectivă era mai deranjantă, cu atât îl încânta mai tare pe taică-său. Trăsniile lui Rusty – cu cât mai scandaloase, cu atât mai apreciate – arătau o creativitate cu care tatăl lui se mândrea.

Cu toate acestea, Rusty nu-și făcea nici un fel de iluzii privind profunzimea afecțiunii sau a indulgenței șerifului Mervin Dyle. Nu erau nelimitate. Nu erau nici măcar prea stabile. Dacă se ajungea la a alege între a-l proteja pe Rusty sau a-și păstra poziția de forță, tatăl lui l-ar fi predat autorităților fără să ezite și nici n-ar fi pierdut vreo clipă regretându-și hotărârea.

Să-i ofere lui Mervin o bucată generoasă din pradă ar fi fost singura soluție de negociere a lui Rusty. Și nu s-ar fi folosit de ea decât dacă ajungea să fie absolut necesar, bineînțeles, și dacă totul mergea conform planului, nu avea să fie cazul. Avea să poată să păstreze toată prada de la Welch's, și nici unul dintre părinții lui n-avea să știe absolut nimic.

Asta dacă totul mergea după cum plănuise el. Încă mai erau anumite piedici pentru succesul acestuia care trebuiau eliminate. Ceea ce-l aducea înapoi la Brian Foster.

- Ce mă umple de griji, rosti Rusty, e ce-o să facă sau o să spună Burnet.

- Cum adică?

- O să încerce să încheie un târg. Mi-e frică să nu ne toarne doar ca să obțină el o pedeapsă mai ușoară pentru drogurile pe care i le-au găsit.

- N-ar face așa ceva.

- Ei, ar face-o cât ai zice pește.

- Am făcut un pact toți patru.

- Auzi tu, un pact! Rusty hohoti disprețuitor. Crezi că o promisiune are vreo însemnătate pentru tipul ăla? Nu-l cunoști ca mine. E morocănos. Plin de ciudă. Crede-mă, e capabil să ne trădeze.

Foster gemu, invocându-l pe Atotputernicul.

- Și ce-o să facem?

- Ei bine, în primul rând n-o să intrăm în panică. Burnet n-o să negocieze decât după ce-o să discute cu avocatul lui. Aș zice că n-o să se întâlnească cu el decât dimineată, sau poate chiar luni, pentru că mâine e Paștele. Totuși, în caz că n-am dreptate, trebuie să ascundem banii. În noaptea asta. Acum.

- Da, da. Ascunde-i!

- Unde ne întâlnim?

- Să ne întâlnim? Glasul lui Foster se ridică o octavă. Noi doi?

- Nu fac asta singur, Foster.

- Dar...

- Dacă ar fi să mi se întâmple ceva, nimeni n-ar ști unde-s ascunși banii.

- Ce să ți se întâmple?

- Orice. Doamne! Aș putea să am un accident cu mașina, să cad într-o groapă, ce dracu'! Orice! Dar știi de ce mi-e frică? Dacă Burnet ciripește, pe mine o să mă dea în gât primul și n-o să conteze că taică-meu e șerif. O să pornească toți după mine. Nu pot să mă las prins cu tot bănetul ăsta. Dacă Burnet e eliberat pe cauțiune,

o să mă vâneze. O să vrea să mă reducă la tăcere. Probabil că pe toți, chiar. Tăcu, creând o tăcere strategică. Mai amână un pic ca să continue. Apoi: Uite ce e, stai liniștit! O să mă descurc singur.

- Nu, stai! Lasă-mă o secundă, să mă gândesc...

Rusty zâmbi, dar își luă un ton iritat.

- Ei, gândește-te repede. Trebuie să mă pun în mișcare.

- O să te ajut.

- Dacă ți-e frică, dacă o să scâncești ca o fetiță tot timpul...

- Nu, sunt în regulă. Sunt doar agitat. Dar nu cred că Burnet o să încalce pactul. Chiar nu cred.

- Poți să crezi ce vrei. Eu sunt sigur că o să ne dea în gât. Ceea ce înseamnă...

- Ce?

- Păi, mă gândesc că, pe lângă faptul că trebuie să ascundem banii, avem nevoie de un țap ispășitor.

- Cineva care să fie considerat vinovat?

- Asta înseamnă „țap ispășitor”, Foster.

- Știu, știu, dar...

- S-ar putea să nu avem nevoie de-un vinovat, dar ar trebui să ne organizăm în cazul în care Burnet ne trage pe sfoară.

Foster cântări problema în minte atât de îndelung că lui Rusty îi venea să țipe până ce îl auzi spunând:

- Da, bine. Probabil că e o idee bună. Dar cine să fie?

- Bețivanul orașului, cunoscut și sub numele de Joe Maxwell.

capitolul 14

Ledge ședea cu picioarele depărtate, cu palmele împreunate lejer între genunchi și capul în jos, uitându-se fix la pardoseală și dorindu-și din tot sufletul să poartă să dea timpul înapoi până la dimineața respectivă

și să retrăiască această zi. Poate așa n-ar sfârși după gratii, împărțindu-și spațiul vital cu un pisoar împuțit.

Dar, ce dracu', poate că ar fi sfârșit în același loc. Așa cum subliniasse Rusty cu atâta precizie, în ciuda faptului că trecuse atâta vreme, nu învățase absolut nimic.

- Burnet!

Ledge își înalță capul. Un ajutor de șerif deschidea ușa celulei. Ledge îl știa, era un veteran al postului lor de poliție, ramolit și mereu în pericol de a cădea lat din cauza unui atac de cord. Mereu cu respirația tăiată, vorbea printre gâfâieli.

- Mișcă-ți fundul afară! Ești liber.

- Cum așa?

- Chiar îți pasă?

- Nici măcar n-am apucat să-mi sun avocatul.

- Atunci cred că șederea asta e din partea casei. Hai, mișcă-te! Mi se răcește pizza.

Ledge renunță să se mai contrazică cu el și ieși din celulă. Ajutorul de șerif îl prinse de mânecă.

- O să mă supăr rău de tot dacă te mai văd pe-aici.

Ledge își trase brațul din mâna lui.

- Nar fi trebuit să ajung pe-aici azi.

- Și da, și nu. Asta dacă e să dau crezare la ce-am auzit. Dar procurorul s-a gândit bine și a considerat că faptele tale nu merită, până la urmă, să fii arestat.

- E un băiat tare sufletist.

Ajutorul de șerif pufni aspru.

- La ușă o să te-aștepte un alt ajutor de șerif, care o să te conducă afară. Îi arată lui Ledge să meargă spre capătul coridorului, după care aruncă o privire în sus, la camera de supraveghere, se aplecă mai spre Ledge și îi spuse în șoaptă: Pentru binele tău, ține-te departe de rahatul ăla cu ochi. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

Ledge dădu ușor din cap.

- Mulțumesc. Dau o bere data viitoare când vii la bar.

- Nevasta mi-a pus interdicție. Se bătu cu palma pe burta proeminentă. Zice că m-am îngrășat.

Ledge îi zâmbi înainte de a porni pe coridor. Ajutorul de șerif strigă în urma lui:

- Ține-te pe calea cea bună!

Ledge nu se răsuci, dar flutură din mână, în semn că auzise și era de acord.

Îi se procesă eliberarea și i se înapoiară bunurile personale. În parcare, unde își lăsase camioneta, dădu de Don, sprijinit de bara din față. Ledge se strâmbă când se apropie de el.

- Ce cauți aici?

La fel de beligerant, Don răspunse:

- Mă pregăteam să te întreb același lucru.

Ledge își folosi cheia cu telecomandă ca să deschidă portierele camionetei, ocoli capota și se urcă la volan. Don se urcă și el în dreapta.

- Dumnezeu mare, e ca-ntr-un cuptor aici. Pornește motorul și aerul condiționat.

Ledge îi aruncă o privire acră.

- Nu te-a invitat nimeni.

Dar făcu așa cum i se spusese, pentru că mașina stătuse în soare ore întregi, iar interiorul era chiar ca un cuptor. Curând, aerul mai rece năvălea prin gurile de ventilație.

Don se instalează mai confortabil pe scaunul lui. Ca pentru sine, Ledge spuse:

- Și-acum se pornește..., vorbe pe care Don le ignoră.

- Azi-dimineață, începu el, când m-am sculat am găsit un mesaj vocal de la tine, în care îmi spuneai că te duceai să-l vizitezi pe Henry. Nimic ieșit din comun. Apoi, la amiază, am fost sunat la muncă pentru a fi informat că ești în închisoare. Și mi-e greu să cred ce mi s-a spus că s-a întâmplat între aceste ore.

- Cine te-a sunat?

- Păi... nu tu. A trebuit să aflu de altercația ta cu procurorul districtual din bârfe. Mi s-a mai spus și că, dacă n-ai destulă minte încât să suni un avocat bun specializat în apărare, ar trebui să o fac eu în locul tău, pentru că era foarte probabil să ai nevoie de unul. Până ce povestea a ajuns la urechile mele, deja se spunea că Dyle era hotărât să ceară pedeapsa capitală.

- Mă bucur că ai pomenit de „muncă”.

- Din tot ce-am spus, asta ai remarcat tu?

- Păi, având în vedere că nu vrei să-mi iei barul din grijă, sunt încă patronul. Cine-ți ține locul?

- Nu-ți face tu griji. Am apelat la unul-altul care-mi era dator cu un serviciu. Spre deosebire de tine, am prieteni pe care pot să îi sun în momente de restriște.

- Am și eu prieteni.

- Spune-mi unul!

Ledge fu pe punctul de a rosti numele lui Crystal, dar se abținu. Crystal nu îi spusese niciodată - niciodată! - că Rusty fusese cu ea în noaptea aceea. Era o trădare care îi înmuiase picioarele. Să afle una ca asta îl deranjase al naibii de mult, chiar mai mult decât faptul că fusese băgat în arest.

Bineînțeles, era posibil ca Rusty să fi mințit, dar Ledge nu credea că e cazul. Păruse prea sigur pe el, prea înfumurat, fir-ar să fie, și spusele lui puteau fi contestate sau confirmate prea ușor. De Crystal.

Dădu deoparte gândurile despre asta și, în loc să-i dea numele ca prietenă, îl oferă pe cel al lui George.

- Fizioterapeutul de la centru? Acel George?

- Da. Este un tip pe cinste. Am vorbit chiar în dimineața asta.

Don își mai domoli supărarea.

- Cum se mai simțea Henry?

Ledge potrivi una dintre duzele de ventilație în așa fel încât aerul să bată spre el, se lăsă moale pe scaun și își dădu capul pe spate. Descrie starea lui Henry, după

care îl puse la curent pe Don cu toată tărăşenia cu Rusty. Cu excepţia înţepăturii de la final, despre Crystal.

- Nemernicul ăla ştia cum o să reacţionez când aveam să aud că el a adus florile alea, că fusese efectiv în camera lui Henry. Aş fi putut să-l omor pe loc. Am dat năvală în biroul lui, am speriat-o pe secretară. O ştii pe domnişoara Raymond?

- Alicia.

Ledge se uită pieziş la Don.

- Din când în când, trece pe la noi pentru un pahar. Ledge ridică dintr-o sprânceană.

- Nu, zău?

- Cu domnul Raymond.

- Aaa. Ei bine, în seara asta sigur o să simtă nevoia să bea un pahar-două. Când am plecat din biroul lui Rusty, părea gata-gata să izbucnească în plâns, mi-a spus că mă pune pe lista oamenilor pentru care se roagă. Probabil că Rusty a sunat la paza de la tribunal de cum am ieşit pe uşă. Doi ajutori de şerif m-au oprit pe loc. Mişcă din nas să arate către un loc chiar dincolo de grilajul radiatorului camionetei lui. Am fost arestat pentru ultraj. Mi s-au citit drepturile, mi-au pus cătuşe, tot tacâmul. Laşul ăla n-a avut sânge-n vene să îi pună să mă aresteze cât eram în biroul lui, să îl privesc în ochi.

- E un ticălos.

Ledge râse uşor, şuielat.

- Aşa mi-a zis el mie.

- N-are dreptate, spuse Don, revenind la supărarea lui. Tu eşti un ticălos prost.

- Dacă nici nu vrei să mă vezi în ochi, de ce te-ai mai deranjat venind până aici?

- Pentru că, deşi nu m-am încadrat nici măcar pe următoarele locuri din lista ta de prieteni, îmi făceam griji pentru tine.

- Ei bine, poţi să nu-ţi mai faci. Mă retrag.

- Momentan. Don se opri din vorbit pentru a trage aer în piept și a-și controla reacțiile. Lucrând la bar, aud una-alta, știi bine. Rusty Dyle ți-a pus gând rău. E un șarpe. O știi și tu. De ce îl lași să te joace pe degete? Te înghiontește cu un buchet de flori; ție îți sare muștarul și faci exact ce vrea el. Eu te-aș sfătui...

- Nu ți-am cerut să...

- ... să lămurești lucrurile cu el o dată pentru totdeauna. Să rezolvi ce e între voi, orice-ar fi. Umblă vorba c-ar fi vorba de Crystal.

Doar auzindu-i numele, Ledge simți că i se strepezeau dinții.

- E și ea, dar e mult mai complicat de-atât. Don nu spuse nimic, dar Ledge simți că îi suscitase interesul. Întoarse capul către el: Va trebui să mă crezi pe cuvânt, Don.

- Nu poți să vorbești despre asta?

- Nu. Dar o să-ți spun un lucru: Rusty nu se-ncurcă cu chestii mărunte. Nu suntem într-un fel de concurs de cine e mai cocoș, să determinăm cine e masculul alfa. Azi a pus să fiu arestat ca să am timp să mă gândesc la toate modalitățile prin care ar putea să-mi facă rău dacă ar vrea, iar armele alese de el sunt oamenii apropiați mie. Așa că ține pușca aia încărcată și mereu la îndemână.

- Nu-ți face griji pentru mine.

- Ba îmi fac. Schiță un zâmbet strâmb. Ești prietenul meu.

- Și tu ești o pacoste, mormăi Don, dar cu o afecțiune evidentă. Din păcate, când m-a angajat Henry, mi-a spus că tu vii la pachet cu barul. Deschise portiera din dreapta și se dădu jos. Ne vedem la bar?

- Având în vedere că ai întăriri, cred că o să pun punct și o să mă duc acasă.

Don îl privi cu îngrijorare.

- Ledge...

- Sunt bine.

- Ba nu, nu ești. Nu te-am văzut așa deprimat de când tocmai te întorseși din Afganistan și a trebuit să-ți spun că Henry începuse să tot uite lucruri. A fost o perioadă grea pentru tine.

Era un eufemism. Ledge scăpase cu viață din două războaie sângeroase aproape teafăr trupește, doar pentru a veni acasă și a fi doborât de vestea asta. Imediat după ce strânseseră rămășițele petrecerii lui de bun venit, se lansase în prima lui beție de mari proporții. Lipsise de-acasă zile întregi, împleticindu-se într-un final înapoi ca legendarul fiu risipitor.

Henry îl întâmpinase cu inima grea, dar cu brațele deschise, îmbrățișându-l strâns, plângând de ușurare, spunându-i în repetate rânduri că era dispus să facă orice pentru a-i vindeca sufletul rănit. Totuși, în jocul crud de echilibru bine-rău pe care îl joacă adesea destinul, pe măsură ce starea lui Ledge se îmbunătățise, cea a unchiului său se deteriorase.

- Chiar a fost o perioadă grea, spuse el. Dar nu știam cât de bine mi-era, de fapt. Aș da orice să-l am pe unchiul Henry pe jumătate la fel de conștient acum cum era atunci.

- Și eu, Ledge.

Rămaseră amândoi tăcuți, iar după câteva clipe Don întrebă:

- O să-ți revii?

- Da.

- Ești sigur?

Ledge îl asigură dând aprobator din cap, dar numai pentru că nu voia să-și mintă prietenul cu voce tare.

- Ascultă la mine, prietenaș, zise tipul de la casa de marcat cu un accent sudist pronunțat, poți să iei asta gratis de la localul tău.

Ledge îl fixă cu cea mai glacială privire a sa.

- Prefer să susțin afacerile din zonă.

Nu așteptă să i se dea o pungă, ci înșfăcă sticla de burbon de gât și o duse în camioneta lui, pe care o lăsase cu motorul pornit cât intrase în magazinul de băuturi. Încălca tot felul de reguli azi. Chiar și pe cele pe care și le impusese singur.

Copacii de-a lungul drumului șerpuitor de pe malul lacului erau învăluiți în mușchi curgători, care putea arăta fie pitoresc, fie sumbru. În seara aceea, semănau cu niște pânze zdrențuite care atârnav greoaie de ramuri. Suprafața lacului era la fel de neclintită ca moartea. Chiparoșii, care creșteau direct din apă și păreau niște creaturi din cine știe ce film SF, reprezentau niște siluete întunecate pe fundalul sumbru al amurgului.

Întregul peisaj părea bântuit și mohorât, adjective care se potriveau perfect cu starea sa de spirit.

Pietrișul îi bombardă partea inferioară a camionetei când intră pe drumeagul care ducea la casa lui cu o viteză riscantă. Parcă gropile se adânciseră de când trecuse peste ele la plecare, în zori. Le lua intenționat acum, pedepsindu-și camioneta cu toate aceste zgâlțâituri. Evită în ultimul moment să-l facă una cu pământul pe un *armadillo* într-atât de prost încât să traverseze drumul când trecea el pe acolo.

Luă ultima curbă, casa lui deveni vizibilă, iar Ledge frână brusc, făcând centura de siguranță să-i apese pieptul, dintr-odată rigidă.

Mașina ei era parcată pe aleea de la garaj.

- Perfect! Drăcia dracului!

capitolul 15

Ledge parcă. Arden își trăsese mașina pe marginea aleii, ca să nu îi blocheze intrarea. Ce grijulie!

Nu era în mașină.

Se întunecase suficient încât Ledge să-și dea seama că, atunci când plecase, de dimineață, nu uitase nici

un bec aprins în casă, dar din spatele acesteia răzbătea o lumină slabă. Luă sticla de burbon cu el când se dădu jos din mașină și porni pe aleea care ducea spre spatele casei. Ușa verticală a atelierului era ridicată, dar nu erau aprinse luminile din plafon.

Pentru că în interior era semiîntuneric, avu nevoie de câteva secunde pentru a o vedea. Arden stătea cu spatele rezemat de masa de schițe, cu silueta profilată de lumina care provenea de la becul cu abajur de deasupra blatului. În lumină, părul ei părea o aură.

Ledge se duse la o masă unde ținea un filtru de cafea și cani. Rupse sigiliul sticlei și turnă o porție generoasă de băutură tare într-o cană de cafea, după care o dădu pe gât dintr-o suflare.

- Termenul era stabilit pentru amiază, rosti ea.

- Am pierdut noțiunea timpului.

Își mai turnă o porție și o dădu și pe aceasta pe gât.

- Te-am sunat de mai multe ori.

Ledge își mai turnă niște burbon, se uită în cană, după care se întoarse și o ridică ușor.

- Ceva de băut?

- Da, te rog!

Îl surprinse că Arden acceptă, dar nu veni la el să ia cana. Îl făcu să traverseze tot atelierul pentru a i-o aduce. Îi întinse cana, cu coada spre ea. Arden o cuprinse în degete.

- Mulțumesc. Luă o înghițitură. Cred că ai avut o zi plină, nu?

- S-ar putea spune și așa.

Arden folosi cana pentru a arăta către rana proaspătă de pe pometele lui.

- Ce-ai pățit acolo?

- M-a înțepat o albină. Ignoră privirea pe care i-o aruncă ea și încercă să se concentreze la altceva decât la buzele ei moi, umede de la whisky. Ai venit tocmai până aici ca să-mi dai răspunsul personal?

- Nu mi-ai dat de ales. Sunt o femeie de cuvânt și ți-am promis că o să-ți comunic ce hotărâre am luat până la amiază. Dar nu ai răspuns la telefon și nici nu m-ai sunat înapoi. Am sunat la bar și persoana care a răspuns mi-a spus că nu fusesseși acolo toată ziua. Pe cartea ta de vizită nu ai trecută o adresă de e-mail. Nu am știut cum altfel să dau de tine.

Mai luă o înghițitură, după care începu să-și treacă vârful degetului peste buza câinii, urmându-i conturul rotund. Ledge simțea acele atingeri în spirală adânc în vintre și trebui să-și înăbușe geamătul care încerca să-i urce din piept. Își spuse că era vorba de băutura care își făcea efectul asupra lui, mai ales că băuse pe stomacul gol, dar știa că nu era cazul.

Arden îi spunea:

- Nu am deloc impresia că ai așteptat decizia mea cu răsuflarea tăiată. Dimpotrivă, m-ai făcut să cred că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie dacă accept sau refuz.

- Nu chiar, nu.

Arden se uită în ochii lui, provocându-l.

- Ești un mincinos.

- Mai prins. Nu m-a înțepat albina.

- Minți că nu-ți pasă. Arată spre masa din spatele ei. Schițele astea sunt pentru casa mea.

Prin mintea lui se perinda un lung șir de cuvinte obscene ilustrative, pe care le învățase cât servise în armată. Dar făcu un gest plin de indiferență.

- N-am putut să dorm azi-noapte. Am mâzgălit puțin.

Arden puse cana cu un zgomot surd pe cea mai apropiată suprafață plană, care era biroul pe care se afla computerul, după care se întoarse la masa de schițe și începu să-i frunzărească prin planșe. Alese două și le ținu una lângă cealaltă.

- Variații cu o soluție de lățire a holului de la etaj. În asta, e transformat mai degrabă într-o galerie. O schiță foarte detaliată, până la plinta de la arcadele create

în pereți. În asta, zise ea, arătând-o pe cealaltă, se elimină cu totul un perete și, astfel, se deschide camera de oaspeți și devine o cameră de zi sau cameră de uitat la televizor. Astea nu-s nicidecum mângăleli. Împinse o schiță spre el. Vedere din față. Ferestrele sunt mărite. Veranda extinsă. Sau, cum ai numit-o tu aici, „terasa acoperită”.

Se uită la el, așteptând un comentariu. Ledge nu spusese nimic, dar Arden nu se lăsă descurajată. Trase o altă planșă în prim-plan.

- Baia mare reconfigurată. Și încă una cu planul unei bucătării modernizate. Își trecu vârfurile degetelor peste schiță, după care se uită în ochii lui. Sunt extraordinare.

- Mulțumesc.

- Când ai studiat arhitectura?

- N-am studiat arhitectura.

- Unde ai învățat să faci așa ceva?

- Pur și simplu, știu să le fac.

Răspunsul lui o umplu de frustrare, iar Arden nu se sfii să o arate.

- Le văd în minte, adăugă el, fără să știe cum altfel să-i explice. Făcând semn către computer, adăugă: Și mă ajută programul CAD.

- De ce repari acoperișuri stricate de veverițe și îndrepti uși de dulapuri când poți să faci așa ceva?

- Repararea ușilor de la dulapuri e muncă cinstită.

- Da, dar implică și irosirea unui talent evident.

Ledge luă cana abandonată de ea și o goli.

- De când ești pe-aici?

- De ceva vreme.

- Te-ai simțit ca la tine-acasă. Mi-ai umblat prin lucruri.

- De ce ești atât de furios?

- Nu-mi place să-și bage lumea nasul în treburile mele.

- Ei bine, tu te-ai distrat de minune băgându-ți nasul într-ale mele, răspunse ea tare. Închipuie-ți numai cât de surprinsă am fost, când m-am întors de la Dallas

în după-amiaza asta, să găsesc dubița unui lăcătuș parcată pe aleea din fața garajului meu.

Ei, drace! Având în vedere toate celelalte lucruri care se întâmplaseră, uitase de lăcătuș. Îl sunase din camionetă, imediat după ce plecase de la centrul de îngrijire. Îl umpluse de spaimă gândul că, dacă voia, Rusty putea să se apropie la fel de mult de ea pe cât se apropiase de Henry. Nu că niște încuietori solide ar putea să o protejeze, dar acționase sub imperiul unui impuls puternic de a lua măcar o măsură preventivă.

Totuși, se concentrează asupra a altceva din ce spusese Arden.

- Ai fost până în Dallas și înapoi azi?
- Să discut ceva cu Lisa.
- Ceva ce nu puteai discuta la telefon?
- Mă abați de la subiect. De ce ți-ai arogat dreptul de a comanda încuietori noi pentru casa mea?
- Pentru că tu n-ai făcut-o. Aveai nevoie de încuietori mai solide și acum uite că le ai.
- Mi-a zis că i-ai spus că e o chestiune urgentă.
- Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, măcar nu te-ai fi avut pe conștiință. Aș fi știut că am făcut tot ce-am putut să te apăr de un intrus.
- Singurul intrus din casa aceea ai fost tu.
- Și-ar trebui să te bucuri al naibii de tare că am fost eu! strigă el.

În tăcerea care se lăsă brusc între ei după aceea, Ledge îi putea auzi respirația în timp ce se străduia să și-o potolească. Apoi, vorbind încet, Arden spuse:

- Mi-a dat chitanță. Fusesse plătit deja cu cardul tău de credit. O să-ți dau banii înapoi.
 - Nici o grabă, mormăi el.
 - Mulțumesc.
 - Cu plăcere.
- După un alt interval de tăcere, Arden rosti:
- Nu prea era o situație urgentă.

„Asta crezi tu.“ Rusty ducea un război de gherilă. Lovea fără vreun avertisment și în moduri insidioase. Cel mai probabil, nici nu ar apuca să se pregătească pentru un atac din partea lui, iar pe Ledge îl îngrețoșa să se gândească la cât de creativ putea fi Rusty, căci nu avea deloc scrupule.

Arden părea mult mai mică aici, în spațiul ca de peșteră al atelierului, decât în bucătăria ei. Lumina blândă a lămpii de deasupra mesei de schițe îi dădea o înfățișare ca de zână. Părea chiar mai delicată și mai vulnerabilă decât atunci, când era îmbrăcată doar în cămășuța ei delicată de noapte. Părul îi părea mai moale, ochii mai mari și mai nevinovați.

Dar își dădea seama că nu decorul sau lumina o făceau să pară mai fragilă aici și acum. Ci faptul că era la celălalt capăt al spectrului față de el. El, cel mare și rău, care ridica tonul, care dădea pe gât burbon fără să se gândească la urmări, încercând să-și țină în frâu pofta trupească devastatoare. Trebuia să o facă să plece de lângă el.

- Ce hotărâre ai luat cu casa?

- Cine e Crystal?

Ledge nu se dădu înapoi propriu-zis un pas-doi, ca și cum ar fi încasat o lovitură chiar între ochi, dar așa se simți. Vulnerabilă, ca o zână, fragilă? Pe dracu'! Era o luptătoare redutabilă. Nu îi răspunse la întrebare.

- Motivul pentru care te întreb asta, roști ea, e pentru că, atunci când am sunat la bar și nu te-am găsit acolo, persoana cu care am vorbit mi-a sugerat să o sun pe Crystal, că ai putea fi cu ea.

- Nu eram.

- E...?

- O prietenă.

- Cu beneficii? Când văzu că, din nou, Ledge nu răspunse, zise: Având în vedere că m-ai sărutat azi-noapte, e o întrebare îndreptățită.

Ledge dădu din cap scurt și hotărât.

- Cine era tatăl copilășului tău și de ce nu e cu tine? Ridică din sprâncene și se uită la ea cu un aer întrebător. Ce? Tu ai dreptul să pui întrebări îndreptățite, dar eu, nu?

- Eu, pur și simplu, nu vreau ca o femeie pe care nici măcar n-am văzut-o vreodată să vină la mine și să mă acuze...

- N-o să se întâmple așa ceva. Asta dacă nu te-apuci să spui.

- Nu am nici cea mai mică intenție să spun nimănui.

- Nici eu. Așa că nu avem nici o problemă.

Arden își propti mâinile în șolduri.

- Ei bine, eu nu-s de aceeași părere. Pentru mine e o problemă dacă o înșeli pe...

- O înșel? repetă el, nevenindu-i să creadă. A fost doar un sărut.

Confrunțați cu o asemenea distorsionare evidentă a realității, se priviră în ochi mai mult decât ar fi trebuit și, la un moment dat în timpul acestei înfruntări, Arden își luă mâinile din șolduri și le lăsă pe lângă corp. Într-un final, Ledge n-ar fi putut să spună care dintre ei își feri privirea primul, dar situația fu stânjenitoare.

Arden se întoarse cu fața spre masa de schițe și desenele stivuite cu grijă.

- Ai un simț estetic și funcțional deosebit și, chiar dacă te-a enervat să-ți spun asta, îți irosești talentul. Dar... Trase aer în piept. N-o să dau curs ideilor tale.

Pe Ledge îl zdrobi să audă asta, dintr-o mulțime de motive, dintre care pe cele mai multe nici nu putea să le priceapă. Totuși, în loc să-și exteriorizeze dezamăgirea, făcu un gest de respingere a chestiunii.

- Îmi dădusem seama.

- Totuși, voi apela la serviciile tale. Dacă mai ești disponibil.

- Pentru ce? Să-ți îndrept ușile de la dulapuri?

- Să le dai jos. Vezi tu, m-am răzgândit în privința renovării casei. Vreau să o demolezi. Bucată cu bucată. Scândură cu scândură. Cărămidă cu cărămidă. Să o dărâmi. Să o faci una cu pământul.

capitolul 16

Ledge rămase ținut locului, privind-o pentru ceea ce i se păru o eternitate. Apoi se răsuci, spunându-i peste umăr:

- N-am pus nimic în gură pe ziua de azi, și ieși din atelier.

Arden nu știa cum să interpreteze ieșirea lui, dar nu putea lăsa lucrurile în coadă de pește, așa că îl urmă. În ultimul moment, se întoarse și luă sticla de burbon.

Ledge intră în casă și aprinse luminile din interior, iluminând treptele care duceau la ușa din spate. O lăsase deschisă. Nu era chiar o invitație, dar nici nu o descuraja să îl urmeze.

Arden intră. Bucătăria lui era surprinzător de modernă. În mod clar, o eclipsa serios pe a ei. Ledge stătea lângă ușa deschisă a frigiderului și nu se întoarse când Arden închise ușa din spate, pentru a-i comunica faptul că îl urmase înăuntru. El culese un pachet de la o alimentară și îl puse pe blat, după care un al doilea ateriză lângă el cu un zgomot slab. După ce luă mai multe lucruri de pe rafturile de pe ușa, închise frigiderul cu o mișcare a șoldului.

Punând pe blat o untieră și un borcan cu maioneză, o întrebă:

- Un sendviș cald cu cașcaval?

- Nu, mulțumesc. Dar mi-ai băut whisky-ul.

Ridică sticla.

- Paharele-s acolo.

Arden luă un pahar din dulapul arătat de el și își turnă cam două degete de băutură.

- Vrei și tu?

- Nu, mersi. Aprinse partea cu plită a mașinii de gătit și puse o felie de unt pe ea. A fost o idee proastă să beau burbon sec pe burta goală. Untul începu să sfârâie. Ledge se răsuci cu fața la ea. Îți dă niște arsuri de stomac de zici că-s focurile iadului, nu alta. Și-ți zăpăcește creierul, de parcă ar fi dat prin blender. Veni spre ea și, împingând-o ușurel cu dosul palmei pe talie, o înlătură blând din calea lui. De exemplu... Intră în camera spațioasă și ieși câteva secunde mai târziu cu o pâine într-o mână și o pungă de chipsuri în cealaltă. Pe cea de-a doua o aruncă pe masă.

Măsură pâinea în palmă, apropiindu-se la vreo câțiva centimetri de Arden.

- De exemplu, mi s-a părut că te-aud spunând că vrei să-ți demolez casa.

Sfidându-i expresia tunătoare, Arden luă o gură de whisky cu un aer detașat. Lăsând paharul jos, spuse:

- Parcă încerci să-ți dai seama cât de grea e pâinea aia. Ai de gând să arunci cu ea în mine?

Ledge mormăi ceva obscen și, de data aceasta, o ocoli ca să treacă de ea, fără să o atingă. Rămase cu spatele la ea și nu mai spuse nimic cât puse o cantitate generoasă de maioneză pe o felie de pâine, după care puse mai multe felii de brânză pe care le luă din pachetele de alimentară. Puse totul cu mare grijă pe plită, într-un lac de unt topit, care umpluse bucătăria cu o aromă ispititoare care lui Arden îi făcu stomacul să scoată sunete nemulțumite.

El își întoarse doar capul, să o privească. Rușinată, Arden zise:

- Poate căș vrea și eu un sendviș, până la urmă.

Ledge îi făcu unul și îl puse pe plită, lângă al lui. Puse deasupra câte o felie de pâine unsă cu unt și se uita lung la ele cum se rumeneau. Arden spuse:

- N-o să mă întrebi...

- Nu încă.

Ea își puse paharul pe masă.

- Vrei să pun eu masa?

- Farfuriile sunt acolo, sus.

Folosind cât mai puține cuvinte, îi spuse de unde să ia una-alta, iar când sendvișurile fură gata, se așezară la masă față în față. Ledge luă un șervețel de hârtie din suportul din centrul mesei și se puse pe mâncat. Arden îi urmă exemplul. Sendvișul era delicios, și îi spuse și lui Ledge acest lucru.

- Ce feluri de brânză ai folosit?

- Una galbenă și una mai albă.

La asta se reduse conversația lor la masă.

După ce-și devorase sendvișul și câteva mâini de chipsuri, Ledge se șterse la gură și pe mâini, mototoli șervețelul, deșurubă capacul sticlei lui de apă, luă o dușcă sănătoasă și o puse aproape goală pe masă. Încrucșișându-și antebrațele peste piept, se uită fix la ea timp de câteva secunde încărcate de semnificație, după care o întrebă:

- Ce dracu' te-a apucat?

- Știu că pare o decizie ciudată...

- Nu. Nu, o decizie ciudată ar fi să vrei să pui statui reprezentând personaje de desene animate de-a lungul balustradei terasei acoperite. Asta ar fi o hotărâre ciudată. Asta, zise lovind masa cu degetul arătător, pare o manevră calculată.

Dintre toate cuvintele la care se așteptase Arden - nebunească, impulsivă, smintită, pur și simplu prostească -, „calculată“ nu se regăsea printre ele.

- Calculată?

- Da, planificată. Gândită să mă facă pe mine să pic de prost.

Ochii lui erau atât de fierbinți că păreau două văpăi albastre gemene. Nemaștiind ce să creadă, Arden spuse:

- De ce să vreau așa ceva, când nici măcar nu te cunoșteam?

- Cine te-a trimis la mine?

- Poftim?

- Cine te-a tri...

- Te-am auzit. Doar că nu știu ce vrei să spui cu asta. Nu m-a trimis nimeni la tine.

- Ar trebui să te cred că m-ai ales la întâmplare?

- Așa a fost.

- De pe internet?

- De ce te-ai îndoi de asta?

- Nu m-a recomandat nimeni? Nu ți-a sugerat nimeni să apelezi la mine?

- Nu. Dar ce importanță ar fi avut dacă te-ar fi recomandat cineva?

- Nu știai cine sunt înainte să-mi vezi numele în lista aia de constructori?

- Nu, răspunse ea, cu forță în glas. Dar, în mod clar, tu bănuiești că n-ar fi așa. De ce?

- Pentru că toată chestia asta pare o farsă crudă orchestrată de un cunoscut de-ai mei căruia îi plac la nebunie asemenea rahaturi. Poate că ai fost o parteneră neștiutoare...

- Nu m-am băgat în nici un parteneriat cu nimeni.

- Cu cine ai vorbit despre mine?

- Cu nimeni, cu excepția barmanului, Don, și cu femeia aceea, Lois, pe care am cunoscut-o acolo. Și ea m-a abordat pe mine, nu invers.

- Atâta tot?

- Da. Ei bine, nu, adăugă ea, corectându-se. Și cu Lisa.

- Da, da. Cu surioara ta scumpă. Am auzit ce părere are despre mine. Te-a sfătuit să te ții departe de mine. Și totuși, iată-te aici... Își întinse brațele, într-un gest dramatic care cuprindea toată încăperea și restul casei. De ce nu i-ai urmat sfatul surioarei tale și să nu mai

ai nimic de-a face cu mine? Înainte ca Arden să apuce să spună ceva, Ledge ridică palma, oprind-o. Știi ceva? Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici nu-mi pasă ce joc faci. Vrei să-ți demolezi casa, angajează pe altcineva. Ți-aș sugera să apelezi la o echipă de demolatori. Eficient. Un preț bun...

- Am luat în calcul să fac asta. Dar nu vreau ca demolarea să fie observată. Nu vreau ca lumea să-și dea seama ce fac decât după ce totul e bun făcut.

Ledge râse scurt.

- Ei asta chiar că e ciudat. Dar... în fine. Eu nu mă bag. Mulțumesc că mi-ai irosit timpul. Ora petrecută la fața locului, să evaluez situația. Și...

- Tu mi-ai cerut să vezi casa, ai uitat?

- ... raportul estimativ pe care l-am făcut.

- Și pe care nu mi l-ai prezentat.

- Aveam de gând să ți-l aduc dimineată.

- Și atunci aveai de gând să-mi arăți și schițele?

- Nu mă hotărâsem.

- Decizia mea nu spune nimic despre ideile tale. Sunt excelente. Produsul final sigur ar fi fost frumos.

Ledge ridică din umeri, respingând complimentul.

- Ai investit mult timp și concentrare în schițele alea. O să te plătesc pentru munca depusă pentru a le face. Și, după cum ne-am înțeles, o să primești o sută de dolari pentru întocmirea raportului estimativ pentru reparațiile de bază.

- Păstrează-ți banii, răspunse el, furios. O să fim chit dacă-mi spui de ce te-ai răzgândit.

- O să-ți răspund așa cum am făcut-o de fiecare dată când mi-ai pus întrebări personale. Nu e treaba ta.

Trăsăturile lui deveniră și mai pline de furie.

- Corect. Nu e. Din momentul ăsta. Își împinse scaunul înapoi cu un scrâșnet de lemn pe lemn și își duse farfuria goală la chiuvetă. Nu-mi place să fiu grosolan, dar ziua de azi a fost teribil de grea. Mă bag în pat.

Arden dădu să plece. Prefăcându-se indiferent, Ledge spuse:

- Stinge lumina înainte să pleci.
- Înainte de asta, povestește-mi ce s-a întâmplat în noaptea aia când ai fost arestat și tata a dispărut.

Ledge nu ajunsese decât la ușa care făcea legătura cu restul casei când cuvintele lui Arden îl făcură să înlemnească, cu excepția inimii, care începu să bată mult mai tare.

Își acordă un moment să-și controleze trăsăturile înainte de a se întoarce. Arden rămăsese exact în același loc, doar că acum avea mâinile pe masă, împreunate atât de strâns că încheieturile degetelor i se albiseră. Părea să se fi întărit să audă ce urma, indiferent cât de neplăcut avea să fie.

Ledge făcu un efort să se controleze și, fără nici o inflexiune a vocii, întrebă:

- Ce vrei să afli?
- Chiar vindeai marijuana în noaptea aia?
- Nu. Ți-am spus. Mi s-a înscenat chestia aia.
- Cine ți-a înscenat-o?

Ledge se întrebă cât de înțelept ar fi fost să dea cărțile pe față cu ea, dar își spuse că, dacă era sincer în anumite aspecte, putea să fie mai vag în ceea ce privea altele, mai importante.

- Te-ai supărat pentru că nu ai putut să dai de mine azi, dar în afară de întrebarea aia despre Crystal, care era o încercare evidentă de a afla mai multe despre viața mea sentimentală...

- Ești cam prea vanitos.
- ... nu m-ai întrebat și de ce nu am putut fi contactat.
- Și ai de gând să-mi spui?
- Dacă n-o fac, o să fie mai rău să afli de la altcineva.
- Are legătură cu ce ar trebui să discutăm acum?
- Oarecum.

- Deci?

- Am petrecut mare parte din zi în închisoare.

Arden reacționează de parcă i-ar fi spus că tocmai aterizase o navă cu marțieni. Ledge se întoarce la masă și se așază din nou pe același scaun, față în față cu ea.

- Am fost arestat pentru că m-am încăierat cu cineva. Ea își revine suficient cât să întrebe:

- Cu cine?

- Cu procurorul districtual.

Văzând câtă uluire determină acest răspuns pe fața ei, Ledge își dădu seama că reacția îi era sinceră.

- Unde a avut loc această altercație?

- În biroul lui de la tribunal.

- Vorbești serios?

- Da.

- Și cine a început?

- Eu.

- Ce Dumnezeu era în mintea ta?

- Doar că voiam să-l snopesc în bătaie.

- De ce?

- Ne cunoaștem de foarte multă vreme. Mereu nu ne-am suportat. Ne-am dușmănit încă din copilărie.

- Și ce te-a scos din sărite azi?

- Asta e o chestiune personală și nu contează.

- Mă îndoiesc.

Ledge se încruntă.

- E de ajuns să spun că e un ticălos viclean. Joacă murdar și nu se codește să lovească sub centură. Am crezut că ar putea fi în cârdășie cu tine în chestiunea asta cu casa.

- Nu sunt în cârdășie cu nimeni și nici nu-l cunosc pe procurorul districtual. Cum îl cheamă?

Privind-o fix în ochi pentru a-i testa reacția, răspunse:

- Rusty Dyle.

- Îmi aduc aminte de-un șerif Dyle de când eram mică.

- Mervin. A murit între timp. Rusty e băiatul lui. L-ai întâlnit vreodată?

- N-aş fi avut de ce.

- Hmm...

Ledge continua să o studieze cu atenție. Părea curioasă, interesată, dar nu dădea vreun semn că l-ar minți.

- Vrei să știi ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost arestat? întrebă. Rusty a fost cel care mi-a pus marijuana în portbagaj. Nu pot să dovedesc asta. Nu știu cum a reușit s-o facă fără să mă prind, dar sunt convins că el e vinovatul. Nu știu dacă i-a mituit pe ăia doi ajutoari de șerif care m-au arestat sau dacă le-a dat un telefon anonim ca să-i pună pe urma mea, dar nu are nici o importanță cum a procedat. A avut grijă să fiu prins cu o cantitate destul de mare încât să pară că făceam trafic. Nu era cazul. Jur pe Dumnezeu, Arden!

Cu o expresie surprinsă, ea se lăsă cu scaunul pe spate.

- Nu mă crezi?

- Ba da. Doar că e prima oară când îmi spui pe nume.

Numele ei îi tot ricoșase prin minte de câteva zile încoace, așa că îl surprinse să-și dea seama acum că nu i se mai adresase rostindu-l. Dar nu comentă nimic. Ce să spună? Că-i suspinase numele, că-l îngăimase gemând, în deloc puține vise deocheate?

Arden arată către pometele lui.

- Asta arată că a fost ceva mai grav decât o simplă încăierare.

Ledge trase aer în piept, apoi îl elimină.

- Așa a și fost.

- Te doare?

- E o usturime constantă. Whisky-ul a mai calmat-o.

Arden își împinse paharul pe masă, către el.

- Poți să bei tu restul.

- Nu, mulțumesc. Am terminat-o cu trasul la măsea pe seara asta, mi-a ajuns.

- Păi, ai avut o zi ca dracu'...

- Te referi la faptul că am fost băgat la închisoare?

Ea dădu afirmativ din cap.

- Am fost lăsat să fierb în suc propriu câteva ceasuri.

N-a fost atât de rău.

- Ai plătit cauțiune?

- Nu, Rusty s-a răzgândit. A refuzat să ceară să fiu pus sub acuzare.

- A fost cumsecade.

Ledge pufni neîncrezător.

- Cumsecade pe dracu'! A fost în interesul lui.

- Cum adică?

- Încă nu știu, zise el sumbru. Dar sunt convins că o să aflu.

- Joacă murdar.

- Mai mult ca sigur.

Ledge se întreabă dacă nu cumva acum era momentul să îi spună că îl bănuia pe Rusty că era cel care îi supraveghea casa, trecând pe lângă ea în fiecare seară. Totuși, dacă ar fi făcut-o, Arden sigur avea să pună presiune asupra lui să îi spună ce îl făcea să creadă una ca asta. Nu îi putea spune fără să se afunde până peste cap. Putea să se trezească în pericol de înec cât ai bate din palme.

Și ar fi creat mai multe probleme pentru el și pentru toți cei din jurul lui dacă îl arăta cu degetul pe Rusty și, mai târziu, acuzația avea să se dovedească a fi neîntemeiată.

Un timp, nici unul dintre ei nu mai insistă pe acest subiect, iar apoi Arden spuse:

- Întorcându-ne la noaptea aia înainte de Paște, ai fost băgat în arest?

- Pentru următoarele câteva zile, de fapt. Nu am fost dus la audiere decât miercurea următoare. M-au ținut în arestul de la post. Ca pe vremuri. O celulă aflată lângă biroul lor comun. Unchiul Henry a venit de cum a fost anunțat și a încercat să mă scoată pe cauțiune.

Polițiștii l-au tot dus cu vorba. Era atât de agitat... În ce mă privește pe mine, eram furios la culme, pentru că știam că Rusty îmi înscenase totul. Aveam deja o arestare la activ. Cine m-ar fi crezut, când era cuvântul meu împotriva celui al băiatului șerifului? Prima noapte mi-am petrecut-o închipuindu-mi care era cel mai bun mod de a-i scoate măruntaiele. Într-un final, m-am obosit atât că am adormit. A doua zi, m-am trezit și în jurul meu erau o groază de discuții și mișcări. Biroul polițiștilor era plin de activitate. Niște pescari descoperiseră dis-de-dimineață niște părți de cadavru în rădăcinile aeriene ale unui crâng de chiparoși de pe malul lacului. În cele din urmă, rămășițele respective au fost identificate ca aparținându-i lui Brian Foster.

- Bărbatul de a cărui crimă a fost suspectat tatăl meu.

- Da.

Ledge nu putea să-i spună cât de mult îl afectase când auzise despre acea descoperire macabră. Din start, intuiția îi spusese, umplându-l de neliniște, că respectivele părți de cadavru sigur aparțineau unuia dintre complicii lui. Adică unuia dintre ceilalți doi, în afară de Rusty.

- Toată ziua de duminică, spuse el, au tot venit și au plecat din biroul comun. Ajutori de șerifi. Pădurari. Polițiști statali. Era un haos organizat. Nimeni nu fusese dat dispărut, așa că nu știau de unde să înceapă în munca de identificare a victimei. Să fi fost vorba de un accident tragic? Sau o crimă? Paștele a venit și a trecut fără nici o noutate concretă. Fără nici un indiciu.

- Și tu?

- Eu? Mi se dădea de mâncare, mă scoteau când aveam nevoie la baie, dar în rest nu mă luau în seamă.

- Nu ai fost interogat?

- Nu. Refuzasem deja să discut cu un avocat. Cel pe care îl sunase unchiul meu a amânat vizita la postul de poliție până luni, din cauza sărbătorii. În plus, acuzația mea măruntă de posesie de droguri era o nimica toată

față de descoperirea de pe malul lacului, așa că nu mă băgau în seamă.

Optând să nu îi dea mai multe detalii despre soarta de care avusese parte Foster, aținti o privire incisivă asupra lui Arden.

- Acum e rândul tău. Tu ce-ți aduci aminte din sâmbăta aia? Tatăl tău a stat pe-acasă.

Ea dădu afirmativ din cap.

- Toată ziua. Eu și Lisa trebuia să facem cumpărături pentru masa de Paște. Tata era în garaj, își făcea de lucru cu una-alta, când am plecat spre oraș și încă mai meșterea când ne-am întors, peste vreo două ore. Lisa și eu am vopsit ouă de Paște, voiam să menținem tradiția în cinstea mamei. Apoi am mâncat devreme toți trei. Tata a plecat la scurt timp după aceea.

- Cam cât era ceasul când a plecat?

- Era încă lumină, dar apoi s-a întunecat rapid.

- V-a zis unde se ducea?

- La cimitir, să se ocupe de mormântul mamei. Înainte de a pleca, m-a sărutat pe creștet și m-a bătut ușor pe umăr. Puse o mână pe umăr, ca să îi arate locul. Și atunci l-am văzut pentru ultima oară. Asta a fost tot.

Încet, Ledge spuse:

- Asta nu e nici pe departe tot.

- Ei bine, e tot ce știu din proprie experiență. Nu ne-am dat seama că nu se întorsese acasă decât a doua zi dimineața, când Lisa m-a trimis la etaj, să-l anunț că micul dejun era pe masă. Nu a venit acasă duminică. Lisa și eu am mâncat din șunca de Paște fără el.

- Ați reclamat la poliție că dispăruse?

- Nu.

- De ce?

- După ce-a murit mama... știi că a murit într-un accident de mașină?

- Am auzit. Nu știu și detaliile.

- O chema Marjory. Se dusesese în vizită la o fostă colegă de colegiu, în Fayetteville, Arkansas. Pe drumul de întoarcere, a intrat într-un câmp atmosferic de ploaie și lapoviță, a nimerit un petec de gheață și a derapat, acroșând din spate un camion de mare tonaj. Ochiul îi deveniră gânditori. Tata ne-a spus că nu a simțit nimic, că a murit instantaneu. Lisa nu i-a pus spusele la îndoială și nu l-a contrazis în vreun fel, dar eu, una, am îndoileli serioase că a crezut povestea asta cu moartea instantanee.

- Tu ai crezut-o?

Arden își concentrează din nou privirea asupra lui.

- Am vrut. Din toată inima. Dar sunt aproape sigură că tata știa că nu fusese cazul și că a mințit ca să ne scutească pe noi de suferință.

- Poate. Dar poate că nu.

- Cred că n-o să știm niciodată, spuse ea cu un glas stins. În orice caz, a dispărut brusc din viața noastră. În fond, și tata a făcut același lucru. N-a mai fost același om. Înainte, bea din când în când o bere. Maximum două. Cred că s-ar putea spune că a început să își înecă amarul. Se amăgea cu ideea că o ascundea bine, că nimeni nu știa, nici măcar Lisa și eu. Dar bineînțeles că știam. Weekendul acela de Paște nu era prima dată când dispăruse fără să anunțe și lipsise de acasă zile la rând.

- În sâmbăta aia băuse?

- La momentul respectiv, am crezut că nu. Îmi aduc aminte că mă bucuram. Îmi doream un Paște în care Lisa și eu să nu fim nevoite să ne prefacem că nu observăm că era amețit. Funcțional, dar amețit. Trebuia să facem asta de multe ori. Cu vârful degetului, începu să urmărească fibra lemnului din care era făcut blatul mesei. Privind din perspectiva momentului prezent, cred că băuse continuu toată ziua. Totuși, când m-a sărutat de la revedere, nu am simțit deloc miros de alcool.

Ledge o întrebă când aflase de jaful de la magazin și de moartea lui Foster.

- Se făcuse luni, iar tata tot nu se întorsese. Lisa era în vacanța de primăvară de la colegiu, dar pentru că trebuia să aibă grijă de mine, nu putea să plece la plajă în Padre sau în Cancun. Avea de gând să-și dedice săptămâna respectivă lucrului la un proiect care trebuia predat la începerea cursurilor. În dimineața aia, am urcat în autobuzul școlii ca de obicei. Cu tristețe, adăugă: La momentul respectiv nu mi-am dat seama, dar atunci a fost sfârșitul vieții mele normale. Pentru totdeauna. Când am coborât din autobuzul școlii, în după-amiaza aia, în fața casei noastre erau mai multe mașini de poliție. Polițiștii veniseră să îi pună întrebări tatei despre ce făcuse și unde fusese sâmbătă seara.

- Jaful de la Welch's fusese descoperit luni dimineața, când angajații s-au prezentat la serviciu, zise Ledge. Doar unul lipsea.

- Domnul Foster, rosti ea. Tata lucrase la ei doar pentru puțin timp. Nu îi picase deloc bine când îl concediaseră, zicea că fusese nedreptățit. Și îl învinovăța mai ales pe domnul Foster.

- De ce?

- Decizia de a fi concediat venise de la conducere, dar Foster fusese cel care îi înmânase cecul cu ultimul salariu.

- Hmm.

Acest detaliu era o noutate pentru el, și îl puse deoparte pentru a-l cântări mai bine cu altă ocazie.

- Din ce spuneau cei care fuseseră martori la discuția lor, spuse Arden, tata l-a cam făcut cu ou și cu oțet pe Foster.

- Așa că, atunci când rămășițele găsite în lac au fost identificate ca fiind ale lui și când au aflat că Joe Maxwell și banii furati dispăruseră...

Arden ridică dintr-un umăr.

- Concluzia logică a fost că tata era vinovatul, că probabil îl forțase sau îl șantajase pe domnul Foster să-i deschidă magazinul și seiful, după care îl omorâse.

- Asta e concluzia logică, da. Dar tu crezi că așa au stat lucrurile?

- Nu.

Când Ledge continuă să o fixeze, neabătut, Arden repetă această contestare.

- Tata bea. Devenea plângăcios și sentimental, dar niciodată violent. Nici măcar o dată. Nu îi stătea în fire.

- Poate când era treaz.

Arden dădu ferm din cap, contrazicându-l.

- Chiar și băut, spuse. E posibil să fi ajuns într-atât de disperat încât să golească seiful magazinului cu ajutorul lui Brian Foster. Aproape-aproape că aş putea să accept una ca asta. Dar nu cred că tata l-ar fi omorât după aceea. Nu ar fi putut să omoare pe nimeni, indiferent de circumstanțe.

- Arden, zise el cu blândețe, cu o jumătate de milion de dolari în joc, circumstanțele pot să devină urâte cât ai bate din palme.

capitolul 17

Noaptea aceea în 2000 - Brian Foster

- ... pe lângă faptul că trebuie să ascundem banii, avem nevoie de un țap ispășitor.

- Cineva care să fie considerat vinovat?

- Asta înseamnă „țap ispășitor”, Foster.

- Știu, știu, dar...

- S-ar putea să nu avem nevoie de-un vinovat, dar ar trebui să ne organizăm în cazul în care Burnet ne trage pe sfoară.

- Da, bine, spuse Brian. Probabil că e o idee bună. Dar cine să fie?

- Bețivanul orașului, cunoscut și sub numele de Joe Maxwell.

Nevenindu-i să creadă că era posibil ca Rusty să vorbească serios, Brian își trecu telefonul mobil dintr-o palmă umedă în cealaltă.

De zile bune înaintea acestei nopți, fusese într-o stare deplorabilă din cauza emoțiilor. De fapt, din ziua în care Rusty Dyle îl abordase cu planul lui de jaf, Brian se aflate mereu pe punctul unei crize de nervi dezastruoase. Nu era ca și cum el și fiul șerifului erau prieteni apropiați care fuseseră frați de cruce din copilărie și aveau încredere unul în celălalt orice s-ar fi întâmplat.

Se cunoscuseră cu doar câteva luni înainte, iar Rusty fusese cel care, cu farmecul lui arogant contagios, propusese să „petreacă ceva timp împreună”. Această invitație să fie prieteni fusese o premieră uimitoare și măgulitoare pentru Brian. Nimeni nu-i propusese niciodată să petreacă timp împreună. Nu avea o personalitate sclipitoare. Adevărul era că era plictisitor, ceea ce nu îl ajuta să-și facă prieteni, sau cel puțin așa îi tot spusese mama lui. Zi de zi.

Evaluarea ei fusese întărită de primul lui șef, care, după ce Brian lucrase în subordinea lui doar trei luni, îl convocase într-o ședință cu ușile închise, în care îl descria pe Brian ca fiind „neatrăgător” și apoi îl concedia-se pentru că nu avusese inițiativă. Nu anticipa ca fiind prea probabil ca Brian să capete o mentalitate proactivă. Niciodată. Pe scurt: eliberează spațiul.

Având în vedere că acesta fusese primul lui loc de muncă după ce absolvise colegiul comunitar, fusese o lansare nereușită a vieții sale profesionale.

După ce fusese concediat, petrecuse o lună de șomaj plină de neliniște înainte de a vedea un anunț pe internet că în Penton, Texas, era un post liber la magazinul universal Welch's. Având în vedere că nu mai auzise

până atunci nici de orașul, nici de firma respectivă, le căutase pe internet.

Atât orașul, cât și Welch's i se păruseră lui Brian la fel de neatrăgătoare ca și el. Totuși, pentru un tânăr care copilărise în Steel Belt, această zonă geografică cu păduri dese de pin și un lac cu un farmec mistic prezenta ceva interes. De asemenea, îi oferea o cale de evadare din singura casă în care locuise vreodată, cu tatăl lui tăcut ca un șoricel și cu o mamă dominatoare.

Își trimisese scrisoarea de intenție, gândindu-se că o mutare în Texas era cam cea mai mare aventură de care avea să aibă parte toată viața lui. Habar n-avea, la momentul respectiv.

Supraviețuise șirului de interviuri purtate la telefon și primise postul. Își îngheșuise toate bagajele în mașină și se mutase. Semnase un contract de închiriere pentru un duplex al cărui principal avantaj era că în chirie era inclus un abonament de televiziune prin cablu.

Urma să aibă nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu amabilitatea senină a oamenilor, ca și cu accentul lor. Prima masă în stil Tex-Mex îi oferise o experiență gastro-intestinală răvășitoare. Dar lacul acela minunat, cu legendele sale în care apărea și un *sasquatch*, era la fel de frumos în realitate pe cât îi păruse în pozele văzute pe internet. Noua sa viață părea promițătoare.

Această iluzie fusese spulberată în prima sa zi la serviciu.

Șeful lui îi strânsese mâna, îi urase bun venit la departamentul de contabilitate. Apoi, printre dinții prost îmbrăcați care-i sclipeau, îi spusese:

- O dai în bară, zbori de-aici.

Era un tiran care se plimba țanțoș pe picioarele crăcănate, pentru care managementul și terorismul erau sinonime. Iar Brian era ținta perfectă pentru muștrările lui pline de dispreț. În nici o săptămână de când începuse munca, Brian era extrem de deprimat.

Și totuși, nu putea - nu voia! - să-și facă bagajele, să se întoarcă acasă și ca mama lui să-i spună: „Ți-am spus eu așa o să fie!”

Se hotărâse să reziste cât de mult putea, spunându-și că avea să vină o zi când avea să găsească o soluție. Și ziua aceea venise la începutul lui ianuarie.

Se întorsese la magazin din pauza de prânz când dăduse nas în nas, la propriu, cu un tânăr cu păr portocaliu și țepos.

- Hei, îmi pare rău, tipule, zise el. Nu te-am văzut. Blestemăția asta... Mută cutia voluminoasă de sub brațul stâng sub cel drept. M-a trimis mama să fac un retur. Pufnise disprețuitor. Ce și-a închipuit taică-meu că ar fi un cadou romantic de Crăciun. Oale și tigăi. Nu, zău? Chiar și eu știu să nu fac una ca asta.

Incapabil să găsească vreo idee mai inspirată, Brian comentă că setul de vase fusese la reducere până în Ajun.

- Probabil că atunci l-a cumpărat taică-meu. În ultimul moment, știi... În fine, ea m-a trimis să îl fac retur. Drăcia dracului, n-am știut că o să fie o coadă așa de lungă. Se aplecă, să fie un pic mai aproape, și coborî tonul: Mi-a trecut prin cap să duc cutia înapoi la raionul de vase și să o las acolo, pe raft, dă-i încolo de bani. Dar au camere peste tot, îi spusese, uitându-se către tavan. Dacă m-ar vedea cineva făcând-o și s-ar întreba „Ce dracu' vrea ăsta să facă?” ar trebui să stau o groază pentru explicații. Așa că aș putea la fel de bine să stau la coadă.

- Camerele nu sunt adevărate. Sunt doar de fațadă.

- Pleacă de-aici! exclamase tânărul, într-o șoaptă dramatică. Sunt de decor?

- Da.

- Faci mișto de mine!

- Nu.

- De unde știi? Lucrezi aici?

- La contabilitate.

- Numeri boabele de orez, ha? O spuse cu un umor simpatic, nu ca și cum l-ar fi luat în răs pe Brian. Înseamnă că ești tare deștept. Eu cu numerele? Nu-i a bună! Eu eram mai bun la educație fizică și la pauza de prânz.

Educația fizică și pauza de prânz fuseseră cele mai groaznice două ore din zi pentru Brian, dar chicoti ca și cum s-ar fi identificat la fel de mult cu acea glumă.

- De când lucrezi aici?

- Am început fix la timp pentru perioada de dinainte de Crăciun.

- Aaah, tipule... Cât de nasol a fost?

Lui Brian îi plăcea că îi vorbea în jargonul tinerilor. Deși tânărul era cu câțiva ani mai tânăr decât el, vorbea cu el în stilul relaxat al unei discuții de la bărbat la bărbat și lui Brian rar i se întâmpla una ca asta. Ba nu: niciodată nu i se întâmpla una ca asta.

Cu toate acestea, oricât de bine se simțea, își aduse aminte că era târziu.

- Ei bine, eu trebuie să mă întorc la muncă, gata pauza. O zi bună!

Dădu să o ia din loc când tânărul îl opri.

- la stai puțin! Ai putea să mă ajuți? Având în vedere că lucrezi aici, ai putea să te bagi în față la coada asta cât vezi cu ochii, nu?

- Păi, am...

- la pur și simplu cutia asta dincolo de teighea ca și cum ar fi o sarcină de serviciu. Am bonul. Taică-meu a plătit cu numerar. Ar trebui să fie foarte simplu să iei banii înapoi cât ai zice pește. Ce zici?

Brian șovăise și încă se mai gândea cum să procedeze când puștiul îl înghiontise cu cotul.

- Lui moș Welch probabil că n-o să-i pice bine că un angajat nou i-a spus unui client că toate camerele de securitate sunt doar de fațadă.

Un val de amețală trecu peste Brian. Chiar își simțise sângele scurgându-i-se din creier. O auzi pe mama lui spunându-i că e un iepure prost. Dar, în aceeași clipă, tânărul își dăduse capul pe spate și izbucnise în râs.

- Ar trebui să vezi ce față ai făcut! chicotise. Sunt inofensiv. Zău, chiar sunt. Taică-meu e șeriful orașului. Genunchii lui Brian se înmuiară de ușurare.

- Te-am păcălit, nu?

Brian încercase să reacționeze la această întrebare jucăușă râzând, dar nu reuși decât să scoată un fel de scârțâit.

- Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Acum... ce-ar fi să-mi faci acest mic serviciu?

Brian se auzi spunând:

- Sigur.

Cu vitejie, se băgase în fața cozii de clienți nemulțumiți. Chiar și femeia de la tejghea îl repezise până ce Brian îi spusese că o făcea pentru fiul șerifului.

- Rusty?

Brian nu știuse cum să interpreteze felul în care ridicase din sprâncenele date cu creion și pufnetul acru pe care îl scosese. Se întorsese în locul unde îl lăsase pe tânărul care îl aștepta și îi numără banii luați pe setul de vase.

- Doamna de la tejghea a zis că te cheamă Rusty.

- Rusty Dyle. Pe tine cum te cheamă?

- Brian Foster.

- Să știi că eu nu uit oamenii care m-au ajutat, Brian. Mulțumesc. După ce băgase în buzunar banii luați în urma returului, îl măsurase pe Brian din cap până în picioare. Ai nevastă?

- Nu.

- O concubină?

- Nu.

- Ești pe invers?

- Nu.

-Grozav. Hai să ieșim o dată ca băieții! Ce număr de telefon ai?

Șeful lui Brian îl așteptase la biroul lui, înfuriat nevoie mare din cauza întârzierii. Calm, Brian spusese:

- Am întârziat câteva minute pentru că i-am făcut un serviciu băiatului șerifului Dyle. Dacă vă deranjează asta, aș zice să-i spuneți lui.

Nu se simțise niciodată mai bărbat ca atunci.

Rusty îl sunase chiar a doua zi și îi propusese să se întâlnească într-un loc pe malul lacului.

- Ai împlinit 21 de ani, nu?

- Am aproape 22.

- Grozav. Deci tu cumperi baxul de bere.

După alte trei întâlniri în care băuseră bere, Rusty abordase subiectul jafului. Începuse așa:

- Sar putea să ți se pară o nebunie. Drace, chiar e o nebunie. Dar ce e viața dacă nu-ți asumi câteva riscuri?

Brian își riscase slujba care-i puneă mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului - riscase tot, chiar - pentru ca jaful să fie un succes. Deja îl îngrozea faptul că luni avea să fie nevoit să joace teatru. Iar, acum, Rusty îi cerea să-și asume încă un risc.

Scăpaseră teferi de la fața locului. Apoi puștiul ăla tăcut cu ochi albaștri fusese arestat, iar Rusty era convins că avea să-i trădeze. Rusty voia ca Brian să-l ajute să ascundă banii. Brian n-ar fi vrut decât să aibă răgazul de a vomita în tihnă.

Cum se băgase în mizeria asta? După noaptea aceasta și pentru tot restul vieții lui, avea să fie un infractor. El. Plicticosul, cenușiul, neinteresantul Brian Foster. Nimeni nu l-ar crede în stare. Nici mama lui nu l-ar crede în stare. Nici lui nu-i venea să creadă. Poate că asta era un coșmar bizar și elaborat din care avea să se trezească în curând.

Dar Rusty spusese și că trebuiau să facă în așa fel încât Joe Maxwell să fie țapul ispășitor pentru tot.

El nu îl cunoștea bine pe domnul Maxwell. Când fusese concediat de la Welch's, Brian avusese ghinionul de a fi nevoit să îi înmâneze cecul cu ultimul salariu. Vărsându-și nervii pe el, Joe îl făcuse cum îi venise la gură, folosindu-și întregul arsenal de insulte și de obscenități.

Totuși, câteva zile mai târziu, domnul Maxwell îl sunase să se scuze pentru izbucnirea sa.

- Îmi pare rău că am făcut așa un scandal. Nu era vina ta că am fost dat afară.

Colegii îl pusese ră la curent pe Brian cu povestea impresionantă a domnului Maxwell, faptul că rămăsese văduv și și pierduse afacerea. Având în vedere situația, lui Brian i se părea că faptul că se scuzase fusese foarte frumos din partea lui.

În timp ce Brian rememorase acel telefon și se gândea la cât de onorabil fusese din partea lui să-l sune, Rusty enumerase toate trăsăturile acestuia care îl făceau să fie perfect pentru rolul de țap ispășitor.

Spuse că era un ratat care oricum nu avea nici o șansă de succes. Cu cât Rusty vorbea mai mult, Brian își dădea seama treptat-treptat că acesta îl descria și pe Ledge Burnet, care deja stătuse un timp în închisoarea pentru minori. Avea să intre în închisoare pentru a doua oară și nici măcar nu terminase liceul. Cu și mai multă claritate, Brian își dădu seama că putea să introducă și numele său pe post de subiect de fiecare dată când Rusty rostea un comentariu disprețuitor despre viața domnului Maxwell.

Și-atunci înțelese că toți trei puteau reprezenta niște țapi ispășitori ideali pentru Rusty Dyle, a cărui imunitate era practic garantată pentru că tatăl lui nu era doar un ilustru funcționar public, ci și cel mai corupt dintre ei.

Rusty își termină discursul spunând:

- Deci hai să ne întâlnim acolo, bine?

Brian fu năucit de o revelație tulburătoare: era ultimul om de pe lumea asta pe care cineva, dotat chiar și cu o inteligență mediocră, l-ar alege drept complice pentru a fura chiar și un pachet de gumă de mestecat, cu atât mai puțin să scoată la capăt un jaf de mari proporții ca ăsta. Dincolo de asigurarea accesului în magazin și deschiderea seifului, ce alt rol mai avea? Mama lui ar fi spus: „Rolul de fraier, tontule!”

Rusty strigă în urechea lui:

- Brian!

Fusese năucit complet de această revelație și trebui să înghită în sec de mai multe ori înainte de a-i răspunde lui Rusty.

- Ce dracu'? Am crezut că s-a întrerupt.

- Nu, te aud, spuse Brian ușor răgușit.

- Ce părere ai?

Brian înghiți din nou.

- Cred că este foarte nedrept față de domnul Maxwell. E...

- Bine, bine, lasă asta acum! O să ne batem capul cu asta doar dacă și când e cazul. Acum prioritatea numărul unu e să ascundem banii ăștia. Mai ții minte unde ne-am întâlnit prima oară și am băut baxul ăla de Coors? Ne întâlnim acolo în jumătate de oră. Sunt o groază de locuri de-a lungul canalului ăla unde să îi pițim. Ne vedem acolo.

Apoi închise.

Brian își folosi trei dintre cele treizeci de minute alocate stând nemișcat, uitându-se lung la telefon. Într-un final, schiță o mișcare, dar numai din degetul mare, să defileze prin registrul de apeluri. Nu avea mai mult de douăsprezece apeluri cu totul, în mare parte către pizzeria care făcea livrări. Totuși, printre aceste telefoane era și cel pe care i-l dăduse Joe Maxwell în urmă cu câteva săptămâni.

Trase aer adânc în piept și atinse ecranul cu degetul, în dreptul numărului respectiv.

Probabil că domnul Maxwell văzuse că Brian era cel care îl suna, pentru că răspunse pe un ton șoptit, dar surprins.

- Foster?

- Da, eu sunt. Trebuie să discutăm, domnule Maxwell. Adică... neapărat acum.

capitolul 18

Ledge duse farfuria goală a lui Arden la chiuvetă și băgă ingredientele pentru sendvișuri înapoi în frigider.

- Vrei și altceva?

- Nu, mulțumesc. Ai fost condamnat pentru posesie de droguri?

El se întoarse la masă și se așeză.

- Discutam despre tatăl tău.

- Da. Ți-am spus tot ce știu. Vreau să știu ce s-a întâmplat după ce ai fost arestat.

- Nici nu s-a ajuns la proces. Avocatul mi-a negociat o înțelegere cu Procuratura. Am fost condamnat pentru posesie, un delict minor, în loc să mă pună sub acuza-re pentru ceva mai grav. Le-a spus că ajutorii de șerif m-au oprit fără să aibă vreo dovadă că aș fi comis vreo ilegalitate. Ceea ce era adevărat. M-a enervat la culme să recunosc ceva ce nu făcusem, dar aveau dovezi, așa că am acceptat târgul. Mă resemnasem să petrec cel puțin câteva luni în închisoarea districtuală. Totuși, când a venit momentul pronunțării sentinței, judecătorul ne-a chemat pe mine, pe avocat și pe unchiul meu în biroul lui. Și mi-a oferit o alternativă.

- Să te înrolezi în armată?

- Ai ghicit. Judecătorul făcuse războiul din Vietnam, mare susținător al armatei, un adevărat vultur. I-a spus unchiului meu că tabăra de pregătire și un sergent

de instrucție dur m-ar fi pus la punct imediat. A fost un discurs de recrutare pe cinste, iar unchiul Henry a recunoscut imediat care erau avantajele. Dar tot s-a târguit ca acuzația să fie respinsă de instanță.

Arden se sprijini pe spătarul scaunului și dădu din cap, cu regret.

- Cred c-ai fost atât de ușurat...

- Ușurat, da, dar n-am scăpat ușor. Atât unchiu-meu, cât și judecătorul mi-au ținut o predică dură despre cum ar trebui să-mi bag mințile în cap. M-au avertizat că, dacă nu mă străduiam să mă descurc bine, avea să fie vai și-amar de pielea mea.

Râzând încetisor, Arden spuse:

- Nu-mi vine să cred.

- La momentul respectiv, și mie mi-a venit greu să cred. Totul s-a întâmplat rapid. Mai aveam două luni până la absolvirea liceului, dar mi-am luat toate examenele și mi-am primit diploma. A doua zi am fost trimis la instrucție.

- Ți-ai dat silința și te-ai întors douăsprezece ani mai târziu, erou al patriei.

Ledge clătină din cap și, pe un ton coborât, zise:

- Să nu crezi despre mine c-aș fi vreun erou.

- Oamenii spun c-ai fi. Încruntându-se de la concentrare, Arden spuse: Ei bine, un lucru știu sigur.

- Și anume?

- Ești unic, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Ledge ar fi vrut să o întrebe în ce fel era unic, dar se temea de ce răspuns ar putea primi. Își dezlipi ochii de la privirea ei gânditoare pentru a se uita la ceasul de la mână.

- E târziu. Se ridică. Te conduc acasă.

- Nu-i nevoie.

- Drumul e dificil și în toiul zilei. Pe întuneric, dacă nu-l știi bine, ai putea sfârși într-un canal.

- Mă descurc.

- Discuția a luat sfârșit.

Se duse la ușă și o deschise.

Câteva minute mai târziu, farurile ei se vedeau în oglinda lui retrovizoare: dacă rămânea prea mult în urmă, încetinea până ce îl prindea din urmă. Când ajunseră la casa ei, Ledge se dădu jos din camionetă și, în ciuda protestelor ei, o conduse până la ușa din spate.

- Încuietorile astea noi sunt imposibile, zise Arden băgând cheia în broască.

- Așa și trebuie.

- Pentru un infractor, nu și pentru mine. Încuietoarea scoase un pocnet, Arden deschise ușa și băgă capul înăuntru. Vezi? Nu e nici un intrus care să stea la pândă înăuntru.

Ledge o înghionti ușor în spate, la nivelul taliei, după care o urmă înăuntru, o depăși și verifică încăperile de la parter, aprinzând luminile, după care le stingea când trecea mai departe. Se întâlniră la baza scării interioare.

- Sus acolo nu te-ai uitat.

Arată către palierul întunecat de deasupra.

- Un eventual intrus ar fi trebuit să intre pe la parter. Nu e nimic mutat sau deranjat.

- După cum ți-am spus mai devreme, singurul intrus de care am avut parte în casa asta ești tu. Îi zâmbi scurt, după care își lăsă ochii către pieptarul cămășii lui. O să vii dimineață, să începi munca?

- Nu renovarea, ci demolarea?

Continuând să se uite la cămașa lui, Arden răspunse:

- Presupun că-ți datorez o explicație pentru schimbarea planului.

- Sora ta ți-a spus azi-noapte că nu-mi datorezi absolut nimic.

- Ei bine, n-are dreptate.

- Bine. Te ascult.

- O să mă străduiesc să-ți explic, dar chiar și eu sunt uneori cum nehotărâtă.

- În ce privință?

- Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele.

- Eu oricum nu știu prea multe. Spune cât mai simplu.

Arden își trase buza inferioară printre dinți.

- O să ți se pară banal, dar m-am întors în Penton ca să-mi închei socotelile cu trecutul. Casa asta reprezintă tristețe și suferință pentru mine. Dacă o demolez...

- N-o să se rezolve absolut nimic. N-a fost intenția mea să te întrerup, dar, uite ce e, casa asta e o casă și atât. E clădită din materiale care pot fi făcute una cu pământul. Toate rahaturile care s-au întâmplat când erai mică te vor urmări pentru tot restul vieții. Nu sunt în casă, sunt în tine. Blestemă-le, acceptă-le și apoi întoarce-le spatele!

- Pot să fac asta cu rahaturile pe care le știu, răspunse ea. Ceea ce mă macină însă e ce nu știu.

Dintr-odată, Ledge deveni circumspect în privința direcției pe care o luase discuția. Se îndepărtă de ea, rezemându-se de stâlpul de la balustradă.

- Ce „nu știi“?

- M-am mutat aici pentru că aveam nevoie de răspunsuri. Dar nu numai că nu am reușit să le obțin, cu cât stau mai mult aici, cu atât am mai multe întrebări, cu atât apar mai multe goluri pe care trebuie să le umplu cu ceva.

Arden își strânse trupul, așezându-se pe a doua treaptă a scării interioare. Un timp, nu spuse nimic, ci își freca buricul degetului mare de cealaltă palmă, studiind rețeaua vagă de linii, ca și cum ar fi încercat să afle ceva important din modul în care se intersectau.

- Mă simt și-acum ca fetița aia de 10 ani prinsă într-o situație de criză. Adulții vorbesc folosind eufemisme ca să mă protejeze de realitatea crudă. Mi s-a oferit povestea în linii mari, dar nu întregul tablou. Am impresia că lucrurile pe care nu le cunosc sunt cele pe care ar trebui

să le știu. Își ridică ochii la el și clătină din cap. Nu contează. Nu mă aștept să mă înțelegi.

Dimpotrivă, Ledge o înțelegea perfect și avea niște muștrări de conștiință insuportabile din acest motiv. Nici el nu știa anumite lucruri care se petrecuseră în noaptea aceea, dar pe cele pe care le știa din proprie experiență i le ascunsese intenționat. Cât avea să mai poată să păstreze secretul? Fiecare zi pe care Arden o petrecea aici făcea să fie cu atât mai probabil să descopere rolul activ pe care îl jucase tânărul Ledge Burnet în schimbarea care survenise în viața ei.

Era mai bine să plece acum, când îl antipatiza și îl suspecta doar puțin și înainte ca Rusty să afle cât de interesată era de ce se întâmplase în noaptea aceea. Îmbunându-și conștiința, spunându-și că minciunile lui erau spre binele ei, o minți din nou.

- Ai dreptate. Nu înțeleg. Ai venit aici ca să închei acest capitol pentru totdeauna. N-a mers. Ești nefericită. De ce nu renunți pur și simplu și să pleci?

- Parcă ești Lisa.

- Doamne ferește, dar să știi că are dreptate. Pe ea ai întrebat-o despre golurile acelea care te deranjează atât?

- Bineînțeles, dar dispariția tatei ne-a afectat diferit. Ei i-a schimbat viața profund, da. Dar era matură, mental și emoțional, deja nu mai depindea de el. Ori de câte ori aduc în discuție atitudinea ambiguă cu care am rămas, îmi spune că ar trebui să fac cum a făcut ea. Să las totul în urmă și să merg mai departe.

- Sunt de acord cu acest sfat. N-are cum să fie sănătos să rămâi într-un loc care te face să suferi. Pleacă, pur și simplu.

- Fără să fi rezolvat nimic? Clătină din cap. N-aș câștiga nimic mutându-mă. Ai zis-o și tu. Enigmele care mă macină nu sunt în casa asta, sunt...

- Prefă-te că nu ți-am zis nimic. Au fost niște prostii. Ce știi eu? Nu-s psiholog. Dar poate că fix de-asta ai avea nevoie.

- Am făcut terapie. Lisa nu și-a putut permite să-mi plătească un psiholog decât după ce s-a căsătorit cu Wallace. Omul ăla a fost o mană cerească în atâtea privințe... El și Lisa erau un cuplu fericit. Iar eu eram...

- A cincea roată la căruță?

- Nu m-au făcut să mă simt așa. Dar să-i văd împreună mi-a accentuat anumite sentimente pe care psihologul le-a numit a fi „de transfer”.

- Și te-au ajutat ședințele de terapie?

- Întru câtva. Dar e clar că nu m-au făcut să-mi rezolv toate problemele. N-o să scap de ele decât atunci când o să obțin niște răspunsuri.

Rahat! Se întorseseră la răspunsuri. Răspunsuri la întrebări care, dacă ar fi fost puse, aveau să o pună în pericol, devenind ținta lui Rusty.

- Ascultă-mă bine, Arden, eu fac orice vrei tu. Fie demolez casa, fie ți-o renovez. Dar trebuie să mă apuc de treabă, pentru că am alte lucrări în așteptare. Hotărăște-te în seara asta ce vrei să fac și mâine eliberează locul!

- Să plec?

- Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

- Unde să mă duc?

- În Houston? În Dallas? De unde dracu' să știu eu? Tu alegi.

- Nu plec nicăieri.

Ledge își luă o poziție mai impunătoare.

- Orice aș face aici, n-ai cum să fii aici cât lucrez. Mai ales dacă e să o dărâm.

- O să aștept să mă mut în ultimul moment.

- O să fie un dezastru.

- Deja e un dezastru.

- Da, dar nici pe departe cum o să fie. Trebuie să pleci.

- Dacă plec, oamenii vor începe să-și pună întrebări...

- Își vor pune întrebări indiferent ce faci. În plus, tu n-o să știi ce întrebări își pun, pentru că o să fii departe.

- N-ai zis nimic până acum că ar trebui să plec de aici.

- Ba da, am spus.

- Nu, sigur nu. Nici măcar o dată. Se ridică în picioare, astfel că ochii le erau aproape la același nivel. E prima oară când pomenesci de așa ceva.

- Înseamnă că am neglijat să-ți spun. Îmi cer scuze. Dar îți spun acum. Nu poți rămâne aici. E șantierul meu, eu fac regulile.

Arden cântări aceste cuvinte.

- Ei bine, cred că-ș putea să închiriez o cabană pe malul lacului, nu departe de aici.

La vreo 15 kilometri de Penton erau zeci de cabane de vacanță de închiriat. Pentru liniștea lui, erau prea aproape.

- Nu te-ar primi soră-ta să stai cu ea?

- S-a oferit.

- Ei, vezi? Ușor.

- Dar nu vreau să stau cu Lisa. Vreau să fiu îndeajuns de aproape să văd progresele zi de zi.

- Progresele? La casă? Nu.

- De ce nu?

- Fii rezonabilă! Nu poți să te vânturi pe-aici cât eu dăruim pereții.

- E casa mea.

- Și responsabilitatea mea.

- Nu ai asigurare de pericol?

- O întrebare bună. Dar o pui un pic cam târziu, totuși.

- Ai?

- Da, dar e de doi bani. N-ar compensa nici o julitură.

Arden dădu să spună ceva, dar se opri și se uită la el cu o suspiciune nou-ivită.

- Invenezi probleme cu fiecare propunere, nu?

Ledge se uită pur și simplu la ea.

- Așa e! zise ea. Încerci să scapi de mine. Exact ca atunci când am venit în atelierul tău, în prima zi. Invenezi pretexte și sperî că o să le cred.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Arden avea să se prindă de ce făcea. Își relaxă poziția combativă, înjură printre dinți și își roti umerii, parcă pentru a-și reaseza mușchii în poziție normală.

- Da, așa e.

- De ce?

- Ar fi mai bine dacă ai pleca din oraș, atîta tot.

- Mai bine pentru mine sau pentru tine?

- Pentru amîndoi.

- De ce nu vrei să stai aici?

- Pentru că ai putea să pățești ceva.

- Ce-aș putea păți?

- Tot felul de lucruri.

- De exemplu?

- Adică pe lângă vizita pe care o primești seară de seară din partea șoferului aceluia prietenos?

- Care până acum nu a făcut altceva decît să treacă pe lângă casă. De ce ți-e teamă că o să pățesc ceva?

- Dumnezeu mare! Ledge își lăsă capul în jos, privind fix pe treapta dintre ei. Pentru că o să te văd în fiecare zi, dar ar trebui să nu mă ating de tine! Se uită la ea pe sub sprîncene și vorbe din inimă: Și nu cred că pot să fac asta.

Tăcerea dintre ei se întinse și, în paralel, dorința sexuală pe care o simțea Arden profund și discret continuă să o împingă până ce coborî treapta respectivă. Ceea ce fu exact îndemnul de care avea nevoie Ledge.

Își curbă brațul pe după talia ei și o trase spre el în timp ce gurile li se căutau reciproc. Sărutul de noaptea trecută o uluise. Nu avusese timp să gândească, să reacționeze, înainte ca totul să se sfârșească. Cu toate acestea, deși fusese scurt, o zdruncinase, o lăsase fără suflare și irațional de excitată.

Pe tot parcursul zilei, se surprinse analizând acel sărut, spontaneitatea masculină care îl declanșase, înflăcărea lui îndrăzneță și efectul erotic neașteptat pe care îl avusese asupra ei.

Dar toată analiza ei n-o făcuse să fie mai pregătită pentru acest sărut. Poate că-l invocase într-un fel, dar Ledge preluă imediat conducerea. Punând stăpânire absolută peste gura ei, își strecură limba peste a ei. Arden reacționează cu o mișcare involuntară, un tremur al sânilor lipiți de pieptul lui.

Un mârâit gros se ridică din gâtul lui. Palmele îi atinseră ușor lateralele sânilor înainte de a coborî peste cutia toracică până ajunse să-i cuprindă șoldurile. Degetele i se strânsură, apăsându-i conturul rotunjit al feselor și ținând-o nemișcată, apăsându-se de centrul coapselor ei.

Dar asta doar într-atât încât Arden să reacționeze cu o mișcare discretă de frecare de trupul lui, iar apoi Ledge se retrase și își ridică palmele spre fața ei. Îi prinse chipul în palme, punând capăt sărutului. Ochii îi trecură peste fiecare dintre trăsături, după care i se ațintiră, fascinați, asupra buzelor ei. Îi dădu părul de pe unul dintre obraji, după care își lipi fața nebarbierită de el și începu să vorbească, febril și aspru, direct la urechea ei:

- Vreau să-mi lipesc pielea de pielea ta. Vreau asta atât de mult că simt că mor... Își țină gura acolo pentru alte câteva secunde, respirând fierbinte și inegal. Apoi își lipi fruntea de a ei. Dar nu pot, Arden. Ușor, își retrase și își atinse din nou fruntea de a ei, repetând: Nu pot!

Îi dădu drumul, se răsuci și plecă, traversând bucătăria și ieșind pe ușa din spate. Declicul acelei încuietori afurisite fu cel care o trezi la realitate. Coborî treapta și porni cu pași precipitați spre bucătărie. Descuie ușa și o deschise, după care țâșni după el.

- Stai puțin!

Ledge se opri și se întoarse. Arden nu încetini până nu se opri brusc la nici o jumătate de metru de el.

- N-o să mai fac asta. Gata cu săruturile de noapte bună!

El ridică dintr-un umăr într-un mod neglijent care-o făcu să-i vină să-i zgârie obrazul țepos care, în urmă cu doar un minut, fusese lipit de-al ei.

- Nu pot să continui așa. Nici tu nu vrei. Problema s-ar rezolva dacă ți-ai face bagajele și-ai pleca mâine. Mișcă din cap, arătând cu bărbia spre casă. Dar, în seara asta, intră în casă și încuie ușa!

- Du-te dracului și ia-ți și încuietorile alea afurisite cu tine!

- Nu-mi dau seama de ce te enervezi. Aș fi putut să te iau în brațe și să te duc în camera aia a ta de călugăriță și acum ne-am fi tras-o ca iepurii. Ce dracu', aș fi putut să ți-o trag pe scară. Plecând, încercam să fac un lucru corect. Ar trebui să-mi mulțumești.

- Să-ți mulțumesc? Că m-ai folosit să simți ceva rapid și ușor, să-ți înșeli iubita, să o faci geloasă sau... ceva de genul? Nu. Dar chiar trebuie să-ți mulțumesc pentru ceva. Arată fulgerător către casă. Chiar mi-ai deschis ochii în ce privește casa. Renovată, demolată, misterele tot acolo vor rămâne. Ca niște fantome blestemate. Dar o să scap de ele. Își îndreptă poziția. N-o să am nevoie de serviciile tale, până la urmă, domnule Burnet. Casa va rămâne așa cum e, pe perioadă nedeterminată, cât eu caut răspunsuri în altă parte.

Se răsuci.

- Arden, stai! Oprește-te! Poți să ai răbdare un minut, ce dracu'? strigă el. Cum adică o să cauți răspunsuri în altă parte?

Arden continuă să se îndepărteze de el, intră și trânti ușa în urma ei, savurând profund momentul când întoarse cheia în broască, blocându-i accesul chiar cu ajutorul broaștei de care făcuse rost el.

capitolul 19

Ledge bătu la ușă.

- Eu sunt.

Câteva secunde mai târziu, Crystal deschise ușa casei și îl întâmpină cu un zâmbet.

- Ei, nu te-am mai văzut de ceva vreme. Cărui fapt îi datorez această plăcere neașteptată?

- Unde-i Marty?

- Lucrează în schimbul doi, de la trei la unsprezece.

Se dădu în lateral, iar Ledge intră, spunând:

- Nu te baza că e vreo plăcere să mă vezi.

- Ești întors pe dos?

- De cel puțin două ori.

- Are vreo legătură cu rana aia de pe față?

- Aia nu e decât vârful aisbergului.

- Nu sună a bună.

- Păi nu e.

Ledge pătrunse în camera de zi, unde se așeză greu pe mijlocul canapelei, își sprijini capul pe perna moale și își apăsă bazele palmelor pe orbite.

- Doamne-Dumnezeule, ce haos...

- Henry? întrebă ea, cu grijă în glas.

- Ei, și el, da. Dar nu în mod deosebit în seara asta.

Crystal se instalează pe colțul canapelei și își strânse picioarele sub șolduri.

- Ce se întâmplă?

Ledge își lăsă mâinile pe coapse și își întoarse capul, să se uite la ea. Trecerea timpului și maturizarea îi schimbaseră doar puțin trăsăturile. Crystal avea și acum farmecul exotic - pe care unii l-ar fi numit fascinant - pe care îl avusese prima oară când o remarcase.

Clasa a cincea. Pauza mare. Stătea într-o parte a terenului de joacă, singură. Nu fusese integrată în nici un joc sau în vreun grup gălăgios. Nu încercase să se alătore vreunuia. Își petrecuse toate cele douăzeci de minute de libertate parcă închisă, stând chiar alături de gardul de plasă, lipindu-se de el ori de câte ori se apropia alt copil, ca și cum s-ar fi temut că avea să fie observată și certată că ocupa spațiu.

Ledge avusese ceva experiență cu acest gen de ostracism social. El fusese singurul copil din clasa lui care nu avea nici măcar unul dintre părinți în viață. Îl creștea unchiul lui, iar „casa” lui era într-o anexă a barului și sălii de biliard. Asta îl făcea să fie diferit, ceea ce pentru ceilalți copii era practic echivalent cu a fi lepros.

Cu toate acestea, chiar și la vârsta aceea, fusese suficient de dur, suficient de masiv pentru a reprezenta o amenințare pentru conducătorii găștilor din gimnaziu, pentru Rusty Dyle.

Dar fata cu picioare slăbănoage și sâni care abia începeau să înmugurească pe pieptul îngust părea prea timidă să se apere chiar și de un fluture. Sentimentele lui protectoare se născuseră în ziua aceea, deși nici măcar nu-i știa numele încă.

Erau în clase diferite, dar după acea pauză, Ledge avusese grijă să facă în așa fel încât să afle că o chema Crystal Ivers. O urmărise din priviri în cantină și pe locul de joacă, gata să intervină dacă s-ar fi luat cineva de ea.

Nimeni nu o făcu. Toată lumea o ignora. Ceea ce, în multe privințe, era mai rău.

Apoi, într-o zi vântoasă după terminarea orelor, o zărise agitându-se să-și prindă foile din mapă, pe care o scăpase pe trotuar. Se repezise să o ajute. Amândoi, reușiră să recupereze toate foile împrăștiate pe jos.

Ledge călcă pe cele pe care le prinsese, după care i le întinse. Ea îi mulțumise cu un glas pe care Ledge abia dacă-l auzi, în timp ce-și îndesa foile înapoi în mapă și, folosindu-și ambele brațe subțiri, o strânsese bine la piept. Cu sfială, îl privise în ochi, după care se uitase discret în jur.

Ca să inițieze discuția, Ledge îi spusese:

- Ești în clasa domnișoarei Henderson. Apoi își spusese că era o prostie să spună așa ceva. Ca și cum ea nu ar fi știut cum o chema pe învățătoarea ei. Pe mine mă cheamă Ledge. Ledge Burnet.

Ea aruncase încă o privire rapidă peste umăr.

- N-am voie să vorbesc cu băieții.

Apoi, ca o zvârlugă, o luase din loc, mergând grăbită pe trotuar ținându-și în continuare mapa la piept. Când ajunsese la colț, portiera din dreapta a unei camionete castanii se deschisese, iar ea urcase.

Ledge nu o mai abordase, deși fuseseră mereu conștienți de prezența celuilalt la școală, fără să vorbească vreodată, dar privirile li se întâlneau scurt ori de câte ori drumurile li se intersectau.

Ledge nu făcuse parte din gașca de puști cool dominată de Rusty, dar Henry avusese grijă să se implice în echipele sportive și în alte activități extrașcolare. Își făcuse un cerc restrâns, dar apropiat, de prieteni.

Când mai crescuse, devenise mult mai căutat de fete. În ciuda aerului lui distant, și probabil tocmai din acest motiv, fusese considerat cea mai râvnită partidă. Se bucurase de un număr de experiențe care stârnise invidia multora, dar el alesese întotdeauna cu cine. Nici o fată nu putuse niciodată să îl considere „al ei”.

Spre deosebire de el, Crystal fusese practic invizibilă. Nu făcuse parte din nici un grup de la școală, nu mersese la nici un meci de fotbal, bal sau la vreo petrecere dată de cineva. Ledge nu înțelesese niciodată de ce. Asta până în ziua în care aflase de ce. Și, în ziua aceea, aproape că îl omorâse pe fratele ei vitreg.

Crystal mereu avusese o capacitate bizar de precisă de a-i citi gândurile și, cercetându-l acum, îi spuse:

- Te gândești la trecut, nu-i așa?

- Cum îți poți da seama?

- Pentru că ai aceeași expresie încruntată și sălbatică pe care o aveai când m-ai găsit ascunsă în canal.

Deja erau în al doilea an de liceu. În anii care se scurseseră de la prima lor întâlnire, Crystal se transformase într-o frumusețe. Avea ceva gene de indian american, care ieșeau la iveală în ochii ei migdalați de un căprui care bătea spre verde și în pomeții frumos profilați. Sânii i se împliniseră până ajunsese să poarte cupa C la sutien. Picioarele nu îi mai erau slăbănoage și nu mai era trecută cu vederea. Toți elevii de sex masculin erau foarte atenți la toate mișcările ei.

Ledge îl auzise întâmplător pe Rusty Dyle spunându-le acoliților lui că i-ar plăcea să pună mâna pe fundul lui Crystal Ivers, care era cel mai reușit din toată școala, clar.

Lui Ledge i-ar fi plăcut să-i dea un pumn care să-l lase lat, dar se prefăcuse a nu fi auzit această remarcă. Orice reacție din partea lui ar fi fost observată de Rusty, care sigur ar fi răspuns în vreun fel, mai mult ca sigur în detrimentul lui Crystal.

Aceasta căpătase reputația că ar fi fata la care putea apela oricine când voia să și-o tragă sau să aibă parte de o partidă de sex oral, dar Ledge pusese aceste zvonuri pe seama invidiei fetelor care le stârniseră și a lăudăroșeniei puștilor care le tot alimentau. Cum era posibil să fi făcut

sex cu atâta ușurință când nu era niciodată văzută în compania colegilor?

Într-o zi, o văzuse pe Crystal ieșind în mare grabă din bufet în pauza de prânz, evident supărată. Mănat de un impuls, Ledge își lăsase prânzul neterminat și se dusesse după ea, urmărind-o afară din clădire și din campus.

Se menținuse la ceva distanță în urma ei, până ce o văzu ieșind de pe trotuar și alunecând controlat pe o pantă abruptă. O zbughise la fugă să o prindă din urmă și o găsisse stând jos într-un canal cu maluri de beton, cu spatele sprijinit de peretele umed, curbat, cu capul lăsat pe genunchii îndoiți, plângând atât de tare că i se cutremura tot corpul.

Când îi rostise numele, Crystal tresărise și fusese cât pe-acum să se ridice în picioare în mare grabă. Ledge își ridicase palmele, într-un gest de calmare a spiritelor.

- Poți să plângi, dacă simți nevoia. Eu doar o să stau aici cu tine, bine?

Încet, se lăsase pe vine în fața ei. Crystal îl privise circumspectă, dar când văzuse că nu face nici o mișcare să o atingă, își pusese din nou capul pe genunchi și se lăsase în voia lacrimilor.

Când, în sfârșit, ochii îi secaseră, își înălțase capul și își ștersese lacrimile de pe fața umflată și plină de pete.

- Pleacă de aici! O să înrăutățești și mai mult lucrurile stând cu mine.

- Ce o să înrăutățesc?

- Ce spun despre mine.

- Cine spun?

- Toți.

- Ei, să le-o trag!

Ea izbucni într-un râs plin de amărăciune.

- Din ce zic ei, eu chiar asta fac. Rezemându-și fruntea de genunchi, Crystal spusese încet, dar cu un ton plin de tensiune: Nu fac ce spun toți că fac. De ce să vreau așa ceva? Nu-mi place deloc. E îngrozitor. Și doare.

Aceste cuvinte se infiltraseră în mintea lui Ledge ca un venin dezgustător și uleios. Se gândise la cât de izolată era și la camioneta castanie care o ducea la și de la școală, își amintise clar cum îi spusese cu o voce tremurată de copilă: „N-am voie să vorbesc cu băieții“.

- Ce doare, Crystal?

Deși își ținuse în continuare fruntea pe genunchi, fata dăduse negativ din cap.

- Nu pot să spun.

- Ba mie poți să-mi spui.

- Ca să clevețești apoi cu toată lumea?

- N-aș face una ca asta!

Crystal își înălțase capul și îl privise cu scepticism. Ledge îi spusese:

- Jur că n-o să spun nimănui nimic din ce-mi spui că e secret. Cine-ți face rău?

Ochii ei se umpluseră din nou cu lacrimi proaspete și, pe un glas plin de suferință, îi răspunsese în șoaptă:

- Fratele meu vitreg.

Un val de furie roșie ca sângele îl cuprinsese pe Ledge.

- Profită de tine? Adică... te atinge?

- Așa a început. Acum...

Nu putuse continua, însă expresia ei fusese mai mult decât grăitoare. Ledge se așezase în șezut și nu își desprinsese privirea de la ea cât Crystal îi spusese toată povestea ei sordidă.

Totul începuse când tatăl ei vitreg murise. Fiul lui continuase să locuiască cu Crystal și mama ei. Aceasta știa despre abuzuri, dar îi era prea frică să ia vreo măsură. Amândouă erau terorizate de el. Numele fratelui ei vitreg era Morg Young.

Morg Young era unul dintre clienții fideli de la bar, unul de care Henry și Don s-ar fi lipsit bucuroși, dacă ar fi ales să chefuiască în altă parte. Se lua la bătaie, era în general gălăgios și, o dată, Henry îl dăduse afară pentru că hărțuia o femeie care nici nu-i provocase, nici nu-i

primise cu încântare atențiile. Ledge n-ar fi făcut în veri legătura între țărânoiul acela josnic și Crystal, care avea cu totul alt nume de familie.

Acum, Ledge întinse mâna către marginea canapelei și își puse mâna pe genunchiul ei.

- Chiar și acum, tot îmi doresc să-i fi făcut de petrecanie.

- Mai-mai că ai făcut-o.

Fusese prea tânăr ca să aibă voie să servească alcool, dar de multe ori, după ce-și termina temele și masa de seară, dădea o mână de ajutor măturând, spălând pahare, descărcând lăzile cu sticle, orice era nevoie.

În seara aceea, în jur de ora zece, Morg Young venise singur și, după ce luase o bere de la Don, se dusesese tanțoș la mesele de biliard și îi întrebaseră pe cei care stăteau lângă ele care dintre ei era pregătit să piardă niște bani. Jucase mai multe partide și stătuse până la ora închiderii. Fusese unul dintre ultimii clienți care plecaseră.

Fără ca unchiul lui și Don să observe, Ledge intrase în magazie, după care se strecurase neobservat pe ușa din spate. Îl prinsese pe nemernicul care o abuza pe Crystal chiar când era pe punctul de a se urca în camionetă.

Cinci minute mai târziu, Ledge manevra din nou mătura pe podeaua barului. Un client care le spusese tuturor noapte bună intrase înapoi, gâfâind precipitat.

- Cred că Morg a enervat pe cine nu trebuie în seara asta! Zace lângă camioneta lui, bătut măr.

Henry ieșise repede din bar pentru a vedea cât de gravă era situația. Don sunase la numărul de urgență. Ca în cazul tuturor situațiilor violente, următoarea jumătate de oră fusese plină de evenimente. În toată întregii agitații, Don remarcase pumnii umflați și însângeați ai lui Ledge și se uitase panicat la el.

Ledge îngăimase:

- Și-o merita.

Don îi susținuse privirea câteva clipe, se uitase la Henry și, mai ales, la cei doi ajutori de șerif care îl întrebau cu cine jucase biliard Morg. Concentrându-se din nou asupra lui Ledge, Don îi spusese muștrător:

- Tu n-ai trebui să înveți pentru testul ăla la algebră?

Pricepând aluzia, Ledge se dusesse în camera lui, se întinsese în pat și se uitase fix la tavan cam o oră, până ce Henry venise la el. Se așezase greoi pe marginea patului și se uitase la palmele pline de julituri ale lui Ledge.

- Cum ai ajuns să ai ceva de împărțit cu nemernicul ăla?

- Nu am.

- Și-atunci de ce l-ai băgat în spital?

- E o fată în același an cu mine. Crystal. E sora lui vitregă. Azi, am surprins-o plângând. Și-a discutat cu mine. Mi-a spus niște chestii intime.

Se uitase lung în ochii lui Henry și, ce îi jurase lui Crystal că nu avea să spună nimănui, îl făcuse cumva pe unchiul lui să priceapă.

- Morg se leagă de ea?

Ledge nu zisese nimic, dar nici nu trebuise.

- Dumnezeu! Henry își trecuse palma peste față, contemplând gravitatea situației. Pe fată o cheamă Crystal?

- Ivers.

Henry îi repetase numele, ca și cum ar fi vrut să și-l întipărească în memorie.

- E prietena ta?

- Mi-e prietenă, dar nu e nimic altceva.

- Deci astea n-au fost niște informații primite de la altcineva? Ți-a spus chiar ea?

Ledge pur și simplu se uitase la el.

- Ești sigur că spune adevărul?

Întrebarea aceasta îl înfuriase într-atât pe Ledge că se uitase urât la unchiul lui.

- Bine, bine.

Henry începuse să se tragă de bărbie, cu un aer gânditor.

- Ar putea să te identifice ca fiind cel care l-a atacat?

- Am avut grijă să nu mă vadă.

- Dar altcineva?

- Nu cred.

- Nici eu nu cred. Tipul care l-a găsit a zis că parcare era goală, că nu mai rămăseseră decât mașina lui și încă una și nu se vedea nimeni altcineva prin preajmă.

- Ce-o să se întâmple mai departe?

- Nu știu. Lasă-mă să mă gândesc ce-o să fac. Ar trebui să te denunț la poliție. Pe de altă parte... Oftase și-și masase fruntea. Înțeleg de ce ai făcut-o. Și eu aș fi fost ispitit să fac același lucru. Se mai gândise câteva clipe, după care spuse: Până una-alta, încearcă să treci neobservat, nu spune nimănui nimic și roagă-te că ticălosul ăla n-o să dea ortu' popii.

- Aș vrea să moară.

- Ba nu, nu-ți dorești asta, Ledge, zisese Henry, pe un ton care abia acum devenise furios. Nu-ți dorești. E urât ce-a făcut. Foarte urât. E dezgustător și ilegal și ar trebui să fie închis pentru tot restul vieții lui mizerabile de pervers afurisit. Dar nu poți să-ți arogi tu dreptul de a-i fi judecător și juriu. Nu poți să iei legea în propriile mâini.

- Nimeni altcineva n-a făcut-o.

- Nu, dar... Dar... Ei, drăcie! Nu poate omul să se contrazică cu tine când ai impresia că ai dreptate! În privința asta, ești leit frate-meu. Rostise aceste cuvinte cu un amestec de iritare aspră și de afecțiune. Te rog, promite-mi că, de acum încolo, când o să vrei să îndrepti ceva ce ți se pare strâmb, o să discuți cu mine mai întâi. O să găsim o soluție care să nu implice să umpli de sânge pe cineva. Promiți?

Era a doua promisiune care i se ceruse lui Ledge în ziua respectivă. Își respectase promisiunea făcută lui Crystal de a nu-i dezvălui niciodată secretul. Oarecum.

Nu spusese nimic cu voce tare despre Morg. Dar sugerase cum stăteau lucrurile într-atât, încât unchiul lui să citească printre rânduri.

Deși el și Ledge nu mai aduseseră vorba despre asta în toți anii care se scurseseră de-atunci, probabil că Henry raportase abuzul la Protecția Copilului, la poliție, undeva, pentru că, atunci când Morg își revenise suficient cât să plece din spital, o făcuse în cătușe, escortat de polițiști.

Crystal și mama ei fuseseră convinse de autorități să depună mărturie împotriva lui. Fusesse judecat și condamnat. La doar trei luni după ce-și începuse executarea sentinței, un alt deținut făcuse întregii lumi o favoare înfigându-i un șis în rinichiul stâng, punându-i capăt zilelor.

Ledge putuse să-și justifice față de sine faptul că improvizase puțin în legătură cu promisiunea făcută lui Crystal, pentru că reușise să o elibereze pe ea și pe mama ei de acel degenerat. Totuși, promisiunea pe care i-o făcuse unchiului Henry o încălcase de-a dreptul. După ce plecase din bufet în dimineața aceea ploioasă de sâmbătă, ar fi trebuit să se ducă direct la Henry și să-i spună despre planul nebunesc al lui Rusty de a jefui Welch's. Nu o făcuse. Asta fusese o decizie proastă care îl costase scump și pentru care încă mai plătea.

Chiar și în prezent. Chiar și acum.

Crystal îi acoperi palma de pe genunchi cu a ei.

- Amintirile sunt periculoase, Ledge. De ce nu le lași încolo?

- Aș vrea să pot. Dar nu.

- Ce s-a întâmplat? Care-i problema?

Ledge își trase palma de sub a ei.

- Noaptea aia în care am fost arestat pentru a doua oară, când mi-au găsit iarba aia în mașină? Îți aduci aminte?

Ochii ei se înnoiră cu precauție.

- Ce-i cu ea?

- Rusty a fost cu tine în noaptea aia?

Expresia ei deveni circumspectă.

- Asta a fost acum douăzeci de ani.

- Știu exact cât timp a trecut de-atunci, Crystal. Te rog, răspunde dracului la întrebare.

Ea șovăi, după care se ridică de pe canapea, se duse la căruciorul cu băuturi și desfăcu dopul unei sticle de burbon.

- Nu vreau să beau.

- Nu e pentru tine, e pentru mine. Turnă băutura, după care aduse paharul de whisky sec la el. Dar probabil că o să ai și tu nevoie de un pahar.

Ledge luă paharul din mâna ei, dar nu îl duse la gură. Crystal se întoarse la cărucior și își puse și ea un altul.

- Da, Rusty a venit la mine acasă în noaptea aia. La casa în care stăteam pe atunci. Mama dormea. A bătut la fereastra camerei mele și a amenințat că o să facă un târăboi de se vor trezi și morții din morminte dacă nu îl primeam înăuntru.

- Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

- Doamne, Ledge, nu-mi aduc aminte.

- Încearcă!

- De ce e atât de important?

- La ce oră?

- Târziu. Unu, unu jumătate. Cam pe-acolo. Și n-aș putea să jur că a fost. Eram prea năucită de starea în care era.

- Ce stare?

Crystal îi aruncă o privire distrugătoare.

- Ca și cum n-ai ști...

Cu la fel de multă ciudă ca și ea, Ledge își trânti paharul pe masă, fără să fi gustat măcar din el.

- Te rog, nu mă mai face să repet întrebările. Descrie-i starea!

Crystal luă rapid o gură de whisky.

- Era bătut măr. Pe obraz avea o vânătaie mare, care arăta că primise un pumn din plin. Aici. Își apăsă pumnul de maxilar, chiar lângă ureche. Avea buza de jos spartă. Brațul stâng îi era vânăt, atât de umflat că era dublu față de normal. Am presupus că era rupt. O presupunere care mai târziu s-a confirmat. Avea dureri. Era neliniștit. Și transpira abundant.

Cu cât Crystal îi descria mai în detaliu, cu atât mai puțin îi venea să creadă lui Ledge. Nu îl descria pe Rusty așa cum îl văzuse el în noaptea aceea, când se dăduse jos din mașină și luase geanta de voiaj cu bani cu el. Nu fusese bătut și plin de vânătăi. Fusese teafăr și nevătămat, arogant și nemernic ca întotdeauna.

- Ți-a spus ce pățise?

Ținându-și privirea ațintită asupra lui, Crystal spuse încet, pe un ton plin de empatie:

- Da, Ledge, mi-a spus. Nu mai e cazul să te prefaci. Știu ce-ați făcut în noaptea aia.

capitolul 20

Noaptea aceea în 2000 – Crystal

- Ce Dumnezeu ai pățit?

După ce-l lăsă pe Rusty să intre pe fereastra camerei ei, Crystal i se adresă într-o șoaptă mai mult mimată, de teamă să nu o trezească pe mama ei. Morg nu avea să le mai deranjeze niciodată, dar mama ei tot avea somnul agitat. Rusty trecu de Crystal, împingând-o și se duse să se așeze pe patul ei, ținându-și brațul lipit de abdomen, protector.

- Adu-mi ceva de băut!

- Nu am alcool.

- Nimic? De nici un fel?

- Nimic-nimic.

- Cine nu ține-n casă o sticlă pentru urgențe?

- De când l-au arestat pe Morg, mama a renunțat de tot la alcool.

Rusty înjură printre dinți.

- Un calmant?

Crystal clătină din cap.

- Nimic. La cum arată mâna ta, cred că e ruptă. Trebuie să te duci la un doctor.

- Nu.

- Dar...

- Nu acum! Ai înțeles? Se strâmbă de durere. Sigur ai o aspirină în casă. Un Advil?

- Te duc eu cu mașina la Urgențe.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Crystal, termini odată? Nu pot să mă duc acum.

- De ce?

- Pentru că nu pot și gata.

- Ce s-a întâmplat?

- Iubițelul tău, asta s-a întâmplat.

- Ledge?

- Ledge, repetă el, copiindu-i expresia uluită. Sigur ai o aspirină, ce Dumnezeu...

- Șșt! Bine, bine.

Își din cameră și porni cu pași furișati pe hol, mișcându-se cât mai silențios când trecu pe lângă ușa închisă a camerei mamei ei. Folosindu-se doar de lumina de veghe din baie, luă un flacon de Advil din dulăpiorul de medicamente și clăti paharul în care își ținea periuța de dinți. Reuși să se întoarcă în camera ei fără să fie descoperită.

În lipsa ei, Rusty aprinsese veioza de pe noptieră. În lumina ei slabă, arăta ca o stafie. Întinsese sângele care îi picura din buză, mănjindu-și bărbia. Mai multe picături i se transformaseră în pete stacojii pe pieptii cămășii. Își ținea în continuare antebrațul lipit de talie.

Cu brațul teafăr, își ridică poalele cămășii și își cercetă rănile de pe abdomen. Avea zgârieturi. O vânătaie mare

și întunecată îi înflorise între marginea inferioară a cutiei toracice și pelvis.

- Rusty, trebuie să te duci la Urgențe.

Tânărul lăsa cămașa la loc și întinse mâna după flaconul de Advil. Împinse capacul cu degetul mare și își vărsa mai multe tablete în gură. Crystal îi dădu paharul cu apă. El îl goli și apoi îl puse pe noptieră, unde se afla o imagine înrămată, una dintre fotografiile făcute de Ledge la școală.

- Drăguț, rosti Rusty, uitându-se urât la ea.

Crystal se străduise mereu să îl evite pe Rusty și modul libidinos în care o privea, care sugera o intimitate care nu existase niciodată între ei. Bârfele despre escapadele ei sexuale fuseseră stârnite de el. Se lăudase cu întâlniri pasionale care nu avuseseră loc.

Toate acestea o făceau să se simtă stânjenită de ținuta sumară pe care o purta. Își trase un halat de casă peste pantalonii scurți de pijama și tricoul pe care îl avea pe ea. Își strânse halatul pe lângă corp, cu brațele împreunate peste trunchi.

- Ce rol a avut Ledge în toate astea?

- Rolul principal. Ticălosul! O privi cu ochi sălbatici, febrili. Dar nu pot să-l denunț că m-a bătut fără să mă incriminez și pe mine. Așa că o să scape basma curată pentru asta și n-o să fie pus sub acuzare decât pentru că vinde iarbă.

- Dar Ledge nu vinde iarbă!

- Și nici papa nu e catolic.

- Ledge a fumat o singură dată, atunci când a fost prins. Atâta tot.

- Și tu chiar crezi asta? Ție nu-ți spune decât ce vrei să auzi ca să ți-o tragi cu el.

- Nu-i adevărat.

Rusty pufni, respingând cu dispreț contestarea ei inflăcărată.

- În seara asta, vindea din mașină în parcare barului ăla de doi bani al unchiului lui. Eu i-am... i-am... Își feri privirea, după care o privi din nou în ochi. Eu i-am făcut rost de o parte din marfă.

Buzele ei se întredeschiseră instantaneu, trădându-i dezamăgirea.

- Surpriză! spuse el. Băiatul șerifului face trafic cu marijuana. Cine-ar fi crezut așa ceva? Își mișcă ușor brațul, se crispă, scoase o înjurătură și trase aer adânc în piept de câteva ori, ca să se întremeze. În fine, Burnet și eu nu ne-am înțeles cum să împărțim câștigurile. Când a fost clar că n-avem cum să ajungem la o înțelegere corectă și rezonabilă, s-a repezit la mine cu pumnii ridicați. Cred că reacția asta se explică prin faptul că a fost crescut într-o sală de biliard, dar nu luptă corect...

- Vrei să spui că Ledge te-a adus în halul ăsta?

- Nu ai ascultat ce ți-am spus până acum?

- Nu te cred.

Și totuși, în ciuda cuvintelor ei, îl credea. Îl credea, iar asta o făcea să-și facă griji și să se teamă pentru Ledge. Se așeză pe aceeași parte a patului ca și Rusty, dar avu grijă să nu se apropie de el.

Își aminti cum arătase Morg în noaptea aceea în care ea și mama ei fuseseră chemate la spital și li se spusese că fusese operat de urgență pentru o ruptură de splină. Ele presupuseseră că fusese implicat într-un accident rutier grav, dar când li se spusese că fusese atacat în parcare barului și sălii de biliard Burnet's, își dăduse seama cine îl snopise în bătaie.

Cu doar câteva ceasuri în urmă îi mărturisise lui Ledge abuzurile lui Morg. Ledge nu se pornise să îndrăge verzi și uscate, nu se jurase că avea să o răzbune, nu se angajase că avea să facă în așa fel încât chinul să înceteze.

În loc de toate acestea, rămăsese nemișcat și tăcut, uitându-se pur și simplu în gol, din ochi radiindu-i o lumina intensă, albă și fierbinte. Apoi se ridicase

în picioare și se oferise să o conducă până la colțul străzii de lângă școală, de unde Morg avea să vină să o ia cu mașina.

În sala de așteptare de la spital, ea și mama ei fuseseră interogate de un ajutor de șerif. Când fuseseră întrebată dacă știau pe cineva care-i purta sâmbetele fratelui ei vitreg, Crystal tremura pe interior, dar mințise cu o stăpânire de sine remarcabilă.

- Nu, domnule. Pe nimeni.

Acum, ca și atunci, era mai îngrijorată pentru Ledge decât pentru victima sa.

- El e la fel de burdușit ca și tine?

- Îți faci griji pentru el? O privi cu dispreț. Ți-am spus, nu luptă corect. A plecat de-acolo aproape fără nici o zgârietură. Întinse mâna după paharul de pe noptieră și scuipă salivă cu sânge în el. M-a lăsat acolo uite-așa și a plecat în trombă cu marfa și banii pe care îi câștigasem. Dar cine râde la urmă râde mai bine. Când chicoti, scoase un sunet urât, plin de răutate. Între buzele tumefiate i se formară niște bule rozalii. Nu la mult timp după ce m-a lăsat acolo, plin de sânge, a fost săltat. Prins cu ce nu vânduse. În momentul ăsta, e în arest.

Crystal dădu să se ridice de pe pat în grabă, dar brațul teafăr al lui Rusty țâșni și o prinse de încheietură.

- Unde crezi că pleci?

- La închisoare.

- Ba pe dracu'! O trase înapoi pe pat. Noi doi o să stăm chiar aici. Unde eu am fost toată noaptea.

- Toată noaptea? Cum adică?

- Păi, Crystal iubito, am fost cu tine de pe la nouă și jumătate, când mama ta s-a dus la culcare. La nu mai mult de cinci minute după ce s-a stins lumina de la dormitorul ei, am bătut la fereastră ta și tu m-ai primit la tine. Urmele cizmelor mele se vor vedea sub fereastră ta, sub tufeale alea dezordonate și chiar aici, lângă fereastră ta, pe covor.

Crystal își trase brațul, însă Rusty refuză să îi dea drumul.

- Dacă pușcăriașul ăla al tău încearcă să mă bage și pe mine în poveștile despre afacerea lui secundară, am un alibi beton. Pe tine. Ne-o trăgeam ca iepurii.

- Secătură ordinară ce ești! Nu făceam așa ceva!

- Bine, bine. Nu ne-o trăgeam. Îmi făceai tu sex oral.

Crystal se uită la el, plină de dezgust.

- N-o să mint niciodată ca să te protejez!

- Ba da, o s-o faci.

- Ei, pe dracu'! Și n-ai cum să mă obligi.

- Crystal dragă, o să confirmi orice zic eu. Și vrei să știi de ce? Pentru că, până acum, ca să nu pic rău în ochii celorlalți, sunt dispus să mint pe oricine mă întreabă cum de-am ajuns în această stare deplorabilă. Dar, dacă Ledge mă toarnă și tu te dai de partea lor, o să fiu obligat să spun adevărul. Caz în care el va fi pus sub acuzare nu doar pentru trafic de marijuana, ci și pentru acte de violență. Poate chiar pentru tentativă de omor. Hohoti ușor, cu regret. În caz că nu știai, astea-s niște chestii grave.

- Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui, spuse ea. În plus, rănila pe care le ai nu îți pun viața în pericol. Buză spartă, o mână ruptă? Ești bătut, dar în nici un caz nu ești cu un picior în groapă.

- A, stai nițel... Tu credeai că mă refeream la burdușeala asta pe care mi-a aplicat-o mie? Își duse degetele la baza sternului. Nu, drăguț. Mă refeream la loviturile aproape cauzatoare de moarte pe care i le-a aplicat nătarăului de frate-tău vitreg.

Crystal simți de parcă pământul s-ar fi deschis sub picioarele ei.

- De unde știi că Ledge l-a bătut?

Un zâmbet se întinse lent pe trăsăturile lui Rusty.

- Nu știam. Dar acum, da.

capitolul 21

Când Crystal îi spusese lui Ledge că putea să nu se mai prefacă, că știa ce făcuseră el și Rusty în noaptea aceea, nu se referise la jaf.

Nicidecum.

Când îi relată vizita lui Rusty la ea acasă, Ledge ba nu-i veni să creadă, ba se enervă de ce auzea. Rusty crease o poveste pe cinste. Făcuse în așa fel încât Crystal fusese convinsă că, dacă nega că fusese cu ea mare parte din seară, Ledge ar fi fost cel care ar fi suferit consecințele nesocotinței ei.

Totuși, dincolo de consecințele personale, aceste informații pe care nu le știuse până atunci îl înfățișau pe Rusty în culori și mai sumbre, precum și ceea ce ar fi putut face în noaptea aceea, după ce el și Ledge se despărțiseră.

„Eu am un alibi beton. Dar tu unde erai? Ce-ai făcut după ce noi patru ne-am despărțit? Cine-ar putea să declare pe unde ai umblat tu în noaptea aia?”

Îl provocase pe Rusty cu aceste întrebări de dimineață, în discursul lui sforăitor în care îl amenința că se va duce la procurorul general și că va încerca să obțină re-deschiderea cazului neelucidat al morții în condiții suspecte a lui Foster. Din momentul în care aflate că acesta murise, Ledge îl bănuise pe Rusty că era implicat, deși se gândise că era o implicare indirectă, că pusese pe altcineva să facă partea murdară. Dar poate că nu... După jaf nu fusese agitat și asudat. Se îndepărtase fluierând de la locul infracțiunii. În nici un caz plin de sânge și bătut.

Când Rusty se înființase acasă la Crystal, având mare nevoie de a-și construi un alibi, fusese într-o stare fizică foarte proastă, iar Foster era mort. Din aceste fapte nu se putea trage decât o singură concluzie logică. Cel puțin, Ledge așa vedea lucrurile. Dar avea să aibă nevoie

de ceva mai concret decât o deducție înainte de a se putea apuca să arunce acuzații.

Mai întâi, trebuia să clarifice lucrurile cu Crystal.

- Tot ce-a zis Rusty despre faptul că am vândut marijuana în noaptea aia a fost o minciună mare și imputată.

- Sau găsit droguri în mașina ta, Ledge.

- Dar nu le-am pus eu acolo. Și mai mult ca sigur nu eram partener de trafic de droguri cu Rusty. Dacă aș fi avut intenția de a vinde marijuana, în nici un caz că n-aș fi făcut-o pe proprietatea unchiului meu. Cum să risc să îl bag și pe el în bucluc? În nici un caz! Se ridică brusc de pe canapea și începu să se plimbe încolo și înapoi, tulburat la culme. Nu l-am bătut pe Rusty. Nu i-am rupt mâna, dar aș vrea să-i rup gâtul acum, că te-a făcut să crezi că-am făcut-o. Își opri pașii agitați și o privi în ochi. Mă crezi?

- Vreau să te cred.

- Nu-i de ajuns, Crystal.

- După ce i-ai făcut lui Morg...

- Dar n-am negat nici o clipă că eu l-am bătut. Niciodată. Dar pentru asta nu-s eu vinovat.

- Te-ai văzut cu Rusty în seara aia?

- Da.

- Unde?

- La bar. În parcare.

- Ce făceați voi împreună?

Ledge nu voise niciodată ca ea să fie pusă în situația de a minți pentru el, așa că ocoli adevărul gol-goluț.

- Ce facem noi de fiecare dată când ne întâlnim. De-abia ne-am abținut să nu sărim unul la gâtul celuilalt. Ne-am dat târcoale, dar nimic mai mult de-atât. Nimeni n-a lovit pe nimeni. M-am despărțit de el și eram în drum spre oraș, să vin la tine, când m-a oprit poliția. Ajutorii de șerif au găsit iarba. Și m-au arestat. Nu l-am mai văzut pe Rusty decât atunci când am venit acasă, în permisie, chiar înainte de prima misiune în afara granițelor.

Ne-am zărit în trecere, de la distanță. Nici măcar nu ne-am salutat. Nu am vorbit decât ani buni mai târziu, după ce am fost lăsat la vatră. A intrat țănoș în bar într-o seară, când eram și eu acolo. S-a comportat ca și cum am fi fost niște prieteni care nu se mai văzuseră de o veșnicie și m-a întrebat dacă aflasem vestea cea bună, că devenise procuror districtual. I-am spus că el e singurul pentru care vestea asta e una bună. Și nu era o glumă. M-a sfătuit să nu mă obișnuiesc prea tare cu ideea că toți mă consideră un erou, că de-abia aștepta să calc strâmb din nou și să-i dau ocazia de a mă pune din nou sub acuzare. Și nici el nu glumea. Apoi mi-a rânjit așa cum face el și a plecat. Jur că ăsta-i adevărul gol-goluț.

- Bine. Dar de ce a venit la mine în noaptea aia și mi-a spus o asemenea minciună?

- Avea nevoie de tine să îi asiguri un alibi. Chiar el ți-a spus-o.

- Dar pentru ce?

Oferindu-i un răspuns precaut, Ledge spuse:

- Cred că răspunsul ține de cine l-a bătut.

- Era într-o stare îngrozitoare, Ledge. A fost o luptă încrâncenată.

- Hmm. Legată de ceva ce Rusty nu voia ca nimeni să știe.

Expresia lui Crystal deveni din ce în ce mai îngrijorată.

- Deci a inventat toată povestea aia cu tine și traficul de marijuana pentru a da vina pe altcineva.

- Știind că tu n-o să vrei să o crezi, dar că totuși poate o să faci, din cauza condamnării mele anterioare pentru posesie și pentru că îl stâlcisem în bătaie pe fratele tău.

- Doamne, ce ușor m-a jucat pe degete...

- Se pricepe la asta. Știa că n-o să contrazici în veci versiunea lui despre evenimentele din noaptea aceea, nici în fața polițiștilor și nici discutând cu altcineva, de teamă că eu aveam să fiu cel care să plătesc prețul. Loialitatea ta față de mine era singurul as pe care îl avea

în mână și l-a jucat fără probleme. Chiar s-a bazat pe loialitatea asta.

Și așa ajunse la o altă chestiune. Cea dureroasă. Se duse la canapea, își propti mâinile pe unul dintre brațe și se aplecă până ce ochii îi ajunseră la același nivel cu ai ei.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum, Crystal? A trebuit să aflu totul de la Rusty. Azi.

Privirea ei se duse la rana de pe pometele lui.

- Așa te-ai ales cu aia?

- Strict vorbind, m-am ales cu asta înainte să-mi spună.

- V-ați bătut azi?

- Nu contează, răspunse el încordat. Ce contează, însă, e că nu mi-ai spus despre această vizită nocturnă. În douăzeci de ani. Și nu-mi pare pur și simplu o scăpare din vedere. De ce nu mi-ai pomenit nimic de ea?

- Plecai în armată. De ce să mai fac valuri? Cu ce ar fi schimbat lucrurile? Cu nimic.

- Ar fi schimbat lucrurile pentru mine azi, când acest mic secret murdar a ieșit la lumină.

- Nu era nimic murdar. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Rusty.

- Și-atunci de ce să-mi ascunzi vizita lui? Mă simt trădat.

- N-a fost o trădare.

- Și-atunci cum ai numi-o?

- Pragmatism! strigă ea. Ai fi luat-o razna! Mi-era frică de ce i-ai fi făcut.

- L-aș fi omorât.

- Exact! Dacă aș putea să mă întorc în timp, tot nu ți-aș spune. Aș prefera să procedez în așa fel încât să te împiedic să faci o prostie, o nebunie.

- Cum a fost ce i-am făcut violatorului de frate-tău vitreg? Ai fi preferat să nu fi intervenit și ca violurile să continue?

Crystal parcă ar fi fost pălmuită. Ledge se îndreptă de spate, se răsuci cu fața în cealaltă direcție, își lăsă bărbia în piept și își duse vârfurile degetelor la tâmplă.

- Doamne, Crystal, îmi pare rău, Crystal. Îmi pare rău. Ce-am spus a fost îngrozitor.

- Nu contează. Ești supărat.

- Da, sunt. Se întoarse din nou cu fața spre ea. Dar asta nu e o scuză.

Crystal îi oferi un zâmbet blând.

- Te iert, bine? Spune-mi de ce ești supărat. De ce ne certăm așa? Toate astea s-au întâmplat demult, foarte demult. Tu, eu, Rusty... suntem cu totul alți oameni acum.

- Tu și eu, poate. Nu și Rusty. Ledge se așeză în mijlocul canapelei, își propti coatele pe genunchii depărtați, își lăsă capul în jos și își băgă toate cele zece degete în păr. Mă enervează că n-am știut asta mai devreme, pentru că pe unde a umblat Rusty în noaptea aceea și ce-a făcut poate fi important. Abia în seara asta, în ultimele câteva minute, mi-am dat seama ce importanță uriașă ar putea avea.

- Importanță pentru cine?

- Nu doar pentru tine și pentru mine.

- Pentru fiica lui Joe Maxwell?

Ledge rămase cu mâinile pe cap, dar îl întoarse către ea. Crystal se juca cu marginea unui pled mișos, petrecând meticulos firele lungi în jurul arătătorului, cu ochii ațintiți asupra țesăturii dese în loc să se uite la el. Când, într-un final, se uită la el, îi spuse:

- Una dintre cosmeticiene te-a văzut la feronerie. Aveai un sul de schițe de arhitectură. Vânzătorul cu care discutai despre culori de vopsea a remarcat că planul ăla frontal al casei arăta ca o clădire aidoma celei a familiei Maxwell...

- Am înțeles. Nu e cazul să zici mai departe. Își lăsă mâinile jos și le propti pe pernele canapelei, așa cum făcuse când se așezase prima oară.

Crystal întrebă:

- E drăguță?

„Drăguță” nu era termenul potrivit.

- Mai mult decât drăguță?

Arden nu avea acea voioșie la care făcea referire cuvântul „drăguță”. Era mai serioasă și adeseori părea tristă. Era misterioasă și enervantă, iar el ar fi trebuit să primească un premiu pentru autodisciplina plină de sacrificii de care dăduse dovadă în seara asta plecând de la ea.

Fir-ar să fie de treabă! De ce trebuia să fie viața atât de complicată?

- Nu zici nimic?

Întrebarea lui Crystal reuși să-l împingă de la gândurile despre Arden către cele despre ce făcuse Rusty în noaptea aceea.

- Ai zis că mai târziu s-a confirmat că Rusty avea mâna ruptă. Când s-a întâmplat asta?

- Cu fiecare oră care trecea, mâna i se umfla și i se albea din ce în ce mai tare. L-am avertizat că, dacă nu se ducea să fie tratat, s-ar fi putut cangrena. Nu știu dacă e corect din punct de vedere medical, dar l-am speriat îndeajuns încât să accepte să se ducă la Urgențe. Nu știu exact cât era ceasul când a plecat, dar era încă întuneric, nu se crăpase de ziuă. L-am condus prin casă și a ieșit pe ușa din față. M-am oferit cu jumătate de gură să îl duc eu cu mașina, dar mi-a zis că își lăsase mașina aproape și că se putea descurca singur. Câteva zile mai târziu - tu erai încă în arest -, eram cu mama la benzinărie. Ne-a văzut, a oprit mașina și ne-a arătat ghipsul. A tot tachinat-o pe mama până a convins-o să se semneze pe el. Plină de dispreț, adăugă: După ce-a plecat, chiar mi-a spus ce tânăr drăguț și prietenos era. Foarte serioasă, spuse: Asta-i tot ce știu despre noaptea aia, Ledge. De atunci, în rarele situații în care m-am intersectat

cu Rusty, n-a mai adus niciodată vorba de asta, nici măcar prin vreo aluzie pe care să pot să o pricep.

- Dar te supraveghează îndeaproape.

Crystal schiță un gest care contrazicea că asta ar avea vreo importanță.

- Sunt cea care mereu l-a refuzat. Nu poate să treacă peste asta.

- Eu nu cred că supravegherea asta e ceva atât de adolescentin.

- Dar ce altă explicație ar putea avea?

- Vrea să se asigure că te poate aborda oricând. S-ar putea să aibă în continuare nevoie de tine.

Ea se încruntă. Ledge o întreabă care era motivul.

- Păi... am ascultat tot ce mi-ai spus și chiar îl cred în stare de orice pe Rusty. Are moralitatea unei broaște râioase și e notoriu pentru mașinațiunile lui.

- Dar?

- Dar dacă s-a asigurat că eu sunt alibiul lui pentru cine știe ce fărâdelege a comis în noaptea aia, de ce nu a profitat de oferta mea de a-l duce la spital? De ce nu a defilat pe-acolo cu mine alături, să se asigure că suntem văzuți împreună?

- Rolul tău era să se folosească de tine în măsura în care avea nevoie. Ca și povestea despre mine. La cum au evoluat lucrurile, nu a avut nevoie nici de una, nici de alta. După o pauză strategică, spuse: Ar fi util să știm cum și-a explicat rănile Rusty celor de la Urgențe care l-au tratat. Mă întrebam dacă...

Sprânceana ei se ridică, bănuitoare.

- Ce?

- Dacă ne-ar putea ajuta Marty cu asta.

- Ledge...

- Știu, știu. E jenant.

Ca și cum totul ar fi fost regizat, auziră o mașină intrând pe aleea dinspre garaj. El se uită la ceasul de la mână.

- 23.20. Fix la program. Se uită la Crystal. Ce zici?
Aceasta scoase un oftat.

- Poți s-o întrebi. Dar o faci pe propriul risc.

Auziră un clinchet de metal pe metal, apoi cheia alunecând în fanta broaștei. Marty intră, îmbrăcată în uniformă albastră de spital, cu logoul Ghostbusters în piept. Își aruncă poșeta pe măsuta de la intrare.

- Ce imagine casnică! Întrerup ceva?

Crystal spuse:

- De fapt, chiar vorbeam despre tine.

- Sper că era ceva obscen. Femeia traversă încăperea până la canapea, se aplecă și o sărută pe buze pe Crystal.
Salut, frumoaso!

capitolul 22

Crystal zâmbi, uitându-se în sus la Marty.

- Salut! Cum a fost la muncă?

Când se îndreptă, Marty își arcui spatele, întinzându-se cu poftă.

- Lung. Deprimant. Nu-mi plac deloc oamenii bolnavi.

- Grozavă atitudine pentru o asistentă, zise Ledge.

- Când mi-am ales cariera, nu știam încă faptul că am o aversiune pentru cei suferinzi. Acum, ca să mențin echilibrul, rezist eroic pe drumul ăsta. Își puse o palmă în cealaltă, ca și cum ar fi cântărit-o. Suferință la serviciu. Fericire acasă.

Crystal îi zâmbi.

- Pune-ți un pahar și stai cu noi!

Marty făcu întocmai, după care se lăsă moale într-un fotoliu aflat lângă colțul canapelei, unde stătea Crystal. Își dădu jos pantofii fără să se aplece și își propti tălpile acoperite de ciorapi de mătase în poala lui Crystal.

- Vorbeași despre mine? Despre ce? Despre suvița mea roz?

Își scutură părul platinat, tuns scurt, punându-și în valoare șuvița roz-neon din breton.

- Sexy, comentă Ledge. M-am gândit să o las pe Crystal să-mi vopsească și mie una la fel.

- Nu ți se potrivește culoarea. Nu s-ar asorta deloc cu tăietura aia însângărată de pe obraz.

Ledge abia dacă îi oferi un zâmbet strâmb. Printre dinți, Crystal o avertiză pe partenera ei de viață că ar fi cel mai bine să nu insiste pe acest subiect.

Ledge ajunsese să o simpatizeze pe Marty Camp. Era una dintre puținele persoane cu care se simțea în largul său să glumească și să schimbe tachinării, dar trebuia mereu să fie atent să-i pareze atacurile acide și să scape nevătămat.

Se mutase în Penton după un divorț foarte disputat. Sursa problemelor maritale fuseseră îndoielile de natură sexuală ale lui Marty. Cu referințele ei impecabile, fusese imediat angajată la cel mai mare și mai reputat spital din district, dar încă mai locuia într-un motel, bazându-se pe bagajele pe care și le făcuse la plecarea din domiciliul conjugal, când intrase în salonul lui Crystal, pentru a se tunde.

Întâlnirea cu Crystal pusese capăt incertitudinilor ei sexuale. În doar câteva săptămâni, se mutase cu aceeași. Marty îi adusese lui Crystal mai multă fericire decât avusese parte în toată viața ei, iar pentru asta, Ledge o plăcea foarte mult.

Avea un repertoriu bogat de limbaj licențios, un simț al umorului dezvoltat și, deși era o persoană mai afectuoasă decât lăsa să se vadă, în același timp nu se lăsa călcată în picioare de nimeni. Înțelegea natura prieteniei dintre Crystal și Ledge și o tolera. Dar această acceptare putea să se încheie subit odată ce Ledge avea să-i ceară ce se gândea să o roage.

- Marty, o să te pun într-o postură foarte stânjenitoare.

- Crystal mă pune în poziții stânjenitoare tot timpul, răspunse ea, făcându-i cu ochiul cu subînțeles. Dar să știi că accept orice, numai partide în trei nu. Chiar dacă aș fi dispusă, nu ai „dotarea” necesară.

- Dotarea mea e destul de-n regulă, să știi.

Zâmbiră tustrei, însă Crystal își puse mâna pe brațul lui Marty, pentru a-i comunica faptul că subiectul nu era unul de glumă.

- Spitalul ține evidența pacienților și a intervențiilor din trecut. Pe cât timp în urmă? întrebă Ledge.

- Adică dosarele pacienților? Nu știu sigur. De când lucrez eu acolo, nu am avut ocazia să accesez decât informații destul de recente.

- Cam de când datau cele mai vechi?

- Hmm, doi, trei ani.

- Ai putea să faci niște cercetări discrete în arhiva spitalului?

Crystal preciză:

- Fără să ai tu probleme sau să-ți încalci regulile personale de etică.

- Cât de vechi sunt informațiile care te interesează? întrebă Marty.

Ledge îi dădu luna și data.

- Duminica Paștelui din 2000.

Marty ridică din sprâncene. Acestea contrastau cu părul, fiind negru-abanos.

- Respectivul ar fi fost înregistrat cu puțin înainte de zori.

Continuă prin a-i spune numele complet al lui Rusty. Crystal îi descrise în termeni generali rănila de care suferise, după care Ledge reîncepu:

- Sigur există o fișă în care îi sunt descrise detaliat rănila. Poți să faci rost de ea?

Marty strânse din buze.

- Îmi ceri să încalc confidențialitatea unui pacient?

- Da.

Marty se uită la Crystal.

- E atât de important pentru tine? Apoi flutură din mână. Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Tot ce e legat de Ledge e important pentru tine. Întorcând din nou capul către el, spuse: Mă gândesc și îți spun ce m-am hotărât.

- Mi se pare corect.

- Corect sau nu, așa o să fie. Acum, însă, sunt frântă. Îmi iau whisky-ul în duș, după care o să mă bag în pat. Se ridică în picioare și, luându-și cu ea pantofii și paharul, porni spre holul care ducea spre dormitor. Noapte bună.

Crystal strigă în urma ei că avea să vină și ea imediat. Ledge se ridică.

- Înțeleg aluzia.

- Stai și termină-ți paharul!

- Mulțumesc, dar nu. Pe la începutul serii, eram pe punctul de a mă lansa într-o beție pe cinste.

- N-o să te întorci la cum erai atunci când te-ai întors acasă.

- Exact. N-o să fac așa ceva, pentru că nu-s dispus să-mi asum nici un risc.

Porni spre ușa din față. Crystal îl prinse din urmă chiar în prag și îi spuse:

- Data viitoare când te mai întâlnești cu Rusty, să-i arăți degetul mijlociu din partea mea.

- Nu lua lucrurile în glumă, Crystal. Și să nu-l subestimezi.

- Nu e cazul.

- Nu și-a schimbat năravul din noaptea aceea de când a intrat pe fereastra ta și nu pot să fiu mereu prin preajmă, să te protejez.

- Tu mă protejezi în fiecare zi. Se uită către holul care ducea către dormitor. Cât timp toată lumea crede că între noi sar scânteii în dormitor, eu și Marty suntem libere să...

- Dar de ce îți pasă ce crede toată lumea? De ce nu vă afișați relația în public, pur și simplu?

- Trebuie să o fac treptat. Mi-a luat ani buni să pot discuta deschis despre ce s-a întâmplat cu Morg.

- Ei bine, orice-ai face, eu sunt alături de tine.

Îi dădu un pupic pe obraz și puse mâna pe clanță. Crystal întinse mâna, să îl rețină.

- Ledge, îmi pare rău că-a trebuit să afli despre noaptea aia de la Rusty. Sunt convinsă că s-a bucurat să vadă că nu știi. Știu cât de mult ai fi detestat așa ceva.

- Așa a fost. E o hienă. Dar îți accept scuzele. Nu pot să stau supărat pe tine mult. În toți anii de când te știu, n-am fost cu adevărat supărat pe tine decât o dată.

- Când a fost asta?

- Când ți-am pus mâna pe sân și tu m-ai pălmuit. Tare.

Crystal izbucni în râs.

- Îți spusesem că nici un bărbat n-o să mă mai atingă așa vreodată.

- N-aș fi fost un bărbat adevărat dacă nu ți-aș fi pus vorbele la încercare.

- Aveai 16 ani.

- Și totuși...

- Ei, te-am convins?

- N-am mai încercat de atunci.

Își zâmbiră unul altuia, după care ea spuse:

- Mereu mă previi când ai o chestie cu cineva, ca să fiu pregătită pentru momentul când cineva îmi spune, din prietenie, bineînțeles, că mă înșeli.

- O chestie?

Crystal îi adresează o privire de știi-la-ce-mă refer, iar Ledge chiar știa.

- Ceea ce mă face să mă întreb de ce nu mi-ai spus nici o vorbă despre Arden Maxwell.

- Nu-i nimic de spus. Nu e nimic între noi. A apelat la mine să-i lucrez câte ceva la casă. Îi fac un raport estimativ de costuri.

- Și asta-i tot?

- Da.

Crystal îl privi cu viclenia dată de intuiția tipic feminină, după care izbucni în râs.

- Dacă zici tu...

- Tocmai am zis.

- Și cum rămâne cu tatăl copilășului pe care l-ai pierdut?

- Ce-i cu el? Ridică din umeri. De unde să știu eu cine e?

- Dar pare să nu aibă pe nimeni?

- Din câte-mi dau eu seama, da.

- Și e drăguță.

- N-am zis că e drăguță.

- Dar nici n-ai zis că nu e. Deci...?

- Deci nimic. Nu pot să mă lansez în nimic.

- De ce?

- E dificil.

- Cum așa?

- Pur și simplu dificil, bine?

- Aaaa, te-am atins în punctul sensibil. Înseamnă că-ți place taaaare mult.

Ledge își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Bine. E atrăgătoare și eu sunt...

- Ești...?

- Curios. Știi tu... Sunt în faza aia „și dacă?”

- Da, știu faza aia, dar ai depășit-o de mult.

- Asta de la o persoană care habar n-are cum merg lucrurile între băieți și fete.

- Știu cum funcționează atracția. La dracu' cu „e dificil”.

- Hai, lasă-mă...

- Ai sărutat-o?

- Nu e treaba ta, ce naiba!
- Clar, ai sărutat-o. Ai văzut-o goală?
- Nu.
- Dar ai da orice pe lume să poți s-o vezi.
- Noapte bună, Crystal.
- Din nou, e clar că așa stau lucrurile.
- Să-mi spui când obține ceva Marty.

De data aceasta, Crystal nu îl opri, ci îl petrecu cu privirea râzând ușurel.

Rusty era într-o dispoziție dată dracului când intră în casă. Când descoperi că sistemul de alarmă nu fusese armat, se enervă și mai tare.

- Vacă proastă, mormăi, aruncând o privire către etaj, unde Judy mai mult ca sigur dormea neîntoarsă.

După ce activă alarma, se duse direct la el în birou. Încuie ușa după el, își turnă un pahar cu tărie și se lăsa moale pe fotoliu. Nu își porni computerul. Nici măcar niște imagini pornografice transmise în timp real nu îi stârneau interesul în starea pe care o avea el acum.

Burnet fusese la Crystal în seara asta. Și stătuse mult.

Pe drumul de întoarcere acasă de la o cină cu niște amici, Rusty zărise camioneta lui Burnet parcată pe șosea, în fața casei ei. Făcuse un tur al orașului. Când trecuse din nou pe lângă casa lui Crystal, camioneta era tot acolo. Și rămăsese pe loc, chiar și după ce Marty se întorsese acasă.

Parcă pentru a-i pune sare pe rană, Rusty îi văzuse și împreună, când Crystal îi făcea cu mâna din pragul ușii casei. Căteaua râdea, ca și cum știa că Rusty o privea lung cum se distra de minune cu Ledge Burnet. Îi venise să o omoare. Dar nu înainte de a i-o trage de vreo zece-douăsprezece ori.

- Ștoarfă, îngăimă printre dinți și își dădu băutura pe gât.

Telefonul mobil începu să sune.

Nu era un număr pe care îl avea în agendă. Dar nu știa niciodată când un apel ar putea să-i aducă informații de care să aibă nevoie sau să vrea să le afle. Cum ar fi că poate Burnet intrase cu camioneta într-un copac în drumul spre casă și că luase foc, iar el arsese de viu.

Răspunse:

- Dyle.

De cealaltă parte a legăturii telefonice, un bărbat se prezentă a fi ajutor de șerif.

- Am lucrat în subordinea tatălui dumneavoastră și apoi a dumneavoastră, după ce el n-a mai fost. Dar s-ar putea să nu vă aduceți aminte de mine, totuși. Nu aveam cine știe ce funcție.

„Și n-ai nici acum”, îi spuse Rusty în sine. Nu recunoscuse numele. Mârâi în microfon:

- Sunt în afara programului, ajutor de șerif.

- Sunt conștient de asta, domnule.

- Deci ar fi bine ca tot ce vrei să-mi spui să fie al dracului de important.

- Am auzit că, dacă e să-l prindem iar pe Dwayne Hawkins că se ocupă cu lupte de câini, vreți să aflați cât se poate de repede.

- Exact.

- Ei bine, doi dintre băieții noștri de la Moravuri l-au făcut pe unul dintre acoliții lui să-l dea în gât. L-au săltat pe Hawkins în seara asta.

Rusty schiță un zâmbet, reumplându-și paharul.

- Hawkins mi-a întors vorba acum câteva seri și deabia așteptam să-i dau o lecție de bună purtare. Știam că n-o să treacă mult până ce-o să calce strâmb, dar nu mă așteptam să fie așa de repede.

- Sper că nu vă supărați că v-am sunat așa târziu.

- Da' deloc, deloc. Rămân dator. Cum ziceai că te cheamă?

Ajutorul de șerif își rosti numele cu mândrie, după care continuă prin a descrie arestarea.

- Hawkins a încercat s-o rupă la fugă. A pornit-o prin canalul din spatele casei lui, dar a rămas împotmolit în mâl. Așa l-au prins. Apoi Rusty află că Hawkins se împotrivise, lovindu-l pe unul dintre ajutorii de șerif cu atâta înverșunare că îi fracturase un deget. N-a prea înscris puncte cu chestia asta, să știți, nu-l văd bine.

Rusty ascultase descrierea detaliată fără să-l întrerupă, bătând darabana pe brațul tapisat al fotoliului. Când nu zise nimic după ce la celălalt capăt al legăturii se lăsase liniștea, ajutorul de șerif spuse:

- Domnule Dyle? Mă mai auziți?

- Da, da. Ascultă, aș prefera ca arestul lui Hawkins să nu fie procesat până nu citesc personal raportul de arestare și verific cazul, bine?

- Sigur.

- Spune-le ajutorilor de șerif care l-au adus la sediu...

- Unul dintre ei e la Urgențe, să îi fixeze bine degetul ăla rupt.

- Ideea e așa: țineți-l pe Hawkins izolat. Lăsați-l să fiarbă în suc propriu, să i se mai evapore din îndârjirea aia. Vin și eu pe-acolo mâine la prima oră.

- Sigur, domnule Dyle.

- Rămân dator, ajutor de șerif.

- Nu aveți pentru ce.

- Chiar voiam să spun asta.

- Poftim?

- Noi doi n-am discutat niciodată chestiunea asta. S-a nteles?

- Da, domnule.

- Am încredere-n tine.

Rusty apăsă pe ecran și termină apelul. Revigorat și simțindu-se mult mai bine în legătură cu perspectiva de ansamblu a lucrurilor, dădu pe gât restul de băutură și își desfăcu fermoarul pantalonilor. Deja avea erecție.

capitolul 23

Lisa era în biroul ei de acasă, citind e-mailuri și trecându-și în revistă programul pe ziua respectivă, când menajera o strigă din bucătărie:

- Micul dejun e aproape gata, doamnă Bishop! Pot să vă fac un cappuccino?

- Te rog. Vin imediat.

Helena lucrase în slujba lui Wallace cu mult înainte ca acesta să se căsătorească cu Lisa. Era o comoară neprețuită. Ea administra tot ce ținea de casă, astfel că Lisa putea să se ocupe de conducerea companiei pe care Wallace o înființase și pe care i-o lăsase în grijă prin testament.

La scurt timp după ce se mutase împreună cu Arden în Dallas, obținuse un post la firma de imobiliare comerciale al cărei director era Wallace Bishop. Inițial, Lisa fusese asistenta unui asistent, un post cu un titlu pompos, dar practic se ocupa cu diverse comisioane. Dar învăța repede și era ambițioasă. Recunoscând în ea aceste calități, Wallace o avansase, numind-o într-o echipă de elită condusă de el personal.

Relația lor profesională dusesese la una de iubire.

Era mai mare cu cincisprezece ani decât ea, dar nu fusese niciodată căsătorit. Fusese încântat să o ia pe Arden în grija sa. Totuși, spusese din capul locului că nu voia alți copii. Lisa acceptase această condiție, ușurată chiar. Dacă Wallace și-ar fi dorit un copil al lui, i-ar fi făcut pe plac, însă faptul că renunțase să facă copii nu fusese un sacrificiu pentru ea.

După ce se căsătoriseră, Wallace o încurajase să se reînscriseră la colegiu și să-și ia diploma, căci Lisa regreta că renunțase la studii când devenise tutorele legal al lui Arden. Wallace îi ușurase situația preluând o parte din responsabilitățile de părinte. De-a lungul anilor în care o dusesse și o adusesse de la școală și-și făcuse timp pentru

toate serbările și ședințele de la școală, Wallace și Arden ajunseseră să se îndrăgească foarte mult. Rămăseseră apropiați până la moartea lui. Prin testament, Wallace fusese la fel de generos cu ea ca și cum ar fi fost sânge din sângele lui.

Lisa recunoștea adesea că să se căsătorească cu Wallace Bishop fusese cea mai înțeleaptă decizie pe care o luase vreodată. Credea că și el considerase același lucru și că ar fi fost mândru de cum dusesese totul mai departe după moartea lui. Compania continua să prospere sub conducerea ei.

Acum își mai verifică din nou agenda, după care frunzări teancul de plicuri primite ieri și pe care nu apucase să le deschidă încă. Găsi invitațiile și reclamele obișnuite, dar unul dintre plicuri îi atrase atenția.

Plicul era dintr-o hârtie de calitate deosebită, de un cenușiu-porumbel. Adresa expeditorului era tipărită pe spatele plicului, dar cea a destinatarului fusese scrisă de mână. Numele de pe plic era cel al lui Arden.

- Doamnă Bishop? strigă Helena.

- Vin acum!

Cu un aer gânditor, bătu cu plicul în cealaltă palmă. Apoi, cedând tentației înainte ca simțul moral să își spună cuvântul, îl deschise.

Arden,

Azi am aflat că ai pierdut copilășul. Informația a ajuns la mine prin căi prea complicate pentru a le detalia aici și nu contează cum am aflat. Ce contează cel mai mult e că știu cât de devastator trebuie să fi fost pentru tine. Mi-aș fi dorit să mă fi anunțat la momentul respectiv. Te-aș fi consolată și te-aș fi susținut cât aș fi putut, oricât de nepotrivită ar fi fost intervenția mea.

Îmi dau seama că mesajul meu vine târziu, dar pot să te ajut cu ceva? Înainte să pleci din Houston, ai spus clar că vrei să nu mai ținem deloc legătura.

Am înțeles și ți-am acceptat poziția atunci, și să știi că același lucru e valabil și acum. Dar, te rog, ține cont că sunt disponibil dacă simți vreodată nevoia să vorbești despre ce s-a întâmplat.

Jacob

P.S. Am trimis plicul pe adresa surorii tale pentru că e singura pe care o am.

- Nu voiam să se răcească.

Lisa se întoarce și îi zâmbi Helenei, care stătea în ușa deschisă și ținea în mână o ceașcă cu cappuccino cu spumă bogată, din care ieșeau aburi.

- Mulțumesc. Puse plicul jos, se duse la ea și luă ceașca. Mi-am schimbat brusc planurile pentru ziua de azi, Helena. Îmi pare rău, dar va trebui să renunț la micul dejun.

- Sper că nu s-a întâmplat ceva rău.

- Nu, deloc. Dar o să am nevoie de avionul companiei azi. Poți să suni tu în numele meu, cât anulez eu niște întâlniri?

- Bineînțeles. Unde mergeți?

- La Houston Hobby.

Helena se retrase.

Lisa sorbi din cappuccino întorcându-se la masa ei de lucru, unde reciti scrisoarea impresionantă adresată lui Arden de către un anume Jacob Greene.

capitolul 24

- Eeeeei, drăcie!

- Bună dimineața, Dwayne, rosti Rusty vesel. Care mai e viața ta?

Ghemuit în colțul patului de o persoană, cu spatele la perete, infractorul Hawkins se uită urât la Rusty. Acesta

se întoarse către ajutorul de șerif care îl condusesese până la celulă.

- Lasă-ne singuri!

Polițistul îi aruncă lui Hawkins o privire plină de avertismente, după care le întoarse spatele și porni înapoi spre biroul lui. Rusty își flutură palma în dreptul nasului.

- Chiar și de-aici, îmi muți nasul din loc, Dwayne. Cred că de la apa aia stătută în care te-ai împotmolit aseară, când încercai să scapi de polițiști. Și apoi ai atacat un ajutor de șerif. Vai, vai, vai...

- Nu zic nimic fără avocat.

- Zău? Ce păcat... Pentru că am impresia că ți-ar plăcea să auzi ce-am venit eu să discut cu tine.

- Ce-ai putea să zici tu și să vreau eu s-aud?

- Înainte să ajungem la asta, cred că trebuie să-ți schimbi nițel atitudinea.

- Cum adică?

Rusty renunță la zâmbetul amabil de până acum.

- Adică treci încoace și vorbește-mi respectuos, altfel chem pe cineva să te burdușească bine și apoi să dea mărturie că a trebuit să mă apere pe mine. Și, când o termina cu tine, o să te piși roșu și n-o să mai dormi pe spate o lună.

Hawkins cântări aceste cuvinte, după care se dădu jos din pat și veni lângă gratii, sprijinindu-se cu brațele de ele.

- Așa-i mai bine, spuse Rusty.

- Umblă vorba că ești la fel de vândut ca tac-tu.

- Așa umblă? Rusty chicoti, amuzat. Ei, să știi că nu e adevărat. Tata era un piscoiaș pe lângă mine. Ceea ce e în avantajul tău, Dwayne.

- Da? Mie nu mi se pare.

- Noi doi putem să lucrăm împreună și să avem amândoi de câștigat.

Dwayne îl privi printre pleoapele îngustate, animat de un interes precaut.

- Adică ce să facem?

- Vezi ce bine e când ești politicos și cooperant? Deja facem progrese.

Arden fusese la tribunal de la ora deschiderii. După ce discutasese cu ajutorul de șerif care stătea la biroul de informații din holul cel mare, fusese sfătuită să se ducă la etajul întâi, la Departamentul Infracțiuni împotriva Persoanelor. Acolo, discutasese cu unul dintre detectivi, completase formularele necesare, plătitese taxa de procesare și i se spusese să se întoarcă în hol și să aștepte.

Asta fusese acum aproape o oră. Nu-și putea explica de ce dura atât. Asta dacă nu era nevoie de un anumit timp pentru a identifica în arhivă rapoartele de anchetă ale unor infracțiuni comise în urmă cu douăzeci de ani.

Într-un final, detectivul cu care discutasese sosi cu un plic maro sigilat și i-l întinse.

- Uitați aici! Îmi pare rău că a durat atât. A trebuit să dau un telefon.

- Mi-ați fost de mare ajutor. Mulțumesc.

Își băgă plicul sub braț și dădu să plece.

- Mai că-mi vine să râd... Chiar recent a venit altcineva și-a solicitat aceleași rapoarte.

Arden se opri și se răsuci încet către el. Ceva îi spunea că ei n-avea să îi vină să râdă.

- Oh?

- Cred că întoarcerea dumneavoastră prin părțile noastre a trezit din nou interesul în aceste două anchete.

Asta nu era o veste îmbucurătoare, dar Arden schișă un zâmbet, ca și cum n-ar fi tulburat-o deloc.

- Cine-ar putea să fie interesat, în afară de mine? Doar nu vreun producător de televiziune, de la vreun serial din ăla cu cazuri nerezolvate, sper.

Polițistul izbucni în râs.

- Nuuu... Un tip din zonă. Îl cheamă Ledge Bur-net. A venit pe-aici acum doar câteva zile, a cerut aceleași dosare.

- V-a zis și de ce?

- Ledge nu e prea vorbăreț de felul lui, nu prea lasă oamenii să-și bage nasul în treburile lui.

Și totuși, și-l băgase rău de tot în ale ei.

După discuția scurtă cu Dwayne Hawkins, Rusty trecu pe lângă biroul la care ajutorul de șerif care se ocupa de arest juca poker pe iPad. Rusty îi mulțumi că îl lăsase să intre, după care ieși și o luă pe scări, în defavoarea ascensorului cunoscut pentru cât era de lent și de zgomotos. Practic, cobora treptele într-o alergare ușoară. Ziua era abia la început, iar el era plin de optimism privind ce avea să se întâmple mai departe.

Asta până dădu ochii cu Arden Maxwell în holul mare, stând la taclale cu unul dintre detectivii din subordinea șerifului.

Această imagine stăvili brusc pașii vioi ai lui Rusty. O mai văzuse pe Arden de la distanță, dar niciodată atât de aproape. Măsurând-o critic, își zise că i-ar da nota 8,5 din 10.

Rămase pe scară până ce ea își încheie conversația cu detectivul și plecă, luând cu ea un plic care părea a conține documente oficiale. Când detectivul porni înapoi spre departamentul lui, dădu de Rusty pe scară.

- Bună dimineața, domnule Dyle.

- Bună dimineața. Dădu din cap către ușile de la intrarea principală. Aia cu care vorbeai era Arden Maxwell?

- Da, domnule.

- Ce căuta pe-aici?

Pe măsură ce detectivul îi explică treburile care o aduseseră pe Arden Maxwell pe acolo, voioșia lui Rusty de până în urmă cu câteva momente începu

să se risipească. Probabil că detectivul îi simți nemulțumirea. Îi spuse:

- Nu exista nici o restricție pentru rapoartele respective, domnule Dyle.

- Nu, nu, e-n regulă. Dacă ar fi făcut tam-tam pe chestiunea asta, n-ar fi făcut altceva decât să atragă atenția asupra faptului că era interesat de cazurile respective. Mă-ntreb oare ce-o fi vrând cu el după atâta amar de timp. Ți-a spus?

- Nu, dar aş zice că e pentru că taică-său e implicat în amândouă.

- Probabil asta e. Era doar o copilă când s-a întâmplat totul. E de înțeles să vrea să afle ce poate. Îl bătuse pe mânecă pe detectiv. Mulțumesc că te-ai ocupat de ea. Dă bine la imaginea instituției.

Încercă să nu pară nicidecum grăbit în timp ce continuă să coboare treptele. Ieși din clădire și traversă trotuarul până la locul de parcare rezervat pentru el, pe rândul cel mai apropiat de clădire. Arden înainta și ea de-a lungul celui mai îndepărtat rând de locuri de parcare.

Dorindu-și să o prindă înainte să plece, Rusty se urcă repede în mașină și o conduse până lângă ea, care tocmai deschisese portiera dinspre șofer a unui sedan albastru. Când opri în spatele mașinii ei, ea se întoarse rapid către el.

Imediat, Rusty își dădu seama de două lucruri despre ea. Primul, că poate era de un nouă din zece pentru aureola aceea de păr. Arăta de parcă tocmai avusese parte de o partidă de amor. Al doilea, că farmecul lui nu avea să aibă nici un efect asupra ei. Avea o anumită rigiditate în poziția corpului și expresia îi era rece și răutăcioasă.

Totuși, nu se lăsă descurajat de aceste lucruri. Îi plăceau provocările.

Scoase mașina din viteză și se dădu jos.

- Domnișoară Maxwell?

Arden recunoscuse sunetul motorului chiar înainte de a da cu ochii de mașină. Inima îi bubuia. Gura i se încet din cap, un fel de acceptare mută.

- Bună ziua, numele meu e Rusty Dyle.

Rusty Dyle? Procurorul districtual. Pe care Ledge îl dușmănea de o veșnicie. Descrierea pe care i-o făcuse Ledge fusese subiectivă, dar, dincolo de asta, Arden și-ar fi dat seama imediat că nu se poate încrede nici o clipă în zâmbetul prea cu dinții la vedere al acestui bărbat. Gândurile i se învolburau, dar răspunse la salutul lui cu tot autocontrolul pe care reuși să și-l adune.

- Încântată de cunoștință.

Rusty se apropie de ea și îi întinse mâna dreaptă. Arden detesta perspectiva de a-l atinge, dar îi strânse mâna. Dacă n-ar fi făcut-o, i-ar fi dezvăluit imediat aversiunea pe care o simțea față de el.

- Auzisem că v-ați mutat înapoi aici, spuse el.

- Cum de m-ați recunoscut?

- Sincer să fiu, nu v-am recunoscut. Când ieșeam din clădire, detectivul cu care ați discutat v-a arătat și mi-a spus cine sunteți. Oricum, îmi face plăcere să vă urez bun venit înapoi în Penton.

- Mulțumesc.

- Oamenii de pe aici se poartă frumos cu dumneavoastră?

- Nu mă pot plânge.

- Bine de știut. Aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi măsurat piața centrală a orașului. Nu prea s-a schimbat mare lucru pe aici de când v-ați mutat împreună cu sora dumneavoastră.

- Unele s-au schimbat chiar mult.

Ochii lui Rusty se întoarseră la ea și pe buze îi apărură un zâmbet larg.

- Păi, în sfârșit avem și noi o unitate de pompieri. Și un Taco Bell.

Evident, se aștepta ca ea să zâmbescă; Arden se execută, schițând un surâs superficial.

- Ia să vedem, ce an era? rosti el. Când ai plecat, adică...

- În 2000.

- Atât de mult a trecut? Doamne! În anul ăla am terminat eu liceul. Chiar că s-au schimbat lucrurile. Acum sunt procuror districtual.

- Îmi aduc aminte de șeriful Dyle.

Rusty își duse mâna în dreptul inimii.

- Tăticul meu drag. A trecut la cele veșnice acum ceva vreme.

- Mi-a rămas întipărit în memorie pentru că ne-a interogată pe mine și pe sora mea după ce-a dispărut tata.

- Ei, drăcie! Îmi pare rău pentru asta... Pentru toată tărâșenia asta. Dădu din cap, cu regret. Un regret aparent. Arden nu îl crezu. Rusty continuă: Tatei sigur că nu i-a plăcut să vă deranjeze într-un moment atât de dificil, fiind doar niște copile. Dar... știți dumneavoastră, datoria e datorie.

- Bineînțeles.

- Ai auzit vreodată ce s-a întâmplat cu Joe?

- Absolut nimic.

- A fost declarat mort din punct de vedere legal?

- Acum ceva ani.

- Aha... Nu mai țineam minte.

Mințea și în privința asta, iar Arden de-abia aștepta să scape de el.

- Vă rog să mă scuzați, chiar trebuie să...

- Vău rezolvat acolo? Arată cu degetul mare peste umăr, către clădire, după care arată către plicul pe care Arden îl avea în mână. Ai primit hârtiile după care ai venit?

- Da.

- Pot să vă mai ajut eu cu ceva?

- Nu, mulțumesc.

- Ei bine, dacă apare ceva... Băgă mâna în buzunarul de la piept al sacoului, scoase o carte de vizită și i-o întinse. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Oricând.

Arden îi mulțumi cu o mișcare din cap și strecură cartea de vizită în poșetă.

- Acum chiar trebuie să plec.

- Sigur, sigur, îmi cer scuze că v-am reținut. Am vrut doar să vă salut și să mă prezint. O zi bună!

Cu un zâmbet amabil arborat pe figură, se duse înapoi la mașina lui și se urcă la volan. Flutură vag din mână către ea când se puse în mișcare.

Arden urcă în mașina ei, aruncă plicul cu rapoartele de anchetă pe scaunul din dreapta, după care prinse volanul cu ambele mâini și își sprijini fruntea de dosurile palmelor.

„Pierdută?” Nicidecum!

Așa cum îi spusese lui Ledge aseară, voia să obțină răspunsuri.

Acum avea unul. Individul care trecea regulat pe lângă casa ei era procurorul districtual Rusty Dyle.

Primul impuls al lui Arden fu să îl anunțe pe Ledge ce descoperire făcuse. Totuși, având în vedere auspiciile ostile sub care se despărțiseră noaptea anterioară, se hotărî să nu îl sune.

Chiar și așa, trebuia să vorbească cu Lisa. Trebuia să elimine posibilitatea infimă ca tatăl lor să fie în viață și să le supravegheze cumva.

În ziua anterioară, Arden ezitase să aducă vorba despre visul ei pueril că avea să se întoarcă într-o bună zi, temându-se că Lisa fie avea să o mustre, fie să o compătimească pentru că se agăța de o idee atât de neverosimilă.

Aflarea faptului că și Lisa nutrise, în adâncul sufletului, aceeași speranță irațională întărise cumva legătura dintre ele. Pentru Arden, fusese o eliberare să vadă clar că Lisa, neîndurătoarea, nu era chiar lipsită

de vulnerabilități. Plecase din biroul Lisei cu sentimentul că pozițiile lor se egalizaseră. Diferența de vârstă, toate diferențele dintre ele fuseseră anulate de o suferință comună.

Dar voia totuși ca Lisa să afle că îl identificase pe procurorul districtual drept individul care o pândea? Lisa sigur ar vrea să acționeze imediat, să anunțe autoritățile, să asmută poliția asupra lui.

Nu. Arden nu voia să dezvăluie ce descoperise despre Rusty Dyle până ce nu avea să afle de ce o spiona. Având în vedere că ei doi nici măcar nu se cunoscuseră până atunci, interesul lui n-avea cum să fi fost unul de natură personală. Ceea ce însemna că era ceva profesional și că era legat de tatăl ei și de cele două anchete nerezolvate, dintre care una era cel mai probabil pentru o crimă.

Obținuse rapoartele de anchetă în speranța că aveau să conțină ceva ce putea folosi ca dovezi împotriva acuzațiilor aduse tatălui ei.

Până ajunsese acasă, se hotărâse și ce strategie să adopte cu Lisa. Își luă o doză de cola fără zahăr, se așeză la masă cu dosarele de la poliție în fața ei și dădu telefon. Când Lisa răspunse, după zgomotul de fundal Arden își dădu seama că era în mașină, iar apelul era pe difuzor.

- Evident, te-am prins într-un moment prost, zise Arden.

- Doar fac niște comisioane. Ce se întâmplă? Perversul tău a trecut pe lângă casă aseară?

Arden nu era sigură că Rusty Dyle putea fi categorisit ca pervers. Poate ca șarlatan. Avea acel zâmbet libidinos și purtările afectate ale unui personaj negativ din filme, genul de ticălos cu mustață subțire și intenții necurate. Ii ținuse mâna un pic prea îndelung pentru ceen ce ar fi trebuit să fie o strângere de mână politicoasă între doi străini. Doar gândindu-se la el o făcea să se cutremure.

- Arden?

- Nu știu sigur dacă a trecut aseară sau nu. Eram epuizată. Cu drumul dus-întors la Dallas și tot restul.

„Tot restul” fiind discuțiile ei cu Ledge. Că se certa-seră, că se sărutaseră și apoi se mai certaseră din nou.

- Am adormit de cum am pus capul pe pernă. Trecu mai departe înainte ca Lisa să o poată lua la întrebări. M-am gândit mult la discuția noastră de ieri. Din punctul meu de vedere, și cred că și al tău, a fost ca o operație pe cord deschis. Istovitoare și dureroasă, dar vindecătoare pe termen lung. Nu vreau să pătez senzația bună pe care mi-a lăsat-o.

- Dar?

- În dimineața asta am fost la tribunal, la poliție mai precis, și am obținut rapoartele de anchetă pentru jaful de la Welch's și moartea suspectă a lui Brian Foster.

- Da? De ce? Dacă voiai să vezi rapoartele respective, ar fi trebuit să mi le ceri mie ieri.

- Le ai? exclamă Arden. De când?

- Dintotdeauna. Le-am obținut chiar înainte să ne mutăm noi de acolo.

- De ce?

- De ce? repetă Lisa, părând dezamăgită de această întrebare. Anchetatorii presupuneau, iar oamenii acceptau, că tata era vinovat de ambele. Voiam să știu pe ce dovezi își bazau aceste acuzații. Nu de-aia ai vrut și tu să vezi rapoartele?

- Exact. Și tocmai de-aia sunt cu atât mai uluită că nu mi le-ai arătat niciodată.

- Arden, aveai zece ani. Descrierea rămășițelor lui Foster nu era o lectură potrivită pentru cineva impresionabil. Dacă în vreunul dintre rapoarte s-ar fi aflat ceva de o importanță vitală, ți-aș fi spus. Dar nu a fost cazul. Nu era nici o dovadă care să arate că tata ar fi fost fie la magazin, fie în locul unde a fost descoperit trupul lui Foster. Polițiștii și-au bazat presupunerile doar pe faptul că tata fusese angajat acolo, că le purta pică

și că se certase cu Foster în ziua în care fusese concediat. Asta era singura lor bază.

- Nu era doar asta, Lisa, zise Arden cu blândețe. În loc să răspundă acuzațiilor, el a dispărut fără urmă, ca și suma de aproximativ o jumătate de milion de dolari.

Lui Arden îi venea greu să spună asta, iar sora ei nu putea să o contrazică.

- Corect, răspunse Lisa. Toate astea îl fac să fie principalul suspect. Puse laolaltă, sunt convingătoare, dar nu sunt altceva decât niște dovezi circumstanțiale. Toate, până la una. Când o să citești rapoartele, o să vezi la ce mă refer.

Gândind cu voce tare, Arden spuse:

- Măntreb ce părere ar avea despre ele un procuror din ziua de azi. Câtă bază s-ar pune pe ele?

- Probabil nici una, dacă Rusty Dyle e în continuare procuror districtual.

Lui Arden nu-i venea să creadă că Lisa rostise numele pe care, cu nici cinci minute în urmă, ea se hotărâse să nu îl pomenească.

- Ce știi despre el?

- Doar că e enervant. Ți-l aduci aminte pe șeriful Dyle?

- Da.

- Rusty e băiatul lui. În adolescență, era un răsfățat absolut insuportabil, mereu făcea farse. De multe ori, unele crude. Se lua de cei mai slabi. Doar gândul că e procuror districtual îmi dă fiori pe șira spinării. Lisa continuă prin a-l descrie exact cum ar fi făcut-o Arden. Avea rânjetul ăla viclean care parcă-ți spunea că îți știe toate secretele murdare. Știi genul...

Da, Arden se confruntase cu genul acesta de bărbat în urmă cu o jumătate de oră, dar nu prea o trăgea ini-
ma să-i spună Lisei despre asta, temându-se că aceasta avea să se pornească din nou.

- Era oribil pe-atunci și mă îndoiesc că s-a schimbat odată cu înaintarea în vârstă. De fapt, probabil că e mai rău acum, prin prisma puterii pe care o are. Lisa râse ușor. Sunt convinsă că lui Ledge Burnet nu-i pică deloc bine.

Pentru a doua oară, Arden fu luată prin surprindere. Era un lucru cunoscut de toată lumea că Ledge îi purta sâmbetele procurorului districtual?

- De ce spui asta?

- Se întreceau pentru o fată... Crissy. Kristin... Ceva de genul ăsta. Eu o știam doar după reputație. Era o bombă sexy. Chiar sunt curioasă dacă mai e în oraș. Dacă da, e foarte posibil ca ăștia doi să se bată în continuare pentru favorurile ei.

- Naș avea cum să știu eu asta, murmură Arden.

- Că tot veni vorba de Burnet, ieri înainte să pleci, mi-ai promis că o să mă suni după ce vei fi vorbit cu el, dar n-am mai primit nici o veste de la tine. Ce i-ai spus?

- Că n-o să am nevoie de serviciile lui, până la urmă.

Arden își amintea momentul respectiv cu o claritate de-a dreptul stânjenitoare. Voise să se zbată, să se îndepărteze de el, dar în același timp și să se năpustească peste el și să-i poruncească să reia momentele de intimitate pasională de care avuseseră parte pe trepte.

- A, bine, îi răspunse Lisa. Măcar grija asta pot să o tai de pe listă. Chiar nu mai ai de ce să mai stai acolo, nu? De ce nu vii aici? Te rog? Îmi dau seama după tonul vocii tale că ești tulburată. Ce e cu tine?

Arden făcu un efort să nu se mai uite în gol și își concentră privirea asupra rapoartelor de anchetă.

- Lisa, în adâncul sufletului tău, tu chiar crezi că tata se face vinovat de infracțiunile alea? Nu-mi răspunde din perspectiva tutorelui meu. Am depășit etapa aia. Nu mi-ai făcut nici un bine protejându-mă de contactul cu aspectele mai dure ale acestei țărășenii. Am ajuns în acest punct critic al vieții mele pentru că mi s-a ascuns ce era

mai rău, chipurile pentru binele meu. Te rog, de-acum încolo, fii necruțător de sinceră cu mine, așa cum ai fost ieri. Spune-mi sincer... E vinovat?

Lisa își acordă mult timp pentru a-și pregăti răspunsul.

- Dacă tatăl pe care îl știam eu ar fi fost vinovat, cred că ar fi preferat ca, în loc să ne supună - pe toți trei - umilinței unei anchete penale, a unui proces și probabil a unei condamnări, să dispară pur și simplu.

- Deci, roști Arden încet, fuga lui ar putea fi interpretată drept o recunoaștere a vinovăției.

Lisa șovăi o clipă, după care o întreabă:

- Ce altceva l-ar fi forțat să-și părăsească copiii?

Răspunsul la această întrebare era cel mai greu de acceptat pentru Arden.

- Banii.

Rosti acest cuvânt, acest verdict groaznic, în șoaptă.

- Da, răspunse Lisa. În comparație cu averea lui Wallace, 500 000 ar fi o sumă neglijabilă. Totuși, pentru tata, având în vedere situația lui, sărăcia în care alunecase, ar fi reprezentat o salvare sigură.

Sau, după cum se exprimase Ledge, scurt și la obiect: „O cale de ieșire“.

capitolul 25

Noaptea aceea în 2000 - Joe

Joe rezistase toată ziua fără să ia măcar o guriță de băutură. Meșterise în garajul separat de casă, făcând ordine în sculele pe care nu le mai folosea. Plivise rondurile de trandafiri ale soției lui moarte, care nu mai înfloriseră de când ea plecase dintre cei vii pentru că numai ea știa exact ce substanțe hrănitoare să le administreze. Unsese toate balamalele din casă, chiar și pe cele care nu scârțâiau.

Făcuse tot ce-i venise în minte pentru a-și menține prea ocupate mintea și mâinile pentru a-și pune un păhărel.

Când Lisa îl chemase la masa de seară, primul lucru pe care îl observase fusese coșul cu ouă de Paște de pe masă. Să le vadă îi amintise atât de intens de Marjory că mai-mai că îi spulberase toată hotărârea. Cumva, totuși, reușise să reziste pe tot parcursul mesei fără să-și trădeze nevoia disperată de efectele anestezice ale unui pahar de Jim Beam.

Ba chiar reușise să-i smulgă câteva chicoteli lui Arden. Deși odinioară fusese o fetiță energică, vorbăreată și veselă, Arden devenise mult mai serioasă și măsurată în reacții după pierderea mamei ei. Schimbarea personalității ei era din vina lui, exact așa cum era și fragilitatea din ce în ce mai accentuată pe care o vedea la Lisa. Le dezamăgea, atât ca susținător material, cât și ca părinte.

Lisa dădea dovadă de o pricepere care-i depășea vârsta biologică. Deși era incorect, fusese împovărată cu responsabilități noi, dar se descurca destul de bine să le facă față simultan cu studiile. Joe nu avea nici o îndoială că avea să-și croiască un drum ilustru în viață.

Cele mai multe griji și le făcea pentru Arden. Era încă mică și, spre marea ei ghinion, complet dependentă de el. Și-și dorea din toată inima ca viitorul ei să se dovedească a fi mult mai luminos decât se prefigura acum.

După ce ajutase la curățenia în bucătărie, le spusese fetelor că se ducea la cimitir, să se îngrijească de mormântul lui Marjory.

- Mi-ar plăcea să mergem toți trei mâine. Vreau să-l aranjez puțin înainte să-l vedeți voi.

Privindu-l cu dispreț și suspiciune, Lisa spusese:

- Ce mai poți să faci acolo? Deja începe să se întunece.

- În cimitir e lumină. Suficientă cât să văd.

- Parcă stă să plouă.

- N-o să mă topesc dacă mă plouă un pic.

Lisa se lăsase păgubașă.

Pe un ton plângăreț, Arden îl întrebase dacă putea să vină și ea cu el. Joe îi amintise că avea un film nou de văzut, de la Disney. Îl luaseră din oraș chiar în după-amiaza aceea.

- Nu vrei să-l ratezi.

Arden avusese un aer trist, de ființă respinsă, când o strânsese ușor de umăr și îi spusese noapte bună. Voise să o asigure chiar atunci că totul va fi mai bine, dar nu avea curajul necesar pentru a-i promite asta sau orice altceva.

Când se întorsese acasă, ceasuri bune mai târziu, în casă nu erau aprinse decât luminile de veghe. Urcase treptele scării interioare și reușise să ajungă până în camera lui fără să fie interceptat nici de Lisa, nici de Arden.

De cum intrase în dormitor, deschisese sticla nouă de whisky și începuse să-și tot reumple paharul. Chiar și așa, era încă treaz când telefonul lui începuse să vibreze și văzuse numele lui Brian Foster pe ecran.

De ce Dumnezeu să-l fi sunat Foster acum? Plin de presimțiri sumbre, răspunsese.

Apoi, preț de mai multe minute, îl ascultase pe Foster rostind împiedicat motivul pentru care îl sunase și explicându-i de ce era imperativ să vorbească cu el. Joe nu-l cunoștea bine pe tânărul acesta, dar Foster era ușor de descifrat. Era un individ meticulos. Lucra cu numere. Avea o gândire exactă, nu preocupată de supoziții. Nu avea imaginația necesară pentru a născoci povestea aceasta despre trădarea lui Rusty Dyle și nici îndrăzneala de a o prezenta.

Lui Joe nu îi venea deloc greu să creadă tot ce-i spusese Foster.

Ajuns în acest punct al poveștii sale pline de ezitări, Foster se opri să tragă aer adânc în piept.

- Pe lângă faptul că a insistat ca eu și el să ascundem banii în noaptea asta, spune și că ar trebui să avem stabilit un țap ispășitor. Și... ăăă, domnule Maxwell, se gândește la dumneavoastră pentru asta.

Joe întinsese mâna către sticla de whisky și luă o dușcă direct din ea.

- Strai să mă lămuresc... Are de gând să aranjeze lucrurile în așa fel încât eu să pic vinovat pentru jaful ăsta? Nu poate să facă așa ceva!

- Poate. Și-o să o facă. E sigur că Burnet o să ne dea în gât și că noi, restul, o să o încurcăm.

- Burnet nu poate să spună tot fără să-și facă rău și lui. Mâna lui Joe tremura serios când ridică din nou sticla la gură. N-o să facă asta.

- Nici eu nu cred că o să ne trădeze, pentru că am încheiat pactul ăla cu toții.

Doamne, tipul ăsta era tare naiv...

- Chiar crezi că pactul ăla proteste o să aibă vreo greutate pentru niște hoți, cu jumătate de milion de dolari în joc?

Foster nu spuse nimic, dar Joe își putea da seama că tânărul înțelegea cât de absurd era să-și pună speranțe în onoarea complicilor săi. Lui Joe aproape că îi era milă de el și nu-i plăcea deloc că el era cel care trebuia să-i spulbere iluziile.

- Uite ce e, Foster, nici eu nu cred că Burnet o să ciripească. Nu pentru că s-ar împiedica de pactul ăla, ci pentru că e prea deștept. Puștiul ăla e umblat prin lume. O să-și dea seama că să fie pus sub acuzare pentru posesie de marijuana e joacă de copii pe lângă a fi pus sub acuzare pentru furtul unei jumătăți de milion. Lar încălța cu ceva mai mult decât doar câteva luni în închisoarea pentru minori. Așa că n-o să mărturisească că a participat la jaf. Pur și simplu nu cred așa ceva, și cu asta basta.

Foster scoase un scâncet.

- Păi nu prea contează ce credeți dumneavoastră. Sau ce cred eu. Rusty e convins că Burnet o să ne trădeze și își ia măsuri de precauție.

- Aranjând lucrurile în așa fel încât eu să pic vinovat.

- Cine să fie mai convingător în rolul ăsta decât bețivanul orașului? N-am zis eu asta, domnule Maxwell... Rusty a zis-o.

Chiar așa, cine? Rusty Dyle era în multe feluri, dar în nici un caz prost.

- Și-a zis și cum are de gând să procedeze?

- Nu, dar mai e puțin și trebuie să mă întâlnesc cu el, așa am stabilit. Ce-ar trebui să fac?

Glasul contabilului deveni ascuțit, fiind periculos de aproape de isterie. Joe își masă fruntea. Whisky-ul îl afectase puternic și probabil că își spunea cuvântul când zise:

- Ai putea să chemi tu poliția.

Nu-i venea să creadă că îi ieșiseră aceste cuvinte din gură, dar iată că circulasera libere în conexiunea dintre telefoanele lor mobile.

- M-am gândit la asta, spuse Foster. Înainte să vă sun, chiar am luat serios în calcul asta.

- Și de ce n-ai făcut-o? Din cauza pactului?

- Nu. Mă agăț de speranța că o să scăpăm basma curată, fără ca... fără ca nimeni să aibă de suferit.

Joe nu credea că exista vreo șansă ca lucrurile să fie așa, dar nu îi spuse nimic despre perspectiva lui pesimistă asupra situației lui Foster, care continuase să vorbească, tot sorbind aer printre silabe.

- Dar adevăratul motiv pentru care nu m-am predat, zise el, e că, dacă aș face-o, n-aș mai avea mult de trăit. Rusty mi-ar face de petrecanie.

- N-ar...

- Ar pune pe cineva s-o facă. Chiar dacă aș fi în izolare, pentru propria siguranță. Ajutorii de șerif sunt cei

care fac legea în închisoare, știți și dumneavoastră, și toți sunt la mâna lui Mervin Dyle. Probabil că ei mi-ar înscena „sinuciderea”.

Joe nu se îndoia de asta, dar îi contrazise teoria oricum.

- Rusty te-a intimidat atât de tare că ești paranoic și ți-e frică de el.

- Sigur că mi-e, ce naiba! Dumneavoastră nu vă e?

Da, îi era. Și nu puțină. Rusty ar avea grijă ca tatălul lui și întregul colectiv corupt de subalterni ai acestuia să depună mărturie privind activitatea beizadelei lui din noaptea aceasta, înarmându-l cu alibiuri despre care Mervin s-ar asigura că ar fi insurmontabile.

Din cei patru hoți, doar trei dintre ei ar fi fost puși în situația de a plăti pentru delictul comis. Gândindu-se la pedeapsa probabilă și la efectul pe care aceasta l-ar fi avut asupra familiei lui deja zdruncinate, Joe aproape că vomă whisky-ul pe care îl avea în stomac.

- Trebuie să-mi spuneți ce să fac, se jelui Foster.

- Nu face nimic. Nu te duce la locul de întâlnire. Lasă-l pe ticălosul ăla mic cu ochii-n soare!

- O să vină să mă caute.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât Foster se lăsa în voia panicii. Joe trebuia să-și păstreze sângele-rece, oricât ar fi fost de înfierbântat de băutură. Panica n-ar fi făcut altceva decât să invite un deznodământ dezastruos. În momentul de față, dezastrul nu era decât o posibilitate, una destul de mare, dar care putea fi prevenită dacă reușea să îl convingă pe Foster să își recapete stăpânirea de sine.

- Bine, du-te și te întâlnește cu Rusty așa cum ați stabilit. Ascundeți banii. Dar apoi forțază-l să dea cărțile pe față.

- Și cu... cum să fac asta?

- Spune-i secăturii că n-o să te lași prins în planul pe care l-a clocit pentru mine. Spune-i...

- M-ar omori!

- N-o să te omoare. Gândește-te... El a fost capul răutăților în chestia asta. El a născocit planul, el s-a pus singur în postura de șef. Până în momentul de față, a reușit să comită un jaf ca la carte. Are 500 000.

Printre găfâieli, Foster murmură ceva ce arăta că era de acord.

- Așa că n-o să facă acum ceva care să-l bage în bucluc. Ar fi absurd să te omoare.

Foster cântări acest raționament, iar apoi spuse, energizându-l pe Joe:

- Nu. Nu pot să-i țin piept tipului ăstuia. Pur și simplu, nu pot. Nu am atâta tărie.

Nici Joe nu credea că Foster ar avea tăria necesară, ceea ce însemna că nu putea să stea cu mâinile în sân, îmbătându-se din ce în ce mai tare cu fiecare oră care trecea, așteptând să vadă ce ticăloșie îi pregătise Rusty. Era posibil chiar ca acesta să-i fi turnat deja pe toți trei, iar arestarea să fie ceva iminent. Era o perspectivă sumbră, dar cu un efect mobilizator.

Trebuia să acționeze și nu putea vedea decât o opțiune viabilă. Îl întrebă pe Foster la ce oră trebuia să se întâlnească cu Rusty.

- Într-o jumătate de oră. Ei, acum mai sunt douăzeci de minute, de fapt.

- Unde?

Foster era pe punctul de a răspunde, după care se opri. După o secundă, spuse:

- Mi-am asumat un mare risc sunându-vă și spunându-vă totul.

- Da, așa e.

- Și ce v-ar opri acum să sunați la poliție și să vă puneți la punct o înțelegere în avantajul dumneavoastră?

- Probabil că asta ar trebui să fac.

Foster scoase un geamăt.

- Dar n-o s-o fac. Îți jur, ăsta e singurul lucru pe care sigur nu o să-l fac.

Dacă era să se ia după sunetele întretăiate pe care le scotea Foster, acesta fie icnea, fie suspina.

- Ți se termină timpul, rosti Joe, forțându-se să fie cât mai răbdător. Unde te întâlnești cu Rusty?

Foster își trase nasul.

- E un loc de picnic pe malul lacului, unde m-am mai întâlnit cu el de câteva ori, să bem câteva beri. E lăsat în paragină. N-au mai rămas decât vreo câteva mese din lemn și alea-s dărăpănate. E un loc destul de izolat. E un drumeag care duce la el, cam la o sută de metri de la rampa aia pentru bărci cu stâlpul ăla îndoit.

Joe știa locul. În urmă cu ani buni, el și Marjory le duceau pe fete acolo, înainte ca locul să fie lăsat în paragină și să fie copleșit de vegetația sălbatică.

- Ce-o să faceți? întrebă Foster.

- Nu știu.

- O să veniți și dumneavoastră acolo?

- Dacă nimeresc locul.

Foster suspină clar.

- Am fost tare proști cu toții, nu-i așa, să ne lăsăm duși de nas de el?

- Da. Foarte proști. Dar hai să încercăm să întoarcem situația înainte să se înrăutățească și mai tare. Bine?

- Bine.

- În regulă. Acum ascultă-mă bine! De-acum încolo trebuie să fim foarte atenți. Autoritățile verifică și telefoanele mobile. Dacă e să ne întrebe vreodată despre apelul ăsta, spunem că m-ai sunat să-mi spui ce rău îți pare că cei de la Welch's m-au dat afară și să urezi familiei Paște fericit. Ai înțeles?

- Da, bine.

- Așa, acum du-te să te întâlnești cu Rusty. Ia o lanternă cu tine! O să ai nevoie de ea. Ține-o aprinsă cât mai mult posibil. Fă-i jocul în orice spune, cât mai mult posibil.

- Și-apoi?

„Și-apoi păzește-ți spatele”, răspunse Joe în gând. Dar ce-i ieși pe gură fu:

-Jucăm după ureche. Noroc!

Închise înainte ca Foster să apuce să răspundă. Se uită lung la sticla de whisky cu o poftă izvorâtă parcă din măduva oaselor. Apoi o duse la baie și o goli în chiuvetă.

Luă o geacă de culoare închisă din dulap și și-o puse peste cămașa lui albă, cu mâneci scurte. Întredeschise ușa camerei lui și ascultă atent, dar nu se auzea nimic.

Avu grijă să pășească cu grijă când porni pe hol.

Asumându-și lașitatea până la capăt, trecu pe lângă camerele fiicelor lui fără să bage capul pe ușă. Dacă era ca Arden să se trezească, putea să o facă să se culce la loc cu o minciună nevinovată și o mângâiere liniștitoare pe creștet.

Dar nu și pe Lisa. Ea și-ar fi dat seama imediat că orice pretext servit ar fi fost doar atât, un pretext. Și adevărul ar fi ieșit la iveală. Și-apoi ce-ar fi făcut Joe? Iar ea ce-ar fi făcut?

În orice caz, nu-și asumă riscul unei confruntări. Coborî scara interioară, evitând treptele care scârțâiau și ieși pe ușa din spate. Porni la drum traversând câmpul din spatele casei. Era o noapte fără lună, mohorâtă și încă foarte încărcată cu mirosul ploii pe care Lisa o prevăzuse. Spera că avea să mai întârzie un pic înainte să înceapă.

Terenul era neregulat, iar el nu era chiar atât de sigur pe picioare din cauza whisky-ului pe care îl băuse, așa că drumul până la pâlcul de chiparoși îi luă mai mult decât se așteptase și, când ajunse, era plin de o sudoare acră care îi ieșea din toți porii.

Se bucura că era camuflat de copaci, deși desimea lor și bezna pe care o creau îi dădeau o senzație claustrofobică. Nu îndrăznise să ia cu el și o lanternă, era prea riscant.

Înaintând cu pași nesiguri pe terenul mlăștinos, băibăind prin întuneric, nu găsi barca cu vâsle imediat și, foarte conștient că era presat de timp, începu să o caute înnebunit.

Cracii pantalonilor i se îmbibară cu apă. Nu o dată i se întâmplă să se lovească cu genunchii de rădăcinile expuse ale chiparoșilor. Intră într-un petec de mușchi ca un giulgiu, care atârna de o ramură joasă, și se izbi cu fruntea de o alta.

Totuși, aceste neplăceri fizice îl ajutară să se trezească din beție și, într-un final, reuși să găsească barca. Mare minune, căci vegetația o năpădise și fu nevoie de ceva eforturi pentru a o desprinde dintre buruieni.

Ca toate celelalte lucruri din viața lui, ambarcațiunea fusese lăsată de izbeliște mult timp. Când familia lor era formată din patru persoane, ieșeau cu ea pe lac des. „Excursii în natură”, așa le numea Marjory. Se întreceau să vadă care putea să zărească și să numească mai multe specii de păsări și pești. Cine prindea primul pește primea cel mai mare fursec cu bucățele de ciocolată din coșul de picnic. Și uite-așa... Oare cum se preschimbase familia lui de la acele imagini idilice la starea demnă de milă din prezent?

În seara aceasta, barca arăta la fel de jalnic ca șansele lui de a avea parte din nou de acele zile fericite. Nici măcar nu mai era sigur că nu lua apă. În mod normal, nu s-ar fi aventurat să pornească cu ea, dar să fi luat mașina ar fi însemnat să o ia pe drumul ocolit către locul respectiv. Ar fi fost mai rapid să se strecoare pe canalele puțin adânci care se intersectau într-un soi de labirint, dar numai pentru cineva care făcuse asta de când era copil.

Ceea ce era cazul pentru Joe. Chiar și pe întuneric, nu ar fi avut nici o problemă să se orienteze prin labirintul mlăștinos. Viitorul familiei lui depindea de asta.

Trase barca în apă și se urcă la bord.

capitolul 26

După discuția purtată cu Lisa, Arden se hotărâse că, dacă voia să afle mai multe despre dușmănia dintre procurorul districtual plin de sine și Ledge, un bun început ar fi fost o discuție cu femeia din centrul ei.

Arden își amintea că Ledge îi spusese despre „prietena” lui, care deținea salonul de coafură și manichiură, unde veverița aceea obraznică făcuse ravagii în pod. Nu fusese greu să facă legătura între Crystal și Salonul Crystal's de pe Main Street, o casă care fusese transformată într-un mod fermecător într-un sediu de firmă. Era o clădire cu pereți albi, obloane bleu și petunii mov în jardinierile de la ferestre.

Arden avusese de gând să ajungă acolo chiar când salonul se pregătea de închidere, și reuși să se încadreze perfect în timp. Când opri în parcare micuță din față, o femeie încuia ușa salonului. Arden se dădu jos din mașină.

Femeia se răsuci și îi zâmbi.

- Bună.

- Salut!

Arden își continuă înaintarea pe alee, către ea.

- Îmi pare rău, salonul s-a închis, zise femeia. Dar pot să-ți fac o programare fără probleme.

- Tu ești Crystal?

- Da.

Era ușor de înțeles atracția durabilă a lui Ledge față de ea. Era superbă. Părul lung și brunet era la fel de lucios ca blana unei foci. Ochii ei te captivau, atât prin colorit, cât și prin formă.

- Eu sunt Arden Maxwell.

- Mă gândeam eu că tu ești...

- Ai auzit vorbindu-se despre mine?

- Pe-aici, bârfa e cea mai răspândită distracție. Speram că o să vii la salon într-o zi, ca să-mi fac singură o părere despre tine.

- Și ce impresie ți-am făcut până acum?

Crystal zâmbi.

- Ai un păr frumos.

- Mulțumesc. Umiditatea din aer face imposibilă orice încercare de a-l ține sub control.

- Am un produs care ar putea să-ți vină în ajutor.

- Sunt convinsă. Arden se uită într-o parte, după care din nou în ochii ei și spuse: Speram să putem sta de vorbă despre o chestiune personală.

- Despre Ledge? Când văzu reacția șocată a lui Arden, adăugă: Mi-a spus că ai apelat la el să se ocupe de una-alta la tine acasă.

- Așa e, dat nu e vorba de asta. Ci de dușmănia dintre el și Rusty Dyle.

Arden simți schimbarea discretă în atitudinea celeilalte femei, care deveni precaută și circumspectă.

- Ce știi despre asta?

- Nu îndeajuns de multe.

Crystal cântări lucrurile preț de câteva secunde bune înainte de a lua o hotărâre.

- Discuția asta necesită cel puțin un pahar de vin. Casa mea e chiar în spatele salonului. Arată în direcția respectivă. Poți fie să traversezi peluza pe jos, cu mine, fie să te urci la volan și să vii pe partea cealaltă.

- Vin cu mașina.

Până ce Arden ajunse după colț, în fața casei lui Crystal, aceasta o aștepta în pragul ușii clădirii. Arden nu se așteptase ca ea să fie atât de dispusă să vorbească despre Ledge. Ba chiar se temuse că, atunci când avea să-i spună ce voia, Crystal ar fi putut să-i spună să plece. Și-o închipuise pe „bomba sexy” ca fiind vulgară și zgomotoasă. Nu rafinată, amabilă sau atrăgătoare din

toate punctele de vedere. Nu-și putu înfrâna un junghi de invidie.

- Mulțumesc că ești dispusă să vorbești cu mine, îi spuse când Crystal o conduse într-o zonă de relaxare plăcută și intimă. Era ordonată și deloc aglomerată, dar se simțea că era folosită. M-am gândit să sun înainte, dar...

- Te-ai gândit că o ambuscadă ar da mai multe rezultate.

Arden îi adresă o privire rușinată.

- Sincer? Da. Cineva a folosit recent cam aceeași strategie cu mine.

- Ledge?

- Voia... ăăă, să demonstreze cât de inutile erau încuietorile mele.

- Tipic pentru el.

Arden nu insistă asupra acestui subiect. Crystal îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu.

- Oricum, să știi că mă bucur că m-ai căutat. Roșu sau alb?

- De oricare.

- Ce-ai zice de niște burbon?

Arden izbucni într-un râs nervos.

- Ți se pare că am nevoie de ceva tare?

- Un pic.

De cum avură paharele în mâini, iar Crystal stătea în fața ei, pe canapea, aceasta spuse:

- Am auzit că ai pierdut copilul. Îmi pare foarte rău.

- Mulțumesc.

Lui Arden nu-i veni în minte vreo modalitate plăcută de a o întreba dacă avea copii sau dacă avea de gând să facă, așa că-și înfrână curiozitatea. Parcă pentru a risipi această atmosferă solemnă, fiecare luă o gură din pahar. Crystal spuse:

- Presupun că m-ai abordat pentru că știi de relația mea apropiată cu Ledge.

- Nu cred că e un secret pentru nimeni.

Crystal schiță un zâmbet strâmb auzind asta.

- Ceea ce vreau să înțelegi e că eu îi sunt loială lui. Ledge e foarte protector în ceea ce privește intimitatea mea și e valabilă și reciprocă. N-o să-i trădez secretele.

- Nici nu m-aș aștepta la una ca asta.

- Bine. Se instalează mai confortabil pe canapea. Ce vrei să mă întrebi?

- Ledge mi-a spus direct că el și procurorul actual se dușmănesc de mulți ani. Dar nu mi-a spus și de ce. Se uită direct în ochii exotici ai interlocutoarei ei. E din cauza ta?

Crystal se uită în lichidul din paharul ei.

- Era. Adică... se antipatizau oricum înainte ca eu să intru în cadru, dar lucrurile au devenit mai intense când am intrat la liceu, iar eu și Ledge am început să petrecem mai mult timp împreună. Rusty avea impresia că i se cuvenea orice voia.

- El te voia pe tine, iar tu erai iubita lui Ledge.

Crystal ridică ușor din umeri.

- Rusty nu suporta asta.

- Știu că Ledge s-a înrolat în armată chiar înainte să absolve liceul.

- Ți-a spus o groază de lucruri despre el.

- Lam cam forțat. Mi-a spus cum de a ajuns să se înroleze și cât a rămas în armată. A fost mult timp de separare pentru voi doi.

- Amândoi eram ocupați cu ale noastre. Eu am început să lucrez în salon, eram cosmeticiană. Când proprietara a ajuns la vârstă la care să vrea să se retragă din afaceri, am luat un împrumut pentru firme mici și lam preluat eu.

- Și, evident, l-am transformat într-o afacere de succes. Dorindu-și să se întoarcă la subiectul ostilității dintre cei doi bărbați, spuse: Cu Ledge departe, erai liberă pentru concurență.

- Crede-mă, Rusty n-a fost niciodată concurența lui Ledge, dar a profitat de absența lui. A încercat de numeroase ori să înceapă ceva cu mine, chiar și după ce s-a căsătorit și a avut copii. Oriunde eram, apărea și el și se asigura că oamenii ne vedeau vorbind.

- Deci, practic, insinua că e ceva între voi.

- Exact. Se uită plină de tristețe în gol. Judy, soția lui, credea că era. Și-acum crede. Mă disprețuiește. Habar nu are cât de mult îl disprețuiesc eu pe el.

- De ce nu-i spui?

- Să ne înfruntăm parte-n parte? Ea să mă acuze, eu să neg? Clătină din cap. Asta n-ar face altceva decât să nască alte bârfe. Dar Rusty știe foarte bine cât de mult îl detest. I-am spus verde-n față că nu vreau să am nici o legătură cu el, chiar dacă Ledge n-ar fi existat.

- Și n-a acceptat refuzul tău.

- Nici acum nu-l acceptă, preciză Crystal.

- Încă-ți mai face avansuri?

- Nu atât de evidente. S-a oprit când s-a întors Ledge. Sar putea ca el să fie singurul om de pe lume care îl intimidează. Ceea ce, evident, îl face pe Rusty să-i poarte și mai multă pică. Tăcu o clipă, după care adăugă, dusă pe gânduri: Dar dușmănia lor nu se mai rezumă la persoana mea. De-a lungul anilor a evoluat. E legată de ceva mai profund.

- De ce?

- Asta va trebui să afli de la el.

Deloc surprinsă de manevra ei evazivă, dar și enervată de ea, Arden spuse:

- Tu știi despre ce e vorba?

- Știu anumite aspecte. Dar nu tot.

Arden își mască ezitarea de a continua luând o înghițitură din băutura ei.

- Cred că animozitatea dintre ei are legătură cu noaptea în care a dispărut tata.

Ochii lui Crystal se măriră foarte puțin, arătându-i lui Arden că știa câte ceva despre noaptea respectivă. Ridică din nou garda.

- Ce legătură ar putea fi între una și alta?

- Ledge a fost arestat în aceeași noapte.

Crystal răspunse cu un „da” șoptit.

- El pretinde că Rusty i-a înscenat totul.

- E sigur de asta, completă Crystal.

- Tu crezi că așa stau lucrurile?

- Chiar cred că Rusty e atât de lipsit de scrupule.

- Și eu.

- Nu știam că-l cunoști.

- Abia azi am făcut cunoștință. M-a abordat de dimineată, când tocmai plecam de la tribunal. Îi explică de ce se dusesse acolo, după care îi povesti cum decursese discuția cu Rusty. Practic, m-a prins între mașina mea și a lui. Sau așa m-am simțit eu, oricum. A fost cât se poate de șarmant, dar de-abia așteptam să mă îndepărtez de el. Mi-a inspirat ceva sinistru.

- Știi exact ce vrei să spui, zise Crystal. De cum ai de-a face cu cineva de genul ăsta, știi să te pregătești.

Arden fu surprinsă de gravitatea tonului ei și așteptă să vadă dacă avea să detalieze. Dar nu o făcu, așa că Arden continuă:

- Totuși, în afară de întâlnirea cu Rusty, s-a mai întâmplat și altceva cât am fost acolo, ceva ce m-a tulburat. Am aflat de la detectivul care mi-a furnizat rapoartele de anchetă că Ledge solicitase și el copii. Cu doar câteva zile în urmă. Știai asta?

- Nu.

- Nu ți-a spus nimic despre planurile lui de a le obține?

- Nu.

Arden nu credea că mințea, dar nu era nici complet sinceră.

- Crystal, de ce l-ar interesa pe Ledge rapoartele alea?

- De ce contează?

- Asta trebuie să aflu și eu. De ce i-ar păsa lui Ledge ce e în rapoartele alea?

- Va trebui să îl întrebi pe el.

- Nu pot. Cuvintele fură rostite pe un ton mai aspru decât intenționase. Dând înapoi un pic, zise: Ar fi ciudat să-l caut acum. Ne-am cam certat.

- Când?

- Aseară.

- De ce?

- Nu l-am angajat pentru lucrările la casă.

- De ce nu? E foarte priceput.

- Sunt convinsă. Nu asta era problema. A fost o nepotrivire de personalități. Ne enervăm unul pe celălalt.

Direcția pe care o luase conversația o tulbura clar, ca și întrebările incisive ale lui Crystal. Arden se întrebă dacă femeia din fața ei îi percepea vinovăția. Amabilitatea lui Crystal o făcea să regrete amarnic săruturile acelea. Nu vânasе niciodată bărbatul altei femei și avea o părere foarte proastă de cele care făceau asta. Iar ea nu era dispusă să fie una dintre ele.

- Îmi cer scuze, Crystal.

- Îți ceri scuze?

„Pentru că mi-am dorit să fii urâtă și vulgară și nu iubita lui Ledge.“

- Că te-am pus în postura de a alege între a fi politicoasă cu mine și a trăda confesiunile pe care ți le-a făcut Ledge. Speram că o să mă luminezi, dar îmi dau seama acum ce lucru îngrozitor ți-am cerut.

Își puse paharul pe măsuta dintre fotoliu și canapea și se ridică.

- Nu trebuie să pleci. Putem să vorbim despre altceva.

- Mulțumesc. Altă dată, poate.

- Îmi pare rău că nu am putut să-ți spun mai mult.

- Te înțeleg pe deplin.

Crystal o conduse la ușa casei.

- O să rămâi în Penton?

- Nu m-am hotărât încă.

- Sper că o să vii la salon. Unele dintre clientele mele ar face moarte de om pentru culoarea ta de păr. Dar nu cred că poate fi copiată de o vopsea. Trebuie să fie ceva innăscut.

Zâmbind, deschise ușa.

Ledge stătea dincolo de prag, cu o mână sprijinită de partea de sus a cadrului de lemn, ca și cum ar fi fost pe punctul de a împinge ușa pentru a intra. Își dădu jos ochelarii de soare și le ținui pe amândouă cu o privire albastră glacială plină de furie înainte de a și-o opri asupra lui Arden.

- Eei, salut, rosti Crystal cu voioșie. Ai venit pentru un păhărel la ceas de seară?

- Nu. Fără să-și ia ochii de la Arden, spuse: Marty mi-a zis să ne întâlnim aici.

- Nu ți-am auzit camioneta.

- Am parcat în fața salonului. Am văzut că e închis. Am venit pe jos până aici și-am văzut mașina ei în față.

Pe Arden o enerva să-l audă referindu-se la ea la persoana a treia, când se afla la nici 30 de centimetri de el.

- Eu tocmai plecam.

- Ce cauți aici?

Crystal se interpuse între ei.

- Arden a ajuns aici tocmai când închideam salonul. M-am bucurat atât de tare că în sfârșit făceam cunoștință că am invitat-o la un pahar.

- Ai fost foarte amabilă că m-ai primit în casa ta, spuse Arden, întorcând capul către Crystal. Mulțumesc din nou. O să mai trec pe la salon, să mă uit la produsele alea. La revedere.

Ledge se puse în drumul ei.

- Dacă tot ești aici, avem niște treburi de reglat.

- Ne-am reglat deja treburile.

- Mai puțin suta de dolari pe care mi-o datorezi pentru întocmirea estimării de costuri. Plătibilă de la predare. Asta scrie cu roșu pe factură.

- Nu am primit nici o factură și...

- Ți-ai verificat e-mailul?

- ... și, mai mult, mi-ai spus că suntem chit.

- Asta era cu o condiție. Și tu nu te-ai ținut de partea ta de învoială.

- Am...

- Uite-o pe Marty!

Crystal se strecură pe lângă Ledge și se duse să o întâmpine pe persoana care tocmai își oprise mașina pe alee.

Din vehicul coborî o femeie, care apoi se aplecă să ia o pungă mare de hârtie albă din spate. Când porniră spre casă, Crystal îi spuse ceva ce o făcu pe aceasta să se uite la Arden cu o curiozitate prost mascată. Arden îi răspunse cu aceeași măsură. Nou-venita era îmbrăcată într-o uniformă de spital, dar, de la gât în sus, arăta ca o vedetă punk-rock.

Când ajunseră pe verandă, Crystal făcu prezentările.

- Marty, Arden Maxwell. Arden, aceasta e colocatara mea, Marty Camp.

Cele două se salutară. Crystal spuse:

- Arden îl cunoaște deja pe Ledge.

- Zău așa?

Marty o măsură din cap până în picioare, după care se întoarse către el și ridică dintr-o sprânceană neagră ca pana corbului.

- Ai întârziat, zise Ledge.

- M-am oprit să iau mâncare chinezească.

Ridică punga de hârtie.

- Și?

Marty scoase un plic sigilat din buzunarul exterior al poșetei pe care o purta cu breteaua curmeziș peste piept și îl întinse, spunând cu umor:

- Cu plăcere.

Fără măcar să se uite la plic, Ledge îl împături în două și îl băgă în buzunarul din spate al jeansilor.

- Cum ai...

- Nu întreba. Și, oricum, habar n-am despre ce vorbești.

- Mulțumesc, Marty. Rămân dator.

- Sigur că da. Și e cazul să-ți fie frică de ce-o să-ți cer în schimb. Se uită pe rând la toți trei și zise: Am impresia că asta e una din situațiile alea stânjenitoare în care te trezești și, pentru binele tuturor celor implicați, din care mai bine te retragi. Vă rog să mă scuzați.

Intră în casă, dar lăasă ușa întredeschisă. Crystal oftă din greu.

- Situația asta nu e doar stânjenitoare, e prostească. Așa că o să fiu eu adultul aici. Aseară, tu, i se adresă lui Ledge, și Arden, azi, ați venit la mine vorbind întruna despre același subiect. Arden are întrebări la care eu nu pot să răspund. Cred că a venit momentul ca voi doi să mergeți undeva și să discutați cu sinceritate, cât eu și Marty ne vedem de planurile noastre pentru seara asta, adică să ne cuibărim pe canapea, să înfulecăm mâncare chinezească și să vedem mai multe episoade dintr-un serial cu vampiri. La revedere.

Intră în casă și închise ferm ușa.

Ledge se menținu umăr la umăr cu Arden, care se îndrepta spre mașina ei.

- Ce întrebări?

- Pleacă de aici! Ajungând la mașină, deschise portiera cu o smucitură, după care se opri cu un picior în mașină și unul jos, uitându-se în urmă, la casă. Nu-mi place deloc chestia asta.

- Despre ce ai discutat cu Crystal?

Arden se răsuci spre el.

- Voi doi de ce nu locuiți împreună?

- Asta e una dintre întrebările pe care i le-ai pus?

- Nu!

- Și-atunci care e subiectul despre care ai vorbit întruna?

- Nu contează.

Dădu să urce în mașină, dar el o prinse cu mâna de îndoitura cotului.

- Nu pleci de-aici până nu-mi spui de ce ai venit la Crystal cu întrebări pe care mie nu mi le-ai pune.

- Pentru că nu am încredere în tine. Își trase brațul din strânsoarea lui. Și încrederea lui Crystal în tine e total neinspirată.

- Aha... Te simți vinovată.

- Tu ești cel care înșală. Eu nu am pentru ce să mă simt vinovată.

Ledge își lăsă bărbia în piept și îi aruncă o privire fixă.

- Nu, zise ea într-o șoaptă plină de suferință. Mă simt îngrozitor. A fost extrem de drăguță cu mine. I-am pus niște întrebări deplasate, dar ea ți-a fost loială până în pânzele albe. Nu-mi vine să cred că te-a îndemnat să te duci undeva cu mine în timp ce ea rămâne acasă pentru o seară liniștită cu...

Își dădu seama cum stăteau lucrurile atât de brusc că o lăsă fără suflare. Totala ei lipsă de dușmănie sau de gelozie în ceea ce privea discuțiile lui Arden cu Ledge avea dintr-odată logică. Se uită în ochii lui.

- Cu Marty, spuse. Sunt într-o relație.

Faptul că el nu reacționează printr-o contrazicere promptă era o confirmare.

- De când știi?

Ledge o apucă din nou de braț.

- Cred că noi doi ar trebui să purtăm discuția aia sinceră pe care ne-a recomandat-o Crystal. La tine sau la mine?

- Nici, nici. Undeva în public.

- Ți-e frică să fii singură cu mine?

- Exact. Dacă e să rămânem singuri, s-ar putea să te omor.

capitolul 27

Ledge insistă să lase mașina lui Arden acolo și să plece cu camioneta lui. Conduse câțiva kilometri în afara orașului până într-un punct în care drumul se lărgea, iar două autostrăzi statale se intersectau, cu marcaje luminoase. Locul nu putea fi definit chiar ca un oraș, deși o rulotă aflată într-un colț servea drept poștă. În celălalt colț se afla un restaurant.

- Nu arată cine știe ce, dar chiar fac o friptură la grătar tare bună.

Se dădu jos și veni pe cealaltă parte a mașinii, să o ajute să coboare, dar până ajunse el, Arden sărise deja pe asfalt. Nu scosese nici un cuvânt de când plecaseră de la Crystal.

Când intrară în restaurant, chelnerița zâmbi larg și le ură bun venit, spunându-i pe nume lui Ledge. Apoi o remarcă pe Arden și o măsură din priviri. Zâmbetul îi mai păli, iar pieptul generos i se mai dezumflă până la poziția normală. Ledge nu arătă în nici un fel că ar fi observat toate acestea.

- Bună, Angie. Avem o întâlnire de afaceri și avem nevoie de liniște. Separeul din spate e liber?

Cu o expresie care arăta clar că era sceptică privind scopul cinei lor, Angie îi conduse până la separeul solicitat. Pe drum, Ledge trecu în revistă ceilalți clienți care erau împrăștiați prin sala de mese. Nu văzu nici un cunoscut.

El și Arden se așezară de-o parte și de cealaltă a mesei. Ledge optă să stea cu spatele la perete și cu fața spre restul sălii. Angie puse două meniuri plastificate pe masă.

- Eu o să mă ocup de masa voastră în seara asta. Pentru început, să-ți aduc un burbon, ca de obicei, Ledge?

- Te rog.

- Dublu?

- Nu.

Arden comandă o apă cu gheață. Angie strâmbă disprețuitor din nas.

- Vin imediat!

Arden întoarce capul, să o privească pe Angie îndepărtându-se. Când privirea i se fixă din nou asupra lui Ledge, îl întreabă:

- O prietenă de-a ta?

- Nu genul de prietenă la care face referire tonul tău.

- O aspirantă plină de speranțe?

- Las-o baltă! Se aplecă peste masă. De ce îți vine să mă omori?

Arden avea poșeta lângă ea, pe banchetă. O deschise și scoase plicul maro cu sigiliu, îl puse pe masă între ei și apăsă cu arătătorul pe el, chiar în centru.

- Copii după două rapoarte de anchetă. Cele două în care tatăl meu era suspectul principal, chipurile. Am crezut că ideea mea de a le solicita era una inedită.

Ledge mormăi un șir de înjurături, dintre care Angie le prinse pe ultimele, când se întoarce. Îi aruncă o privire mirată punându-le paharele în față și apoi îi întreabă dacă erau pregătiți să comande. Renunțară la aperitive și trecură direct la antreuri. Și totuși, parcă lui Angie îi lua neobișnuit de mult să le ia comanda.

Din câte se părea, Arden era la fel de nerăbdătoare ca și el. De cum Angie se îndepărtă suficient cât să nu îi mai audă, sări de parcă ar fi scăpat din lanț.

- Dacă aș fi știut că ai rapoartele astea, te-aș fi rugat să mi le împrumuți și n-ar mai fi fost nevoie să mă duc la tribunal de dimineață.

- Cine m-a dat de gol?

- Detectivul care m-a ajutat. Nu bârfea sau ceva de genul. Nu știa că te cunosc. Îi aruncă o privire cercetătoare. Nici nu cred că e cazul.

Deocamdată, Ledge lăasă această remarcă să treacă fără să răspundă.

- De ce ai vrut să vezi rapoartele?

- Ar trebui să fie evident și total de înțeles. Voiam să văd ce anume e în ele care să arate că tata ar fi vinovat - asta dacă e ceva.

- Nu e nimic. Asta dacă nu cumva am ratat eu vreun detaliu pe care doar un membru al familiei lui l-ar remarca.

Arden clătină din cap.

- Le-am citit cuvințel cu cuvințel pe amândouă de două ori. Nu am găsit nimic. Lisa îmi spusese că e o pierdere de vreme.

- Deci le-a citit și ea?

- La scurt timp după ce s-a întâmplat totul. Eu, având 10 ani, n-aș fi înțeles mare parte din ele. Până ce-am ajuns la o vârstă îndeajuns de matură, deja trecuseră ani buni. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să cer să le văd. Nu până în noaptea trecută.

- Când mi-ai spus că o să începi să cauți răspunsuri în altă parte.

- Și când ar fi fost momentul ideal ca tu să-mi spui că făcuseși ceva muncă de investigație și tu.

- Nu m-ai lăsat să spun absolut nimic.

- Dacă nu ți-aș fi trântit ușa în nas, mi-ai fi spus?

- Probabil că nu.

- Lasă-mă cu „probabil”, Ledge.

Luă plicul și îl băgă înapoi în poșetă. Sau încercă. Plicul se îndoi. Arden insistă, pierzându-și răbdarea, îndesându-l înăuntru. Apoi își dădu pe spate părul cu mâna. Luă o înghițitură de apă cu gheață. Ledge împinse paharul lui cu whisky spre ea, iar ea îl împinse înapoi, suficient de tare încât să agite lichidul și să verse câteva picături pe masă.

- Bine. Evident, ești supărată. Hai, zi tot!

Se rezemă de spătarul banchetei și își împreună brațele peste piept. Calmul lui păr a să o enerveze și mai mult.

- Nu-mi vorbi de sus! Îmi ascunzi lucruri spunând tot felul de jumătăți de adevăr, ghicitori și chiar minciuni propriu-zise! De ce? Când o să fii sincer cu mine?

- Ce vrei să știi?

- Ce te-a făcut să ceri copii după rapoartele alea de anchetă? După douăzeci de ani, ce le face să fie importante acum?

- Faptul că cineva trece cu mașina pe lângă casa ta în fiecare seară.

- A, da... În legătură cu asta... Se pare că e dușmanul tău de moarte, procurorul districtual. Surpriză!

Ledge luă o gură din pahar.

- Nici o surpriză, de fapt, doar faptul că acum știi și tu.

Arden se holbă la el, mirată la culme.

- Știai că el era?

- Bănuiam.

- De la început?

- Din clipa în care mi-ai spus ce se întâmplă.

- Și de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că nu îl prinsesem asupra faptului. Am încercat.

- În noaptea aia când ți-ai pus haine de camuflaj și te-ai mănjit pe față.

- Nu ți-am ascuns că încercam să-l prind.

- Nu, dar ai ținut secretul în privința persoanei pe care o bănuiai. Încă una dintre minciunile tale prin omisiune.

Ledge nu putea să i-o ia în nume de rău că era supărată. Dacă rolurile ar fi fost inversate, și el ar fi fost.

- Când ai aflat?

- Azi.

- Poftim!

Angie părea încântată de sine că reușise să îi facă să tresară. Nici unul dintre ei nu o observase apropiindu-se.

- File pentru doamna. Cotlet cu os pentru Ledge. Puse două platouri pe masă, pe care carnea încă sfârâia. Adresându-i-se lui Arden, zise: Știu cum îi place lui Ledge friptura. Vrei să tai un pic din a ta, să vezi dacă e friptă cum trebuie?

- Sunt convinsă că e bine.

Angie întrebă dacă mai aveau nevoie de altceva, iar când Ledge îi spuse că nu, îi lăsă singuri. Ledge își luă cuțitul și furculița, făcându-i semn lui Arden să facă la fel.

- Sunt prea furioasă ca să mănânc.

- Fă un efort!

El tăie o bucățică de friptură, înfipse furculița în ea și și-o băgă în gură.

- De ce?

- Ca să păstrăm aparențele.

- Nu vrei să știi...

- Ba da. Dar nu acum. Nu aici.

Aruncă o privire în jur. Nimeni nu părea să fie atent la Arden și la el, dar tentaculele lui Rusty ajungeau unde nici nu te gândeai.

Friptura lui era la fel de bună ca de obicei, dar o mânca metodic, mai degrabă alimentându-și corpul decât concentrându-se asupra gustului mâncării. Era mai interesat de femeia din fața lui, care lua îmbucături delicate din fileul ei delicat. Părea tulburată, uluită, neliniștită și furioasă - toate în același timp. Ar fi vrut să-i spună că totul o să fie bine. Dar nu știa că așa avea să fie. În plus, ce ipocritul dracului ar fi fost să facă una ca asta...

Refuzară să comande desert și cafea. În loc să-și bată capul să plătească cu cardul, lăsă niște bani pe masă. Angie păru dezamăgită să-i vadă plecând.

Pe drumul de întoarcere în Penton, Ledge fu atent să vadă dacă ieși cineva după ei din zona unde se afla restaurantul. Nimeni nu intră în trafic în urma lor.

- Bine. Spune-mi, rosti. Cum ai aflat că e vorba de Rusty?

- Luasem rapoartele și tocmai mă pregăteam să plec de la tribunal. Și-a oprit mașina chiar în spatele meu, în parcare. Am recunoscut sunetul motorului. Îi descrie situația și îi relatează discuția pe care o purtasera. Dacă e să povestești ce-am vorbit, totul pare perfect inofensiv. Dar nu așa am resimțit schimbul ăsta de replici. Aveam fiori de repulsie în tot corpul.

- Pe bună dreptate. Nu i te-a arătat detectivul ăla. Te-a luat în vizor de când te-ai întors în oraș.

- Dar de ce?

- Nu uita ce-ai zis.

Cu mult înainte de marginea orașului, coti pe un drum lateral îngust care era, de fapt, o fâșie de pământ bătătorit. Dacă n-ai fi știut că e acolo, ai fi trecut pe lângă el fără să știi că exista.

- Unde mergem? întrebă Arden.

- La locul crimei.

Chiar și în toiul zilei, locul respectiv era sumbru. După lăsarea serii, aspectele amenințătoare erau potențate de întunericul care învăluia totul. Copacii care se întreceau pentru lumina soarelui pe timpul zilei formau un coronament prin care lumina lunii nu putea pătrunde. Insectele tăceau cu desăvârșire, ca și cum ar fi fost speriate să scoată vreun sunet. Animalele nocturne își vedeau de viață strecurându-se discret prin umbre. Păsările se adăposteau în cuiburile lor. Atmosfera amenințătoare era netulburată.

Când drumeagul ajunsese la capăt, înfundându-se, Arden rosti numele lui Ledge pe un ton plin de teamă.

- Ar trebui să recunoști locul după descrierea din raportul poliției, spuse el.

Arden își desfăcu centura de siguranță și se aplecă pentru a cerceta împrejurimile prin parbriz. Dacă farurile nu ar fi fost ațintite pe suprafața mată a apei măloase care trecea printre rădăcinile cioturoase ale chiparoșilor, n-ar fi știut că lacul se afla direct în fața lor. Când Ledge opri farurile, acesta dispăru.

- Aici l-au găsit pe Brian Foster, rosti ea în șoaptă.

- Părți din corpul lui. Printre chiparoșii ăia.

Ledge arată către crângul care mărginea lacul. Arden se răsuci și se uită la el.

- Ce legătură are asta cu Rusty?

- Rusty l-a omorât.

capitolul 28

Judy Dyle își chemă familia la masa de seară.

Toți cei trei copii erau implicați în activități sportive și extrașcolare. Programul lor de după terminarea orelor implica mai multă coordonare decât debarcarea din Normandia. Mai mult, acest program era în continuă schimbare, ceea ce făcea imposibilă stabilirea unei ore fixe pentru masa de seară. De cele mai multe ori, mâncau pe rând, ceea ce lui Rusty îi convenea de minune.

Dar Judy insista ca, măcar o seară pe săptămână, să ia cina cu toții odată. Iar seara aceasta era una dintre acele cine. „Vai, ce noroc pe mine”, își spuse Rusty acru.

Își ocupă locul în capul mesei. La îndemnul lui Judy, fiica lor mormăi o binecuvântare scurtă a bucatelor de pe masă. Tocmai când rostea aminul final, telefonul mobil al lui Rusty începu să sune.

Era salvat! Își împinse scaunul în spate.

- Am convenit să nu folosim telefoanele mobile la masă, spuse Judy.

- Eu n-am fost de acord cu așa ceva.

Ignorându-i privirea furioasă, plecă de la masă. Intrând în biroul lui și închizând ușa, se uită la afișajul telefonului și răspunse.

- Angie, iubito... Ești înfierbântată și ți-e dor de mine?

- Ai vrea tu. Ascultă bine, avem mulți clienți, așa că trebuie să mă grăbesc. Te-am sunat să-ți cer un serviciu în schimbul unor informații succulente.

- Ai înțeles lucrurile pe dos, iubito. Tu-mi faci servicii mie, nu invers. În schimb, eu nu-i spun șefului tău că bagi mâna în încasări mai tot timpul.

- Știe. Noi doi ne-am înțeles cum să ne reglăm socotelele. Trebuie să vii cu ceva mai bun de-atât, Rusty. Sigur o să vrei să auzi asta.

Atitudinea ei persiflantă îl călca pe nervi, dar prin restaurantul acela treceau o groază de oameni. Angie era atentă la cuplurile, grupurile și persoanele singure care veneau acolo și, dacă vedea pe cineva sau ceva care i se părea neobișnuit și ar fi prezentat interes pentru el, îi spunea. Era una dintre cele mai bune surse de informații ale lui.

- Bine, îi răspunse, cu ce pot să-ți fiu de folos?

- Sor-mea a mică ia opiacee ca pe bomboane.

- Și de unde le ia?

- De la noul ei iubit, care mai nou s-a mutat cu ea. E genul clasic de lipitoare profitoare. Bagă-l la zdup! Și familia mea o să se ocupe s-o bage pe ea sub tratament.

Îi spuse numele celor doi și unde se mutaseră împreună. Rusty îi promise să asmută echipa antidrog locală asupra iubitului.

- Așa, acum e rândul tău. Ce ai pentru mine?

- Ledge a venit pe-aici în seara asta.

- Asta nu e chiar o veste senzațională.

- Nu, dar de obicei vine singur. În seara asta avea o femeie cu el.

- O femeie care nu e Crystal.

- Nu Crystal.

Deși Rusty se gândea că deja știa, întrebă cum arăta femeia respectivă.

- În jur de 30 de ani. Blondă. Ochi de căprioară. Abdomen plat. Nu-mi place s-o recunosc, dar îmi venea s-o cam strâng de gât cu mâinile mele. Nu prea-i stă-n caracter lui Ledge să o înșele pe Crystal, cel puțin nu așa în văzul lumii.

- Știi asta pentru că ai încercat să-l duci în ispită.

- Nu fi vulgar! Oricum, știind cum stau lucrurile cu voi trei, m-am gândit că ți-ar plăcea să afli că umblă ca un cotoi în călduri. El a zis că e o întâlnire de afaceri, dar, știi tu... Avea o foame-n ochi și nu pentru cotletul lui fraged.

- L-ai văzut drăgăstoși unul cu altul?

- Nu. Au vorbit o grămadă, totuși, deci poate că a fost o întâlnire de afaceri. Își țineau capetele apropiate și se tot uitau la un plic maroniu, care părea să conțină documente oficiale. N-am văzut nici un fel de însemne pe el sau ce-o fi fost în el.

Fața lui Rusty se înfierbântă dintr-odată. El știa ce era în el.

- Mersi, Angie.

- De sor-mea nu se atinge nimeni. Doar de nemernic.

- Am înțeles.

Închise telefonul, își lăsă telefonul pe birou, după care se întoarse cu scaunul și lovi cu sete taburetul din fața fotoliului. Vârful de oțel al cizmei lui lăsă o adâncitură în piele.

Ledge și fata lui Maxwell stăteau aplecați peste rapoar-tele alea de anchetă.

Judy deschise ușa fără să bată în prealabil.

- Vii înapoi la masă sau nu?

- Nu!

Soția lui se retrase și trânti ușa. În orice alt moment, s-ar fi dus după ea și i-ar fi dat o lecție de respect, dar

putea să o lase pe altă dată. Trebuia să îi atragă atenția lui Burnet cât mai rapid. În stil șoc și groază.

Ocoli masa de lucru și deschise sertarul de jos. În el avea un seif mic, cu o încuietoare cu panou numeric. Îl deschise și scoase unul dintre cele câteva telefoane cu cartelă reîncărcabilă pe care le folosea pentru apeluri ca acesta. Când plasă apelul, sună de patru ori până ce o voce nazală răspunse arțăgos:

- Cine e?

- Cel mai crunt dușman sau cel mai bun prieten al tău, depinde.

- Aaaa... tu erai.

- Da, eu. Cât de repede poți să fii gata?

- Dacă aștepti după mine, înseamnă că e groasă. Zi unde ne vedem.

- Stai pe fază! Te anunț.

capitolul 29

Arden se uita la Ledge cu ochii mari, dar acesta voia să se asigure că îl înțelegea.

- Rusty l-a omorât pe Brian Foster.

Se trase departe de el până ce se trezi că stătea cu spatele lipit de portiera din dreapta. Gura i se deschise, i se închise și apoi se deschise din nou. Apoi:

- În raportul de anchetă nu este nimic care să indice asta.

- Nu e nimic nici care să arate că vinovatul ar fi Joe.

- Dar numele lui Rusty nu apare nicăieri în rapoartele alea. Al tatei da, de multe ori. Ce te-a făcut să-l bănuiești pe Rusty, dintre toți? E o răzbunare pentru faptul că a complotat să fii arestat în noaptea aia? Asta dacă așa a fost...

- Așa a fost. Îndoiala de pe chipul ei îl umplea de furie. Ei, las-o baltă... Nici Crystal nu a fost convinsă.

- Ai vorbit cu ea despre asta?

- Azi-noapte. Mi-a împărtășit ceva ce nu știam și care dă...

- Te-ai văzut cu Crystal azi-noapte?

Glasul ei se subțiasse un pic, iar Ledge savură nuanța de gelozie pe care o trăda.

- Da. Direct de la tine, m-am dus la ea.

Se bucură să vadă expresia ei nedumerită doar pentru o secundă-două, după care reveni la direcția sa inițială.

- Mi-a spus o poveste pe cinste despre noaptea în care a fost ucis Foster.

- Noaptea în care a murit. Din ce scrie în raport, nu s-a stabilit niciodată dacă a fost omorât sau a fost vorba de un accident.

- Bine. Noaptea în care Foster a murit, Rusty s-a dus acasă la Crystal.

- O idilă?

- Asta poți să-ți dai seama singură. Îi povesti tot ce-i spusese Crystal despre vizita bizară a lui Rusty. Inițial, m-am supărat pe ea pentru că mi-a ascuns asta toți acești ani. Dar știu cum procedează Rusty, cât de convingător poate fi. A convins-o că, dacă îl dezamăgește, eu aveam să fie cel care să aibă de suferit tot felul de grozăvii.

- Și chiar îl bătuseși măr pe fratele ei vitreg? îl întreabă.

- Învoc al cincilea amendament, pentru a nu mă incrimina.

- De ce ai făcut așa ceva?

- Am avut un motiv. Dar nu era vorba despre asta. Era vorba de motivul pentru care Rusty avea nevoie de un alibi în noaptea aia.

- Nu te-ai bătut cu el??

- Nu. Dar n-ar fi avut cum să simuleze rănilile alea.

Își ridică șoldurile pentru a băga mâna în buzunarul de la spate pentru a scoate plicul pe care i-l înmânase Marty.

- Chiar mă întrebam despre plicul ăla, rosti Arden. Părea ceva învăluit în mister.

- Fișa medicală a lui Rusty. A șterpelit-o din arhiva spitalului. N-am apucat să mă uit pe ea.

- Vreau s-o văd și eu.

Aprinse lumina în cabină și întinse foile împăturite pe bord.

- Ora înregistrării la Urgențe, 5.52 dimineața. Asta se potrivește cu ora aproximativă la care mi-a spus Crystal că a plecat de la ea. Își trecu arătătorul peste foaia de hârtie. Radiografia brațului stâng a indicat o fractură de ulna și de humerus. Contuzii la nivelul feței, gâtului și al părții inferioare a abdomenului.

- La nivelul părții inferioare a abdomenului?

- Nici eu nu înțeleg de ce, răspuse el, încruntându-se. Tomografia trunchiului. Nici un organ afectat, nici un semn de hemoragie internă, dar splina prezintă urme de lovire cu un obiect contondent.

- Ce scrie aici? Arden își miji ochii pentru a înțelege o notiță. Așchii?

- Scoase din pielea palmelor, spuse Ledge, citind din notițele medicului care se ocupase de Rusty. „Pacientul a fost tratat pentru zgârieturile superficiale de pe brațe și palme.” Se uită la Arden. Pare a fi vorba de răni defensive.

Se concentrară din nou asupra notițelor. Rusty fusese internat. Nu fusese externat decât marți dimineață și fusese trimis acasă cu recomandarea de a continua să stea la pat alte câteva zile, să ia calmantele prescrise după indicațiile medicului și să aplice unguent cu antibiotic pe zgârieturi de patru ori pe zi.

- Mă-ntreb cum o fi explicat rănila pe care le avea față de cei de la spital. Și părinților.

- Rusty minte la fel de ușor cum respiră, răspuse Ledge împăturind la loc hârtiile și băgându-le înapoi în buzunar. Sigur n-a fost o problemă pentru el să inventeze un pretext.

Aruncă o privire către lac, după care întinse mâna peste genunchii lui Arden, deschise torpedoul și scoase o lanternă mare.

- Vrei să vii și tu sau să rămâi aici?

- Unde te duci?

- După ce am citit raportul de anchetă acum câteva zile, am venit aici pe lumină să explorez un pic. Dar Brian Foster a văzut locul fix așa. Pe întuneric.

- Poate că era lună plină în noaptea aia.

- Nu era.

Arden îl privi întrebător.

- Îmi aduc aminte de când unul dintre ajutorii ăia de șerif m-a pus să mă dau jos din mașină. În timp ce eram percheziționat, mi-am ridicat ochii la cer, un fel de „Asta trebuie să fie o glumă, nu?” Era nor. Nu se vedea deloc luna. Ploaie mărunță, când se oprea, când pornea din nou. Cam ca în seara asta.

Arden se uită prin parbriz la peisajul straniu din jur, după care deschise portiera vitejește și sări jos din camionetă. Totuși, nu înaintă mai departe de grilajul radiatorului până ce Ledge o luă de mână. Îndreptând fasciculul lanternei spre pământ, acesta îi spuse:

- Nu știu dacă mocasinii de apă ies la vânătoare noaptea. Oricum, ai mare grijă pe unde calci!

Arden șovăi, dar apoi începu să meargă la unison cu el, suficient de aproape de el încât șoldurile să li se atingă din când în când.

- De ce să se fi aventurat pe-aici Foster sau oricine altcineva, de unul singur?

- Nu cred că a făcut-o.

- Dar în raport scrie că mașina lui a fost găsită pe autostradă.

- Pe banda de urgență, în apropierea ieșirii.

- În și pe mașină nu s-au găsit decât amprente de lui. Nu s-au găsit alte urme de încălțări care să indice că ar fi fost și altcineva înăuntru.

- A venit singur, dar s-a întâlnit cu cineva acolo.
- Criminaliștii n-au reușit să ia decât un singur mular de urmă de pantof în apropierea apei. Au declarat că era mărimea pe care o purta Foster.
- Apa e puțin adâncă, așa că cineva ar fi putut să meargă prin ea și să-l ia prin surprindere.
- Fără să se teamă de mocasinii de apă?
- Și de aligatori, adăugă el sumbru. Cineva era foarte hotărât să ajungă la această întâlnire.
- Tata?
- Am văzut în raport că ție și Lisei vi s-au pus întrebări despre o barcă.
- Avea mai mulți ani decât el. Era o lotcă, practic. Încetase să mai iasă cu ea pe apă după moartea mamei, așa că nu-s sigură că mai putea pluti.
- Știa bine lacul?
- Arden hohoti ușor.
- Ca pe propriile buzunare. A crescut pe lacul ăsta. În tinerețe, era deseori chemat să ajute la găsirea persoanelor dispărute. Aparent tulburată de ce spunea asta despre tatăl ei, spuse: Dar nu mai era tânăr și puternic. Băutura își pusese amprenta asupra forței lui fizice. Nu pot să mi-l închipui trăgând la vâsle chiar și pe o distanță mică, ieșind la mal mergând prin apă, copleșind fizic un bărbat mult mai tânăr și apoi înecându-l.
- Nu pare prea verosimil, nu? Rănile lui Rusty arată că a fost implicat într-o luptă disperată. Îndreptă lanterna către trunchiul aspru al unui copac din apropiere. Așchii...
- Înaintaseră cât fusese posibil fără să fie nevoiți să se afunde în mărul gros și să ocolească rădăcinile aeriene ale chiparoșilor, care se ridicau peste luciul apei.
- O căzătură pe una dintre rădăcinile astea noduroase ar putea să se soldeze lejer cu o mână ruptă în două locuri și urme de lovire la nivelul splinei. Cred că Rusty a fost aici cu Foster.

Arden îl trase de mână, făcându-l să se răsucească cu fața la ea.

- Cum ai făcut legătura asta? Chiar dacă avea spina lovită, e un salt destul de mare să tragi concluzia că Rusty a fost implicat.

- Am verificat registrele districtuale. În weekendul ăla de Paște, deci în trei zile, nu a fost înregistrat decât un singur deces. Al lui Brian Foster. Rusty s-a încăierat bine de tot cu cineva, cineva care poate că se lupta pentru a-și salva viața.

- Trupul lui, destul de mult din el, a fost recuperat din apă, deși fusese atacat de animale, și medicul legist a putut să decreteze că a fost vorba de o moarte prin înec.

- Asta a fost cauza decesului, confirmă Ledge. Posibil ca Foster să se fi înecat, sau să fi fost înecat, înainte ca aligatorii să ajungă la el. Se știe că aligatorii își trag prada sub apă. E posibil să fi fost în viață în momentul respectiv, dar nu pentru mult timp după aceea.

Arden își apăsă degetele pe buze.

- Doamne, e îngrozitor!

- Da.

Circumstanțele îngrozitoare în care Foster își găsisese sfârșitul erau mult mai groaznice decât unele dintre lucrurile pe care le văzuse sau despre care auzise că avuseseră loc în bătăliile care de multe ori se întindeau pe mai multe zile.

- Părinții lui au lăsat autoritățile să se ocupe de înmormântarea rămășițelor. Drăguți oameni, nu? rosti el. Indiferent de cum a murit, omul ăla merită ca totul să fie explicat.

- Și eu simt nevoia să fie explicat totul, rosti ea. Cum de se cunoșteau ei doi?

- Rusty are mereu grijă să cunoască pe toată lumea.

- Da. Am avut impresia asta azi. Joacă rolul individului popular care-i prieten cu toată lumea.

- Exact.

- Tu îl cunoșteai pe Foster?

- Nu bine. Ne mai intersectasem. De vreo câteva ori.

- La magazin?

Aflat chiar la granița zonei de nisipuri mișcătoare, Ledge schiță o mișcare dintr-un umăr care indica un da aproximativ.

- Welch's era genul de loc unde, de fiecare dată când intrai, dădeai nas în nas cu vreo zece oameni pe care-i știai sau îi recunoșteai.

- De ce a dat faliment?

- Copiii și nepoții nu aveau spiritul competitiv al moșneagului Welch. Când s-a dus el, la fel s-a întâmplat și cu magazinul. Asta s-a întâmplat cât eu am fost plecat în străinătate.

- Tata n-ar fi avut cine știe ce viitor acolo, chiar și dacă lucrurile ar fi stat altfel.

- Cam așa e.

- Ce fel de om era Brian Foster?

- Era un tocilar. Timid. Opusul lui Rusty. Și tocmai de aceea sunt sigur că de-aia se lega mereu Rusty de el.

Își alină conștiința spunându-și că nimic din ce îi spusese nu era o minciună propriu-zisă. Arden cântărea toate acestea în minte. El spera că cuta dintre sprâncenele ei era dată de concentrare, nu de îndoială.

- Nu știu cum, sau în ce măsură, a fost implicat Rusty în moartea lui Foster, continuă. Nu pot să dovedesc nimic. Dar în noaptea în care Foster și-a dat ultima suflare în circumstanțe atât de oribile, Rusty, burdușit bine, și-a făcut apariția acasă la Crystal, având mai mare nevoie de un alibi decât de tratament medical.

- Toate astea sunt niște dovezi foarte circumstanțiale, Ledge.

- Ca și toate cele pe care le aveau împotriva tatălui tău.

- Bine, bine, dar dacă e să ne întoarcem la mobilul crimei, am înțeles că Rusty era un tiran care se lua

de un tocilar doar ca să se distreze. Dar ce să-l fi împins pe Rusty să îl omoare?

Fir-ar să fie! Arden îi oferise o altă ocazie perfectă pentru ca el să-i spună de ce. Totuși, dacă ar fi știut despre jaf și despre motivul pentru care Rusty voia să scape de Foster, Arden ar fi reprezentat o amenințare adevărată la adresa lui Rusty. Iar oamenii pe care Rusty îi vedea ca fiind o amenințare păteau tot felul de lucruri rele.

- Poate că Foster s-a săturat de abuzuri și l-a înfruntat. Sau, la cum îl știu eu pe Rusty, nici n-ar fi avut nevoie de un motiv concret. Ar fi în stare să omoare un om doar ca să vadă dacă poate să scape nepedepsit.

- La ce impresie mi-a creat azi, aproape că-mi vine să cred una ca asta. Aproape. Cu ochii ațintiți la peisajul acvatic, întinse mâna orbește către lanterna lui Ledge, iar el i-o cedă. Arden începu să miște conul de lumină peste imaginea mlăstinoasă. Monotonie asta mereu m-a speriat. Totul arată la fel. Cum să poți să te orientezi? Tata nu se rătăcea niciodată pe lac. Mereu știa exact unde se afla.

Ledge nu spuse nimic.

- Avea o barcă. Și avea și un motiv. O jumătate de milion de motive, de fapt.

Brațul ei întins se lăsă brusc pe lângă corp, ca și cum lanterna ar fi devenit brusc mult mai grea. Încet, Ledge o luă înapoi din palma ei moale. Arden se întoarse și începu să meargă înapoi spre mașină, împiedicându-se de obstacolele oferite de terenul neregulat.

- Arden.

Ledge o urmă și o apucă de mână, dar ea se eliberă din strânsoarea lui și își continuă înaintarea. El o depăși și ajunse primul la camionetă. Deschise portiera din dreapta. Arden se prinse de mânerul de deasupra ușii, dar el își întinse palma peste fundul ei și o împinse în sus. Ocoli capota și, de cum urcă la volan și porni motorul, Arden spuse:

- Te rog, du-mă înapoi la mașina mea!
Ledge întoarse camioneta și porni înapoi spre autostradă.

- Nu e cazul să tragi concluzii aiurea, Arden.
- Și-atunci de ce m-ai adus aici? Ca să pricepi mai bine cât de logic e ca tata să îl fi omorât pe omul ăla? Aș fi preferat să continui să ascunzi, să eviți și să inventezi.

- Să inventez?
- Rahaturile alea despre procurorul districtual.
- Nu sunt rahaturi. Ai văzut și tu fișa medicală.
- Asta nu înseamnă decât că era un adolescent turbulent. Rusty Dyle s-a luat la bătaie cu cineva.

- Cu Foster.
- Vrei ca vinovatul să fie Rusty din cauza dușmăniei voastre prostești.

- Ce legătură ar putea să aibă dușmănia mea prostească cu interesul lui Rusty față de persoana ta? Explică-mi asta!

- Explică-mi-l tu pe al tău.
- Al meu ce?
- Interesul tău pentru noaptea aia. Obsesia ta pentru Rusty, Foster, tata, pentru toată trășenia. Dacă e ceva ale cărui motive nu-și găsesc explicația, acela ești tu.

Camioneta ieși zdruncinându-se de pe drumul de pământ și porni pe autostradă. Când ajunse pe asfalt, Ledge apăsă pedala de accelerație la maximum. Goneau înapoi spre oraș fără să schimbe vreun cuvânt. Arterele principale, respectiv străzile din Penton, erau patrulate mai intens de poliție, așa că Ledge le evită și o luă pe o rută lăaturalnică până la casa lui Crystal.

Deși mai era o distanță mică până acolo, trase pe dreapta în dreptul unei parcele pe care nu era nici o construcție, opri motorul și stinse farurile.

- De ce oprești? întrebă ea. Unde suntem?
- La vreo două străzi de casa lui Crystal.
- Du-mă până la mașină, Ledge! Acum!

- Nu putem să facem asta în fața casei lui Crystal.
- Ce să facem?
- Fie ne certăm, fie ne-o tragem. Ce alegi?

capitolul 30

- Atunci ne certăm, rosti ea.
- Bine. Tu începi.

Arden clipi, apoi trase iute aer în piept. Dar așteptă prea mult.

Ledge se aplecă peste cotieră și îi cotropi gura cu a lui.

Ea rămase rigidă și pasivă preț de câteva bătăi de inimă, după care buzele îi deveniră cooperante, iar limba începu să-i danseze cu a lui, iar corpul fierbinte și dulce parcă se topea, devenind una cu scaunul mașinii.

Ledge își curbă mâna dreaptă pe după umerii ei, iar stânga pe talie, trăgând-o cât mai aproape de el posibil, deși aveau cotiera între ei. Arden își înfipse explorator toate cele zece degete prin părul lui, își lăsă capul pe spate și continuă să-l țină strâns în timp ce continuau să se sărute erotic și insinuant, un sărut năucitor care îi arăta cât se poate de clar cum ar fi fost o partidă de sex cu femeia aceasta.

Nu săruta cu timiditatea lipsei de experiență. Dar nici nu săruta cu plictisul aproximativ al unei femei care schimba mereu iubii. Nu urma pur și simplu o rutină, înainte de a trece la etapa următoare. Era complet concentrată asupra a ceea ce făcea, cu un amestec nestăvilit de plăcere oferită de sărut și o dorință pentru mai mult de-atât.

Ledge își înălță capul, o privi în ochi, își trase brațul de după umerii ei și își trecu degetul mare peste buza ei de jos - cărnăasă și umedă.

- Vrei să afli mai multe despre interesul meu față de tine? E în mare parte legat de asta.

- Fapte, nu vorbe.

Susținându-i privirea, își insinuă mâna stângă pe sub tivul bluzei ei, își apăsă palma de abdomen, după care și-o împinse mai sus, pentru a-i strânge sânul și a-i menține rotunjimea deasupra cupei sutienului, timp în care buzele îi coborâră din nou și o sărutară jucăuș pe gât.

Își frecă fața de sânii aceia ispititori pe care de zile întregi - care îi păreau o eternitate acum - voise să-i sărute. Limba lui îi mângâie ușor sfârcul prin haine. Arden îi suspină numele. Degetele din părul lui deveniră mai insistente.

Gura lui se întoarse la a ei, iar degetul lui mare preluă mângâierea jucăușă care îi făcea respirația să devină ușor sacadată. Gura lui lăsase pete umede pe bluza ei, ca niște sigilii de proprietate. Îl ațâțau pe masculul din el să ia în posesie mai mult.

Își lăsă mâna să alunece de pe sânul ei pe talie, apoi între picioare. Arden își modifică poziția ușor, ondulându-și trupul, oferindu-i permisiune și acces. Ledge apăsa, mângâia. Arden murmură ceva neinteligibil, dar orice-ar fi spus, avea în spate dorință. Voia să fie atinsă adânc.

Pantalonii ei erau dintr-un denim elastic care se mula pe corpul ei ca o a doua piele. Mai devreme, Ledge apreciasse cum i se mulară pe fundul incredibil, dar acum era frustrat de cât de strâmți erau.

- Cum fac să mă strecur sub ăștia?

- Un moment, stai să...

Clinchetul unui telefon mobil îi făcu să încremenească. Mai sună o dată.

- Al meu e pe vibrații, spuse el. Trebuie să fie al tău.

Părând la fel de frustrată ca și el, capul ei se lăsă moale pe tetieră.

- E-n buzunarul exterior al poșetei mele. Poți să te uiți tu cine e?

Ledge băjbăi pe jos până îi găsi poșeta, apoi buzunarul exterior și telefonul. Îl ridică suficient cât să-i vadă

ecranul și, chiar când telefonul se opri din sunat, citi numele apelantului. Se trase înapoi, dincolo de cotieră și se așeză din nou pe scaunul lui, la volan. În timp ce Arden se chinuia să își îndrepte poziția, Ledge îi întinse telefonul.

- Cineva pe nume Jacob.

- Ah... Îi susținu privirea timp de mai multe secunde, după care își luă telefonul și își întoarse fața către parbriz. Îl sun mai târziu.

Fierbând, Ledge porni motorul și băgă mașina în viteză.

- După zgomot, aia trebuie să fie camioneta lui Ledge. Crystal luă telecomanda și dădu televizorul mai încet.

- Probabil că o aduce înapoi pe Arden la mașină.

Marty se ridică de pe canapea și se duse la una dintre ferestrele din față.

- Nu-i spiona, zise Crystal. Nu sunt adolescenți.

- Nu-i spionez. Doar arunc și eu o privire. Marty ridică una dintre lamelele jaluzelei. Da, e camioneta lui cea mare. Ea se dă jos singură. Uitându-se peste umăr la Crystal, îi raportă: Nu se sărută de noapte bună.

- Hmm. Sunt dezamăgită. Eram convinsă că erau ceva văpăi fierbinți între ei.

- În alea 30 de secunde pe care le-am petrecut eu cu ei am avut aceeași impresie. Poate s-au sărutat în camionetă. Poate că au făcut ceva mai mult decât să se sărute, iar un simplu sărut ar fi un lucru mărunț acum. Ca să zic așa...

- Dar lui Ledge nu-i stă în fire să...

Marty o întrerupse:

- Ce Dumne...?

- Ce?

- Crystal?

- Ce s-a întâmplat?

- O, Doamne...

Reacționând la spaima apărută brusc în tonul lui Marty, Crystal țâșni de pe canapea și se grăbi să vină lângă ea, la fereastră.

- Ce e?

- Aia sunt câini?

Străbătuseră cele două străzi până la casa lui Crystal fără ca Arden să rostească vreo explicație, motiv pentru care Ledge dedusese că Jacob nu era un personaj indiferent pentru ea, cum ar fi fost octogenarul care locuia pe strada ei din Houston, sau vărul ei primar, sau fiul adolescent al prietenei ei celei mai bune care vindea bilete la o tombolă pentru o strângere de fonduri.

Până opri în spatele mașinii ei, clocotea. Scoase camioneta din viteză, dar lăsă motorul pornit, își petrecu antebrațele și palmele peste volan și se uită lung la parbriz, purtându-se ca un mojiș și fiind complet conștient de asta, dar era un bărbat cu o erecție de trei zile și era furios la culme, ce mama naibii!

- Jacob? zise el.

- Nu e treaba ta.

- Nu e? Întoarce capul să se uite la ea. Ereția mea te-ar putea contrazice. Și și-ar dori să ne fi limitat la certuri.

Arden îi aruncă o privire ucigătoare deschizând portiera. O închise cu forță și ocoli capota. Ledge o vedea clar în lumina farurilor cum bagă mâna în poșetă, probabil căutându-și cheile. Întrezărind o mișcare cu coada ochiului stâng, întoarce capul. Două siluete întunecate veniră în viteză de-a curmezișul peluzei de pe cealaltă parte a străzii, cu o a treia nu departe în urma lor.

Își dădu seama imediat ce erau, ce însemna asta și, împingând portiera lui, ieși în mare grabă, strigând:

- Arden, vino înapoi în mașină! Urcă în mașină!

Panica îl făcuse să se exprime laconic, dar eficient, pentru că Arden se opri imediat și se uită spre el, dar

fu orbită de faruri. Își ridică palma să-și protejeze ochii tocmai când unul dintre câini făcu un salt înalt către el.

Ledge sări înapoi, urcându-se pe capotă și își trase picioarele în sus exact la timp. Câinele se lovi de aripa mașinii cu un bufnet puternic și suficientă inerție cât să zguduie vehiculul.

Arden scoase un țipăt.

- Treci pe partea cealaltă! Urcă în mașină!

Ledge se trase peste capotă până în față, după care sări jos. O apucă de mână pe Arden, trăgând-o tare și punând-o în spatele lui când un altul dintre animale atacă. Ledge îl lovi cu piciorul.

- Urcă!

Îi dădu drumul și o împinse către locul din dreapta, sperând din tot sufletul că ea avea să se supună.

Se cocoță din nou pe capotă. Câinii continuau să atace, încercând să sară suficient de sus încât să ajungă la el. Mârâiau și lătrau, făcând o zarvă asurzitoare.

Din guri le zburau picături mari de salivă. Tocul cizmei lui Ledge îl izbi pe unul dintre ei în bot, făcându-l să zboare înapoi. Animalul căzu greoi pe pavaj, ceea ce îl năuci, dar numai pentru câteva momente. Apoi se ridică și începu din nou să sară către capota camionetei, înnebunit, însetat de sânge.

Ledge aruncă o privire în spate și văzu că Arden reușise să intre în cabină, dar unul dintre animale o luase în vizor și se arunca spre portieră, clămpănind din fălcile larg deschise.

Ușa din față a casei lui Crystal se deschise fulgerător. Ea și Marty coborâră treptele în fugă. Crystal țipa, tot spunându-i pe nume. Ledge strigă la ele să intre înapoi în casă.

În secunda următoare, claxonul mașinii îi năuci pe el, pe câini, pe Marty și pe Crystal, și nimeni nu mai scoase nici un sunet. Vaierul lui asurzitor continuă. Apoi, peste el, Ledge auzi un fluierat ascuțit.

Ca și câinii. Ca unul, porniră la fugă, gonind în direcția de unde veniseră.

Lui Ledge nu-i trecu prin minte să pornească după ei și nici altceva decât grija pentru siguranța lui Arden. Fără să zăbovească măcar cât să-și tragă răsuflarea, se dădu jos de pe capotă și se duse repede la portiera din dreapta, al cărei geam era mânjit și încărcat cu dăre de salivă de câine. O trase cu putere, deschizând-o.

Crystal era aplecată peste cotieră, cu spatele la el. Ledge nu strigă pentru a acoperi zarva. În loc de asta, spuse cu calm:

- Arden, poți să te oprești acum. Au plecat.

Ea se întoarse și se uită la el cu ochii năuciți, dar cuvintele lui ajunseră la ea. Își trase mâna de pe claxonul aflat pe volan. Tăcerea bruscă determinată de asta fu aproape la fel de asurzitoare ca și zgomotul puternic.

Privindu-l în continuare fix în ochi, Arden își relua poziția dreaptă pe scaunul din dreapta. Ledge își puse o mână pe genunchiul ei. Descoperi că tremura.

- Ești teafără?

- Da.

- Nu te-au mușcat?

- Nu. Apoi, dând din cap, spuse din nou: Nu. Îl măsură din priviri. Tu?

- Nu, dar eram pe punctul de a pierde bătălia. Bună idee cu claxonul. Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Dinții ei începură să clănțâne. Crystal veni în fugă la ei, gâfâind.

- Sunteți bine?

- Suntem nevătămați, răspunse el. Zdruncinați, dar suntem nevătămați.

- Dumnezeu mare, Ledge! Crystal își duse mâna la piept, cu degetele răsfire pe stern. Ar fi putut să te omoare.

- Cred că ăsta era scopul.

Crystal se uită la el cu suferință în ochi.

Marty ajunsese și ea tocmai acum. Avusese prezența de spirit de a le spune vecinilor care ieșiseră să vadă ce era cu toată agitația, că totul era sub control. De asemenea, recuperase și poșeta lui Arden, pe care aceasta o scăpase când o atacaseră câinii. Fusesse călcată în picioare.

- S-au vărsat și s-au împrăștiat toate, îi spuse Marty. Am adunat tot ce-am putut să văd. Portofelul văd că a scăpat nevătămat.

- Mulțumesc.

Arden își luă poșeta, dar nu păru afectată că era făcută ferfenită și părea să nu știe ce să facă cu ea. Ledge i-o luă din mâini și o puse pe jos.

- Să chemăm poliția? întrebă Marty.

- N-ar avea rost, zise el.

- Dar, cu o haită de câini sălbatici pe străzi...

- Ai auzit fluierul? rosti el. Nu erau sălbatici și nu erau în căutare de pradă. Se răsuci către Crystal. Tear deranja dacă Arden ar rămâne la tine în noaptea asta? N-ar trebui să se ducă acasă, unde să stea singură.

- Tu unde te duci?

- Să mă ocup de o treabă.

Dar aceste trei femei nu erau niște proaste. Se uitară una la alta cu subînțeles.

- Bineînțeles; Arden poate sta cu noi cât..., spuse Crystal.

- Mulțumesc, Crystal, dar n-o să mă las aruncată în cârca ta. Privindu-l direct în ochi, decretă: Mă duc cu Ledge.

- Ei, pe dracu'! Tremuri ca o frunză-n vânt.

- Tremuram. Dar șocul a trecut. Acum sunt bine. Vezi? Întinse mâinile, cu palmele în jos, pentru a dovedi că erau stabile. Nu era cazul.

- Rămâi aici!

- Ba nu.

Marty o înghionti pe Crystal.

-Cred că ar trebui să-i lăsăm singuri să se pună de acord.

Crystal se uită nehotărâtă la el și apoi la Arden, după care murmură:

-Aveți grijă, și pleacă spre casă cu Marty.

Ledge așteaptă până când ajunseră în casă, după care spuse:

-Arden, nu vreau să pierd timp contrazicându-mă cu tine.

-Atunci ai face bine să nu te mai împotrivești.

-Ai putea să pățești ceva.

-Îmi tot spui asta, dar până acum nu mi s-a întâmplat nimic.

-Nu poți să vii unde am de gând eu să mă duc.

-Adică unde?

-Nici măcar nu știu deocamdată. Nu știu cu ce-o să mă confrunt când ajung acolo. Mai mult ca sigur, o să fie periculos. Nu poți să vii și tu. Și gata.

Arden îi înfruntă privirea sau încercă. Dar el câștigă. Ea capitulă.

-Bine.

Își recuperează poșeta și se dădu jos din camionetă. Dar nu porni spre casă. Se îndreptă spre mașina ei.

-Ce faci?

-Fie vin cu tine, fie te urmez cu mașina mea.

Ledge izbucni într-un șir de înjurături obscene, dar nici una nu o impresionă pe Arden. Se întoarse la el.

-Crezi că Rusty a fost în spatele atacului ăstuia, nu?

-E fix stilul lui.

-Dacă ce mi-ai spus în seara asta e adevărat, iar el l-a omorât pe Brian Foster și i-a lăsat pe toți să creadă timp de două decenii că tata e vinovat, atunci mi-am câștigat cu vârf și îndesat dreptul de a riposta.

Ledge lăsa capul în jos. Expiră prelung. Numără până la zece, uitându-se fix la pământul dintre cizmele lui. Când își ridică ochii la ea, îi zise:

- Te-am avertizat din prima.

capitolul 31

Când porniră de la casa lui Crystal, Ledge își luă telefonul și îl sună pe Don.

- Noaptea trecută, când Rusty m-a încolțit în bar, era un tip care juca biliard cu niște prieteni. Nici nu m-am întors să mă uit la el când Rusty s-a luat de el, că organiza lupte de câini. Rusty i-a zis pe nume... Dawkins?

De pe locul din dreapta, Arden îl auzi pe Don spunând:

- Hawkins. Dwayne Hawkins.
 - Știi unde locuiește? Sau unde își organizează luptele? Rusty a zis ceva de un hambar vechi.
 - Sper că nu-ncepe să te intereseze asemenea distracții.
 - Hai, fii serios!
 - Și-atunci de ce întrebi de asta?
 - Un prieten de-al meu a avut o problemă cu un câine vagabond agresiv. Se gândea că poate e al individului ăstuia, Hawkins.
 - Întreb și eu în stânga și-n dreapta și te sun înapoi.
 - Prietenul meu trebuie să afle acum.
 - Ce-i cu graba asta?
 - Sar putea ca dulăul respectiv să fie în continuare liber în zonă. Sunt copii pe-acolo.
 - Atunci ar trebui să sune la hingheri.
 - Am nevoie de informația asta, Don. Te rog?
- Închise apelul cu o apăsare pe ecran și puse telefonul în suportul pentru pahar.
- Ai spus o minciunică, zise ea.
 - Am modificat un pic adevărul.
 - O abilitate pe care ți-ai perfecționat-o în timp.

Ledge nu răspunse. Arden remarcă faptul că trecuseră de două ori pe lângă același turn de apă.

- Mergem în cerc, nu?

- Deocamdată, da.

- De ce?

- Să vedem dacă ne urmărește cineva.

- Și ce-ai aflat?

- Până acum nu am văzut pe nimeni, dar sigur cineva i-a spus lui Hawkins unde putem fi găsiți. Rusty îi are pe toți polițiștii din oraș la degetul mic. I-a pus să stea cu ochii în patru după noi. Mașina ta a fost văzută la Crystal. Mai devreme sau mai târziu, sigur ai fi venit după ea.

- Ar fi fost posibil să fi fost în casă.

- Ca să ajungi la mașină, tot ar fi trebuit să ieși.

- Deci eu am fost ținta?

- Bun. În sfârșit ai început să te prinzi. Intră în parcare a unui magazin închis și opri camioneta. O să așteptăm aici să mă sune înapoi Don. Consum benzină și nu știu cât de departe o să fie nevoie să mergem.

Opri motorul și se lăsă pe spătarul scaunului, cu fața spre capotă, uitându-se fix la peretele de cărămidă din fața camionetei. Arden făcea același lucru. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

Acum, că avusese timp să-și recapete ritmul normal al respirației și să-și liniștească mintea după atacul câinilor, gândurile i se întoarseră la cearta lor chiar de dinaintea acestuia. Subiectul se afla între ei ca o grenadă cu cuiul scos. De cum se întrebă care dintre ei avea să reia discuția, Ledge rupse tăcerea, mormăind:

- Jacob ăla era tatăl copilului?

Arden se uită scurt la el, după care privi din nou înainte.

- Jacob Greene, cu „e” la sfârșit.

- Unde v-ați întâlnit?

- Lucram la Neiman's ca asistent personal de cumpărături. Jacob a devenit unul dintre clienții mei. Unul bun. A cheltuit o groază de bani cu mine. Mai târziu am devenit și pacienta lui.

- Pacientă? E doctor?

- Da, dar până când am început să merg la el la cabinet, trecusem dincolo de relația tradițională doctor-pacient.

- Evident, mult dincolo. Și cum de nu sunteți împreună acum?

- Păi, în primul rând, e căsătorit.

- Aha. Asta-i piedica. Una mare. Soția a aflat de amanta însărcinată și...

- Poți să taci? Se întoarse către el. Jacob e specialist în IA. Inseminare Artificială. El m-a lăsat însărcinată, da. Folosind spermă de la un donator anonim.

Ledge îi susținu privirea câteva secunde la rând, după care își lăsă capul în jos și își frecă degetul mare peste sprânceană.

- Mă simt ca un măgar.

- Nu pot să-mi închipui de ce.

Nu încercă să-și ascundă în vreun fel sarcasmul. Ledge o privi combativ.

- Ei, când te-am întrebat de tatăl copilului, de ce nu mi-ai spus pur și simplu?

- Nu i-am spus nici măcar soră-mii. Nu era treaba ei și în nici un caz nu era a ta.

- Exact. Ai mai spus asta.

Înainte să apuce să aprofundeze discuția, telefonul lui începu să vibreze, zornăind mărunțișul din suportul lui de pahar. Ledge își menținu privirea ațintită asupra ei când luă telefonul și răspunse. Arden îl auzi pe Don spunând:

- Gata! Am făcut rost de indicațiile despre cum se ajunge acolo.

- Dă-mi-le!

- Mai bine nu.
- Atunci îmi cer scuze că te-am deranjat. O să le obțin de la altcineva.
- Tipul ăsta nu-i vreun puștan cu caș la gură, Ledge.
- Mi-am dat seama de asta.
- O cauți cu lumânarea.
- Nu, el și-a căutat-o și uite că și-a găsit-o acum.
- Don șovăi o clipă, după care mormăi:
- Ei, la dracu'...

Locul acela părea aproape prea insalubru pentru a fi adevărat, semăna mai degrabă cu un decor de teatru sau de film, cu o groază de obiecte de recuzită înghesuite pentru a crea o imagine cât mai sordidă. Niște reflectoare cocoțate pe stâlpi de metal formau un perimetru și luminau proprietatea, ceea ce te ducea și mai mult cu gândul la un studio de film.

Casa era la fel de dărăpănată ca diferitele anexe, dintre care una avea lipsă jumătate de acoperiș. Vehiculele eviscerate și ruginite împrăștiate prin curte erau de-a dreptul clișeice. Două fotolii diferite erau postate pe verandă, sub streășină. Arden nici nu voia să se gândească câte gânganii își găsiseră adăpost în ele.

Într-o parte a curții nebetonate se afla un șir de cuști, încropite necizelat din lemn vechi recuperat de prin alte părți și plasă metalică. Erau murdare și înghesuite cu câini învățați să fie agresivi.

Când camioneta lui Ledge intră în spațiul deschis, haita de câini se lansă într-o zarvă atât de feroce că îți îngheța sângele în vene. Arden ezita între mila pentru animalele respective, pentru abuzurile la care erau supuse, și frica extremă de ele.

Ledge opri mașina și se opri câteva clipe să evalueze scena din jur. Apoi băgă mâna sub scaunul lui și scoase un toc de piele. Pistolul din el părea genul de armă care ar fi putut să-i aparțină lui Wyatt Earp. Verifică magazia

să vadă dacă era încărcat complet, după care îl puse pe cotieră.

Apoi întinse mâna în spatele scaunului, la baza banchetei din spate, și scoase o pușcă. Cu o concentrare severă, trecu prin rutina de pregătire a armei, care implica verificarea mai multor elemente mobile, potrivirea cu zgomot metalic a unui mecanism, apoi a altuia. Făcu toate acestea cu precizie, precauție și pricepere, ceea ce era în același timp liniștitor și neliniștitor.

- Încuie portierele în urma mea, spuse, cu conturul bărbiei ascuțit de hotărâre. O să las motorul pornit, în caz că trebuie să plecăm de-aici în grabă. Nu ezita. Vorbesc serios, Arden. Dacă chestia asta iese prost, pleacă dracului de aici. Indiferent ce se întâmplă, în nici un caz nu cobori din mașina asta. Dacă ești obligată să folosești asta, zise, arătând din cap către revolver, doar țintești și apeși pe trăgaci. E ca un fel de tun de mână. Sigur nimerеști ceva. Se mai uită o dată la ea, cu ochii plini de tensiune. Ticălosul ăsta a încercat să ne facă de petrecanie și s-ar putea să mai încerce. Dacă-l vezi schițând vreo mișcare, nu aștepta să vezi ce se întâmplă mai departe. Bagă camioneta în marșarier și apasă pe accelerație cât poți de tare.

Deschise portiera din stânga și se dădu jos. Așteptă să audă declicul încuierii portierelor, după care porni spre casă, ținând pușca pe lângă corp, cu țeava în jos. Arden se minuna de calmul lui aparent. Ei îi bubuia inima în piept. Abia dacă putea să respire.

Ușa de plasă a casei fu deschisă și un tânăr cu păr așos, până la umeri, ieși pe verandă, cu tălpile goale. Purta un tricou alb uzat și o pereche de jeanși albaștri murdari care abia-abia se țineau pe șoldurile ieșite în afară. În mână avea o pușcă cu țeavă dublă.

Când o armă cu zgomot și o aținti direct asupra lui Ledge, Arden scoase un sunet slab, plin de teamă,

pe care nici măcar ea nu-l putu auzi din cauza lătrăturilor asurzitoare care răzbăteau dinspre cuștile câinilor.

Dwayne Hawkins înaintă până la marginea cocârjată a verandei.

- Ești Burnet, nu-i așa?

Ledge nu zise nimic, doar continuă să înainteze spre casă cu pași măsurați, în care nu ghiceai nici o grabă.

- Ești tare de urechi sau ce dracu'?

Ledge continua să se apropie. Hawkins coborî de pe verandă și porni spre Ledge, după care se opri și își luă o poziție războinică.

- Ai venit aici să-mi împuști câinii?

- Nu, am venit să te împușc pe tine.

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă, un ansamblu de mișcări atât de rapide, încât abia putură fi percepute de ochi. Ledge ridică pușca la nivelul taliei. Rafala nu dură decât vreo câteva secunde, dar lui Arden i se păsură o eternitate. Ceea ce era valabil și pentru ecou. Câinii o luară razna.

Dwayne Hawkins zăcea pe spate pe pământ, cu membrele rășchirate. Pușca îi căzuse la câțiva metri de mână lui întinsă.

- O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne...

Arden nu zăbovi să se gândească la avertismentele sumbre ale lui Ledge și la instrucțiunile apăsate pe care i le dăduse. Portiera se deschise când o deschise și aproape că se prăvăli afară. Traversând curtea în fugă, își acoperi urechile cu palmele, pentru a estompa zarva care răzbătea dinspre cuști.

Ledge părea total detașat de câini, de ea, de tot. Se duse la trupul inert al lui Hawkins și apăsă țeava puștii de mijlocul frunții lui. Oripilată, Arden se năpusti cu pași împleticiți către el, strigându-i numele. Ledge nu reacționează.

Abia când ajunse la câțiva metri de el își dădu seama că Hawkins nu era mort. Nici măcar nu sângera.

Nu fusese atins. Zăcea între laturile unui V, trasat ordonat prin găuri de glonț în pământ. Avea ochii deschiși și clipea cu rapiditate. Cutia toracică i se tot ridica și i se cobora dramatic. În rest, era paralizat de frică.

Ledge spuse:

- Tu ai asmuțit câinii asupra noastră?
- N-am nimic cu voi. Sincer! Jur! Nu mă omori! imploră, după care începu să îngaima sunete incoerente.
- Cine te-a pus s-o faci?
- Nemernicul ăla de procuror, Dyle.
- Cât ți-a dat?
- Nimic. Am făcut o înțelegere.
- Ce-ai primit în schimb, Dwayne?
- M-a lăsat să scap că... am pasiunea asta.
- Lupte de câini. Ce mai pasiune, Dwayne...
- Nai nici un drept să...
- Ți-a spus procurorul de ce voia să îi facă rău domnișoarei Maxwell?

Dwayne nu se clinti, dar ochii i se îndreptară către ea.

- Asta-i ea?
- Ți-a zis de ce voia să...
- Nu, nu, răbufni el precipitat. Mi-a zis să pun câinii pe voi. Asta e tot ce știu.
- Pe noi? Pe amândoi?
- Așa a zis, c-o să fiți împreună.
- De unde a știut asta?
- Habar n-am. A zis că, mai devreme sau mai târziu, o să veniți la casa din spatele coaforului și să stau la pândă, pregătit. N-am vrut să...
- Ba sigur c-ai vrut, Dwayne. Exact asta ai vrut, să fim făcuți bucățele de câinii tăi.
- N-am nimic cu tine, repetă el. Și nici cu ea.
- Ei bine, acum eu am ceva cu tine. Glasul lui Ledge devenise la fel de rece ca un țurture. Știi cu ce m-am ocupat în armată?
- Am auzit c-ai fost la război, dar...

- Lunetist.

Dwayne scoase un scâncet. Mărul lui Adam i se ridică și i se coborî rapid.

- Exact, Dwayne. Aș putea să-ți iau la țintă ochiul de la un kilometru și jumătate. Oricând... am... eu... chef. Și jur pe Dumnezeu că asta o să și fac dacă nu dispari.

- Să dispar? Adică să fug de-aici?

- Exact.

- Da' nu pot. Dyle mi-a zis că, dacă-l trag pe sfoară, mă omoară.

- Atunci ai încurcat-o rău de tot, Dwayne.

- Dyle are mexicani care au fost prin carteluri la viața lor.

- Și eu am o pușcă cu lunetă cu țintă telescopică. Dacă te liniștește în vreun fel, să știi că o să mori înainte să auzi glonțul. Dacă e să stai să te gândești, probabil că e mai bine pentru tine să rămâi pe-aici și să te gudură pe lângă Dyle până... ei, până-mi vine mie cheful de vânatoare.

Hawkins sughiță suspinând, iar dintr-o nară i se scurse o dără de umiditate. Ledge dădu din cap către cuști.

- Ar trebui să te împușc pe loc pentru abuzuri împotriva animalelor. Dacă vrei să rămâi prin zonă, prin statul ăsta, să știi că a început numărătoarea inversă.

Ledge ridică gura puștii de pe fruntea lui Hawkins, se duse la arma acestuia și îi scoase gloanțele. Le puse în buzunarul de la piept al cămășii lui. Țintuind-o pe Arden cu o privire feroasă, dădu din cap, comunicându-i clar că era cazul să plece spre camionetă.

Arden se întoarse la mașină cu pași rapizi. Ledge veni și el mergând cu spatele, nedezipindu-și ochii de la Hawkins și aplecându-se din loc în loc, să ia cartușele goale de pe jos. Când ajunse la camionetă, se urcă la volan, puse pușca înapoi pe jos și băgă mașina în marșarier.

- Rusty l-a pus, zise. Ai auzit, da?

- Am auzit.

- Acum mă crezi? El l-a omorât pe Brian Foster. Lovi cu pumnul în volan. Fir-ar să fie de treabă, știam eu!

capitolul 32

Noaptea aceea din 2000 – Rusty

Lui Rusty nu i-ar fi trecut prin cap nici într-o mie de ani că pe contabilul ăsta tăcut avea să-l apuce vitejia în timpul trecut dintre despărțirea bandei care dusesese jaful la capăt, în parcare barului Burnet's, și momentul când ajunsese la locul indicat, pentru a ascunde împreună prada.

Chiar și când vorbise cu el la telefon, în urmă cu jumătate de oră, ca să-i spună despre arestarea lui Ledge și de pericolul în care-i pune pe ei, Foster îi păruse ca de obicei. Adică nesigur și nehotărât, neliniștea și frica aducându-l aproape de limita unei crize de nervi.

Respectiv exact unde voia Rusty să fie.

Totuși, cum stătea la pândă în ascunzătoarea lui aflată de cealaltă parte a unui canal îngust, îl văzu pe Foster înaintând prin pădurea întunecată cu mai puțină teamă decât ar fi fost de așteptat. Fasciculul lanternei lui dansa printre copaci și se reflecta pe porțiunile mlăștinoase în timp ce Foster înainta cu pași hotărâți, care erau atipici pentru personalitatea lui de iepuraș speriat.

Nu încetini și nu se opri până nu ajunsese la un fel de barieră naturală ridicată din apa puțin adâncă, alcătuită din rădăcini aeriene de chiparoși, unde se opri și mătură împrejurimile cu lumina lanternei. O îndreptă către o zonă cu mai multe mese de picnic aflate la ceva distanță, crezând din câte se părea că avea să dea de Rusty așteptându-l, așa cum se întâmplase în prima zi când Foster urmăse indicațiile lui Rusty și venise acolo cu un bax de șase beri reci.

- Rusty?

Necîntirea întunecată și mohorâtă a împrejurimilor absorbi glasul lui Foster ca un strat izolator de catifea. Își dresе vocea.

- Rusty?

La a doua încercare, acesta sesiză o urmă de neliniște în tonul lui. Zâmbi, spunându-și: „Ei, așa mai merge...” Ieși din spatele draperiei de verdeață formată de crengile joase ale copacilor, își făcu palmele căuș la gură și strigă într-o șoaptă clară:

- Aici!

Foster trecu fasciculul lanternei peste apa canalului, mișcându-l într-o parte și-n cealaltă până ce dădu de Rusty, care ridică o palmă și făcu o mișcare scurtă, prin care voia să-i comunice lui Foster să rămână pe loc.

- Unde-s banii?

- Șșt!

Idiotul ăsta nu-și dădea seama că sunetele se auzeau mult mai departe peste apă? Rusty desfăcu funia prinsă de un puiet de copac ca să-și priponească în siguranță canoa, deși nu prea exista pericolul de a fi luată de apă. Aici, curentul era cel mult leneș.

Ambarcațiunea se legănă când pași în ea, dar Rusty își menținu echilibrul. Așezându-se în genunchi, începu să vâslească spre locul unde aștepta Foster, ținând în continuare lanterna ațintită asupra lui. Modulându-și vocea în așa fel încât să fie chiar deasupra limitei audibilului, Rusty îi spuse să o închidă.

- O să vadă cineva că suntem aici.

- Nu e nimeni prin apropiere.

- Închide lumina, bine?

Foster închise lanterna. Rusty vâslea cât mai silențios posibil, având grijă să nu afunde vâsla prea mult în apă. Când se apropie, Foster zise șoptit:

- Vezi pe unde mergi?

- Mi s-au obișnuit ochii cu întunericul. Prinde frânghia asta!

Era pe punctul de a o zvârli când Foster spuse:

- Stai puțin. Unde sunt banii?

- Chiar aici. Rusty arată în jos, către geanta din canoe. Îi zâmbi larg. Ți se pare cunoscută?

- Deschide-o!

- Pierdere de vreme, dar dacă ții tu morțiș...

Rusty scoase un oftat ca și cum ar fi fost deranjat inutil, dar juca teatru. Luase în calcul că Foster era suficient de isteț încât să ceară să vadă banii înainte de a se angaja cu totul în această întâlnire. Aplecându-se suficient de mult încât să ajungă la geantă, desfăcu fermoarul și o ținu deschisă.

Foster aprinse din nou lanterna și o aținti asupra genții.

- Mulțumit?

- Da, bine.

- Atunci închide lumina aia afurisită.

Foster se precipită în efortul lui de a închide lanterna și mai-mai că o scăpă. Rusty nu se putu abține să nu-l tachineze.

- Da' de ce ești așa agitat? Ți-e frică de întuneric?

- Locul ăsta arată altfel pe lumină. N-am mai fost pe-aici noaptea.

- Ei, va trebui să ne ocupăm serios de asta.

Acum, că adusese în discuție din nou faptul că erau complici și că îi recăștigase încrederea lui Foster - deși într-o măsură din ce în ce mai mică de fiecare dată - trebuia să-l facă să se apropie de el.

- Ți-ai un loc grozav pentru tot felul de distracții.

- Cum ar fi?

- Dacă-ți spun secretul, n-o să te apuci să spui la alții, nu-i așa?

- Nu.

- Eu și amicii mei venim aici și ne drogăm până nu mai știm de noi.

- Ah...

- Data viitoare, trebuie să vii și tu. Mișcă din cap în direcția respectivă. Vezi mesele alea de picnic? Sunt grozave pentru giugiuleli cu o fată, dacă ai grijă să aduci o pătură cu tine. Dar... chiar și dacă nu. E o tipă... Crystal o cheamă. Rusty plescăi din buze. Am pierdut șirul tăvălelilor cu ea aici, prietene.

- Crystal?

Auzind tonul surprins al lui Foster, Rusty îngustă din ochi.

- Da, Crystal. De ce?

- Așa... Le-am auzit din întâmplare pe niște femei din birou vorbind despre o tipă pe nume Crystal. Băiatul umeia a făcut o pasiune pentru ea, dar zicea că i-a zis să o dea uitării. N-are nici o șansă cu ea din cauza lui Ledge Burnet.

Rusty strânse din dinți.

- El și Crystal au terminat-o. Acum, fata e cu mine. În fine, hai să terminăm cu astea... Am face bine să ne mișcăm. Ai grijă cum pui piciorul când urci.

- Să urc? În canoea aia?

- Am găsit un loc perfect unde să ascundem geanta. Arată cu degetul mare peste umăr. Copacii sunt atât de deși în partea aia că te simți de parcă ai fi Daniel Boone, să fiu al dracului... Ar fi trebuit să te încalți cu altceva.

- E drum până acolo?

- Sigur. Suntem chiar pe el. E ceea ce băștinașii numesc drum de barcă.

- Nu-mi place ideea. Dar un drum normal nu e?

- Suntem în sălbăticie, Foster. O mlaștină, ce mama naibii! Tocmai de-aia e ascunzătoarea perfectă.

Foster mai aruncă o privire neliniștită în jur.

- Copacii sunt deși și pe partea asta. Și se poate ajunge la drum de-aici. De ce să nu ascundem banii aici?

Pentru o vreme, cel puțin. Ar fi mai ușor să ajungem la ei, în caz că suntem nevoiți să-i mutăm din nou.

- Dar și mai ușor să-i găsească altcineva. Din întâmplare. După cum am zis, oamenii vin des pe-aici, la mesele de picnic. Asta ne mai trebuie, ca niște drogați să găsească geanta și să plece cu ea. Sau vreun bun samaritan, care să o predea la poliție.

- N-am mai văzut pe nimeni pe-aici. Nici măcar o dată, în toate dățile în care ne-am întâlnit noi aici.

Contabilul căpătase ceva curaj și devenise încăpățânat, iar aceste două attribute începeau să-l irite. Luase vreun întăritor sau ce dracu'? Rusty nu se sfii să-și arate enervarea.

Se ridică, cu picioarele de-o parte și de alta a banchei din canoe, ca să nu o răstoarne.

- Ce te-a apucat?

- Nimic. Doar că sunt de părere că trebuie să ne gândim bine ce facem.

- M-am gândit eu bine.

Foster reaprinse lanterna și lăsă conul de lumină să alunece de-a lungul lateralului canoei, de la prova la pupa.

- De unde ai luat barca asta?

- Știi șopronul ăla vechi de tablă de pe doc, de dă la drum? E al poliției, îl folosesc ca să țină-n el bărcile pe care le-au confiscat din diverse motive. De obicei, pentru că îi prind că merg pe canale cu ele sub influența alcoolului. În fine, cine-o fi fost proprietarul canoei ăsteia n-a mai venit după ea, așa că taică-meu mi-a dat voie să ies cu ea pe apă ori de câte ori vreau. Ținea în continuare vâsla în mână și îi făcu semn cu ea lui Foster să urce la bord. Știu ce fac. Nu-ți fie frică. Urcă la pupa, acolo în spate.

Foster nu schiță nici o mișcare. Rămase proțâpît pe loc, după care izbucni:

- L-am sunat pe domnul Maxwell și i-am spus tot.

Sângele lui Rusty trecu instantaneu de la temperatura normală la punctul de fierbere.

-Ce-ai zis?

-M-ai auzit. Nu e cazul să repet. Domnul Maxwell știe că ai de gând să potrivești totul în așa fel încât să pice toată vina pe el.

Rusty nu ezită, nu zăbovi să-și cântărească acțiunile, reacționă pur și simplu cu o răbufnire de furie incontrollabilă. Împinse vâsla orizontal, creând un arc de cerc. Dacă ar fi fost o lamă, l-ar fi decapitat pe Foster. Așa, îl izbi în gât cu atâta forță că Rusty fu sigur că-i zdrobise traheea. Foster scăpă lanterna din mână, își prinse gâtul cu ambele mâini și încercă să scoată un sunet. Ce-i ieși din piept fu o horcăială dureroasă.

Rusty privi cu calm cum Foster se împletici înaintea preț de câțiva pași înainte de a se prăvăli cu fața în jos în apa măloasă, în miezul unei sculpturi cioturoase de rădăcini de chiparoși, după care rămase nemișcat. Perfect nemișcat.

Lanterna căzuse în apa adâncă de câțiva centimetri. Era încă pornită, creând o strălucire subacvatică nefirească, de-a dreptul stranie. Îl tulbură chiar și pe Rusty un pic, dar nu o luă de acolo. Era mai bine să o lase la fața locului.

Intenționase dintru început să-l omoare pe Brian Foster. În nici un caz nu ar mai fi apucat răsăritul soarelui. Totuși, Rusty nu avusese de gând să o facă aici, unde cadavrul putea fi descoperit atât de ușor de cine știe ce localnic aflat într-o drumeție de Paște.

Gândindu-se bine, totuși, această întorsătură de situație neașteptată nu era chiar așa tragică. De fapt, era mai bine decât ce plănuise el inițial să facă, respectiv să meargă cu canoea până într-una dintre zonele mai îndepărtate ale lacului, să-l pocnească în cap cu vâsla pe Foster și să-l arunce în apă.

Acum își dădea seama că planul acela avea puncte slabe. De cum cadavrul avea să se umfle și să iasă la suprafață, un medic legist ar fi determinat clar că fusese vorba de o crimă. Bineînțeles, nimeni nu l-ar fi bănuț pe băiatul șerifului că s-ar fi făcut vinovat de ea, dar ar fi creat o agitație de care Rusty prefera să se lipsească.

Așa, totul avea să pară un accident tragic. Avea să fie o versiune ușor de acceptat. Foster venise de curând în zonă. Era de pe undeva din nord, nu mai fusese până atunci prin zone mlăștinoase. Fără să știe la ce pericol se expunea în pădure și în mlaștină, făcuse prostia de a-și lăsa mașina pe marginea drumului și de a porni pe jos - în pantofi de piele cu model, pentru numele lui Dumnezeu! - pe întuneric. Bietul fraier se împiedicase, își zdrobise traheea în cădere, își pierduse cunoștința când se prăbușise și se înecase, la lumina lanternei pe care nu mai apucase să o stingă.

Nu era nevoie să mute sau să se descotorosească de cadavru. Era mult mai eficient și mai puțin solicitant din punct de vedere fizic să-l lase acolo unde își dăduse ultima suflare. Putea să plece pur și simplu, cu canoa. Ceea ce-l ajuta să economisească timp. Pentru că acum lucrurile se complicasera și trebuia să se mai ocupe și de Joe Maxwell.

Adresându-se trupului nemișcat al lui Foster, zise:

- Al dracului să fii pentru asta!

Propti vâsla de o rădăcină de copac pentru a împinge canoa afară din crângul de la mal, după care o întoarse la 180 de grade și porni spre docul unde se afla șopronul în care avea să pună canoa la locul ei.

Abia dacă sesiză zgomotul de apă agitată înainte ca Foster să țâșnească din apă și să-l izbească într-o parte a capului cu o creangă căzută dintr-un copac. Îl nimeri în maxilar, chiar în fața urechii. Îl năuci. Și îl si durea ca dracu'.

Instinctiv, scoase un muget de durere și întinse mâna după lemnul strâmb înainte ca Foster să-l poată abate din nou asupra lui. Dar nu îl prinse, reușind doar să-și zgărie palmele de scoarța aspră.

Cu dinții dezveliți și încheștați, Foster lovi din nou cu băta lui ad-hoc și îl nimeri pe Rusty chiar sub cutia toracică. Țipând prelung, acesta se îndoi, într-un efort instinctiv de a-și proteja țesutul moale de alte lovituri.

Profitând de poziția lui Rusty, Foster îl apucă de ceață, trăgându-l jos din canoe, în apă.

Rusty încercă să se prindă de marginea bărcii care se legăna sub imperiul mișcării lui, dar Foster o lovi cu piciorul în așa fel încât să nu poată ajunge la ea și o făcu să alunece pe suprafața apei, după care își reluă atacul asupra lui.

Se luptară într-o vâltoare de brațe, lovituri de picior și zgârieturi, stârnind perdele și picături de apă, fiecare încercând să-și recapete echilibrul prin rețeaua de rădăcini încovoiate, aflate atât sub cât și deasupra liniei apei. Tălpile cizmelor lui Rusty nu puteau să se fixeze cât de cât pe fundul alunecos al lacului și se prăbuși greoi, nimerind pe o formațiune de rădăcini de chiparoși care parcă era o sculptură abstractă. Un fulger de durere îi arse brațul stâng, îi străbătu pieptul și i se duse direct la creier. Când își atinse ținta, îl făcu să țipe.

Totuși, când Foster se abătu asupra lui din spate, se chinui din răspuțuri să se ridice în picioare, în ciuda durerii chinuitoare care izvora din brațul lui stâng, acum neputincios. Brațul drept îi era teafăr, totuși, și își împinse cotul înapoi, direct în gâtul zdrobit al lui Foster.

Simți cum genunchii adversarului lui se înmuieră și se întoarse să-l vadă pe Foster prăvălindu-se. Acesta încercă, dar nu reuși să rămână în picioare. Se lăsă fără să vrea pe spate, agitându-și brațele chiar și, când căzu în apă, cu fața în sus. Se scufundă.

Rusty rămase pe loc, inspirând și expirând precipitat, fiecare respirație fiind punctată de răbufniri de durere care îl făceau să clipească des, pentru a-și alunga lacrimile.

Foster tot se mai agăța de viață. Făcu un efort să se ridice.

-Mori, nemernicule! strigă Rusty.

Foster își continua eforturile disperate de a se ridica din apă. Și chiar atunci, cu coada ochiului, Rusty între-zări o mișcare.

Două siluete întunecate se mișcau cu o hotărâre mută și letală chiar sub suprafața apei, doar ochii lor reptilieni reflectând lumina lanternei. Alunecară cu o eficiență mortală către bărbatul care își agita necoordonat brațele, într-o încercare zadarnică de a se salva de la înec. Bietul fraier era deja mort și nici măcar nu știa.

Rusty privea totul cu o spaimă înmărmurită.

Unul dintre aligatori se năpusti afară din apă, îl prinse pe Foster în botul cu dinți ca de fierăstrău și îl trase sub linia apei. Dispăru pur și simplu. Nu mai era nimic care să arate că fusese acolo, cu excepția valurilor mici care tulburau luciul, stând mărturie pentru ultimele eforturi ale lui Foster de a se agăța de viață.

Rusty rămase nemișcat, gâfâind zgomotos, până ce pe suprafața apei nu mai rămaseră decât niște unde. Avu prezența de spirit de a nu urca pe mal, unde ar fi putut lăsa urme în pământul moale. Trebuia să rămână în apă și să tragă nădejde din tot sufletul că aligatorii care se luptau pentru rămășițele pământești ale lui Foster aveau să fie ocupați până ce el avea să ajungă la canoe.

Își amintea direcția în care fusese împinsă pe apă. Porni după ea, înaintând voinicește prin apa până la genunchi. Fiecare umbră de pe suprafața acesteia îi părea un aligator sau un șarpe otrăvitor, fiecare umbră pe mal o panteră neagră care simțea apropierea de o pradă într-o stare de slăbiciune.

Merse prin apă atât că i se părea că străbătuse kilometri și kilometri până dădu cu ochii de canoe. Se prinsese în niște plante acvatice. Era încă la ceva distanță. Rusty se temea că avea să intre în șoc hipotermic înainte să ajungă la ea.

Ținându-și brațul stâng - care pulsa surd - lipit de abdomen, înainta chinuitor prin apa puțin adâncă, cu fiecare pas împiedicat de cizmele grele, de hainele îmbibate în apă și, cel mai tare, de spaima lui crescândă de ce-avea să facă mai departe, ca să-și oblojească rănilor.

Și ca să se ocupe de Maxwell.

În momentul de față, era foarte posibil ca Joe să fie beat și să tremure de spaimă că Rusty aranja lucrurile în așa fel încât să fie prezentat drept vinovat și să fie arestat. Sau, la fel de posibil, poate luase deja legătura cu oamenii legii și încerca să-și negocieze propria înțelegere cu ei.

Totuși, nefiind un prost monumental, Joe sigur n-ar fi apelat la cei de la postul de poliție din oraș, care era fieful lui Mervin. Nu, sigur ar lua legătura cu altă autoritate polițienească. Cu rangerii texani. Cu FBI-ul.

Acest gând îl făcu pe Rusty să se smiorcăie mai rău decât Foster.

Totuși, o parte mai rațională a minții sale insista că un neghiob ca Maxwell n-ar face una ca asta. Înainte de a-și mărturisi toate păcatele în fața oricăror oameni ai legii, ar vrea să i se garanteze imunitatea și nimeni nu avea să-i ofere asta fără să știe clar ce avea de declarat. Iar el nu putea spune nimic fără să se teamă că cerul avea să se prăvălească peste fiucele lui, Lisa și cea mică. Să le distrugă viitorul? Nu, ăsta ar fi un risc prea mare pentru bietul Joe. Sigur nu și l-ar asuma nici într-o mie de ani.

Rusty voia să creadă asta.

Dar frica tot îl rodea. Îl înspăimânta gândul că niște polițiști duri, care aplicau legea până în pânzele albe și nu erau impresionați de numele Dyle, știau deja ce făcuse.

Un lucru era sigur, ce naiba: nu putea să se lase prins cu banii asupra lui. Ascunderea lor era prioritatea *numero uno*. După ce geanta cu bani avea să fie pusă în siguranță, putea dezminți acuzațiile aruncate asupra sa. Tatăl lui avea să garanteze pentru fiecare cuvânt pe care avea să-l rostească.

Totuși, doar în eventualitatea în care improbabilul se transforma în realitate și chiar ajungea să fie suspectat și tatăl lui nu avea să-i țină partea, Rusty trebuia să-și asigure și un alibi. Pentru jaf. Pentru Foster.

Nu îl omorâse propriu-zis pe nemernic, dar asta se putea dovedi un detaliu nesemnificativ dacă era să fie acuzat vreodată de asta. Cel mai bine era să-și asigure un alibi solid pentru toată noaptea și să evite toată bătaia de cap.

Până ajunse la canoe, își întocmise un nou plan. În el apărea și Crystal și era strălucit din nenumărate motive, toate benefice lui Rusty. Dornic să-l pună în aplicare, străbătu ultimii metri până la canoe cu un impuls de energie reinnoită.

Avea să fie o provocare să se urce în blestemăția aceea de canoe doar cu un singur braț funcțional, și nu era deloc sigur cum să procedeze. Observă cu ușurare că vâsla nu căzuse din canoe când Foster o înclinase și îl trăsese în apă.

Vâsla era pe jos.

Singură-singurică.

Geanta cu bani dispăruse.

capitolul 33

Camioneta lui Ledge ieși cu spatele din curtea lui Hawkins și o porni pe drum.

Dwayne nu schițase nici o mișcare. Stătea și acum pe pământ, cu brațele și picioarele rășchirate, sub lumina puternică a reflectoarelor.

Privindu-l pentru ultima oară, Arden spuse:
- N-o să-l împuști, totuși, nu?

- Nu va fi cazul. Își întoarse capul spre ea, pentru a-și sublinia ideea. E suficient că e convins că o s-o fac.

Nu parcurseră o distanță prea mare până ce Ledge îi dădu un telefon lui Don, care răspunse imediat.

- Spune-mi că ești bine.

- Sunt bine.

- Hawkins?

- Își cam trage nasul, dar teafăr și recunoscător că e în viață. Dar... ia ascultă! Secătura aia are zeci de câini închiși acolo. În condiții mizere. Mă aștept să spele putina în noaptea asta și, cel mai probabil, să îi abandoneze. Ar fi periculos să îi elibereze. Știi pe cineva care să lucreze sau să fie în relații bune cu Protecția Animalelor sau cu vreun adăpost?

- Mai mulți oameni, chiar.

- Spune-le despre ce e vorba. Probabil că Hawkins o să fie departe până ce vor ajunge autoritățile acolo, dar animalele alea trebuie salvate.

- Mă ocup.

- Mulțumesc, Don. Vorbim mai încolo.

- Ia stai puțin! Unde ești? Ce faci?

- Mă duc acasă.

- Fii cu ochii-n patru! Hawkins are frați, nu uita!

- N-o să sufle nici o vorbă despre trebușoara asta.

- Ești sigur?

- A, da. L-am băgat bine-n sperieți.

Apăsă pe butonul de închidere a apelului.

Burnița care începuse să puncteze parbrizul când pleaseră de la Hawkins devenise o ploaie liniștită. Dus pe gânduri, Ledge nici măcar nu observase până ce Arden nu-i sugera să pornească ștergătoarele.

- La ce te gândești?

- La Rusty și ce-o să fac în privința lui.

- Și eu mă tot întrebam același lucru. Faptul că mă țin sub supraveghere e înspăimântător și bizar, dar nu e nimic ilegal. Dacă ar fi să fie tras la răspundere pentru asta, l-ar aduce în discuție pe tata și nu vreau să redeschid acest subiect otrăvit.

- Nu e ceva ce se poate evita, Arden.

- Mă tem c-ai dreptate. Oftă. Orice întrebări puse în legătură cu moartea lui Brian Foster vor duce direct la Joe Maxwell.

- Și poți să fii sigură că Rusty va exploata asta.

- Deci n-o să facem nimic?

- Iau în calcul să le prezint chestiunea asta direct celor de la Procuratura Generală. Simți privirea plină de surprindere pe care i-o adresează Arden, dar își menține ochii ațintiți înainte. Rusty trebuie scos din circulație și asta sigur n-o să se întâmple printr-o anchetă la nivel local.

- E un pas mare, totuși. Ce-ar fi să începem cu altă organizație polițienească, din afara districtului?

- Poliția statală, rangerii texani? M-am gândit și eu la asta, bineînțeles. Dar au și ei cazurile lor nerezolvate. Moartea lui Foster nu a fost declarată oficial a fi fost o crimă. Cazul ăsta n-ar fi tratat cu prioritate. Până ce-o să apuce cineva să-l ancheteze, Rusty sigur își va fi acoperit urmele. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să-i dau timpul necesar pentru a face asta. Se uită la ea, adăugând: Probabil că se simte presat, pentru că a sărit bine calul în seara asta. Aia n-a fost o farsă, a fost o tentativă de omor. A trecut timpul tatonărilor.

- Faptul că m-am mutat aici chiar a răscolit totul, nu-i așa?

- Cred că tu ai fost chibritul care a aprins fitilul.

- Îmi pare rău.

- Ei, drace, n-ai de ce. Mie nu mi-e. De ani buni, războiul meu cu el trebuia să ajungă la înfruntarea decisivă. Mă bucur că s-a întâmplat. Ajunse la o răscruce, frână și se uită la ea. Să știi că nu te duc la tine acasă. N-ar

trebui să stai singură acolo. Așadar... te duc înapoi la Crystal, să dormi la ea?

- Mai ai sticla aia de whisky?

Ledge era la o răscruce și în sens figurat. Dacă ar fi fost singur cu ea într-un loc cu mai multe suprafețe orizontale, nu credea că ar fi putut să reziste în fața ispitei de a o face a lui.

Totuși, conștiința nu-i permitea să se mai atingă de ea până ce nu-i spunea că era un hoț și un mincinos.

- Un singur pahar.

Viră spre stânga, pe drumul care ducea la casa lui. Un whisky poate că avea să mai ușureze mărturisirea lui, dar Ledge se îndoia profund că așa avea să fie.

Dwayne rămase întins pe pământ, nemișcat, până ce nu mai auzi camioneta lui Burnet, după care se ridică și fugi în casă. Dyle te cam pune pe gânduri, dar era ca un câine care mai mult lătra decât mușca și toată lumea știa asta. Îi pune pe alții să-i facă treburile murdare.

Burnet, totuși... Cu tipul ăla nu voiai să te pui. Dacă Dwayne ar fi crezut vreodată altfel, în seara aceasta Burnet îi arătase calea cea dreaptă. Și-l convertise. Ca să nu-și piardă viața, trebuia să plece. Imediat, adică.

Scormoni prin mobilele vechi din casă până găsi sacul marinăresc cu care venise din Huntsville, plin cu puținele lui obiecte personale.

Călcând apăsător prin camerele casei, adună hainele care erau împrăștiat peste tot și, fără să țină cont de utilitatea fiecăreia sau de cât de curată era, le vârî în sacul marinăresc. Își îndesă tălpile goale într-o pereche de cizme, una le care renunțaseră gemenii și i-o dăduseră lui când fusese eliberat condiționat din închisoare.

Betelia jeansilor pe care-i purta era prea lejeră pentru a ține un pistol îndesat în ea, așa că îl băgă în unul dintre buzunarele din față. Ridică o scândură din partea de jos a dulapului de haine pentru a avea acces la spațiul

îngust unde își ținea borcanele cu filet pline de hani. Acestea fură ultimele obiecte puse în sacul marinăresc înainte să-i tragă fermoarul.

Aproape că ajunsese la ușa din față când telefonul lui începu să redea partea de chitară electrică din *Bat Cave of Hell*.

Lăsă sacul să-i cadă la picioare și scoase telefonul din celălalt buzunar al jeanșilor. Nu era afișat numărul care îl suna, dar cam bănuia cine era, și i se înmuie iară genunchii.

- Doamne...

Dacă nu răspundea, Dyle și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă. Așa că își șterse fruntea asudată cu antebratul, după care apăsă pe ecran să preia apelul. Prefăcându-se iritat că fusese deranjat, rosti:

- Cine e?

- Cum a mers, Dwayne?

Își forță glasul să pară relaxat.

- A, salut. A mers bine.

- I-ai găsit, nu?

- Exact unde ai spus tu.

- Au pățit ceva?

- Nu știu. Câinii au atacat, dar în toată încăierarea, fata a reușit să se urce înapoi în camionetă. A apăsat pe claxon. Parcă era sirena unui marfar. Așa că am chemat câinii și m-am cărat de-acolo înainte să apuce cineva să mă vadă. Nu pot să-ți zic dacă a pățit vreunul ceva, dar sigur i-am băgat serios în sperietți. O sperietură zdravănă o să fie de-ajuns... Așa ai zis.

- Mersi că mi-ai adus aminte, Dwayne, dar știu și eu ce-am zis. Ai plecat de-acolo fără probleme?

- Da, domnule. *No problemo*.

- Și n-ai vorbit cu nimeni despre chestia asta?

- Nu, nu. Nici o vorbuliță nimănui.

- Pentru că chestia asta nu poate să fie pusă în legătură cu mine.

- Nam spus nimănui. Nici măcar fraților mei.
 - Bine atunci, suntem chit, Dwayne. Te-ai descurcat bine. Noapte bună.

Procurorul districtual închise înaintea ca Dwayne să apuce să-i ureze același lucru. Trase aer adânc în piept, ușurat, și își șterse din nou fruntea. Își făcuse griji degeaba.

Cu telefonul în mână, fu tentat să-i sune pe gemeni și să-i anunțe că urma să plece dintr-odată, dar se gândi că ar trebui să se stabilească undeva mai întâi, undeva unde nici Dyle, nici Burnet nu l-ar găsi, după care să-și anunțe familia de mutarea lui bruscă și de motivul din spatele ei. Sigur aveau să-l înțeleagă.

Luă sacul marinăresc, opri reflectoarele când ieși pe ușa casei, dar nu se deranjă să o mai închidă. Nu avea să se mai întoarcă vreodată. Tot ce rămăsese în casă - nici el nu știa ce, de fapt - putea să-i rămână următorului ocupant, fără regrete.

Începuse să plouă. Străbătu curtea în pas alergător, dar nu uită să-și culeagă pușca de pe jos. Burnet nu-i lua se toată muniția. Avea o cutie de gloanțe în camionetă.

Când ajunse la mașină, se uită cu tristețe către cuștile câinilor, unde animalele erau în continuare agitate și lătrau, însetate de sânge. Făcuse bani buni cu câinii ăia. Învățați să omoare. Nu-i plăcea deloc să lase așa animale înzestrate aici.

- Al dracului Burnet, mormăi.

Deschise portiera din stânga și aruncă sacul marinăresc pe scaunul pasagerului, după care se urcă la volan. Tocmai ducea mâna spre cheia băgată în contact când o voce mătăsoasă i se adresă de pe bancheta din spate.

- Dacă e să nu suport ceva pe lumea asta, ăla-i omul laș și mincinos.

Fură nevoiți să alerge prin ploaie pentru a ajunge pe verandă. Ledge deschise ușa casei și îi făcu semn lui

Arden să intre, întinzându-se pe după ea să dezactiveze sistemul de alarmă.

- Am progresat, rosti ea. Data trecută, am intrat prin spate.

- Data trecută, nu fuseseși invitată. Ai venit de capul tău.

- N-ai vrut să vin înăuntru cu tine?

- Nu, n-am vrut. Dar asta nu pentru că n-aș fi vrut să fii aici.

Ea îl privi cu frustrarea întipărită pe trăsături.

- Iar vorbești în dodii. Ce vrei să spui cu asta, Ledge?

- E greu de explicat.

- Încearcă.

- Să bem un pahar mai întâi.

Se întoarse către bucătărie, dar Arden îl opri apucându-l de mânecă.

- Hai să mai așteptăm cu paharul și să lămurim asta acum! Crystal e o problemă sau nu?

- Nu.

- O iubești.

- Da. Dar sexul nu intră în ecuație. N-a intrat niciodată.

- Deci între voi e genul ăla de dragoste neîmpărtășită, ca Lancelot cu Guinevere? Crystal e inaccesibilă, așa că te mulțumești cu tot ce poți obține?

- Din câte-mi aduc eu aminte, un regat a fost dezbinat pentru că Lancelot și Guinevere și-au tras-o ca chiorii.

- Știi ce vreau să spun. Oftezi după dragostea vieții tale, veșnic imposibil de obținut?

- Da, știu ce vrei să spui. Și nu, nu oftez după Crystal. Arden îl privea atent, cu o cută între sprâncene.

- E o poveste aici, nu? Ceva din trecutul ei?

- E povestea lui Crystal, e opțiunea ei să o spună sau nu, nu a mea.

Nimeni nu avea să afle de la el despre abuzurile la care o supusese Morg. Chiar și cu unchiul lui, sugerase

ce se întâmplase doar cât să-l facă să-și dea seama, ca să se facă ceva pentru ca totul să înceteze.

Arden trase aer adânc în piept și expiră încet.

- Ești foarte priceput la ținut secrete.

Sigur că era, ce naiba... Mai ales când venea vorba de secretele lui.

- Te-a plouat. Îi arată spre spațiul din spatele ei. Baia e acolo, o iei pe hol, a doua ușă pe stânga. Ia un prosop; ia două, unul pentru mine. Eu îți torn un whisky.

Se răsuci și intră în bucătărie înainte ca ea să apuce să-l rețină din nou. Luă sticla de burbon din cămară, apoi două pahare din dulap. Se gândi să trișeze și să ia o dușcă direct din sticlă pentru o doză mărită de curaj, dar rezistă tentației.

Turnă cam doi centimetri și jumătate în fiecare pahar și adăugă câte două cuburi de gheață. Lăsând sticla acolo, se întoarse în camera de zi cu câte un pahar în fiecare mână. Arden nu se întorsese încă de la baie. Se duse către arcada care dădea spre hol.

- Te-ai rătăcit?

Ușa băii era deschisă, iar lumina era aprinsă.

- Arden?

Neprimind nici un răspuns, înaintă pe hol. Când ajunsese în dreptul ușii deschise de la dormitorul lui, pe dreapta, ea spuse:

- Aici.

Stătea la fereastră, uitându-se la ploaie.

- De-aici se vede lacul.

Când o văzu acolo, în camera lui învăluită în umbră, inima începu să bată puternic, plină de un amestec de teamă și nerăbdare. Dar ignoră teama. În fond, nu băuseră paharul acela împreună încă. Își jurase sieși să-i spună „după un pahar“.

Intră în cameră și se duse lângă ea, la fereastră.

- Panorama asta m-a făcut să cumpăr casa asta. Când se ridică ceața de pe apă, arată ca din altă lume.

- Hm... Foarte diferit față de peisajele din Irak și Afganistan.

- Ca și cum ar fi pe planete diferite.

- Când erai acolo, ți-a fost dor de toate astea?

- Îngrozitor de mult.

Îi dădu unul dintre pahare, dar nici unul dintre ei nu bău.

- Ai cumpărat casa așa cum e acum?

- Nu, era o ruină, am renovat-o eu.

- De unul singur?

- Mi-a luat vreo doi ani.

- Asta a însemnat multă muncă.

- Da, dar mi-a oferit și mult timp de gândire, să procesez niște chestii legate de viața de după război. A fost ca un fel de terapie psihologică pentru mine.

Arden se sprijini de perete.

- Spune-mi ceva ce nu ai mai spus nimănui.

- Despre război?

Ea încuviință cu o ușoară mișcare din cap.

- Arden...

- Doar un singur lucru. Tragic sau caraghios. Împărtășește cu mine un moment care ți-a rămas în minte dintr-un motiv sau altul.

Ledge întoarse capul și se uită fix, dus pe gânduri, pe fereastră.

- Am... ăăă, am intrat într-un stat afgan a cărui populație fusese decimată. Mergeam din casă-n casă, căutând supraviețuitori și răniți, fie că erau de partea noastră, fie simpatizanți ai talibanilor. Am intrat în... nici nu puteai să spui că era o casă. O colibă. Era dezastru. Măcel. Toți erau morți în afară de o tânără. Foarte tânără. 16, 17 ani... Alăptă un copil de nici un an. Am dat să mă apropiu de ea să o ajut. Dar avea fața desoperită. Mi-a trecut rapid prin minte că nu puteam, că n-ar fi trebuit, să permit ca vreunul dintre ceilalți săteni

să afle că o văzusem așa. Ar fi putut să aibă consecințe rele pentru ea. Ne-am uitat unul la altul, ca încremeniți, după care m-am retras fără să scot vreo vorbă. Totul a durat cel mult zece secunde, dar din toate lucrurile pe care le-am văzut acolo, ce mi-a rămas întipărit în minte e cum am văzut-o acolo cu bebelușul ei. Nu pentru că ar fi fost cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut, Dumnezeu mi-e martor, ci pentru că a fost cea mai umană imagine.

- Știi ce s-a întâmplat cu ea?

Ledge se uită din nou la Arden.

- Înainte să plecăm, am văzut-o pe ea și pe copil îngrijiți de medicii afgani. Amândoi erau bine.

- Te-a salutat sau a vorbit cu tine?

- Nu. Doamne ferește! Oricum n-ar fi făcut-o, dar, în echipament complet, arătăm cu toții la fel. N-ar fi putut să mă deosebească de ceilalți.

Arden își ridică privirea către fața lui preț de o clipă, după care spuse în șoaptă:

- Sigur te-a recunoscut...

Puse paharul pe pervaz și îi prinse mâna liberă într-
ei. O întoarse cu palma în sus și-și trecu vârfurile degetelor peste bătăturile de la baza fiecărui deget.

- În dimineața aia când ai venit neinvitat în casa mea, ți-ai trecut palma - palma asta - peste balustradă și peste polița de deasupra căminului. Un gest plin de apreciere. Ca o mângâiere. Probabil că nici n-ai fost conștient de ce făceai. Dar a fost ceva atât de senzual, încât m-a lăsat fără răsuflare. Și, de-atunci, am tot visat cu ochii deschiși cum ar fi să mă mângâi exact la fel.

O dorință la fel de incandescentă ca lava începu să-i curgă prin vene lui Ledge, copleșind totul. În drumul ei, conștiința, moralitatea și onoarea fură carbonizate și înlocuite de o poftă de nestăvilit.

Ținând în continuare paharul cu whisky în mână, Ledge își petrecu brațul pe după gâtul ei, prinzându-l în îndoitura cotului, și mârâi:

- Fantezia asta a ta e mult mai cuminte decât ale mele.

capitolul 34

Îi luă în stăpânire gura.

Arden sesiză vag cum își luă mâinile de pe ea doar că să-și pună paharul pe pervaz, lângă al ei, dar nu întrerupse sărutul decât atunci când fu nevoit, pentru a-i trage bluza peste cap. Întinse mâinile în spatele ei și îi desfăcu sutienul, îi trase ușor bretelele pe brațe, după care se trase înapoi și îi privi sânii cu un interes nedisimulat.

Pentru o fracțiune de secundă, privirea i se ridică, întâlnind-o pe a ei. În ochii lui se reflectau picăturile de ploaie care se adunaseră pe geam, dar lumina din ei ardea cu o văpaie albastră. Scânteierea dură doar o clipită, dar Arden își dădu seama din ea că îi plăcea ce vedea.

Își strecură brațele pe sub ale ei, își lipi palmele de spatele ei și o trase la el. Își lăsă capul în jos. De data aceasta, nu mai era nici un material care să filtreze fierbințeala udă a gurii lui. O îmboldea arzător, dar dulce. Arden îi cuprinse chipul în palme și își trecu palmele peste barba țepoasă abia crescută, savurând cu încântare senzația abrazivă în contrast cu mângâierile catifelate și fluide ale limbii lui.

Așa cum visase ea, Ledge îi mângâia spatele întâi pe omoplați, apoi coborând dincolo de curbura taliei și pe fund, după care urca din nou. Scoase un mic sughiț de încântare simțindu-i bătăturile pe piele. Mâinile lui mari o făceau să se simtă ușoară, feminină, dorită. Dorită cu disperare.

Își strecură palmele pe sub elasticul colanților ei. Arden se mișcă prompt, încercând să-l ajute să-i dea

jos, dar Ledge îi cuprinse șoldurile și o ținu nemișcată. O sărută ușor, jucăuș, chiar sub ureche.

- Ești în regulă să faci asta? A trecut destul de mult timp?

Ieșind din pâcla de dorință doar cât să-i descrie șoapta răgușită, Arden își frecă buzele de-ale lui, zâmbind.

- Da.

Ledge mormăi ceva ce ar fi putut fi o rugăciune, apoi se cufundă într-un alt sărut profund care reaprinse pasiunea care fusese întreruptă câteva clipe. Împreună, dădură jos colanții ei și cămașa lui. Arden îi desfăcu catarama de la curea; el deschise nasturii șlițului. Apoi o ridică în brațe și o duse la pat.

O așază pe cuvertură. Ea se lăsă pe spate și se trase către tăblia patului. Ledge trase cureaua de la jeanși și o lăsă să cadă pe podea. Își lepădă rapid cizmele. Când cea de-a doua se prăbuși pe podea cu un bufnet discret, Arden își băgă degetele mari sub elasticul chiloților.

- Nu. Eu.

Ledge se urcă în pat, stând în genunchi între picioarele ei. De fiecare dată când Arden îl văzuse, corpul lui îi stârnise valuri de energie sexuală în pântec, adânc în ea, dar să-l vadă cu pieptul gol stârni o maree de dorință zdrobitoare.

Avea un fizic de luptător. Sub bicepsul stâng se vedea un tatuaj. Mușchii abdominali îi erau tari, formând șase pătrățele ferme. Păr exact cât trebuia îi puncta pectoralii. Dunga de păr întunecat care îi cobora de la buric spre vîntre parcă o implora să îi urmeze conturul, pentru că în jeanșii aceia deschiși și abia mai ținându-se pe șoldurile lui, era el și numai el.

Sprijinindu-și brațele de o parte și de cealaltă a corpului ei, Ledge se lăsă peste ea, ca și cum s-ar fi pregătit să facă flotări, își coborî capul spre sâni ei și își lăsă din nou gura să-și potolească foamea. Sub mângâierea

buzelor lui, sfârcurile ei înmuguriră și se îmbujorară, iar rotunjimile sânilor erau în continuă mișcare, sub impactul răsufării inegale.

Începu să coboare către centrul corpului ei. Presăra o linie umedă de săruturi în curbură de sub cutia toracică și în jurul buricului și până în locul unde buzele lui întâlneau o barieră de dantelă elastică.

Dar nu pentru mult timp. Trecu dincolo de acel obstacol formal și îl aruncă peste marginea patului, pe podea. Respirația lui se revărsa peste corpul ei când șopti: - Blondă peste tot... și depuse cel mai dulce sărut chiar în locul cu pricina.

Degetele lui mari coborâră pe adânciturile gemene ale soldurilor până în locul unde acestea se întâlneau. Descoperi acel loc catifelat și extrem de sensibil, mângâindu-l cu vârful limbii. Suspinându-i numele, Arden își împlântă degetele în părul lui.

Apoi, ceva timp, când o chinui, când o gratulă cu plăceri la limita extazului. O înnebunea, cum se juca cu ea, simțind ce-și dorea și reacționând cu pricepere chiar și la cea mai ușoară mișcare a ei, la fiecare scâncet și suspin de plăcere.

Fără să se împotrivească sau să ezite, Arden urma indicațiile subtile ale mâinilor lui, schimbându-și poziția. Ledge o întoarse pentru a-i săruta curbura taliei, gropițele de fiecare parte a coloanei și apoi mai jos, de unde o mușcă cu pasiune, alinând-o apoi cu săruturi.

Întorcând-o din nou pe spate, se opri o clipă, pentru a depune sărutări umede pe interiorul coapselor ei. Apoi, strecurându-și palmele sub soldurile ei, o ridică spre gura lui și o alintă cu buzele și limba până ce Arden ajunse la orgasm, într-un extaz lipsit de orice inhibiții, în timp ce el rămase pe loc, trecându-și ușor buzele peste carnea ei, rostind cuvinte șoptite pe care Arden nu le desluși, dar nici nu avu nevoie pentru a le înțelege sensul.

În timp ce ea revenea încet-încet la realitate, Ledge parcursese din nou linia de sărutări, de data aceasta urcând leneș pe corpul ei, până ce ajunsese să fie ridicat peste ea, privindu-i chipul când Arden redeschise ochii. Fără să scoată un cuvânt, buzele ei mimară un „mulțumesc”.

Cât ea plutise alene din al nouălea cer, Ledge își lepădase complet jeanșii. Îi înghionti abdomenul cu penisul și rosti într-un fel de mârâit:

- N-am terminat...

- A, ce bine!

El încercă să schițeze un zâmbet, dar rezultatul fu unul chinuit, iar ochii îi erau întunecați de pasiune.

- Primește-mă. Adu-mă în tine.

Arden își lăsă mâna între corpurile lor și îl cuprinse. Ochii i se măriră când își dădu seama de dimensiunile lui generoase, ceea ce-l făcu pe Ledge să geamă, cu buzele întinse de o urmă de zâmbet. Acesta se transformă într-o grimasă de plăcere când Arden începu să-l mângâie, explorându-l în sus, în jos și apoi din nou și din nou.

Apoi îi mângâie vârful. Era neted și tensionat, deja umed. Mișcările circulare lente ale degetului ei mare împrăștiară umezeala și-l făcură pe Ledge să scoată un suierat și să-și închidă pleoapele strâns.

- Fir-ar să fie, Arden... Acum!

Ea făcu întocmai și-l ghidă. Ledge se avântă în ea, dar trase aer rapid în piept, surprins de cât de strâmtă era.

- Doamne! Ești sigură că...

- Da.

Arden își apăsă palmele pe fesele lui și își ridică șoldurile, întâmpinându-l.

O injură se desprinsese din gâtul lui, odată cu un jet de aer fierbinte, iar Ledge începu să se apese și să se retragă din ea, într-un ritm care o lăsa fără suflare pe ea și i-o accelera pe a lui. Când ajunsese să fie implântat complet în ea, se opri ca și cum ar fi vrut să savureze

senzația dată de a fi complet cuprins în corpul ei, după care fu copleșit de instinctele primare.

Își potrivea poziția șoldurilor astfel încât fiecare mișcare era perfect ținută și o aducea din ce în ce mai aproape către un alt orgasm. Când valurile acestuia se abătura asupra ei, Arden îl cuprinse strâns, lipindu-l de ea, încântându-i numele.

Ledge își ascunse fața în curbura gâtului ei, împingându-se rapid în ea și menținând acea fricțiune sublimă până ce plăcerea îl copleși și pe el.

Arden rămase fără suflu, moale ca un nor. Revenind la realitatea de după extaz, se lăsă în voia unei letargii delicioase și se cuibări mai bine în pat, savurând la maximum senzația apropierei de el, greutatea corpului lui și fierbințeala pe care o emana, ținând-o acolo în siguranță.

Într-un final, Ledge se ridică și se duse la baie. Se spălă, după care aduse o lavetă umedă înapoi în dormitor.

- Ar fi trebuit să folosesc un prezervativ.
- Nu mi-ar fi picat deloc bine întreruperea.
- Nici mie. Tocmai de-aia n-am făcut-o.
- Nu mi-am dat seama sigur dacă mârâitul ăla de la sfârșit a fost de extaz sau de frustrare.
- Clar, de extaz. Dar și un pic de frustrare.
- Am început din nou să iau anticoncepționale.
- Nu știam asta și n-ar trebui să riști să rămâi din nou însărcinată pentru câteva luni bune. Am citit niște chestii despre asta.

Arden se uită surprinsă la el.

- Ai căutat informații?
- În eventualitatea în care o să dea norocul peste mine.
- N-a dat norocul peste tine. Mai-mai că m-am rugat de tine.
- În fine... ai făcut-o bine.

După ce o curăță, Ledge împături laveta și o pune pe noptieră, după care își pune celălalt braț de cealaltă parte a corpului ei, stând în așa fel încât brațul îi încadra trunchiul.

Lăsase ușa băii întredeschisă. În cameră se strecura suficientă lumină cât să o vadă în amănunțime, dar nu atât de puternică încât să o eclipseze. Era mai degrabă suficientă lumină cât să-i mângâie pielea și să o facă să strălucească aproape. Ledge era chiar mai vrăjit de părțile corpului ei care erau umbrite.

Își lăsă mâna liberă să exploreze. Părul ei era o masă încălțită, revărsată pe pernă. Cărlionții încercau să-i prindă în capcană degetele. Și le eliberă pentru a-i urmări conturul urechii, pentru a trage cu tandrețe de lobul catifelat, să-i traseze conturul buzelor și să patineze de-a lungul culmii delicate a claviculei ei. Îi cuprinse sânul în palmă și ciupi ușor mugurele sfârcului. Reacția lui promptă îi trezi instantaneu penisul adormit.

Mâna lui îl găsi și începu să îl mângâie languros.

Și, deși mângâierile ei stârniră o febră care se răspândea cu repeziciune prin corpul lui, Ledge își continuă explorarea în același stil tihnit, avansând către zone și mai seducătoare pe care nu voia să le neglijeze din pricina grabei.

Arden lăsă să-i scape un sunet ca torsul unei pisici când el își trecu ușor degetele prin părul dintre picioarele ei. Acestea erau relaxate și ușor îndepărtate. Ledge observă pe interiorul uneia dintre coapse ceea ce inițial crezu că era un semn din naștere. Apoi își dădu seama ce era, de fapt.

- Ei, drace... Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că sărutul ăla era atât de apăsător.

- N-a fost apăsător, ci pasional, răspunse ea ușor.

- Te doare?

- M-ai auzit atunci sau acum că mă plâng?

În adâncurile cele mai întunecate și instinctuale ale sufletului lui de mascul, Ledge se bucura că își pusese amprenta asupra ei, chiar dacă doar temporar. Masă locul înroșit cu buricul degetului mare.

- Arden?

- Hmm?

- Nu-s vreun poet, așa că o să-ți spun direct.

- Te ascult.

- Îmi place să te văd goală și satisfăcută pe deplin.

Arden izbucni în râs.

- Și mie-mi place. Își băgă o mână sub cap și rămase întinsă, cercetându-l. La un nivel instinctual, cred că știam din prima clipă când te-am văzut.

- Ce-ai știut?

- Că noi, că asta avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Când te-ai întors spre mine și ți-ai ridicat ochelarii de protecție pe frunte, am... am simțit ca un fel de precipitare. Aici. Își puse mâna pe abdomen. În ciuda faptului că erai morocănos și încercai să mă intimidezi.

- Nu eram...

- Ba erai.

Ledge recunoscă cu o mișcare spășită din cap.

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că la mine „precipitarea” se întâmpla un pic mai jos decât la tine.

- Aici?

Degetele ei se strânseseră mai bine în jurul lui. Ledge închise ochii și expiră prelung.

- Da, acolo. Te văzusem, da, dar nu eram pregătit pentru tricoul ăla elastic și fusta aia de blugi. M-am trezit instantaneu cu o erecție ca piatra. M-a băgat în sperieți, zău.

- Deci grosolănia ta era un mecanism de apărare împotriva atracției apărute subit?

- Nu împotriva atracției, ci pentru că era foarte puțin probabil să iasă ceva din asta.

- Și, dacă era să nu iasă nimic, te-ai hotărât nici să nu te mai deranjezi cu politețurile, ci să te porți ca un măgar.

- Da, cred că ceva de genul.

Gânditoare, Arden spuse:

- Are o anumită logică, pentru că nici mie nu mi-a luat mult să recunosc în tine ceva cu care am fost blestemată adesea.

- Și anume?

- Singurătate, răspunse ea în șoaptă. Aerele tale de mascul feroce m-au enervat. Dar, în același timp, când am plecat de la tine mi-am dat seama că, sub fațada de tip dur, erai o persoană singuratică și că probabil această izolare era autoimpusă. Și cred că intuiția mea a fost corectă.

Își luă mâna de pe penisul lui și i-o puse pe coapsă, chiar deasupra genunchiului, și îl masă tandru. Și, cumva, această mângâiere era de zece ori mai intimă decât cealaltă. Îl alina și îl consola.

Ceea ce, Dumnezeu îi era martor, nu merita, și ceea ce n-ar fi făcut-o dacă ar fi știut cât de profund o înșela. Nu putea să permită una ca asta. Îi ridică mâna de pe piciorul lui și îi sărută palma.

Arden îi atinse bicepsul stâng.

- Ce-i asta?

Ledge își întoarse brațul pentru a vedea tatuajul mai bine în lumina slabă. Arden trăsă cu degetul conturul cifrei opt, atât de familiar.

- De ce ți-ai tatuat simbolul infinitului?

Chiar și după ce Arden își retrase degetul, Ledge continuă să se uite lung la simbolul acela care avea atâta semnificație pentru el.

- Orice facem, totul rămâne în sufletul nostru pentru totdeauna. Nu putem să scăpăm, să fugim de nimic. E pentru totdeauna, rămâne chiar și după ce murim. Arden se încruntă.

- Stai puțin... Nu ești tu ăla care m-a sfătuit să accept trecutul, după care să îi întorc spatele și să merg mai departe?

- Mai târziu am recunoscut că ăsta-i praf în ochi.

Dar Arden nu zâmbi auzindu-i răspunsul. Expresia îi era serioasă și întrebătoare.

- De ce nu poți să scapi și să fugi, Ledge?

„Spune-i! Spune-i acum!”

Ledge se uită spre fereastră, unde paharele lor de bourbon rămăseseră neatinse, pe pervaz. Cuburile de gheață se topiseră. Ca un ticălos egoist ce era, voia să se mai bucure câteva minute în plus de acest răgaz înainte de a-i face țândări imaginea pe care și-o formase despre el. Ploaia continua să se abată din cer, dar nu la fel de tare ca înainte.

- Am o idee..., zise el.

- Eu sunt de acord.

- Nu știi ce vreau să-ți propun.

- Trebuie să mă mișc?

- Nu prea mult.

Se dădu jos de pe pat și își trase jeanșii pe el, deși nu se deranjă să le închidă nasturii tocmai până sus. În scurt timp, o înfășură pe Arden în cuvertură și o purtă prin casă până pe veranda din față, unde ploaia nu ajungea grație acoperișului. Se instalează pe balansoar cu ea în poală și brațele petrecute pe după corpul ei. Arden se mișcă un pic, pentru a se cuibări mai aproape de el.

- Tu ai făcut scaunul ăsta?

- Acum câțiva ani.

- Să stăm așa pe el împreună așa a fost una dintre fanteziile tale?

- Singura care nu implica sex sălbatic.

Arden izbucni în râs și-și lăsă capul pe pieptul lui. Trecându-și degetele prin firele de păr de pe pectoralii lui, spuse:

- E tare frumos... Ploaia pe acoperiș. Parfumul ei...

- Hmm.

După un scurt interval de tăcere, Arden spuse:

- Ledge? Când ai avut nevoie de ajutor în seara asta, lai sunat pe Don, nu pe unchiul tău. De ce? Probabil căl simți crispându-se, pentru că degetele i se opriră din mângâiere și își înălță capul să îi privească fața. Știu că el te-a crescut, dar nu prea vorbești despre el.

Ledge își rezemă capul de stinghiile scaunului și începu să-l lege lent.

- Tata era fratele lui Henry, mai mare cu un an și puțin. Tata a fost în Marină, avea un post la baza din San Diego. Era pe punctul de a fi trimis într-o misiune, pe un vas care patrula în Golful Persic. Nu aveam nici doi ani, așa că nu-mi aduc aminte nimic din toate astea, dar din ce mi s-a spus, el și mama au ieșit cu niște prieteni pentru o ultimă escapadă înainte ca bărbații să plece în misiune. Au pornit spre casă cu mașina unui tip care n-ar fi trebuit să se urce la volan. A intrat frontal într-un contrafort de pod. Toți cei din mașină și-au pierdut viața.

Arden își reasează capul pe pieptul lui.

- Spre deosebire de tine, eu măcar am niște amintiri clare cu mama. Deși nu sunt sigură că e mai bine sau mai rău așa.

- Nu pot să mă pronunț. Unchiul Henry și mătușa Brenda au venit acolo și m-au adus în Penton, unde încercau să pună barul pe picioare. Primele mele amintiri sunt cu ei. M-au crescut ca pe copilul lor. Poate pentru că ei nu au avut copii. Când aveam șase-șapte ani, cam pe acolo, mătușa Brenda s-a îmbolnăvit tare grav și foarte repede a murit de cancer la stomac la trei luni

după ce a fost diagnosticată. Așa că unchiul Henry a rămas cu mine pe cap, să mă crească de unul singur. Dacă nu i-a picat bine, nu mi-a arătat-o niciodată, absolut niciodată. Când am fost lăsat la vatră și m-am întors, era neschimbat, mereu pus pe glume și cu zâmbetul pe buze. Prieten cu toată lumea. Dar am observat că i se întâmpla să ajungă la jumătatea uneia dintre glumele lui proaste și să uite poanta, iar de obicei era vorba de o glumă pe care o spusese de o sută de ori.

- O, nu... murmură Arden. Din nou, își ridică ușor capul și se uită în ochii lui. Alzheimer?

- Într-un final, am fost nevoit să-l duc într-un centru din Marshall. Pentru propria lui siguranță. E un loc drăguț. E bine îngrijit. Personalul...

Arden își ridică fața și îi pecetlui buzele cu ale ei.

- Nu trebuie să te justifici pentru că ai făcut cel mai bun lucru pentru el și pentru tine.

- Parcă ești George.

- Cine-i George?

Ledge îi spuse.

- Are grijă de unchiul Henry pentru mine.

Arden își lăsa din nou capul pe pieptul lui și continuă să se legene un timp, până ce ea spuse:

- Pentru el ai rămas în Penton, nu-i așa? În loc să-ți urmezi visurile.

- El e motivul principal. Când eu eram neajutorat, el nu mi-a întors spatele și n-a rupt-o la fugă. Nici eu n-o să fac asta când el e cel aflat în nevoie.

- Ești dispus să te sacrifici pentru el. Exact ce te-ai aștepta de la un erou.

- Nu-s deloc un erou, Arden. Ascultă-mă cu atenție! Trebuie să-ți spun ceva. Îi înalță bărbia, în așa fel încât Arden să se uite la el. Aseară, când te-ai supărat pe mine pentru ce făcusem pe scară, ai crezut că m-am retras din cauza lui Crystal. Acum știi că nu e cazul.

- Te-ai oprit din cauza lui Jacob.

Ledge era atât de concentrat asupra a ceea ce avea de gând să-i spună și cum să formuleze totul încât nu recunoscuse imediat numele.

- Poftim?

- Din cauza sarcinii mele, ai presupus că era, sau fusese de curând, un bărbat în viața mea.

Ledge clătină din cap.

- Nu. Crede-mă, fantoma unui fost iubit nu m-ar fi oprit.

- Și-atunci de ce ai făcut-o? Are legătură cu Rusty Dyle, Foster, tata și tot restul?

Ledge trase aer adânc în piept și expiră încet.

- Da. E legat de toate astea.

- Atunci ai putea, te rog, să lași lucrurile astea deoparte un timp?

- Nu.

- Doar până dimineată.

- Trebuie să discutăm...

- Bine. Dar nu în noaptea asta. Te rog? Sunt lucruri vechi de douăzeci de ani, Ledge. Câteva ceasuri n-or să mai schimbe nimic. Balansoarul ăsta e deja suprasolicitat, cu noi doi. Nu vreau să se mai pună pe el și greutatea altor persoane.

Trase marginea cuverturii, își trase piciorul peste al lui și i se așeză peste șolduri, cu fața spre el. Sprijinindu-se pe coapsele lui, îi deschise nasturele de jos al șlițului, băgă mâna și începu să-l mângâie.

- Dumnezeu mare, Arden...

Ar fi trebuit să o oprească, dar era conștient că nu avea să o facă. Nu avea să strice momentul ăsta. Să o oprească acum ar fi fost la fel de incorect față de ea ca și față de el. Era o justificare trasă de păr și o știa clar, dar...

Își închise mintea și se lăsă pur și simplu purtat de valurile de plăcere. Mâna ei mică îl strângea, îl masa, îl stăpânea. Când Arden scoase din el câteva picături

de spermă, abandonul lui fu complet. Ca și damnarea sufletului său.

O ridică peste el. Arden se lăsă în jos cu o încetineală chinuitoare până ce fu complet cufundat în fierbințeala ei strâmtă. Ledge îi sărută gura cu o foame necruțătoare și, deocamdată, nesatisfăcută, după care i-o eliberă pentru a presăra sărutări pe fruntea ei, pe ochii închiși și pe pomeți.

Când Arden își lăsă capul pe spate și își oferă gâtul explorării lui, Ledge i-l sărută până la sâni, după care li se dedică acestora, iar într-un final gura lui porni din nou spre a ei. Își lipi buzele întredeschise de ale ei, răsuflările șuierându-le la unison.

- Te-am mințit, Arden. De-atâtea ori... Mereu.

- Ești iertat, suspină ea, începând să se legene odată cu balansoarul.

Ledge menținu un ritm lent, dar cu fiecare avântare fluidă, se împingea un pic mai sus, atingând locuri din ea pe care nu le mai atinsese înainte, iar când Arden îi rosti numele aproape suspinând, o lipi de el până ajunseră să fie complet uniți. Nu mai exista nimic altceva decât corpul ei și-al lui, al lui tare și ofensiv, al ei moale și primitiv, el în al ei, o uniune perfectă.

Balansoarul se mișca încet; senzațiile lor ieșiră de sub control.

- Dar în seara asta ți-am spus cea mai mare minciună dintre toate, murmură el, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Când Arden începu să se înalțe pe culmile extazului, Arden șopti șuierător:

- Spune tot!

- Fantezia asta implica și sex sălbatic.

După un duș lung, pe parcursul căruia mâinile și gurile lor nu stătură deloc degeaba, se întoarseră în pat și se cuibăriră pe o parte, Ledge îmbrățișând-o pe la spate.

Își puse brațul pe după talia ei și o trase cât mai aproape. Frecându-și fața de părul ei, Ledge rosti:

- Când ți-am tot spus „iubito”, să știi că nu sunt nerealist. Alea erau cuvinte izvorâte dintre picioare, nu dintre urechi. Își ridică mâna până la buzele ei și i le întredeschise cu degetul mare. Cine-ar putea să-și mai controleze cuvintele când faci așa ceva?

- Mi-ai spus „iubito”?

Arden îi prinse vârful limbii între dinți și îl mângâie cu limba ei.

- Nu-ți mai aduci aminte?

- Eram cu gândul în altă parte.

- Deci mi-am cerut scuze degeaba?

- Nu, zise ea, cu umerii mișcându-i-se sub imperiul unor hohote de râs mute. Îi prinse palma și o ținu cu a ei, între sâni. Îți apreciez deplin cavalerismul. Ești un erou.

Euforia lui se evaporă. În locul ei, disperarea se făcu stăpână, atacându-l din toate părțile. Cu buzele aproape lipite de ceafa ei, rosti într-o șoaptă însuflețită:

- Nu-s deloc un erou, Arden.

Dar ea nu-l auzise. Respirația ei devenise constantă și liniștită, iar corpul i se înmuiase, cuibărit într-al lui. Peste umărul ei, Ledge se uita prin întuneric la cele două pahare profilate pe fundalul ferestrei cu dăre de ploaie.

capitolul 35

Arden se trezi singură.

Ea și Ledge se înlănțuiseră încă o dată în timpul nopții pentru o acuplare fierbinte și pasională; pe tot parcursul acesteia, nu rostiseră nici un cuvânt. Vorbele ar fi fost de prisos.

Simțindu-se oarecum dezamăgită, pentru că își dorise să se trezească lângă el, se ridică din pat, făcu un duș în baia principală care, reflectându-l parcă pe bărbatul care

o folosea zi de zi, era mare ca și el. Materialele folosite erau naturale, masculine și plăcute.

După ce se îmbracă, urmă aroma de cafea până în bucătărie, unde Ledge stătea la masă, cu o cană aburindă în mână și paginile rapoartelor de anchetă împrăștiate în fața lui. Avea capul plecat, degetele afinite în păr și fruntea sprijinită de podul palmei.

- Ce studiezi așa atent?

Își înalță capul și se uită la ea. Nu scoase nici o vorbă, însă ochii lui o chemară la el. Când Arden ajunse la câțiva pași distanță de el, Ledge întinse brațele după ea, o trase între picioarele lui, o cuprinse strâns și își lipi fața de abdomenul ei, chiar sub sâni. Degetele ei luară locul alor lui în încălcirea nestăpânită a părului lui. Își coborî capul peste al lui. Un timp, rămaseră așa, îmbrățișându-se pur și simplu.

Când Ledge îi dădu drumul, își lăsă capul pe spate pentru a o privi în ochi.

- Bună dimineața.

- Bună dimineața.

- Cum ai petrecut noaptea?

Arden ridică din umeri și se prefăcu a căsca.

- Bine, așa zice...

Ledge schiță un zâmbet, dar atitudinea lui avea o doză de rezervă pe care Arden o simțise din clipa în care intrase în cameră.

- Cafeaua e încă fierbinte, zise el.

- Cred c-o să-mi pun o cană. Tu mai vrei?

- Mai vreau o porție din tine, da.

Arden își simți stomacul înălțându-i-se, ca un balon nelegat.

Totuși, tonul lui sexy și răgușit și privirea sugestivă printre gene nu fură de durată. Rezerva aceea, pe care Arden nu și-o putea explica, apărură din nou.

- Nu știu cum preferi cafeaua, spuse Ledge. Am zahăr nerafinat și lapte.

- Tocmai bine.

- Vrei să mănânci ceva?

- Nu încă.

Arden se duse la blatul de bucătărie și umplu cana pe care Ledge i-o scosese din dulap mai devreme, după care o duse la frigider și își turnă un pic de lapte direct din cutie. Când se întoarse, văzu pe fereastra mare o mașină oprind chiar în spatele camionetei lui Ledge. Recunoscă instantaneu mârâitul motorului. Își puse cana plină cu cafea pe blat.

- Ledge?

- Hmm?

- A venit Rusty.

Ledge își ridică privirea de la hârtiile pe care continuase să le studieze.

- Poftim?

Arden dădu din cap spre fereastră îndreptându-se către ea. Ledge se ridică de la masă și veni lângă ea. Cândva în timpul nopții, ploaia se oprise, dar umpluse curtea de băltoace. Rusty le ocolea în drumul lui către ușa din spate.

Arden și Ledge se priviră cu circumspecție, după care el se duse la ușă și o deschise înainte ca Rusty să apuce să bată în ea. Arden se postă și ea lângă el. O surprinse că Ledge nu-i zise nimic provocator lui Rusty, dar își dădea seama că poziția lui ostilă și dominantă spunea multe.

Rusty le adresă un rânjete plin de ironie și batjocură.

- Bună dimineața, porumbeilor.

- Ce cauți aici? Ce vrei?

- Vreau să fiu poftit înăuntru, Ledge. Cafeaua aia miroase tare bine. Încă un rânjete. Asta dacă nu vă întrerup...

Ledge nu făcu nimic să-l invite să intre, doar rămase pe loc, o barieră la fel de impenetrabilă ca un zid de beton.

- Ei, ce să zic, oftă Rusty. Nu pot să zic că mă surprinde lipsa ta de maniere. Nimeni nu se așteaptă de la tine să ai așa ceva. Educația se vede de la o poștă, să știi.

- Dispari... de... aici. Ledge făcu aceste trei cuvinte să pară cu atât mai amenințătoare prin tonul coborât pe care le rosti. Să nu mai vii niciodată la mine acasă!

Rusty nu păru afectat în vreun fel.

- Ce drăcovenii faci tu aici, Ledge, de e clar că ai prefera ca procurorul districtual să nu știe nimic? Adică, pe lângă faptul că ți-o tragi cu ea.

Dădu scurt din bărbie către Arden. Ea făcu un pas năvalnic către el, dar Ledge întinse mâna și o trase înapoi.

- Nu-i face jocul.

- Ești un om demn de dispreț, i se adresă Arden lui Rusty.

- Eu? Eu sunt un om demn de dispreț? Nu eu sunt ala care își înșală iubita. Și, că tot veni vorba despre ea, Crystal mi-a spus că voi doi i-ați pus tot felul de întrebări interesante despre vremurile de odinioară.

Arden îl simți pe Ledge încordându-se.

- Când ai vorbit cu Crystal?

- A, am uitat să vă spun? Dacă aș fi fost invitat la o cafea, aș fi...

- Când ai vorbit cu Crystal?

- Am trecut pe la ea în dimineața asta, chiar înainte să vin aici. Se aplecă spre Ledge și îi spuse pe un ton coborât. Ca de la bărbat la bărbat, așa, ca să știi ce te așteaptă, bănuiește că...

Dădu din degetul arătător, mișcându-l în așa fel încât să indice că se referea la relația dintre Ledge și Arden.

- Minți, rosti Ledge. Și dacă ai vorbit cu Crystal în dimineața asta, sigur nu ți-a spus nimic.

- Nu? Atunci poate nu ea mi-a spus. Se scărpină în cap, deasupra tâmpiei. Dar aș fi putut să jur că...

Ledge apucă ușa și dădu să o trântască în nasul lui Rusty, dar acesta își împinse piciorul în față și o opri

cu vârful de oțel al cizmei lui în stil cowboy. O împinse, redeschizând-o cu atâta forță că se izbi cu zgomot de peretele bucătăriei.

Ledge mai-mai că se zbârli la el. Cei doi se înfruntă ră peste prag, provocându-se fără vorbe să facă prima mișcare. Arden își ținea răsuflarea. Rusty cedă primul. Își relaxă poziția corpului.

- Ideea e, spuse, apăsând pe fiecare cuvânt, că mi s-a comunicat că pe voi doi v-a apucat curiozitatea în privința jafului de la magazinul Welch's și a tuturor întâmplărilor bizare care au avut loc după aceea. Sincer să fiu, ca reprezentant al legii în acest district, mă întrebam, pur și simplu, cum se face că sunteți atât de curioși. Mai ales tu, spuse, uitându-se direct la Ledge. Încep să mă îndoiesc de ce zice lumea, c-ai avea o minte brici. V-ați dus la tribunal, ați cerut copii de pe rapoartele de anchetă și tot restul... E un comportament suspect, cel puțin suspect. Mai ales când, evident, aveți alte activități mult mai plăcute cu care ați putea să vă ocupați timpul.

Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea.

- Nimic? Nu vă explicați în nici un fel munca asta de investigație de amatori? Ochii lui tăioși se plimbau de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Arden. Sora ta mai mare știe despre această pasiune nouă a ta?

- Disparația tatei a fost un eveniment însemnat în viața mea. N-am apucat să-mi închei socotelile cu el, să accept totul ca să pot merge mai departe. Lisa mă înțelege.

- Chiar așa? Ei, eu, nu. Nu înțeleg ce rost ar mai putea avea să readuci în prezent cazuri pline de molii. Asta dacă nu cumva fata vinovatului nu a venit înapoi cu banii pe care ticălosul i-a luat. O țintui pe Arden cu o privire glacială, evaluativă. De fapt, jocul ăsta de-a detectivii amatori ar putea să aibă efecte neașteptate și să fie dăunător pentru sănătate. Se opri câteva clipe, pentru a lăsa aceste vorbe să-și atingă ținta, înainte de a adăuga

pe un ton aproape șoptit: Eu, dacă aș fi în locul vostru, aș lăsa lucrurile așa cum sunt.

- De-asta ai venit aici? Întrebă Ledge.

Rusty dădu aprobator din cap.

- Cam da.

- Ei, acum că ai spus ce voiai să zici, dispari din casa și de pe terenul meu.

Rusty mimă ridicarea și reșezarea unei pălării pe cap, se răsuci și făcu vreo câțiva pași, după care pocni din degete și se întoarse din nou cu fața spre ei.

- Cât pe-aci să uit! Am auzit c-ați fost la un pas de-a fi sfâșiați de niște câini înrăiți azi-noapte. Chiar în fața casei lui Crystal. Mare cumpănă! Ați avut un noroc chior că ați scăpat de ei.

Din nou, nici unul dintre ei nu mușcă momeala.

- Având în vedere acest atac, continuă Rusty, cum ați primit noutățile din dimineața asta?

O senzație prevestitoare de rău se involbură prin corpul lui Arden, dar Ledge fu cel care întrebă:

- Ce noutăți?

- Despre Dwayne Hawkins. Sigur îți aduci aminte... Țărănoiul ăla alb pe care l-am băgat în închisoare că făcea lupte cu câini? A fost găsit fără suflare în dimineața asta, cocoșat peste volanul mașinii lui. Pe scaunul de lângă avea un sac marinăresc, își făcuse bagajul. Din câte se pare, încerca să plece în mare grabă din maghernița aia în care își ducea zilele.

Arden se trase mai aproape de Ledge. El își mișcă umărul în așa fel încât să fie peste al ei. Rusty continuă:

- Azi-noapte, cineva i-a anunțat pe niște luptători pentru drepturile animalelor că Dwayne își ținea câinii în niște condiții îngrozitoare și că-i chinuia. Au descins în forță în curtea lui la prima oră. Și au tras o sperietură de n-o vor uita cât or trăi. Dwayne a sfârșit-o prost, așa cum se întâmplă de obicei cu cei de teapa lui.

Arden întrebă, cu glasul răgușit:

-Și cum a murit?

-A fost sugrumat cu o zgardă.

Ea trase aer brusc în piept. Rusty îi zâmbi larg.

-Da, știu... Groaznică soartă, nu? Era una de-aia cu țepi, de-alea de le folosesc dresorii să-i facă pe câini așa de răi că și-ar sfâșia și mama de la care au supt. Râse, încântat de imaginea pe care o crease. Ultimul apel inițiat de pe telefonul mobil al lui Dwayne n-a durat decât două minute. Băieții de la secție vor încerca să identifice cui aparține numărul respectiv, dar pun pariu că nu vor descoperi niciodată cine e. Știți ce cred eu? Persoana cu care a vorbit Dwayne a băgat frica-n el și l-a făcut să-și strângă boarfele și s-o întindă repede, dar după-aia l-a prins chiar când încerca să plece. Detectivul care conduce ancheta mi-a spus că, din câte se pare, ucigașul îl aștepta pe Dwayne pe bancheta din spate a camionetei lui, i-a prins zgarda aia pe după gât și a strâns tare de ea până ce a murit. Mi-a zis că avea răni adânci prin înțepare de jur-împrejurul gâtului lui slăbănog.

Ridică degetul și trasă o linie de-a curmezișul gâtului lui.

Arden simți un val de greață. Avu nevoie de toată forța de care era în stare pentru a-și menține expresia impasibilă și să nu-și trădeze repulsia, nu doar față de scena pe care o descria Rusty, ci și față de el. Simțea că Ledge era cuprins și el de un dezgust similar și de o furie în stare brută.

-Ucis cu un instrument din ocupația lui ilicită... Eu aș zice că e vorba de justiție divină. Rusty le făcu cu ochiul și schiță un zâmbet de vulpoi. Din nou, se prefăcu a fi pe punctul de a pleca, după care se opri și ridică arătătorul. A, încă ceva... S-ar putea să nu vă fie deloc moale, detectivii lui pește, dacă polițiștii care se ocupă de omorul lui Dwayne pun lucrurile cap la cap. Ați fost atacați de niște câini de lupte în aceeași seară în care cel care organiza asemenea evenimente a fost omorât

prin strangulare. Înțelegeți ce vreau să zic? Dacă v-ar trece prin cap să reclamați la poliție că un terț l-a pus pe Dwayne să-și asmută câinii asupra voastră, m-aș simți obligat să-i informez pe detectivi că, la scurt timp după acest atac potențial fatal, ați fost văzuți în zona unde locuia Dwayne.

- Văzuți de cine? întrebă Ledge.

Ochii lui Rusty sclipiră mocnit.

- De cineva care dorește să-și păstreze anonimatul.

Lăsa aceste cuvinte să-și facă efectul înainte de a continua:

- Totuși, înainte de a le încredința această informație celor de la poliție, m-aș simți obligat să le-o împărtășesc fraților gemeni ai lui Dwayne. Cei doi nu au prea multă minte nici împreună, dar sunt mai răi decât Talpa Iadului și, din câte-am înțeles de la bietul ajutor de șerif care-a trebuit să le dea vestea în dimineața asta, dau pe-afară de furie în legătură cu moartea cruntă de care a avut parte fratele lor mai mic. Îl măsoară din cap până în picioare pe Ledge. Nu știu ce... apucături au. S-ar putea să fie prea pretențioși să te facă poștă pe tine. Ochii i se mutară asupra lui Arden. Dar nici nu vreau să mă gândesc la cât de mult s-ar distra amândoi odată cu ea.

Ledge îl înșfăcă de cravată și îl împinse în spate o lungime de braț înainte de a-i da drumul, nu fără a-l mai smuci o dată. Rusty reuși să rămână în picioare, dar se împletici pentru a-și recăpăta echilibrul. Când reuși să se îndrepte, se uită la ei și izbucni în râs.

- Ne mai vedem prin zonă!

Apoi se întoarse și se duse cu pași țanțoși la mașina lui.

capitolul 36

Ledge închise ușa, dar își menținu palma proptită bine de ea, privind pe fereastră până ce Rusty dispăruse

de-a binelea din câmpul lui vizual, după care se răsuci rapid către Arden.

- Du-te și ia-ți geanta! E pe...

- Știu unde e. Ce-o să facem?

- O să plecăm. O să luăm mașina ta de la Crystal. O să vin în urma ta până acasă la tine, poți să-ți iei repede una-alta, să-ți închizi bine ușile și ferestrele, iar eu o să te însoțesc până la autostrada interstată.

- Nu plec acum. Arden întinse repede mâna către rapoartele împrăștiate pe masă. Nu cu mizeria asta încă...

- Rusty i-a făcut de petrecanie individului, Arden. Își trecu degetele prin păr. Doamne, Dumnezeu, voiam să îl bag în sperieți pe Hawkins pentru ce ne-a făcut, dar și să-l apăr fix de asta. Am vrut să-l sperii suficient cât să plece de-aici, undeva unde tentaculele lui Rusty nu ajung. Dar n-a fugit suficient de repede.

- Nu-ți lua asupra ta vina pentru faptele lui Rusty.

Ledge schiță un gest impacientat, arătându-i că-și răcea gura de pomană.

- Trebuie să-l denunțăm pe Rusty undeva, Ledge.

- Și-așa o să fac. Chiar așa. Dar, mai întâi, te trimit departe de-aici.

Arden părea pregătită să îl contrazică, dar când Ledge arătă cu bărbia spre dormitor și îi spuse să se grăbească, plecă de lângă el. Ledge o sună pe Crystal. Aceasta nu apucă nici măcar să-l salute înainte ca el să întrebe dacă Rusty trecuse pe la ea de dimineață.

- De unde ai auzit?

- De la el. Mi-a zis că îi spuseseși că...

- Nu i-am spus absolut nimic. Nici măcar nu am dat ochii cu el.

- M-am gândit eu că mințea.

- Când ai vorbit cu el?

- Chiar înainte să te sun.

- Ce se întâmplă? Ești bine? Ce s-a întâmplat după ce ai plecat cu Arden de-aici, aseară?

- O să te pun la curent mai târziu.

- Eu și Marty ne-am făcut griji. Mi-aș fi dorit să fi sunat să...

- Crystal, oprește-te! Ascultă-mă bine! Se opri și trase aer în piept. Interesul manifestat de noi pentru noaptea în care a murit Foster l-a tulburat pe Rusty. S-ar putea să înceapă să te bată din nou la cap despre chestia aia cu alibiul, să-ți aducă aminte că te-ai angajat să îl acoperi.

- N-o să-i meargă cu mine. Pot să mă descurc cu el.

- Ba nu, nu poți, Crystal. Pur și simplu, nu poți.

- Bine, bine, calmează-te! Am recepționat avertismentul. O să am grijă.

- Nu-i de ajuns. Ar fi un prilej excelent ca tu și Marty să plecați din oraș, pentru un weekend lung împreună.

- Mai întâi și-ntâi, nu e weekend. În al doilea rând, nu putem, pur și simplu...

- Căinii ăia care ne-au atacat aseară? Rusty a aranjat asta.

Această revelație o reduse la tăcere.

- Și-apoi l-a omorât pe tipul care a făcut-o pentru el. O auzi expirând.

- Dumnezeuule mare, Ledge!

- Da. Așa că, te rog, nu mă contrazice! Marty poate să-și ia ceva zile libere de la muncă?

- Cred că da... Dacă le-ar spune că e bolnavă sau ceva de genul.

- Explică-i clar că eu nu mă sperii ușor și că nu trag semnale de alarmă aiurea. Anulează-ți programările cu clientele. Invocă un pretext pentru care trebuie să închizi salonul câteva zile și apoi pleacă din oraș.

- Pentru cât timp?

- Până ce o să mă conving că ești în siguranță la întoarcere.

- Ar trebui ca Rusty să fie mort pentru asta.

Când văzu că Ledge nu răspunse la aceste ultime cuvinte, Crystal spuse:

- Ledge, aia se voia a fi o glumă.
 - Te sun eu când se vor liniști apele.
 - Și cum rămâne cu Arden?
 - În momentul de față, e cu mine, dar o expediez și pe ea de-aici. Simțindu-i ezitarea, adăugă: Crystal, tu știi cum acționează Rusty. N-o să se ia de mine. O să le facă rău celor dragi mie.

Cu un ton în care se regăsea încă o doză de circumspecție, Crystal spuse:

- O să-ți trimit mesaj cu locul unde-o să ne ducem.
 Ledge îi spuse să aibă mare grijă; ea îl sfătui asemenea. Își luară la revedere. Apoi el își acordă câteva momente de gândire, după care îl sună pe Don, care îl atacă frontal din clipa în care răspunse.

- Ledge, ce dracu' faci? Dwayne Hawkins...
 - Am auzit. Jur pe ce-am mai sfânt că nu l-am omorât eu! Rusty e vinovatul. A condus tocmai până la mine acasă ca să-mi dea personal această veste.

Vorbind într-un stil lapidar pe care știa că Don îl înțelegea, îi făcu rezumatul vizitei lui Rusty. Don inspiră prelung, după care expiră.

- Arden e teafără?
 - De unde ai știut că...
 - Potrivit mai multor vecini de-ai lui Crystal care au fost martori la toată tărășenia, „fata lui Maxwell” a salvat situația apăsând pe claxon. Ați fost văzuți plecând împreună, iar mașina ei a stat peste noapte pe marginea drumului, în fața casei lui Crystal. Ce altceva mai vrei să știi?

- Fir-ar să fie, zise Ledge printre dinți.
 - Bârfele s-au răspândit așa de repede că mai-mai că iese fum din relele de telefonie mobilă. Oamenii nu știu ce să creadă, având în vedere relația ta cu Crystal și tot restul...

- Am chestii mai importante pe cap decât bârfele. Arden e bine, dar a fost aici când Rusty efectiv

s-a împăunat că i-a făcut felul lui Hawkins, ceea ce înseamnă că e în pericol. Am de gând să o conduc în afara oraşului, să mă asigur că nu păţeşte nimic.

- Ledge, rosti Don, târăganat, mai devreme sau mai târziu, chiar şi cel mai greu de cap detectiv o să facă legătura între faptul că voi aţi fost atacaţi de o haică de câini de lupte în aceeaşi seară în care dresorul lor a murit strangulat.

Ledge pufni într-un hohot sec.

- Şi Rusty mi-a dat de înţeles asta. De cum o să mă asigur că Arden e departe de aici, o să mă duc să-l văd pe unchiul Henry. Doar aşa, în eventualitatea în care o să fiu indisponibil pentru o anumită perioadă.

- Chiar crezi că Rusty o să-ţi pună chestia asta în cârcă?

- Cel mai probabil. În fond, am fost acolo, acasă la Hawkins.

- În ciuda sfaturilor mele.

- Nu mă enerva şi tu acum, că mi-ai zis din capul locului.

Don scoase un oftat.

- O să discutăm noi mai târziu despre asta. Ce vrei să fac eu?

- În primul şi în primul rând, ai grijă de tine! Poartă-te ca de obicei, ca şi cum ar fi o zi obişnuită, dar adună la bar nişte clienţi vechi, în care ai încredere. Ştii tu, tipi de modă veche.

- Din ăia care umblă cu pistolul la brâu.

Ledge se bucura că Don nu avea nevoie să i se dea indicaţii amănunţite.

- Nimeni nu îi are la inimă pe Rusty şi pe taică-său, n-au inspirat nici urmă de loialitate. Sunt nişte rangeri texani pensionaţi prin zona noastră, cărora le-ar fi plăcut la nebunie să îi bumbăcească bine pe amândoi.

- Bine. Dar fără violenţă, decât dacă devine necesar. Doar să-i ai pe-acolo câteva zile şi nopţi şi să stea cu ochii

și urechile în patru. Roagă-i să-ți acopere spatele și să patruleze discret prin jurul barului.

- Înțeleg.
- Și să dormi cu pușca aia lângă tine.
- Chiar și cu una cu alică, tot nu pot să nimeresc nici un hambar, să știi.
- Eu știu asta, dar persoana către care o s-o îndrepti n-o să știe.
- Și care-i planul după ce îl vei vizita pe Henry?
- Să-l scot din circulație pe Rusty.
- Cum ai de gând să...
- Trebuie să închid.

Închise înainte ca Don să poată să-l întrebe cum avea de gând să facă asta. Dar Arden, da. Din spatele lui, îi spuse:

- Ai de gând să faci asta prin mijloace legale sau ilegale?
- Nu știu încă. Va trebui să văd cum decurg lucrurile. Ești gata?

Arden îi aruncă o privire plină de revoltă și trecu pe lângă el pentru a ieși pe ușa din spate. Ledge armă sistemul de alarmă, dar, ieșind, se întrebă dacă această casă și atelierul lui aveau să fie în picioare și la întoarcere. Poate că Rusty avea să-și transforme în realitate amenințarea, doar că avea să incendieze casa, nu barul.

Până când Ledge ajunse la camionetă, Arden se urcase deja în dreapta. Stătea la fel de țeapănă ca o scândură, uitându-se lung prin parbrizul presărat cu picături proaspete de ploaie. Ledge o lăsă să fiarbă în suc propriu și dădu un alt telefon.

George răspunse vesel:

- Salutare, căpitane. Ce fa...

- În dimineața asta trebuie să intru direct în subiect,

George.

Acesta reacționează imediat la tonul lui Ledge.

- Ce s-a întâmplat?

- Tipul ăla?

- ăla cu cizmele?

- Am o problemă cu el.

- Spune-mi unde să ne întâlnim. N-am nevoie decât de o oră.

Ăsta era un prieten adevărat. Ledge își simți inima strângându-se ușor.

- Mulțumesc, dar am nevoie de tine exact acolo unde ești. Eu și nemernicul ăsta avem un trecut lung și încărcat. S-ar putea să arunce cu mult rahat în mine, dar o să facă mai pe ocolite așa. Modul lui de operare e să profite de cei lipsiți de apărare.

- Cum e unchiul tău, Henry.

- O să vin să-l văd cât pot de repede. O să-ți dau detaliile de fond atunci, dar, George, am nevoie să stai cu ochii pe el ca un vultur. Când e nevoie de tine în altă parte, te rog lasă-l în grija unui coleg pe care îl știi bine și în care ai încredere că o să stea cu el. Nici o persoană neautorizată nu poate să intre în camera lui.

- Mă ocup. Ce altceva?

- Să-mi spui dacă tipul ăla sau altcineva care nu are treabă pe-acolo își face apariția la centru. Trebuie să-mi spui imediat.

- Recepționat.

- Mulțumesc, frate. Vorbim mai târziu.

Închise apelul cu un declic.

- George a fost și el în armată? întrebă Arden.

Ledge dădu afirmativ din cap.

- Mult timp.

- Mi-am dat seama din felul în care vorbești.

- Cum așa?

- Ca niște soldați în luptă. Arden arătă din mână către telefonul lui mobil, pe care Ledge îl pusese în suportul de pahar. Cred că acum sunt toți în regulă.

- Nu e nimeni în regulă. Dar măcar i-am pus în gardă până ce o să rezolv chestia asta cu Rusty.

- Ce chestie, Ledge?

Simțind greutatea privirii ei fixe, Ledge spuse:

- O să-ți spun când ajungem la casa ta.

Ploaia încă nu se dezlănțuia, dar norii albaștrui și do-
lofani se îngrămădeau într-un plafon jos, care prelungea
nefiresc zorii. Arden își descuie ușa din spate și intră,
dar nu aprinse lumina din tavanul bucătăriei, lăsând în-
căperea scufundată într-un semiîntuneric care îi reflecta
starea de spirit. Își puse geanta pe masă și se întoarse cu
fața la el.

- Vrei să te așezi? întrebă Ledge.

- Nu.

- Ei bine, eu, da. Trase un scaun, îl întoarse și se așeză
pe el invers. Își prinse palmele de partea de sus a spăta-
rului și se uită la ele în loc să o privească pe ea. Am fost
implicat în jaful de la Welch's.

Arden expiră involuntar, dar nu rosti nici un cuvânt.

- Împreună cu Rusty. A fost ideea lui. El ne-a recrutat
pe noi, restul, pentru a-l ajuta să-și transforme planul în
realitate. De-asta a luat-o razna să vadă că am început să
cercetăm infracțiunile din noaptea aia.

Abia acum se uită la ea, iar Arden părea să fie pe
punctul de a da în clocot. Pieptul i se umfla și lăsa, ca
niște foale. Își închisese pleoapele strâns. Când redes-
chise ochii, aceștia străluceau, plini de lacrimi de furie.

- Ești... ești...

- Nu sunt vreun erou. Ți-am spus asta.

- E singurul adevăr din tot ce mi-ai spus.

Arden îi întoarse spatele și se duse la chiuveră.
Sprijinindu-și palmele pe marginea acesteia, se aplecă
din mijloc. Ledge se temu că era pe punctul de a vomita,
dar tăcerea ei stătea mărturie pentru o controlare impu-
să a emoțiilor care o încercau și asta era aproape mai rău
decât ar fi fost să icnească sau să se lanseze într-o tiradă
de invective.

Un hubuit de tunet zgâlțâi casa. Picături grase începură să izbească fereastra de deasupra chiuvetei. Ceasul de la mână ei ticăia tare, amintindu-i lui Ledge că ar trebui să fie deja pe drumul spre Marshall. Dar nu putea, pur și simplu, să-i arunce în poală vestea asta și apoi să dea bir cu fugiții. Merita ceva timp să asimileze această revelație și să conștientizeze proporțiile minciunilor pe care le pune în adevărata lor lumină. Merita o ocazie de a-și defula furia.

Orice formă ar fi căpătat-o, oricum ar fi fost mai îngăduitoare decât merita el.

Într-un final, Arden deschise robinetul și își duse la gură de mai multe ori căușul palmei plin cu apă. Cu mișcări furioase și necruțătoare, rupse un prosop de hârtie de pe rolă, își tamponă gura și își uscă mâinile. Lăsă prosopul mototolit pe blatul de bucătărie, veni lângă el și trase un scaun de la masă și se așeză față în față cu el.

- Te-ai insinuat în viața mea.

- Da.

- De ce?

- Pentru a te proteja de Rusty.

Arden pufni într-un hohot aspru.

- Când, de fapt, eu ar fi trebuit să fiu protejată de tine.

Ledge clătină din cap.

- Rusty a fost dușmanul meu din umbră de zeci de ani și e valabilă și reciprocă. Am fi putut să ne dăm târcoale la nesfârșit, fără să ne înfruntăm disensiunile, și probabil că așa am și făcut. Dar situația s-a schimbat când tu te-ai întors în oraș.

- Deci toată chestia asta e vina mea?

- Nu intenționat, dar printr-un concurs de împrejurări. Ai apărut aici din senin și asta l-a făcut pe Rusty să-și aducă aminte că încă mai avea niște socoteli de reglat cu tatăl tău. Joe se dovedise mai deștept decât el. Grav. Dar era ca și cum tu l-ai fi privit de sus...

- Eu nici nu știam...

- Nu contează. Rusty așa a văzut lucrurile. El nu iartă chestiile de genul ăsta.

Arden digera aceste cuvinte, dar furia continua să îi bolborosească în vene.

- Și tu? Tu ce-ai crezut când ai văzut că m-am mutat înapoi aici?

- Prima dată când am auzit asta, m-am întrebat ce te-o fi făcut să te întorci, dar aveam de gând să mă țin departe de tine.

- Ai recunoscut deja că m-ai urmat în supermarket.

- Da. A fost ceva bizar. Destinul ne-a dat o lovitură amândurora în ziua aia. Dar tu nu mă cunoșteai, așa că mi-am zis că nu avea cum să iasă ceva rău din asta. Două luni mai târziu, primesc un afurisit de mesaj vocal de la tine, dar nu aveam de gând să te sun înapoi. A doua zi, mă trezesc cu tine în atelier. Dumnezeuule, arătai superb. M-ai făcut să mi se învârtă capul pe umeri, dar... Așa cum ți-am spus azi-noapte, nu puteam permite ca lucrurile să evolueze. M-am gândit că, dacă mă purtam suficient de urât, sigur nu aveai să vrei să ai nimic de-a face cu mine. Se opri o clipă, oftând. Mai târziu în seara aia, Rusty a venit în bar. M-a căutat și m-a încolțit acolo. Îi oferi ideile principale ale acelei discuții. Te ținuse sub observație. Mi-era teamă că o să fii o țintă ușoară pentru răzbunarea sa pe Joe. Și se pare că am avut dreptate.

Arden își întoarse capul într-o parte și își prinse buzele între dinți cântărind în minte tot ce-i spusese Ledge. Când se uită din nou la el, îi zise:

- Te-ai înființat aici a doua zi dimineată. Când ți-am spus despre mașina care trecea pe lângă casă, de ce nu m-ai avertizat în privința lui Rusty? De ce nu mi-ai spus adevărul atunci? Ți-era teamă că o să te denunț la poliție că ești un hoț?

- Mi-era teamă că aveai să mă dai afară din casa ta, zise el, cu o înflăcărare pe măsura celei din glasul ei. Și-apoi ai fi rămas complet lipsită de apărare.

- Și-n loc de asta, m-ai păcălit, făcându-mă să cred... Își acoperi fața cu ambele mâini și termină de dincolo de ele. Tot felul de lucruri.

- Nu totul a fost o minciună.

Arden își lăsă mâinile în jos.

- Nu? Care parte a fost sinceră?

- Știi bine care parte.

- Nici să nu îndrăznești să aduci în discuție noaptea trecută. Glasul i se frânse pronunțând aceste ultime două cuvinte. Se ridică brusc și porni către camera în care dormea ea. Știi bine cum să ieși.

Ledge veni după ea, punându-și umărul în ușa pe care Arden încercă să i-o trântască în nas.

- Dispari de-aici! M-am săturat de tine și de drăcescul tău război rece cu Rusty Dyle. Dacă e să mă întrebi pe mine, voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt.

- Te rog, te calmezi pentru câteva minute ca să mă ascuți?

- Ce rost are?

- Are, pentru că Rusty n-a terminat încă. Întreabă-te de ce practic a recunoscut că l-a omorât pe Hawkins și ne-a amenințat că ne va implica pe noi. Ascultă-mă până la capăt! Te rog!

Arden șovăi o clipă, după care merse cu spatele până la pat și se așeză pe marginea lui. Ledge își aținti privirea asupra podelei și-și trecu palma peste ceafă.

- Cu câteva săptămâni înainte de Paștele din 2000, într-o dimineață de sâmbătă, Rusty m-a încolțit într-un bufet. Mi-a prezentat planul lui de a jefui magazinul. Nu-mi venea să-mi cred urechilor și, în mare, i-am spus că era nebun și să mă lase dracului în pace. Eram pe punctul de a pleca, dar m-a amenințat cu represalii dacă nu-i făceam jocul. Era viclean și subtil, dar mesajul lui

m-a izbit ca un ciocan. Cu toată atitudinea mea de dur, eram convins că, dacă era să-l refuz, avea să mă pedepsească pentru asta și va trebui să trăiesc cu ideea că am determinat cine știe ce distrugerii sau moartea cuiva drag mie. Așa că, punând în balanță barul unchiului meu, viața lui, am ales să comit o infracțiune gravă. Asta nu scuză efectiv ce-am făcut, dar ăsta e motivul pentru care am făcut-o. Mi-aș dori să mă pot întoarce în timp și să fac lucrurile altfel, dar nu pot.

Arden se uită către porțiunea brațului lui unde știa că se afla tatuajul.

- Infinitul...

- Exact. Chestia asta e pentru totdeauna.

Arden asimilă toate acestea, după care își concentrează privirea asupra lui.

- Cum a fugit tata cu banii?

- Îți jur pe capul unchiului meu, habar nu am. Îi povesti cum Rusty se desemnase a fi cel care urma să păstreze banii pentru șase luni, după care aveau să îi împartă. La câteva minute după ce ne-am despărțit, eu am fost arestat. Nu știu ce s-a întâmplat din punctul acela, dar Rusty a pierdut cumva geanta aia, pentru că îi e și acum ciudă că a fost tras pe sfoară de ei. Iar ciuda asta e destul de mare să-l facă să se răzbune. Se duse la ea, care stătea în continuare pe pat. Urăște-mă! Ai tot dreptul. Dar nu-l subestima pe el. Știi din proprie experiență de ce e capabil. Și cred că ne-a pregătit mai mult de-atât. De-asta mă tem pentru siguranța ta.

Speriindu-i pe amândoi, un alt glas se băgă în discuția lor.

- Vai, ce emoționant!

capitolul 37

Lisa Maxwell stătea în ușa deschisă, admirând scena cu o încruntătură dezaprobatore.

- Am bătut, dar cred că nu m-ai auzit din cauza furtunii.

Ledge nu-și dădea seama dacă folosisese acest termen în sens propriu sau figurat. Se uită la Arden, pentru a vedea în ce fel reacționa. Aceasta se ridică de pe pat, dar rămase pe loc și nu-și întâmpină sora cu o îmbrățișare caldă sau măcar cu un zâmbet. Cu un glas încurcat, spuse:

- Nu te-așteptam pe-aici.

Lisa se uită în direcția lui.

- Evident.

Arden arată către el.

- El e...

- A, știu cine e el. Teama pentru siguranța ta sigur merge până la a împărți dormitorul cu tine.

- Nu e treaba ta cu cine-mi împart eu dormitorul, răspunse Arden. Deși îmi dau seama că ieri ai avut grijă să fie treaba ta.

Ledge nu știa la ce făcea referire, dar era evident că Lisa înțelesese. Căpătând o atitudine defensivă, își ridică ușor bărbia.

- M-a sunat Jacob aseară, spuse Arden. Mi-a lăsat un mesaj vocal, dar nu l-am ascultat decât în dimineața asta. Mi-a spus că te-ai înființat acasă la el ieri, fără să anunți în prealabil, și că ai făcut o scenă pe cinste când a refuzat să-ți dea informații confidențiale despre mine și despre relația mea cu el. Se opri pentru a-i da Lisei timp să comenteze. Aceasta nu scoase nici un cuvânt. Mi-a zis că ai devenit atât de combativă, că soția lui a amenințat că o să sune la poliție. Jacob a convins-o să nu meargă atât de departe, dar în schimb a trebuit să-ți impună, cât se poate de clar, să pleci de pe proprietatea lor.

- Bine, bine, da, zise Lisa. M-am informat unde stă.

- După ce ai luat și ai citit o scrisoare pe care mi-a trimis-o mie. Cine ți-a dat dreptul să faci una ca asta?

Ledge își dădu seama că, cel mai probabil, Arden ascultase mesajul vocal înainte de a i se alătura în bucătărie de dimineată. Poate că, dacă nu ar fi venit Rusty, iar fi povestit ce aflase. Dar acum îi era clar de ce nu sărea în sus de bucurie să dea cu ochii de Lisa, care, deși fusese trasă la răspundere, își menținea calmul.

- Ar trebui să purtăm discuția asta fără public, spuse Lisa.

- Nu-l lua în seamă pe Ledge, zise Arden. Știe totul despre Jacob.

Pe măsură ce Arden înainta în explicarea naturii relației ei cu doctorul Jacob Greene, Ledge urmări cum condescendența Lisei se dezintegrează încet-încet, și savură această transformare. Nici Arden nu o lăsă să scape ușor:

- Acuzându-l pe Jacob de adulter, m-ai denigrat pe mine, l-ai denigrat pe el, ai denigrat-o pe soția lui, dar, mai presus de orice, nu ți-ai făcut deloc cinste. Te-ai făcut complet de răs.

- Nu, tu m-ai făcut să mă fac de răs, contraatacă Lisa. De ce nu mi-ai spus că aveai de gând să apelezi la procedura respectivă?

- Pentru că nu aveam nevoie de încuviințarea ta și nu voiam să mi se înșire toate motivele pentru care nu era o idee bună.

- M-ai păcălit, lăsându-mă să cred că aveai o relație cu un bărbat însurat.

- Nu, răspunse Arden, rostind prelung acest cuvânt. Ai tras concluzia asta fără contribuția mea, și eu n-aveam nici o intenție să mă apăr de o acuzație care era neîntemeiată. Tăcu o clipă și înghiți cu greu nodul format în gât. Fetita mea, pe care mi-am dorit-o cu disperare, murise. Să-mi apăr onoarea în legătură cu modelul în care a fost concepută - indiferent care fusese acesta - nu era o prioritate. Nu-mi păsa dacă tu erai de acord sau nu.

Ca și cum pentru a sublinia această declarație, un fulger luminează subit camera. Străfulgerarea fu urmată de un tunet bubuitor care zgâlțâi ferestrele, făcând-o pe Lisa să remarce vopseaua scorojită de pe pervazuri. Studie camera per total, privirea ei critică alunecând într-un final către el. I se adresează lui Arden:

- Parcă ți spuseseseși că nu aveai nevoie de serviciile lui, până la urmă.

Până acum, Ledge stătuse rezemat de masa de lucru. Acum, se desprinsese de ea.

- Nu ai nevoie de Arden ca intermediar. Poți să vorbești direct cu mine.

Catadicsind în sfârșit să se uite direct la el, Lisa îl măsură din cap până în picioare.

- Te-ai schimbat de când te-am văzut eu ultima oară.

- Tu, nu. Ești exact la fel.

Nu intenționase ca aceste cuvinte să fie un compliment, iar Lisa pricepu asta. Ridică dintr-o sprânceană.

- Ai umerii mai lați, dar ai în continuare atitudinea aia de om nedreptățit.

- Nu e singura mea problemă în ultima vreme.

- Aaa? Ce altceva te împovărează? Bomba aia a unchiului tău nu merge bine?

Arden interveni:

- Nu era cazul să-l ataci așa, Lisa. Ce e cu tine?

Ledge ridică o palmă, oprind-o.

- E-n regulă. N-are cum să-și facă o părere mai proastă despre mine decât o are deja. Nu că mi-ar păsa cât negru sub unghie de ce crede. De fapt, poți să-i dezvălui ce ți-am spus chiar înainte de a ajunge ea aici, să vezi ce reacție are.

Arden se uită la el cu teamă și dădu încet din cap.

- O să mai discutăm despre asta mai târziu. Tu trebuie să te duci să-l vezi pe unchiul tău.

- De fapt, mie chiar mi-ar plăcea să ascult ce are de spus, interveni Lisa. De ce se teme pentru siguranța ta?

Îi e frică să nu-ți pice acoperișul ăsta în cap, că un vânt puternic o să...

- Arden e în pericol din cauza lui Rusty.

Dezvăluirea lui tensionată reuși să îi închidă gura. Încă o bucată din aroganța ei se prăbuși în neant.

- Rusty Dyle?

- Fix el.

Lisa se uită la Arden.

- Când am discutat despre el, ieri-dimineață, parcă nu îl cunoșteai.

- Nici nu l-am întâlnit personal până cu o oră înainte să te sun.

Ledge se uită când la una, când la cealaltă din surori.

- Voi două ați discutat despre Rusty?

- În mare parte, în contextul rivalității dintre voi doi pentru Crystal, răspunse Arden.

- Crystal! exclamă Lisa, ca și cum ar fi avut o revelație. Așa o cheama!

- Și-acum tot așa o cheamă, zise Ledge.

- Rivalitatea continuă și acum?

- Și e mai îndârjită ca oricând.

- Dar voi doi nu sunteți cam bătrâni să vă dușmăniți pentru o fată?

- Crystal e femeie în toată puterea cuvântului, dar nu mai e în centrul războiului nostru. Principala problemă a lui Rusty acum e că a pierdut banii pe care i-am luat din seiful de la Welch's.

Trăsăturile Lisei se înmuiară.

- Ai auzit bine, continuă Ledge. I-am mărturisit lui Arden că am participat la jaf.

Arden îi aruncă o privire muștrătoare.

- Nu trebuia să recunoști și față de ea.

Vorbind încet și uitându-se direct la ea, Ledge spuse:
- Ba da, trebuia. Timp de douăzeci de ani, chestia asta m-a ros pe dinăuntru. Mă bucur că a ieșit la lumină. Se uită unul la celălalt cu o semnificație mută, după care

Ledge se uită din nou la Lisa. Rusty m-a forțat s-o fac. Ar fi trebuit să-l dau în gât. N-am făcut-o. A trecut de mult termenul de prescriere pentru infracțiunea respectivă, dar asta nu înseamnă că-s mai puțin vinovat.

- Și de ce să mărturisești acum? întrebă Lisa.

- Face bine la suflet. În plus, am de gând să-l scot din circulație pe Rusty înainte să verse și mai mult sânge.

- Să verse și mai mult sânge? Lisa se uită către Arden. Ce zice el acolo?

- Rusty este cel care m-a ținut sub observație seară de seară. Am descoperit asta ieri. Îi povesti Lisei despre întâlnirea ei tulburătoare cu el la tribunal. Noi - eu și Ledge - credem că el, nu tata, l-a omorât pe Brian Foster.

Lisa păru chiar și mai șocată.

- Poftim?

- Mai târziu în noaptea aia, Rusty a pus la punct un alibi complex cu Crystal, răspunse Arden. Posibil doar pentru jaf, dar e mai probabil să fi avut nevoie de un alibi pentru altceva, o înfruntare violentă.

- Cum ar fi o luptă pe viață și pe moarte cu Foster, spuse Ledge. Și îi poartă sâmbetele tatălui vostru. Dar el nu e aici, așa că Rusty a luat-o în vizor pe Arden.

- Cum așa? întrebă Lisa, întorcându-și privirea la Arden.

Arden descrie atacul câinilor și înfruntarea cu Hawkins. Vorbi direct, fără să o cruțe pe sora ei înfuriată de detaliile mai sângeroase. Când termină, Ledge spuse:

- Și o notă de subsol. Hawkins a fost găsit fără suflare de dimineată. Poți să-ți dai seama singură cine l-a redus la tăcere, iar de cum a simțit gustul sângelui a devenit mai îndrăzneț. Rusty aproape că ne-a mărturisit totul.

Cu o expresie îngreșată, Lisa se trase înapoi până ajunse la perete.

- E procuror districtual, pentru numele lui Dumnezeu...

- Ceea ce nu înseamnă decât că poate să facă tot ce pofteste, fără să fie pedepsit, spuse Ledge.

- Deci teama ta pentru siguranța lui Arden este justificată.

- Mulțumesc oricum, dar nu am nevoie de încuviințarea ta. Pentru nimic, dar mai ales pentru orice lucru legat de Arden și de mine.

Lisa îi aruncă o privire sângeroasă, după care se concentrează din nou asupra lui Arden.

- Ți-am spus de mai multe ori că să te muți înapoi aici a fost o idee îngrozitoare. Și tu nu m-ai ascultat.

- Pentru că habar nu aveam în ce mă băgam! exclamă ea. N-am știut că am un dușman din start. Tu știai?

Lisa se ținu tare pe poziție un timp; apoi, umerii i se lăsară în jos și dădu vag din cap, în semn de recunoaștere. Arden o privi lung, nevenindu-i să creadă.

- Știai că Rusty a fost implicat în jaf? Și tot restul?

- Da. Tot restul.

- De când?

- Din noaptea în care s-a întâmplat.

Arden făcu ochii mari la ea.

- M-ai lăsat să intru în chestia asta legată la ochi, Lisa! Toate dățile alea în care ai încercat să mă faci să mă răzgândesc... de ce nu mi-ai dezvăluit totul, pur și simplu?

- Nu am putut „pur și simplu“. Nu puteam să te avertizez în privința lui Rusty fără... fără să-ți spun că l-am văzut pe tata în noaptea aia. Cu banii furați.

Dintr-odată, Lisa se puse în mișcare, ieșind din dormitor și ducându-se în bucătărie, de unde se servi cu un suc din frigider. Ledge și Arden o urmară, dar refuzară să bea și ei ceva.

Ledge se postă într-un loc care îi permitea să stea de pază, văzând direct ușa casei, prin sufrageria și livingul goale. Această poziție îi oferea și posibilitatea de a o privi direct pe Arden. Voia să urmărească felul în care

reacționa la ce avea să-i spună Lisa. Avea nevoie să audă totul. În sfârșit. Dar Ledge se temea de cum aveau să fie următoarele câteva minute pentru ea. Din câte se părea, și ea simțea aceeași frică. Așezată la masă față în față cu sora ei, Arden o privea pe Lisa ca și cum ar fi fost o străină pe care nu o mai văzuse până în clipa de față.

Lisa se jucă cu doza de suc, împingând-o leneș pe masă. Ledge se întreba dacă nu cumva trăgea de timp ca să compună o versiune parțial adevărată și plauzibilă, pe care Arden să o creadă. Sau își alegea cuvintele, astfel încât să atenueze impactul adevărurilor dure?

- Am crezut că, după atât timp, Rusty a renunțat la ideea de a-și recupera prada, rosti ea.

- Nu e cazul, spuse Ledge înainte ca Arden să apuce să deschidă gura. A fost în vizorul lui Rusty din ziua în care s-a mutat înapoi aici. Dacă știi ceva despre cum a reușit Joe să obțină banii și să fugă, ar fi cazul să ne spui acum.

- Să ne spui? Orice-o să-i spun surorii mele va fi între patru ochi.

- Nu, o contrazise el. Vreau să știu și eu.

- Tot ce ține de tatăl nostru ne privește pe mine și pe Arden.

Arden rupse tăcerea:

- Lisa, Rusty a amenințat să facă în așa fel încât Ledge să pice vinovat de moartea lui Hawkins. Merită să afle ce știi despre noaptea aia. Rămâne aici.

Sora ei se îmbună.

- Bine. Cu ce să încep? Luă o gură de suc, după care începu: Chiar după masa de seară, tata a plecat, zicând că se ducea la cimitir.

- Îmi aduc aminte.

- Noi două ne-am uitat la un film. La culcare, te-am învelit bine, am încuiat ușile casei și m-am dus în camera mea. Am lucrat la o temă pentru unul dintre cursuri

și nu m-am culcat decât după ce s-a întors tata. Dar nu arunci l-am văzut, totuși. S-a dus direct în camera lui, am presupus că să se bage în pat.

- Pe la ce oră era asta? întrebă Ledge.

- Nu-mi aduc aminte, replică ea tăios. La momentul respectiv, nu mi-am dat seama că era atât de important să știu.

Ledge se uită fix la ea, dar nu mai comentă. Lisa continuă:

- Câteva ceasuri mai târziu, m-am trezit din pricina unui zgomot care se auzea de la parter. M-am ridicat și am băgat capul pe ușa camerei tale. Tu dormeai dusă. M-am dus la parter și, când am intrat în bucătărie, am fost uluită să dau de tata. Credeam că era în continuare sus. Dar nu numai că ieșise din camera lui, ieșise și din casă fără ca eu să-mi dau seama. Avea noroi pe încălțări și cracii pantalonilor îi erau uzi. De material se prinseseră ciulini și crenguțe. Și era și roșu la față și transpirat. Nu s-ar fi întors de la cimitir așa. Apoi am observat o geantă de pânză impermeabilă pe podea, chiar lângă ușă. „Unde ai fost?” l-am întrebat. „Ce-i asta?” Și el a spus: „În asta-s banii furați de la magazinul Welch's în seara asta. Pur și simplu. Eram convinsă că am un coșmar. Dar nu, coșul cu ouă de Paște pe care le vopsiserăm amândouă era la locul lui, pe masă. Din robinetul de la chiuvetă picura apă, ca întotdeauna. Simțeam mirosul de whisky în respirația tatei. Toate simțurile îmi erau exacerbate, ascuțite. Oricât de mult mi-aș fi dorit să neg că ceea ce vedeam chiar se întâmpla, totul era prea real ca să fie doar un simplu vis.

Ledge o studia pe Arden. Aceasta stătea pe scaun fascinată, abia respirând, sorbind fiecare cuvânt. Totuși, întrebă:

- Ledge zice că, atunci când s-au despărțit, banii erau la Rusty. Cum de i-a luat tata de la el?

Lisa se uită la amândoi, pe rând.

- Nu pot să vă spun decât ce mi-a spus tata, respectiv că Brian Foster îl sunase să-l avertizeze. Rusty avea să-l folosească pe tata drept țap ispășitor. Foster i-a spus că ru, zise, uitându-se la Ledge, fuseseși arestat pentru posesie de marijuana, iar Rusty se temea că vei face un târg, dându-le tot ce știai despre jaf ca să scapi de acuzația pentru droguri,

Arden ridică o palmă, cerând o pauză.

- Deci, în tot acest timp, nu numai că ai știut că Rusty a participat la jaf, ci și că același lucru era valabil și pentru Ledge.

- Ți-a spus că nu-s omul cu care să te asociezi, zise el.

Lisa își smuci capul spre el, pentru a-l țintui cu o privire.

- Așa ai fost mereu și continui și acum. Dacă te-ai fi ținut departe de Arden, nu i-ar fi atras atenția lui Rusty.

- Dacă m-aș fi ținut departe de ea, doar Dumnezeu știe ce i s-ar fi putut întâmpla.

- Terminați! interveni Arden. Hai să ne întoarcem la noaptea aia, Lisa! La telefonul ăla. Ce i-a mai spus Foster tatei?

- Din ce mi-a zis tata, Foster era la limita isteriei. Acceptase să se întâlnească cu Rusty ca să ascundă banii, dar apoi i s-a făcut frică. Tata l-a convins să se ducă la întâlnirea stabilită, ca Rusty să nu-și dea seama că îl trădase. Sperând să prevină degenerarea completă a situației, tata a plecat pe furiș din casă, se duse pe jos până la crângul de chiparoși și folosisse barca lui veche pentru a ajunge la locul de întâlnire. Dar nu a ajuns la timp. Cei doi au ajuns acolo înaintea lui. Rusty era într-o canoe. Foster stătea în picioare pe mal, chiar lângă apă. Tata l-a auzit pe Foster anunțându-l pe Rusty - mare prostie! - că îi spusese totul tatei, că practic toate cărțile erau pe masă. Și-atunci, chiar în clipa aia, zise ea, pocnind din degete, Rusty l-a izbit cu o vâslă. Tata mi-a spus

că a crezut că Rusty îl omorâse pe loc. Din câte se părea, și el a crezut același lucru.

Le povesti cum Foster se ridicase din apă și cum îl trăsese pe Rusty din canoe.

- Din ce mi-a spus tata, s-au încăierat cu sălbăticie. Foster a rezistat cât a putut, dar n-a avut nici o șansă, de fapt. Mai încet, adăugă: Și sigur nu în fața aligatorilor.

Pentru o clipă, nici unul nu spuse nimic; apoi, Lisa continuă:

- Cât s-au luptat ei, canoea lui Rusty a plutit în derivă către locul unde se ascunsese tata, cu tot cu barcă. A zărit geanta pe fundul ei. A înșfăcat-o și s-a îndepărtat, vâslind cu putere.

- Rusty nu l-a văzut? întrebă Ledge.

- N-a arătat în nici un fel că l-ar fi zărit. Tata a zis că nu a luat-o direct peste apă, unde să fie la vedere, ci s-a menținut de-a lungul malului, în umbră, pe sub copaci. Cunoștea fiecare metru pătrat al lacului ăstuia, toate canalele. Chiar și ametit de băutură, tot s-a putut orienta.

Preț de câteva clipe încărcate de gânduri, nimeni nu spuse nimic. Arden nu se clinti, dar apoi se ridică brusc și își întoarse scaunul, punându-și palmele pe spătarul lui, ca și cum asta ar fi ajutat-o să-și țină furia în frâu. Clocotea de mânie.

- De ce mi-ai ascuns toate astea, Lisa? Chiar și săptămâna asta, când am venit la tine la birou și te-am întrebat dacă îl crezi capabil pe tata să fi comis infracțiunile alea, ai dat-o pe după vișin, ai evitat să dai un răspuns clar. Te-ai lansat în ipoteze. În teorii.

- Arden nu suportă mincinoșii, comentă Ledge.

- Dacă am mințit, strigă Lisa la el, a fost să-mi apăr sora de adevărul sordid.

- E mult mai sordid decât spui tu, zise el.

- Ești un nemernic!

- Și tu ești o mincinoasă.

Arden le adresă o privire frustrată amândurora, pe rând. Adresându-i-se lui Ledge, spuse:

- În ce privință minte?

Ledge se uită intens la Lisa. Aceasta trase aer în piept, expirând șuierător, și îi spuse lui Arden:

- Nu tata a fost hoțul, ci eu.

capitolul 38

Noaptea aceea în 2000 - Lisa

- Ia zi, Ledge, de ce crezi că Joe nu bea aici? De ce nu îți lasă banii în casa de marcat a lui Henry? Crezi că are impresia că nimeni nu știe că e alcoolic?

Cuvintele provocatoare ale lui Rusty fură picătura care umplu paharul.

Refuzând să îi dea satisfacția unei replici furioase, Lisa deschise portiera din stânga-spate, din spatele lui. După ce ieși, trânti portiera cu putere, sperând că forța impactului avea să-l zgâlțâie într-atât încât să-i cadă dinții din gură.

Nu-i plăcea deloc-deloc că nemernicul ăla făcea pe șeful cu ea. Își dădea seama că Rusty era conștient de cât de mult detesta ea asta, motiv pentru care nu rata niciodată ocazia de a o zgândări.

Dar... zău așa, la ce se așteptase când consimțise să participe la această misiune sordidă? La politețe și respect? Se coborâse la nivelul lui Rusty Dyle, al contabilului aceluia nesărat și al unui infractor juvenil. Dacă nu ar fi fost disperată...

Dar fusese. Tatăl ei devenise din ce în ce mai nepuținios și nu se mai putea bizui pe el. Nu mai rezistase la nici un loc de muncă de când fusese concediat de la Welch's. Dacă era să se ia după numărul de telefoane și notificări primite prin poștă de la recuperatori, știa că situația lor financiară era dificilă, dar nu își dăduse

seama cât de îndatorați erau până nu o luminase Rusty. Cu o înfumurare insuportabilă, acesta îi dezvăluise exact cât de sumbră era situația familiei ei.

O abordase într-o după-amiază vântoasă din timpul săptămânii de lucru. După ce o luase pe Arden de la școală, o lăsase la biblioteca orășenească, să se uite pe cărți sub supravegherea atentă a bibliotecarei până ce ea se ocupa de niște comisioane. Tocmai se întorcea când Rusty apăruse în fața ei ca din neant, blocându-i înaintarea pe trotuar.

- Salut, frumoaso.

Lisa nu prea îl mai văzuse de când terminase liceul, dar, bineînțeles, îl recunoscuse imediat. N-aveai cum să uiți tunsoarea aceea ridicolă și era imposibil să ignori un om atât de nesuferit ca el. În plus, Rusty nu lăsa pe nimeni să îl trateze cu indiferență.

- Bună, Rusty.

Îl ocolise, dar el începuse să meargă alături de ea.

- Cum e la facultate?

- Bine.

- Doamne, aproape că ai ajuns la jumătate...

- După semestrul ăsta.

- Pun pariu că ai zece pe linie.

- Mă descurc bine.

- Cre' că ți-e greu, să te ții de învățătură și să faci naveta zi de zi.

Cum de știuse că făcea naveta fusese un mister pentru ea, dar nu voise să lungească discuția cerându-i o explicație.

- Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să fug.

Lungise pasul, într-o încercare de a-l depăși, dar Rusty se menținu în rând cu ea.

- Am auzit că taică-tău a fost dat afară iar.

Asta o făcu să se oprească brusc.

- Ce știi tu despre asta și de ce te interesează?

- Au! Ai scos ghearele.

Își încovoiasă degetele și lovise aerul cu mâna, ca o pisică zgâriind.

- Ai fost mereu un ticălos, Rusty, și mereu o să fii așa. Încercase să-și continue drumul, dar Rusty o prinsese de cot.

- Nu-mi întoarce spatele, isteț!

Lisa își trăsese brațul din strânsoarea lui.

- Nu-mi pasă, taică-tău poate să fie și guvernator, o să țiș câștigă mă țîn plămânii dacă mai pui mâna pe mine!

- Ai dreptate. Îmi pare rău. Se dădu în spectacol făcând câțiva pași înapoi. Nu vreau să începem cu stângul. Mai ales că o să fim parteneri de afaceri și tot tacâmul.

- Parteneri de afaceri?

- Exact. Noi doi avem multe de discutat.

- În nici un caz.

- Prima ta întâlnire cu mine e în seara asta.

- Ți-ai pierdut mințile? Nu mă întâlnesc cu tine nici în seara asta, nici altă dată.

- A, ba o să vii. O să vii în seara asta. Nu-ți poți permite să lipsești de la întâlnirea asta. Se aplecase într-o parte, ca să se uite pe lângă ea, către bibliotecă. Cred că ai lăsat-o să aștepte prea mult. M-am uitat la ceas când ai lăsat-o acolo.

Lisa se întorsese și dăduse cu ochii de Arden, care stătea chiar lângă intrarea clădirii, cu bibliotecara supraveghind-o de dincolo de ușa de sticlă. Ținea la piept un teanc de cărți. Îi făcuse cu mâna. Lisa îi răspunsese la fel, dar fusese un gest reflex. Gândul îi era la ultimele vorbe ale lui Rusty. Când se întorsese din nou către el, Rusty îi oferă un zâmbet insolent.

- În seara asta, la nouă. În tribuna terenului de fotbal. Ar trebui să fie un loc drag și plin de nostalgie pentru tine, Maiestatea Ta Regina Sezonului. Se apropiase de ea și îi spusese în șoaptă: Soră-ta mai mică o să fie o frumusețe. Deja e drăguță foc.

Apoi îi întorsese spatele și o pornise pe trotuar cu pași tanțoși.

Inflexiunea glasului lui când vorbise despre Arden îi întorsese stomacul pe dos Lisei. Toată după-amiaza încercase să-și alunge din minte acest comentariu și se muștrase că îi dăduse atenție, cât de mică. Așchia nu sare departe de trunchi - Rusty era cunoscut pentru șiretenia lui și pentru cât de manipulator era. Știa ce resorturi să activeze. Dar ea nu avea de gând să-l lase să o constrângă.

Cu toate acestea, la nouă fix, se întâlnise cu el în tribună. Rusty începuse cu flecăreli irelevante.

- Când Joe a lucrat la Welch's, tu te-ai tot plimbat pe-acolo, nu? Cred că ai învățat cum să te orientezi, ai văzut cum funcționează magazinul din culise, cum vine vorba.

- Unde vrei să ajungi cu asta, Rusty?

- La o grămadă de bani.

Îi făcuse cu ochiul. După care îi spusese despre planul lui.

- Știu ce o să mă întrebi. De ce să mă cooptezi pe mine? Ei, vezi tu, Lisa, am nevoie să-mi confirmi informațiile oferite de Foster. Îl știi pe Brian Foster? Fraierul cu care s-a luat în gură taică-tău în ziua în care a fost dat afară? El e. Lașul ăla. A, nu mă înțelege greșit. Lui Foster îi merge mintea la cifre și e destul de sincer, dar am nevoie de o garanție că nu-mi dă informații greșite. Ar fi jenant să-nceapă să sune alarma în timp ce noi plecăm cu sacii de bani de-acolo.

Lisa îl ascultase, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Fără să vrea, era uluită de îndrăzneala lui și amuzată de înfumurarea de care dădea dovadă.

- Ce spui tu e o nebunie. E frig aici. Mă duc acasă. Să nu mă mai deranjezi niciodată.

Când se ridică să plece, în ciuda avertismentului ei de mai devreme să nu o mai atingă, Rusty o înșfăcă de mână și o trase înapoi pe bancă.

- O să-ți joci rolul, Lisa. Vrei să știi de ce?

În momentul acela, scosese copii de pe facturile neplătite pe care apărea numele tatălui ei. Lisa le trecuse în revistă cu o disperare din ce în ce mai mare și cu alt sentiment, care îi fusese străin până atunci: cu umilință. Taxele pentru semestrul ei de primăvară erau neplătite de două luni.

- Într-una din zilele astea, tăticul tău o să se prăvălească într-un șanț și n-o să se mai ridice, îi spusese Rusty. Și ce-o să faci atunci?

Conștient sau nu, îi exploatase cea mai cruntă frică. Dacă Joe nu își întorcea viața miraculos pe calea cea bună - și nu existau semne că avea să se întâmple una ca asta, sau măcar că acesta încerca așa ceva -, Lisa avea să fie nevoită curând să se întrețină singură și să își asume responsabilitatea și pentru Arden.

Asta ar fi însemnat să-și sacrifice orice speranțe de a-și termina studiile și să-și realizeze ambiția de a pleca din acest oraș mărunț și să facă ceva deosebit în viață. Și totuși... un jaf?

- Dacă particip la fărădelegea asta, unde o să ajung, Rusty? În închisoare.

- N-o să fim prinși.

- Ai luat-o razna! Planul tău e absurd. Oricât de disperată e situația în care mă aflu, nu vreau să mă implic în asta și într-un parteneriat cu tine sau cu ceilalți doi nemernici. O să găsesc un alt mod - un mod cinstit - să achit facturile familiei.

- Te grăbești ca fata la măritat... Ești implicată în chestia asta acum, fie că vrei, fie că nu. Știi planul, trebuie să faci ce e de făcut. Apoi schițase un zâmbet angelic și spusese: Nu te gândești numai la tine. Gândește-te la micuța și dulce Arden!

Din nou, tonul lui, cu aluziile sale de pedofilie, o îngreșase. Dar o și înfricoșase. Evident, îi ținuse sub

observație programul. Azi le urmărise la bibliotecă. Altfel nu ar fi știut că fuseseră acolo și cât stătuseră.

Lisa îi spusese că avea să se gândească. Totuși, când se urcase la volan și plecase de la terenul de fotbal, știuse că destinul ei o cotise brusc, în jos. Făcuse un pact cu diavolul și nu mai putea da înapoi.

Și-acum uite unde ajunsese, în parcare a sălii de biliard Burnet's, nici mai mult, nici mai puțin, cu tălpile tenisilor ei albaștri făcând pietrișul să scârțâie și acopeindu-se cu noroi în timp ce se îndepărta de cei trei complici ai ei. Ca și de bani.

Dacă Rusty își închipuia că avea să stea cu mâinile în sân timp de șase luni, cât el păzea banii cu ochi de vultur, avea să aibă o surpriză. Foster și Burnet ăla morocănos poate că erau suficient de creduli încât să se încreadă în integritatea lui Rusty, dar ea mai mult ca sigur, nu. Nu-și permise să se concentreze asupra faptului că acum era o infractoare. Chiar și mama ei, extrem de moralistă, ar fi aprobat măsurile drastice pe care le luase. Făcuse ce trebuise pentru a construi o viață mai bună pentru ea și Arden.

Oricum, ce făcuse era bun făcut. Acum, trebuia să găsească o modalitate pentru a-i veni de hac psihopatlui de Rusty Dyle fără să se bage și pe ea în bucluc. Abia plecată de lângă el, deja încerca să găsească o modalitate de a-l învinge la jocul creat chiar de el și să-și reia în stăpânire partea din pradă.

Când ajunse suficient de aproape cât să vadă casa ei, își putu da seama, chiar și de la distanța aceea, că era cufundată în întuneric, exact așa cum o lăsase. Nu se vedea nici o mașină de poliție nicăieri. Când ajunse mai aproape, stinse farurile, viră cu grijă pe aleea care ducea spre garaj și urcă panta cu o viteză de melc.

Ușa garajului separat de casă era ridicată. Ușurată, văzu că mașina tatălui ei era încă acolo. Trebuise să aștepte până ce se întorsese de la cimitir ca să poată

pleca și să-și respecte angajamentul făcut cu ceilalți trei hoți. Ajunsese la timp, dar la limită. Când ieșise în vârful picioarelor din casă, îi trecuse prin cap că exista posibilitatea ca tatăl ei să rămână fără băutură și să plece din casă în căutarea unei sticle, caz în care Arden ar fi fost lăsată singură. Fusesse un risc pe care trebuise să și-l asume, dar mizase pe faptul că vizita la cimitir avea să-l deprime într-atât pe tatăl ei încât să bea până nu mai știa de el și să cadă lat.

Ușa din spate era încuiată, așa cum o lăsase ea. Și acesta era un semn bun. Descuie și intră discret. Zâmbi văzând coșul cu ouă vopsite din centrul mesei. Îi promisese lui Arden că mâine aveau să facă un tort de cocos folosind rețeta scrisă de mână de mama lor.

„Te rog, Doamne, pentru Arden, fă-l pe tata să reziste o zi întreagă fără să bea!”

Rostind această rugăciune în gând, urcă treptele scării interioare fără să facă vreun zgomot și se duse în camera ei. Nici c-ar fi putut decurge totul mai bine, chiar și ținând cont de consfătuirea aceea prostească pe care o ținuse Rusty în șanțul acela. Plecase de acasă neobservată și se întorsese la fel.

Avea să găsească o modalitate de a-și lua banii de la Rusty mai devreme sau mai târziu, dar deocamdată totul era cât se putea de bine.

capitolul 39

Până ce Lisa termină de vorbit, încheieturile degetelor lui Arden se albiseră și trebui să facă un efort să și le desprindă de pe spătarul scaunului. Îi aruncă o privire lui Ledge. Pe tot parcursul discursului Lisei, nici el nu schițase nici o mișcare.

Cu glasul răgușit de emoție, Arden i se adresă lui:

- Ar fi trebuit să-mi spui.
- Ea ar fi trebuit să-ți spună.

- Dar, având în vedere că nu o făcuse...

- Am vrut, Dumnezeu mi-e martor!

- Dar nu puteai, nu fără să te dai și tu de gol.

- Nu de-asta, zise el, părând rănit că Arden ar crede așa ceva despre el. Pierduseși sarcina. Nu ai alte rude... Nu voiam să fiu eu cel care să-ți strice relația cu ea.

Arden îi susținu privirea albastră și hotărâtă, după care se uită la Lisa, care stătea la masă cu capul plecat. Dacă le auzise discuția, nu dădu nici un semn că așa ar fi stat lucrurile.

- Lisa, ce-a fost în capul tău? zise Arden.

Lisa își împinse degetele de la ambele mâini prin păr și-l ținu așa câteva secunde bune înainte de a-l lăsa să se reverse. Părul i se rearanjă ca o cortină care îi încadra chipul. Duritatea de pe chipul ei îi sfida să o blameze.

- În mintea mea erau gânduri despre cât de mult aveam nevoie de banii ăia ca să scăpăm de datorii. Despre cât de util ar fi fost să avem banii ăia ascunși bine pentru atunci când aveai să devii responsabilitatea mea, ceea ce era inevitabil, având în vedere cât de grav se deteriora starea tatei. Despre cum te protejam de ghearele lui Rusty și îți asiguram un viitor mai bun.

- Și un viitor mai bun și pentru tine.

- Bine, bine, și pentru mine! strigă Lisa. Și de ce nu? Apoi, controlându-și furia și tonul, zise: Tata nu aducea bani în casă. Eu eram o studentă fără nici un venit. Autoritățile ar fi putut să te ia în custodie. Ai fi preferat să ajungi într-o familie de plasament?

Arden își întoarse scaunul în poziția normală și se așeză.

- Ai inventat partea despre telefonul dat de Foster și cum l-ai prins pe tata cu geanta cu bani?

- Nu! exclamă ea. Întâlnirea mea cu el în bucătărie s-a întâmplat exact cum v-am descris-o. Tot ce-a făcut tata după ce a fost sunat de Foster a fost exact cum v-am spus, doar că el încerca să limiteze riscurile pentru

mine, nu pentru el. După ce-a recuperat banii, m-a implorat să mă predau la poliție. Dacă înapoiam banii și depuneam mărturie împotriva complicilor mei, poate că aveam să scap și să nu fiu pusă sub acuzare. În plus, ar fi fost soluția corectă și morală, așa mi-a zis. De asemenea, având în vedere că fusese martor la moartea lui Foster, era obligat să declare totul în fața autorităților. Bineînțeles, avea dreptate pe toată linia. Da, sinceră să fiu, faptul că a adus în discuție conștiința mea nu mi-a afectat hotărârea cât că am aflat că Rusty jucase un rol în moartea lui Foster, chiar dacă nu aveam cum să știu dacă-l omorâse cu mâna lui. Nu era doar un plod răzgăiat dezgustător. Era nebun. Un psihopat. Malefic. Cea mai mare greșală a mea, chiar mai gravă decât participarea la furtul banilor, a fost naivitatea de care am dat dovadă în privința depravării lui. Așa că i-am dat dreptate tatei. Și totuși, și el, și eu știam că ar fi fost o prostie să discutăm cu cei din subordinea șerifului nostru. Tata mi-a zis că o să sune la rangerii texani, poate chiar la FBI. Dar a propus să așteptăm până ce avea să se lumineze. Voia să se spele, să se trezească din beție și să aibă mintea limpede. Mi-a zis că trebuie să ne plasăm în cea mai bună poziție de negociere pentru ca eu să beneficiaz de clemență. Mi-a spus să mă duc în camera mea și să încerc să dorm. Mi-a cuprins fața în palme și și-a cerut scuze pentru toate greșelile lui. Se învinovătea pentru faptul că mă făcuse să comit o infracțiune și mi-a spus că avea să se asigure că oamenii legii vor înțelege că făcusem totul din disperare. M-a sărutat pe frunte. Supusă, m-am dus în camera mea. Eram agitată și speriată. Chiar dacă era să mă predau și să mă arunc la picioarele autorităților, cerând milă, exista totuși posibilitatea să ajung la închisoare.

Rămase dusă pe gânduri câteva clipe, după care își alungă starea meditativă și își schimbă poziția pe scaun.

-Asta a fost ultima oară când l-am văzut pe tata. Îmi păruse așa spăsit pentru toate greșelile lui... Ba chiar avea și lacrimi în ochi. Nici nu mi-a trecut prin minte că toată această piesă cu *mea culpa* era doar o strategie.

Nimeni nu zise nimic; apoi Ledge își prefăcă spusele dregându-și vocea.

-Când ai descoperit că plecase?

Lisa se uită întâi la el, apoi la Arden.

-Când Rusty aproape că ne-a dărâmat ușa, în căutarea lui.

-Minți!

-Rusty a fost aici în noaptea aia? întrebă Arden.

Ea și Ledge rostiră aceste cuvinte în același timp, dar Lisa răspunse la acuzația lui că mințea.

-Nu mint! Eram în camera mea, dar era o absurditate că o să pot să dorm. Când au început bubuielile în ușa, m-am temut că erau oamenii legii, veniți să mă aresteze. Se uită la Ledge. Am crezut că, poate, făcuseși exact de ce se temuse Rusty, că ne trădaseși pe toți ca să-ți salvezi pielea.

Ledge îi adresează o privire supărată, dar nu comentă. Lisa i se adresează din nou lui Arden.

-Mi-era teamă că o să te trezești și că o să te sperii. Fără să mă mai opresc să mă îmbrac, am coborât în mare grabă în pijama și am deschis ușa. Dincolo de prag nu erau polițiști în uniformă. Era Rusty și era o ruină. Avea hainele murdare. Era bătut și evident avea dureri. Nu putea nici măcar să stea drept, dar a năvălit înăuntru, vorbind ca un descreierat, cerând să-i spun unde era tata, amenințând să-l omoare. A trebuit să mă prefac șocată de venirea lui, să mă prefac că nu știam nimic despre încăierarea lui sălbatică cu Foster și despre deznodământul acesteia. Îl tot întrebam ce pățise, cine îl bătuse, ce legătură avea tata cu tot... Mi-a zis: „Foster i-a zis lui taică-tău despre jaf. Știa unde urma să mă întâlnesc cu Foster. Ne-a tras pe sfoară pe amândoi

și a luat banii. Unde e?" Mi-a spus că, atunci când urma să-l găsească pe tata, avea să-l omoare și l-am crezut. M-a împins într-o parte și a intrat schiopătând în bucătăria asta. Pe jos se vedeau urmele de noroi lăsate de tata și o pată udă unde fusese geanta. Mă uitam la ele cu ochi mari, ca și cum n-aș fi înțeles ce însemnătate aveau. De fapt, la momentul acela, chiar nu știam, zise ea, cu o grimasă tristă. M-am gândit că poate tata văzuse mașina lui Rusty apropiindu-se de casă și că ieșise pe furie. Ceva de genul asta... Mă bucuram că el și banii erau în siguranță, departe de nebunul care vorbea întruna cu mine. A ieșit pe ușa din spate și a intrat în garaj. M-am dus după el, temându-mă că era posibil ca tata să se fi ascuns acolo. Dar nu era nicăieri. Rusty era neabătut, zicând că avea să dea de el chiar dacă trebuia să dezmembreze toată casa. Când ne-am întors în casă, a trecut din cameră-n cameră. Tot încercam să-i distrag atenția întrebându-l cum se rănisese așa. El gemea și scâncea din cauza durerii, dar a urcat cu mare efort și la etaj. S-a uitat în camera ta, îi spuse ea lui Arden, chiar în timp ce-l imploram să nu te trezească. Dacă te-ai fi trezit și l-ai fi văzut în starea aia jalnică, ai fi rămas traumatizată pe viață.

- Fără îndoială, răspunse Arden, pe un ton caustic.

Lisa continuă:

- Rusty a căutat și în camera ei. Ceea ce însemna că mai rămânea doar camera tatei. Era goală. Dar ce m-a uluit la momentul acela a fost că urmele de noroi lăsate de Rusty pe scări și pe hol erau singurele de acest fel din această parte a casei, în afară de cele de lângă ușa din spate. Tata nu înaintase mai mult în casă, nu ajunsese decât lângă ușa de la bucătărie unde îl văzusem eu ultima oară, copleșit de remușcări, frângându-și mâinile, cu lacrimi în ochi. Cu geanta cu bani la picioare. Și atunci am început să simt un junghi dureros în stomac. Lisa părea să alunece în amintirea respectivă. Ledge și Arden se uitară unul la celălalt. El întreabă:

- Cum a reacționat Rusty când a descoperit că dispăruse?

Lisa se întoarse la realitate.

- Era ca posedat. Mi-a spus înflăcărat că mașina tatei era în continuare în garaj, că mașina mea era pe alee... Mă tot întreba cum ar fi putut să plece. N-am îndrăznit să zic nimic de barcă. Dar l-am întrebat de Foster.

- Și de întâlnirea lor secretă, completă Ledge.

Lisa dădu aprobator din cap.

- În șanțul ăla rău mirositor, Rusty subliniase că o să ne purtăm de parcă nu ne cunoșteam dacă era să ne vedem. De ce nu-și respectase propria regulă și făcuse aranjamente să se întâlnească cu Foster chiar în aceeași noapte?

- Și el ce ți-a răspuns?

- Nu a făcut-o. Dar era ca și cum l-aș fi electrocutat.

- Și și-a dat seama că trebuia să-și pună la punct un alibi, zise Ledge. Așa că s-a dus la Crystal.

- Nu știam asta, zise Lisa. Și nici nu mi-a păsat. Eu voiam doar să plece din casă. Ceea ce a făcut, lansând amenințări care mi-au rămas în urechi mult timp. M-a avertizat să nu spun niciodată nimănui ce se întâmplase. Mi-a mai zis și că, dacă avea să descopere vreodată că eram în cârdășie cu „babacul meu”, o să mă omoare. Apoi a plecat schiopătând.

- Și ce-ai făcut după ce a plecat? Întrebă Arden.

- M-am prăbușit direct, n-am mai putut să fac nici un pas. Am încercat să asimilez șocul tuturor lucrurilor care se întâmplaseră și să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Prioritatea mea absolută era să te protejez de ceea ce se întâmplase deja și de ce ar fi putut să urmeze. După ce mi-am recăpătat cât de cât stăpânirea de sine, am spălat podelele și am aranjat lucrurile pe care Rusty le deranja-se. Până te-ai trezit tu, totul arăta normal.

- Doar că tata n-a coborât la micul dejun. M-ai trimis după el sus, știind clar că nu era acolo.

- Tot aşteptam să intre pe uşa din spate dintr-o clipă în alta şi să-şi explice dispariţia. Se uită la uşa din spate şi hohoti fără nici o urmă de umor. Şi-n ziua de azi, tot aştept asta. Îşi acordă un moment, după care continuă: Noi două am făcut tortul ăla şi ne-am ținut de masa noastră de sărbătoare, dar tu erai tristă pentru că tata nu era acasă. Ai cerut să mergem la cimitir, așa că te-am dus. Tata chiar fusese acolo în ziua precedentă. Pe mormântul mamei era un aranjament floral nou. L-am urât pentru gestul acela jalnic. Dacă ar fi iubit-o atât cât spunea, dacă ne iubea pe noi atât de mult, de ce mă lăsase să-i țin piept lui Rusty de una singură? Când avea să se strecoare înapoi acasă, de-abia aşteptam să-i spun verde-n față că era un laș fără coloană vertebrală. Vedeți voi, încă mă agățam de iluzia că abandonul lui era doar unul temporar. Lăsă să-i scape un oftat. Luni au venit detectivii de la postul de poliție. Dintru început, mi-a fost clar că tata era suspectul principal atât pentru jaf, cât și că ar fi fost implicat în moartea lui Foster. Puteți să vă închipuiți cum a fost să fiu interogată de tatăl lui Rusty? Îmi venea să-i scuipe în față ce-i făcuse psihopatul de fiu-său bietului Brian Foster. Dar mi-era teamă că, dacă era să suflu vreo vorbă, Rusty avea să se țină de cuvânt și că o să-ți facă rău, Arden. Din ce mi-ai spus despre ce s-a întâmplat în ultima vreme, încă mai am motive să mă tem de asta. Ca și tine, roști ea, uitându-se la Ledge.

După un timp, Arden spuse:

- Au găsit barca tatei prinsă în niște rădăcini de chiparoși, într-un canal îngust. S-a organizat o adevărată vânătoare. Cu elicoptere, câini de urmă... Unde a dispărut?

Lisa își ridică brațele în lateral.

- Și-acum e un mister cum a reușit să-și piardă urma.

- Poate că n-a făcut-o, zise Arden. Să-și piardă urma, adică. Poate că n-a mai apucat dimineața. În graba lui să fugă, poate că a căzut din barcă și s-a înecat.

Ledge îi aminti că lacul fusese dragat, tocmai într-o încercare de a i se găsi corpul.

- Dar numai în zona în care i-au găsit barca și în cea în care au fost descoperite rămășițele lui Foster. Poate că Rusty l-a găsit, până la urmă, l-a omorât și i-a ascuns cadavrul, care nu a fost găsit nici până acum.

- Ar fi trebuit să facă totul foarte rapid, altfel sosirea lui la casa lui Crystal nu s-ar mai potrivi în linia de evenimente, spuse Ledge.

- Și era foarte grav rănit, zise Lisa. Cred că nu avea puterea necesară.

- De asemenea, adăugă Ledge, dacă Rusty l-ar fi prins din urmă pe Joe, ar fi recuperat banii. N-ar mai fi plin de ciudă că i-a pierdut.

- Nu m-ar fi hăituit ani la rând.

Cuvintele Lisei o luară prin surprindere pe Arden - și pe Ledge, din câte se părea. Acesta spuse:

- Pune-ne și pe noi la curent!

- Am stabilit toate cele necesare pentru ca Arden și eu să ne mutăm de cum se încheia semestrul școlar. Asta era la aproape trei luni după Paște, și tot nici un semn de la tata. Cu câteva zile înainte de data la care trebuia să ne mutăm din oraș, Rusty a venit aici, acasă la noi, și a repetat jurămintele de a se răzbuna dacă avea să descopere că eu și tata complotasem să îl tragem pe sfoară și să-i luăm „câștigul“, așa cum îl numea el. Apoi, timp de câțiva ani buni după ce ne-am mutat în Dallas, apărea din când în când, proferând aceleași amenințări. Dar vedea clar cât de modest trăiam, cel puțin până m-am măritat cu Wallace. După aceea, cred că Rusty a renunțat pur și simplu. Și-a sistat vizitele inopinate. O luă de mână pe Arden. Măritându-mă cu Wallace, am avut un sentiment de siguranță, dar nu am uitat niciodată amenințările lui Rusty. Și știam că nici el nu le-a uitat. De-asta m-am opus atât de tare să te muți înapoi aici. M-am panicat când mi-ai spus că ai discutat

cu el să-ți facă niște reparații. Înclină ușor capul către Ledge. N-am vrut ca tu să afli nimic din toate astea.

- Dar ar fi trebuit să știu, Lisa. Am trăit cu iluzia că nu era adevărat că tata luase banii și fugise. Și tu mi-ai permis asta. M-ai lăsat să mă agăț de speranța că e nevinovat.

- Nu m-a lăsat inima să-ți spun altceva și să-ți spulber iluzia asta.

- Nu sunt atât de fragilă! Mi-am creat o imunitate destul de solidă la a mi se spulbera iluziile.

Se uită la Ledge. Deși ochii lui străluceau în albastru intens în camera cufundată în semiîntuneric, expresia lui era indescifrabilă. Lisa luă o gură de suc, care probabil se încălzise până acum.

- Acum, că am dat toate cărțile pe față, ce aveți de gând să faceți?

- Să-i punem capac lui Rusty, zise Ledge.

- O să prezentăm toate astea la Procuratura Generală, o anunță Arden. Tot-tot. Moartea lui Foster. Moartea lui Dwayne Hawkins.

- Jaful, rosti Lisa, cu o expresie resemnată.

- Îmi pare rău, zise Arden. Dar toate chestiile astea au început cu el.

- E timpul să plătesc prețul pentru greșeala mea deosebit de gravă.

- Nu poți să fii pusă sub acuzare.

- Nu, doar supusă oprobriului public. Ceea ce, zise ea, trăgând aer adânc în piept, reprezintă fix ce merit pentru că am fost atât de proastă.

- Amândoi suntem vinovați de asta, zise Ledge.

- Wallace știa? Întrebă Arden.

- O, Doamne, nu! răspunse Lisa, părând îngrozită de această idee. Omul ăla m-a pus pe un pedestal. Dacă ar fi aflat vreodată, n-aș fi putut să suport să-l văd atât de dezamăgit. Schiță un zâmbet nostalgic. Înainte ca toată povestea asta să devină informație publică,

o să demisionez din funcția pe care o dețin în cadrul companiei, ca să-i scutesc pe cei din Consiliul de Administrație să-mi ceară demisia. Wallace m-a lăsat văduvă, dar bogată. N-o să sufăr decât umilința de a fi fost o hoată. Se întoarse către Ledge și îl privi câteva clipe lungi. Mă surprinzi.

- Cum adică?

- N-ai trădat pactul. Izbucni într-un râset plin de tensiune. Onoarea hoților?

Înainte ca Ledge să apuce să răspundă, telefonul lui începu să sune. Îl scoase din buzunar.

- Bună, Don. Ascultă o clipă, după care spuse: Ei, rahat! A zis... Stai, chestia asta poate să fie o capcană! Ai verificat numărul de pe care a venit apelul? Ești sigur? Apoi zise șuierător: Fir-ar al dracului! Da, da, plec chiar acum. Se uită la Arden, care se ridicase deja de pe scaun. E bine. Da, da, așa o să fac. Promit! Tre' să închid.

Apăsă pe ecran și încheie apelul.

- Ce e?

- O angajată de la centrul de îngrijire a sunat la bar, cerând să vorbească cu mine. A vorbit cu Don din partea lui George, care alerga spre ieșire încercând să-l prindă pe un tip care s-a prezentat ca fiind un prieten de familie venit să-l viziteze pe unchiul Henry.

- Vin și eu cu tine, zise Arden.

- Nu. Tonul lui nu permitea nici o contrazicere. De data asta, nu. Voi două rămâneți împreună, dar plecați de-aici, așa cum era planul inițial. De cum puteți, luați-o din loc!

Se uită la Lisa. Imperturbabilă ca de obicei, aceasta spuse:

- Am avut grijă de ea douăzeci de ani.

Privind-o din nou pe Arden, Ledge zise:

- O să te țin la curent dacă pot. Dacă nu, o să te sune Don.

- Ledge...

- Trebuie să plec, Arden.

- Înțeleg. Grăbește-te!

Ieși pe ușa din spate, dar ea ieși după el. Dincolo de trepte, potopul era la fel de des ca o draperie. Ledge zăbovi sub streășină să-și culeagă cheile din buzunarul pantalonilor. Își ridică gulerul gecii de denim. Arden se înghesuisese în spatele lui, pe treapta de sus. El se întoarse și îi apucă mâna, strângându-i-o tare.

- Dacă ai fost atentă în seara asta, știi tot ce trebuie să știi.

Sublinie aceste cuvinte cu un sărut ferm, după care coborî în grabă treptele de jos și alergă prin potop până la camioneta lui.

Arden rămase pe loc și îl privi îndepărtându-se cu mașina înainte de a intra din nou în casă. Lisa stătea în picioare lângă chiuvetă, privind meditativ pe fereastră.

- Toarnă cu găleata.

Arden închise ușa cu putere.

- Despre asta o să vorbim acum? Despre vreme?

Lisa se răsuci, cu o mină defensivă.

- Nu ți-a fost mai bine când nu știai?

- Nu.

- Ce-ar fi contat să știi?

- Naș mai fi avut îndoieli. Aș fi depășit deja de mult faza asta în care sunt acum.

- Ce fază-i asta?

- Faza de furie.

Lisa se cutremură ca și cum ar fi lepădat o haină care o apăsă.

- Avem multe lucruri de discutat. Mare parte din ele vor fi dureroase pentru amândouă. Dar ne-ar prinde bine să prezentăm un front unitar când o să prezentăm chestia asta în fața procurorului general sau cu cine vom vorbi. Nu crezi?

Arden își întoarse capul într-o parte, își trecu degetele prin părul umed și murmură:

- Mereu pragmatică.

- Și tu ești mereu sentimentală.

Privindu-și din nou sora, Arden spuse:

- Da. Pun tot la inimă, simt profund și refuz să-mi cer scuze pentru asta. Având în vedere că ajunseseră la un moment de impas, îi întoarse spatele. Mă apuc de împachetat.

- N-am mai fost la etaj de când te-ai mutat înapoi aici. Mă duc să arunc o privire pe-acolo.

Fără să-i pese dacă tonul îi era caustic, Arden spuse:

- Simte-te ca acasă!

Se duse în camera ei, își luă valiza din dulap și o deschise pe pat. Puse în ea doar ce-ar fi avut nevoie pentru câteva zile, neavând nici cea mai mică intenție de a rămâne la Lisa la nesfârșit.

După ce împăturii câteva rânduri de haine și le puse în valiză, deschise dulapul și se aplecă să ia o pereche de încălțări. Când își îndreptă spatele și se întoarse, dădu nas în nas cu Rusty, care o privea pofticios.

Înainte ca Arden să poată scoate vreun sunet, Rusty își ridică mâna până la nivelul tâmpiei ei și, dintr-odată, totul se cufundă în întuneric.

capitolul 40

Ledge conducea cu o viteză care ar fi fost imprudentă dacă ar fi mers pe asfalt uscat. Era de-a dreptul sinucigașă pe un carosabil ud. Ștergătoarele îi erau pornite la viteză maximă și era ca și cum ar fi trecut prin tunelul de la spălătorie. Ținea volanul cu stânga, iar dreapta și-o folosea pentru a apela numărul de mobil al lui George, fără să tragă prea multe speranțe că avea să i se răspundă.

Fu șocat și ușurat când George răspunse cu:

- Salut, căpitane. Ești bine?

- Da, dar cum stau lucrurile pe-acolo?
- Am situația sub control.
- Lai prins?
- Pe cine să prind?

Inima lui Ledge începu să bată mai tare. Frână, făcându-și camioneta să acvaplaneze și să o ia într-o parte. Ledge o trase pe banda de urgență și opri.

- Cineva de la centru a sunat la bar, a zis că alergai un tip spre ieșire, că...

- Căpitane, eu stau aici cu unchiul tău. Ne uităm la reluarea unui meci de baseball pe ESPN.

- Drace! Adică... fir-ar să fie, mă bucur că sunteți bine amândoi, dar... ah, băga-mi-aș picioarele, George!

- Te-a fraierit...

- În stil mare. Tipul a pus pe cineva de-acolo de la voi să dea un telefon cu o urgență inventată.

- O să aflu cine și-o să-l fac să plângă după maică-sa.

- Momentan, rămâi cu unchiu-meu. Nu-l lăsa singur până nu își spun eu cu gura mea că pericolul a trecut.

- Recepționat.

Ledge nu se lăsă distras nici de furia sa, nici de tentația de a se învinovăți. Se forță să gândească ca într-o situație de război și se concentrează asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Își întoarse camioneta, abia-abia evită să rămână blocat în șanțul de pe cealaltă parte a drumului și nu peste mult mergea cu viteză excesivă în direcția din care venise. Apăsă cu degetul mare pe ecranul telefonului mobil să îl sune pe Don, care răspunse imediat. Fără nici un preambul, Ledge îl întreabă dacă rangerii texani la pensie erau prin apropiere.

- Toți, până la unul.

- Trimite-i la casa familiei Maxwell. În momentul ăsta. O să am nevoie de martori care să depună mărturie că nu am avut de ales.

-N-ai avut de ales și...?

-Și-a trebuit să-l omor pe Rusty.

-Arden? strigă Lisa.

De unde zăcea Arden, cu urechea lipită de podea, putea auzi și simți vibrațiile stârnite de pașii surorii ei când aceasta intră în bucătărie din direcția camerei de zi.

Revenindu-și în simțiri, încercă să se ridice în capul oaselor, dar era năucită și nu-și putea ține echilibrul. Avea mâinile legate la spate. Cu un colier flexibil din plastic, își dădu seama.

-Casa asta arată și mai jalnic la etaj, dacă se poate așa ceva, rosti Lisa traversând bucătăria spre ea.

Arden încercă să o avertizeze, dar nu reuși decât să-i cârâie numele.

-Ești...

Când Lisa împinse ușa și o deschise, încremeni în prag și se prinse de clanță, ca să nu se prăbușească.

-Bună, Lisa.

Sinapsele lui Arden funcționau cu încetineală. De unde stătea întinsă pe o parte pe podea, se uită în sus și clipi, reușind să clarifice imaginea lui Rusty. Purta mănuși de latex. Pistolul ei de 9 mm părea foarte întunecat și amenințător pe fundalul latexului albastru intens care urmărea fidel contururile mâinii lui drepte.

Era amenințată cu propria armă? Cum și când pusese Rusty mâna pe ea?

-Nu, Rusty. Te rog, nu face asta, rosti Lisa.

-Adică să nu apăs pe trăgaci?

-Te rog...

-Uită-te și tu, Arden! Rusty o înghionti în șold cu vârful placat cu oțel al cizmei. Credeai c-o să apuci ziua în care cățeaua asta o să roage pe cineva ceva?

Se aplecă și o prinse cu mâna liberă de cot, după care o trase fără menajamente în sus, făcând-o să se ridice în picioare cu o rapiditate care-i cauză un val de greață.

O împinse către marginea patului. Arden se așează, legându-se, dar își ridică bărbia și-i adresează cea mai furioasă privire de care fu în stare.

- Ledge e în drum spre noi. Dacă ne faci ceva, o să-ți facă de petrecanie.

- Ledge merge cu viteză în direcția opusă, ca să-l salveze pe unchiu-său Henry, sărmanul senil. O înghionți cu țeava pistolului între sâni. Dacă faci vreo mișcare, ești moartă.

Lisa își duse degetele la gură și scânci.

- Arden nu ți-a făcut nimic...

- Nu încă, dar ea și Burnet coc un plan care mie, unul, nu-mi pică deloc bine. Singurul motiv pentru care n-am omorât-o încă e pentru că, mai înainte, vreau să îi spun ce cățea vicleană ești.

Spunând asta, băgă mâna în buzunarul de la cămașă, după care desfăcu palma, ca să le arate ce avea în ea.

- Afuriseniile astea mici sunt cea mai bună invenție de pe lumea asta. Le lipești undeva, de exemplu sub masa de bucătărie, și poți să auzi ce se discută la fel de clar ca și cum ai fi acolo. Ei, nu chiar la fel de clar, mai ales cu vremea asta nenorocită. Dar destul de clar. Din păcate, pe-asta n-am plasat-o destul de demult ca să aflu tot ce-au discutat Arden și Burnet în ultimele câteva zile, dar cred că au plănuit cum să mă distrugă, ceva ce nu o să se întâmple. Totuși, am reușit să pun microfonul ăsta aici aseară, după ce m-am ocupat de altă treabă, destul de urgentă. Îi făcu cu ochiul lui Arden, ca și cum ar fi fost părtași la o glumă secretă. Dwayne Hawkins.

- Cât am stat aici, m-am servit cu ăsta. Flutură pistolul. Așa că, atunci când o să-i fac felul, zise, arătând spre Lisa, o să pară c-ai făcut-o tu, înainte de a-ți zbura creierii.

- Ce plan prostesc! rosti Arden. Nimeni n-o să creadă că mi-am omorât sora. N-am nici un motiv să fac așa ceva.

- Ba da, ai. Doar că nu știi tu încă. Zâmbi larg, uitându-se la ea. Apoi, concentrându-se din nou asupra Lisei, continuă: Unde rămăsesem? A, da, microfonul. Se jucă cu el, aruncându-l în aer și prinzându-l, după care îl puse înapoi în buzunar. Din fericire, l-am pus aici aseară. Pentru că azi te-am prins mințind cu nerușinare.

- L-am mărturisit că eu am participat la jaf, nu tata.

- A, știi. Am auzit. Și a fost chiar impresionant. Sincer. Dar nu... vezi tu, chestia la care mă refer eu a intervenit mai târziu în discuție, când le spuneai ei și lui Burnet că am venit aici, turuind și vorbind fără sens, ca un om posedat. Și așa mai departe.

- Vrei să spui că n-a fost așa?

- N-a fost. Chiar deloc. Dacă l-aș fi găsit pe Joe cu banii în noaptea aia, probabil că i-aș fi făcut de petrecanie, și ție odată cu el, aș fi luat banii și aș fi fost fericit nevoie mare. Strânse din buze și se încruntă, uitându-se în jos către Arden. N-ar fi fost o dimineată de Paște deloc frumoasă pentru micuța Arden, totuși, nu-i așa? Apoi trăsăturile i se rigidizară malefic când se uită din nou la Lisa. Te-ai gândit vreun pic la binele surioarei tale când i-ai omorât tatăl?

Stomacul lui Arden se întoarse pe dos. Trebui să înghită rapid, pentru a evita un val de lichid amar. Lisa făcu un pas înapoi, lovindu-se cu spatele de cadrul ușii suficient de tare pentru a isca un sunet sec.

- Ești dement...

- Sunt la fel de nebun ca o vulpe, așa cum... Mă prind repede. Cum ar fi când le-ai povestit ascultătorilor tăi fascinați că am intrat în bucătăria asta, căutându-l pe Joe, și în urma lui nu mai rămăseseră decât niște urme de noroi chiar lângă ușa din spate și o pată udă unde fusese geanta cu bani.

- Și?

- Eu n-am văzut urme. Și nici o pată udă.

Arden se uită la Lisa, ale cărei buze se albiră la fel de tare ca degetele care strângeau în continuare clanța.

- Când am auzit asta, continuă Rusty, m-a făcut să mă gândesc că toată povestea asta despre cum l-ai auzit intrând, cum l-ai găsit în bucătărie cu banii și ți-a spus că trebuie să te predai și așa mai departe era praf în ochi. N-a mai ajuns înapoi în casă în noaptea aia, nu-i așa?

Gâtul Lisei își relua funcționalitatea.

- I-am spus adevărul lui Arden. Tata...

- Bine, zise el, întrerupând-o. Cum vrei tu. Într-o privință ai spus adevărul, chiar te-am avertizat că o să o omor sub ochii tăi.

- Nu! exclamă Lisa întinzându-și brațele spre el.

Arden țâșni în picioare și își ridică genunchiul, încercând să lovească pistolul din mâna lui Rusty, dar amețeala o făcu să nu-și poată coordona mișcările. Nici nu-l atinse pe Rusty. Acesta o prinse de talie cu brațul liber, o trase către el, lipind-o de pieptul lui și îi împinse țeava pistolului sub bărbie. Începu să strige la Lisa:

- Sincer, chiar nu-mi pasă dacă i-ai făcut de petrecanie bețivanului bătrân, eu vreau doar banii!

- Nu-i mai am, idiotule! I-am cheltuit!

Aceste cuvinte ale Lisei îi înmuiară genunchii lui Arden. Se lăsă moale, lipită de Rusty, ceea ce-l făcu să-i fie greu să o mențină pe verticală.

- Stai în picioare, îi ordonă și o înghionti cu țeava armei sub bărbie.

Arden făcu un efort să-și susțină greutatea pe picioare, dar acest scop era subordonat efortului de a pricepe și de a accepta că Lisa era vinovată de lucrul de care o acuzase Rusty. Nu se putea să fie adevărat! Era oare cu puțință?

Da. Vinovăția era întipărită pe chipul surorii ei. Se vedea clar în poziția moale a corpului, era evidentă în ochii ei. Parcă îi emana din toți porii. Cum reușise să ascundă asta atât de bine atâția ani?

Începu să vorbească cu un glas răgușit.
- A fost un accident. Jur!

Arden nu putea decât să o privească. Ce putea să spună? Lisa își umezi buzele.

- Eram atât de ușurată că am reușit să mă întorc acasă fără să se întâmple ceva îngrozitor... Chiar am adormit. M-am trezit când l-am auzit pe tata ieșind pe ușa din spate. M-am dus la parter, să văd ce făcea. Pe fereastră, l-am văzut în depărtare, mergând către pâlcul de chiparoși. Am crezut că e beat și m-am hotărât să-l las în pace. Dar se lăsase ceața. Ploua mărunț și era întuneric. Mi-era teamă că o să se rănească, hoinărind pe-acolo. Așa că, până la urmă, m-am convins că trebuia să mă îmbrac și să mă duc după el. Deja se depărtase de mal când l-am ajuns din urmă și l-am întrebat ce dracu' credea că face, ieșind cu barca în toiul nopții. Mi-a spus de telefonul primit de la Brian Foster. Își ridică palma și începu să-și maseze fruntea. Știa că participasem la jaf. Mă simțeam umilită, rușinată. Nu m-a certat, dar mi-a zis că trebuia să facă totul pentru ca situația să nu se agraveze. Din moment ce era vina mea că fuseserăm implicați în asta, nu puteam să-l las să acționeze de unul singur. Trebuia să repar lucrurile personal. M-am urcat în barcă cu el.

- Erăi acolo? întrebă Arden.

- I-am văzut pe Rusty și pe Foster bătându-se.

Arden simți cum corpul lui Rusty se încordă. Înainte să apuce să o avertizeze pe Lisa să nu mai spună nimic, aceasta continuă:

- Eu am fost cea care a zărit canoea lui Rusty, prinsă în niște crengi joase. Eu și tata am vâslit spre ea. Eu am luat geanta de pe fundul ei. Am plecat de lângă ea fără să fim văzuți și am început drumul de întoarcere. Îi tot spuneam tatei să se grăbească. Știam că, de cum Rusty avea să-și dea seama că banii dispăruseră, urma să pornească pe urmele lui Joe Maxwell. Trebuia să ajungem înaintea lui acasă la noi. Tu erăi singură acolo, zise ea,

privind-o în ochi pe Arden. Eram atât de speriată să nu pățești ceva...

Arden nu dădu nici un semn că aceste cuvinte ar fi impresionat-o.

- Ce i-ai făcut tatei?

Lisa scoase un sunet strangulat.

- Pe tot drumul de întoarcere, a tot vorbit despre cum o să îndrepte lucrurile, cum o să facă să nu intru în închisoare. Aveam să dăm banii înapoi și să încheiem un târg cu procuratura, să fie indulgenți cu mine.

Rusty rosti disprețuitor:

- Dar tu te gândeai că ce-ai găsit al tău să fie.

Lisa nu îl luă în seamă și-și menținu privirea ațintită asupra lui Arden.

- Eu i-am sugerat niște variante alternative.

- Cum ar fi fost să păstrați banii, zise Rusty.

Lisa îi aruncă o privire cruntă.

- I-am sugerat că ar trebui să luăm în calcul consecințele predării mele. Și dacă rezultatele aveau să fie tot mai invers? Tata a început să-și piardă calmul... În câteva ore, aflase că fata lui cea mare comisese o infracțiune gravă. Îl văzuse pe Foster murind într-un mod violent și îngrozitor. Trăsese la vâslele bărcii aceleia Dumnezeu știe pe ce distanță... Când am ajuns în crângul de chiparoși, încă ne mai contraziceam care să fie următoarea noastră mișcare. Eu am ținut geanta cu bani cât tata a tras barca pe uscat. Când a ieșit pe mal, a încercat să-mi ia geanta din mână. Am început să tragem amândoi de ea.

- Și tu ai câștigat, zise Arden.

- A căzut pe spate și s-a lovit cu capul de o aglomerare de rădăcini aeriene. M-am gândit că o să-și revină singur. Între timp, eu trebuia să ajung acasă. Am venit în fugă, am urcat la etaj și m-am schimbat în pijama. De cum am terminat, a sosit nebunul ăsta.

Se uită urât la Rusty.

- Lasă-l pe el, spuse Arden. Povestește-mi de tata!

- După ce a plecat Rusty, m-am dus înapoi în crâng. Eram epuizată.

- Nu-mi pasă! strigă Arden. Spune-mi de tata!

- Era mort. Lisa rosti aceste cuvinte pe un ton definitiv năucitor. Era exact în aceeași poziție în care îl lăsasem. Nu-mi venea să cred, dar... Își ridică brațele în lateral, într-un gest neputincios. N-am mai putut face nimic, Arden.

- În afară de a-i lăsa pe toți să presupună ce-i mai rău despre el, în loc să creadă aceleași lucruri despre tine.

- Da! Mi s-a părut soluția perfectă. O soluție care era atât de... curată.

- Fără efort, fără consecințe.

- Dacă aș fi fost condamnată să fac închisoare, cum ar fi fost viața ta?

Arden nu putea răspunde la această întrebare.

- Ce-ai făcut cu... el?

Înghiți cu greutate.

- L-am urcat în barcă. L-am pus greutăți. Apoi...

- Oprește-te! Nu vreau să știu.

Lisa păru gata să protesteze, dar apoi spuse încet:

- Iubea lacul ăla...

După o clipă, Rusty scoase un fluierat.

- Ai avut o noapte încărcată, fato. A trebuit să scapi de un cadavru și să ascunzi o geantă cu bani.

- Și tu te-ai învârtit în jurul ei, Rusty. Ai fost atât de aproape... Arată o distanță cam de doi centimetri între degetul mare și arătător. Chiar îmi țineam răsuflarea.

Lui Arden i se păru că temperatura corpului lui creștea cu câteva grade în doar câteva secunde.

- Și mai târziu? Ce-ai făcut cu el?

- Ți-am spus. L-am cheltuit. Zâmbi. Până la ultimul cent.

Rusty o luă în cătarea pistolului și trase. Pe chipul ei apăru o expresie de șoc.

Arden nici măcar nu-și dădu seama ce se întâmplase până ce sora ei se prăbuși în față și se lăsă moale pe pământ. Apoi începu să țipe.

Conducând cu o viteză nesocotită de riscantă, Ledge sunase de mai multe ori pe mobilul lui Arden. Toate apelurile lui fuseseră preluate direct de mesageria vocală. Așa că nu fu deloc surprins când, ajungând suficient de aproape încât să vadă casa ei, zări mașina lui Rusty pe alee, blocând ieșirea mașinilor lui Arden și a Lisei.

Primul său impuls fu să vină cu mașina cât mai aproape și să năvălească înăuntru. Totuși, neștiind ce grozavii se întâmplau înăuntru, neștiind în ce fel de pericol se afla Arden, își lăsă camioneta chiar în gura aleii care ducea la garaj. Când se dădu jos, văzu alte vehicule care veneau în mare viteză din diferite direcții spre casa familiei Maxwell.

Cavaleria. Slavă Domnului că-l avea pe Don!

Nu așteptă sosirea întăririlor, ci porni pe alee pe jos, cu revolverul scos. Era și acum încărcat, din seara anterioară, când i-l lăsase lui Arden, să se apere cât trata el cu Hawkins.

Singura lumină din casă răzbătea prin fereastra camerei unde dormea Arden. Alergând cu spatele încovoiat, se apropie de ea precaut, bucurându-se acum că ploaia deasă servea drept o formă de camuflaj.

Pe fereastră, îi văzu pe cei trei într-o dispunere care aproape că-i făcu inima să explodeze. Rusty o ținea pe Arden lipită de el, cu un pistol de nouă milimetri lipit de țesutul moale de sub bărbie. Putea să moară. În orice clipă.

Totuși, de cum Ledge reuși să proceseze acest gând îngrozitor, Rusty îndreptă brusc arma spre Lisa și apăsă pe trăgaci. Ledge reacționează așa cum fusese antrenat să o facă. Trase. Proiectilul spulberă geamul și obținu exact

efectul dorit: îl sperie pe Rusty, făcându-l să-i dea drumul lui Arden.

În clipa în care Ledge văzu un spațiu infinitesimal între ei, trase un al doilea foc. Care nimeri exact unde fusese țintit.

Rusty era scos din joc.

Ledge se aruncă prin ceea ce mai rămăsese din geam.

Rusty îi dădu drumul lui Arden atât de brusc că aceasta se clătină și se izbi de perete, lovindu-și cotul. Dar nu înregistrează durerea și conștientiză doar vag celelalte două focuri de armă ulterioare care reverberară în spațiul strâmt, zgomotul puternic făcut de geamul spulberat, bufnetul de pași.

Se lansă împleticit către Lisa și se lăsă în genunchi, dar nu putu să o atingă din cauza legăturilor de la mâini. Disperată, începu să-și tragă mâinile, într-o încercare frenetică de a se elibera. Un glas pe care ajunsese să-l cunoască bine se auzi din spatele ei.

- Stai nemișcată!

Se uită peste umăr. Ledge îngenunchease în spatele ei. Tăie colierul de plastic cu cuțitul de buzunar. În secunda următoare, Arden se răsuci cu blândețe și o întoarse pe Lisa pe o parte. Când aceasta clipi, Arden suspină, ușurată.

Ledge, care identificase rana Lisei, își ridică ochii spre ai lui Arden și ce văzu aceasta în ei o făcu să tremure.

- Ambulanța acum urcă pe alee, zise el.

Arden se uită din nou la Lisa, care își mișca mâna neliniștit, ca și cum ar fi încercat să apuce ceva, până ce o găsi pe a lui Arden. Dându-și seama ce încerca sora ei, Arden își prinse degetul mic de al ei. Lisa închise ochii pentru o clipă, după care îi redeschise și trase ușor de degetul lui Arden.

Aceasta se aplecă peste ea, punându-și urechea chiar în dreptul buzelor Lisei, dar ce reuși să îngaimă aceasta

nu fu decât o bolboroseală de neînțeles. Arden se trase înapoi pentru a-i privi chipul, dar ochii Lisei erau deja întredeschiși și absenți.

Arden simți ceva mișcare agitată în spatele ei și, în același moment, Ledge își puse palmele pe umerii ei și o trase în picioare.

- Fă-le loc!

Paramedicii se înghesuiră în spațiul creat. Unul începu imediat să-i administreze manevre de resuscitare Lisei.

- Lisa? Arden sughiță, suspinând. Lisa?

Ledge își petrecu brațul pe după corpul ei și o trase aproape.

Lisa era în continuare resuscitată când o puseră pe o targă și o duseră în ambulanță. Arden fu ajutată să urce și ea alături. Ușile se închiseră, iar vehiculul porni cu viteză pe alee, spre drumul principal.

Ledge văzuse în ochii unuia dintre asistenților care se ocupaseră de Lisa ceea ce el știa deja. Fusesse o rană în abdomen. Șansele de supraviețuire erau foarte mici. Voia să fie alături de Arden.

Dar ea ș-ar putea să nu vrea să fie alături de el.

Ploaia se oprise. Bărbații pe care îi trimisese Don să îl ajute dacă era nevoie erau adunați într-un cerc în curte, vorbind între ei despre ce se întâmplase și dând declarații polițiștilor care sosiseră în același timp cu ambulanța. Unii erau de la postul local de poliție, din subordinea șerifului. Alții, observă Ledge cu ușurare, erau de la alte unități. Și aveau să fie imparțiali.

Unul dintre rangerii pensionați îl observă pe Ledge și își trecu vârfurile degetelor de-a lungul borului pălăriei. Ledge dădu din cap, salutându-l înapoi, dar nu se alătură grupului. Rămase pe treptele din fața ușii din spate.

În scurt timp, Rusty fu scos pe targă din dormitor, prin bucătărie și pe ușa la care aștepta Ledge. Glonțul

calibrul .357 îi zdrobise umărul lui Rusty, făcându-i-l țândări. Paramedicii suturaseră vasele de sânge afectate, dar Ledge știa că durea ca naiba. Dar n-avea să moară din asta. Exact asta fusese și intenția lui Ledge.

Nu se uitase în ochii lui Rusty.

Acesta îi înjura pe paramedicii care cărau targa. Când îl zări pe Ledge, încercă să se ridice în capul oaselor, forțând curelele de piele care îl țineau în poziție orizontală.

- Dracii să te mănânce, Burnet. M-ai schilodit.

- Poate.

- Nu mi-am încheiat socotelile cu tine.

- A, ba da, Rusty.

- O să te omor!

Ledge făcu ceva ce nu ar fi crezut în veci că avea să facă în prezența lui Rusty Dyle. Zâmbi.

- Nu prea cred.

epilog

O pereche de faruri trecu peste ferestrele camerei de zi înainte de a dispărea. O ușă fu închisă. Pași răsunară pe verandă, după care încuietoarea nouă a ușii din față fu deblocată cu un declic hotărât, iar ușa se deschise.

Ledge stătea drept, profilat pe fundalul cerului la amurg.

Arden rămase pe loc, așezată pe a doua treaptă a scării interioare, cu degetele de la picioarele goale curbate peste marginea treptei de mai jos. Pantofii ei cu toc înalt se aflau pe jos, unde îi descălțase. Întunericul din interior era împlânzit doar de două lumânări, pe care ea le așezase de-o parte și de cealaltă a poliței căminului.

- Bună.

- De unde ai făcut rost de cheie?

- L-am mituit pe lăcătuș.

Ledge recunoscuse asta fără nici o urmă de stânjenală sau de remușcare. Arden abandonează subiectul.

- De unde ai știut că o să fiu aici?

- Mi-am dat seama, pur și simplu.

Trecuseră patru zile de când decesul Lisei fusese pronunțat, fără că manevrele de resuscitare să fi dat rezultate. În acest timp, fuseseră ocupați cu formalități legale și de altă natură, astfel că el și Arden nu putuseră să se întâlnească. Ea nu îl căutase. El nu făcuse nici o încercare să o vadă. Nu vorbiseră nici măcar la telefon.

Probabil că Ledge simțise că Arden avusese nevoie de timp și de distanță față de el pentru a asimila tot ce i se dezvăluise în ultima oră a vieții Lisei.

Banda care delimita locul crimei fusese îndepărtată de pe casă chiar în acea zi. Lui Arden i se permisesse să se întoarcă și simțise că trebuia să o facă. Totuși, după ce luase lumânările dintr-un sertar din bucătărie, se dusesse în camera de zi, deși era cea mai puțin confortabilă cameră, neavând nimic pe care să se poată așeza.

Nu avea să mai intre niciodată în camera aceea bună la toate.

Când plecase cu Lisa în ambulanță, nu luase nimic cu ea, cu excepția poșetei. Toate hainele pe care le avea acum pe ea fusese nevoită să și le cumpere. Rochia neagră pe care o purta era adecvată stării ei funebre.

Ledge închise ușa din față a casei și veni spre ea. Când se apropia, Arden îl surprinse că se uita la picioarele ei. Tivul rochiei se afla la câțiva centimetri buni deasupra genunchilor îndoiți, dar nu voia să tragă în jos de el și să atragă și mai multă atenție asupra zonei.

Ledge se lăsă pe aceeași treaptă, lângă ea. Nu se uită unul la celălalt și nici nu schimbă vreă vorbă un minut încheiat, apoi Ledge spuse:

- Ai înmormântat-o azi?

- Ai auzit?

- În orașul ăsta, nimic nu se poate ține secret.

- Ba tu ai putut. Și-ai făcut-o. Și, clar, la fel a făcut și Lisa.

Ledge expiră, plin de regret.

- Am auzit despre cel mai îngrozitor secret pe care l-a păstrat. Doamne, îmi pare atât de rău, Arden...

Ledge nu apucase să asculte acea dezvăluire șocantă, care fusese rostită cu doar câteva secunde înainte ca el să spulbere geamul camerei.

- Cine ți-a spus? întrebă Arden.

- Detectivul care mi-a luat declarația. O luase și pe a ta înainte. Își întoarse capul pentru a se uita la ea. Vrei să vorbim despre asta?

- Nu. M-am săturat de subiectul ăsta.

- Bine, nu insist.

Continuară să stea acolo în tăcere. Apoi ea spuse:

- Întrevederea noastră cu procurorul general...

- Rămâne în așteptare. Un procuror din subordinea lui Rusty - tânăr, idealist, care nu-l regretă deloc pe fostul lui șef - se ocupă de demascarea publică a lui Rusty cu pasiunea unui cruciat. Deja l-a pus sub acuzare pentru două omoruri de gradul I - Lisa și Hawkins. Asta fără să facă încă referire la moartea lui Brian Foster. A declarat că Rusty a dus corupția la noi culmi și a promis că vor cădea capete în poliția orașului și la tribunalul districtual. Și asta e doar începutul. În lumina tuturor acestor dezvăluiri, jaful de la magazinul Welch's, tocmai din 2000, e cam pe ultimul loc pe lista priorităților lui.

- El și procurorul general probabil că nu vor mai dori să redeschidă ancheta respectivă.

- Probabil. Dar vreau să fie consemnată recunoașterea mea, chiar dacă e într-o simplă declarație. De asemenea, vreau să îmi cer scuze oficial față de tine. Aici și acum. O privi fix în ochi. Arden, îmi pare rău că nu ți-am mărturisit mai devreme participarea mea la jaf. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul în ziua aceea în care ai venit la mine în atelier. Intențiile îmi erau bune, dar poate că modul în care m-am gândit să procedez n-a fost așa strălucit.

Expresia lui serioasă era subliniată de jocul de lumini și umbre proiectat de cele două lumânări pe trăsăturile lui.

- Da, ar fi trebuit, spuse ea încet. Dar dacă nu ai fi ajuns aici când ai făcut-o, Rusty m-ar fi omorât și pe mine. În schimbul salvării vieții mele, pot și eu să te iert pentru greșeala comisă.

Ledge păru gata să mai spună ceva, dar își ceruse deja scuze, ea le acceptase, așa că, înainte să mai insiste, Arden schimbă subiectul.

- Mulțumesc că ai luat legătura cu firma de demolări în numele meu.

- Ai primit deja ceva vești de la ei?

- În dimineața asta. Maistrul vine mâine să verifice casa, să vadă de ce o să aibă nevoie. Toate mobilele și obiectele de gospodărie, plus lucrurile mele vor fi donate către o organizație de caritate. Nu vreau nimic de aici. Oricum nu aveam mare lucru aici.

Ledge se uită la ea, prin pleoapele îngustate, o privire care-i arăta empatia de care era în stare.

- Nu e prea târziu să te răzgândești.

- Nu, casa asta trebuie dăruită.

Ledge se uită la pianină.

- Și asta?

- Am anunțat deja un centru de îngrijire de zi că pot să vină să o ridice.

- Drăguț.

Arden trase aer adânc în piept, ostenită.

- Trebuie să mă ocup și de treburile Lisei din Dallas. Sunt o groază de lucruri de pus la punct.

- Pentru asta are omul contracte cu birouri de avocatură.

- Știu. Dar vor fi atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Să-i sortez lucrurile personale și ce-a mai rămas din cele ale lui Wallace. Casa va trebui să fie vândută. Pot să apelez la ajutorul Helenei, dar, în mare parte, deciziile despre ce să se facă cu totul vor cădea în sarcina mea. Mă obosește extrem doar să mă gândesc la asta.

- Atunci nu te mai gândi. Se vor face toate. Fluxul de capital nu va fi o problemă pentru tine. O să fii bogată.

- Da.

- Încearcă să-ți ții fericirea în frâu.

Arden recunoscuse că era ironic.

- Lisa își dorea cu ardoare să fie bogată, eu, nu. Sunt recunoscătoare că am o siguranță financiară, dar o să mă ocup să donez mare parte din averea asta.

- Hmm?

- O să înființez o fundație care va gestiona donații către mai multe organizații de caritate.

- Da? Grozav. Pot să susțin cauza organizațiilor care ajută veteranii?

- Să-mi dai niște nume. Vor fi primele pe lista de beneficiare. Îi zâmbi, dar gândurile îi erau serioase. Am o groază de lucruri de învățat. Va fi ca un serviciu cu normă întreagă, dar întâmplător chiar am nevoie de un serviciu cu normă întreagă și să supervizez așa ceva mă umple de entuziasm. Îmi dă o senzație de bine, ca și cum asta ar fi misiunea pe care o căutam, ca și cum pentru asta aș fi fost făcută și nu o știam până acum. Gâtul i se contractă de emoție. Mi-aș fi dorit, totuși, să nu ajung să am această revelație așa.

Ledge o lăsă câteva clipe, după care îi spuse:

- Ei bine, înainte să începi să-ți donezi în stânga și-n dreapta averea, nu uita că ai să-mi dai o sută de dolari.

- 85.

- Cum așa?

- Îți scad 15 dolari pentru cheia la casă pe care ți-ai însușit-o. Își zâmbiră, după care Arden spuse: Am vorbit destul despre mine... Ai fost să-l vezi pe unchiul tău?

- Ieri, am stat la el aproape o oră. I-am dus o cutie de Blue Bell, din care n-a vrut să-mi dea și mie. Când vine vorba de înghețată, e tare lacom.

- Ai aflat ceva de angajata care a sunat la bar, cu minciuna aia care te-a alarmat?

- George a descoperit-o în doi timpi și trei mișcări. Era tânără, necoaptă. Rusty a flirtat cu ea în dimineața aia în care a fost acolo și a impresionat-o, așa că atunci când a sunat-o și a rugat-o să-l ajute să pună în aplicare o farsă...

- O farsă?

- Ei, fata n-a știut ce face și nu a avut intenții rele. Și-a învățat lecția, totuși. George insistă ca în centru să se implementeze o politică de securitate mai strictă.

- Am încredere în George că va reuși.

- A, poți să fii sigură.

Arden șovăi o clipă.

- Ce e?

- Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe unchiul tău Henry înainte...

- Și eu. Ți-ar fi plăcut de el. Toți îl plăceau. Mi-e dor de el.

Expresia îi deveni nostalgică și tristă, iar lui Arden i se frânse inima de mila lui. Ferindu-și privirea, își mișcă umerii și gâtul, pentru a-și întinde mușchii. Era extrem de obosită.

- Crystal și Marty s-au întors? Știu că s-a terminat cu Rusty?

- Da. Sărbătoresc în New Orleans.

- E pregătit New Orleansul pentru Marty?

- Mă îndoiesc. Și-a făcut un piercing.

- Unde?

- Mi-a fost frică să întreb.

Arden schiță un zâmbet, după care întrebă ușor:

- Le-ai spus despre Lisa?

- Da.

- Totul?

- Da. M-am gândit că ai prefera să le spun eu decât să audă cine știe ce versiune distorsionată prin rețeaua de bârfe din oraș.

- Da, așa e. Mulțumesc.

- M-au rugat să-ți transmit condoleanțele lor.

Arden dădu aprobator din cap, iar privirea i se duse către văpăile lumânărilor în continuu tremur de pe polița căminului. Îi aduceau aminte de altarul unei biserică, ceea ce o făcu să spună:

- Poate că ar fi trebuit să chem un preot azi. Totuși, având în vedere situația, nu mi s-a părut potrivit.

- Nu cred că există reguli despre ce e potrivit și ce nu într-o situație ca a ta. Chiar și dacă există, decizia îți aparține.

- N-am fost decât trei. Directorul firmei de pompe funebre, eu și Helena. Țsta a fost tot alaiul Reginei Sezonului.

Glasul i se frânse, iar corpul i se înclină către al lui. Brațele lui o prinseră, o traseră la pieptul lui și îi potrivă capul sub bărbia lui.

- Ai întrebat de toți ceilalți. Dar tu cum ești?

- Foarte bucuroasă că ți-ai făcut apariția acum.

- Chiar așa?

- Da.

- N-am știut cum o să-ți pice venirea mea. Acum, că știi...

- Îmi pică mereu bine să te văd, Ledge.

Îl îmbrățișă mai strâns.

- Da?

- În stil mare, chiar.

- Slavă Domnului!

Ledge îi împinse ușor capul pe spate, își trecu degetul mare peste buza ei inferioară, după care o sărută de parcă viața lui ar fi depins de asta. Arden își petrecu brațul pe după gâtul lui și, eliberându-și gura de a lui, suspină:

- Fă-mă a ta, Ledge!

Se lăsară pe podea. Ledge îi ridică poalele rochiei peste șolduri și îi dădu jos lenjeria intimă. Ajunsese abia la jumătate cu nasturii de la șliț când Arden îi dădu nerăbdătoare mâinile deoparte și se ocupă ea de restul. Se împreunară iute și febril, iar când Arden îi strigă numele, el se mai împinse o dată și se uni pe deplin cu ea.

Când se întoarseră amândoi la realitate, storși de vlagă, Ledge se cuibări în ea. Treptat, își recăpătă controlul asupra simțurilor, ca și ritmul normal al respirației. Degetele ei începură să hoinărească leneșe prin părul lui și îi cuprinseră ceafa.

- Crezi că sunt o persoană îngrozitoare? Întrebă ea în șoaptă.

Ledge își înalță capul și îi cercetă chipul, dând într-o parte și în cealaltă șuvițele de păr care i se lipiseră de obraji din cauza lacrimilor.

- Ce s-a întâmplat?

- Azi mi-am îngropat sora. Dar, mai mult decât orice, îmi doream... aveam nevoie... de asta.

- De sex.

Arden începu să plângă de-a dreptul. Ledge o trase la pieptul lui și o întoarse până ce ajunsese să stea peste el.

- Ai nevoie și de asta.

Și o ținu lipită de el, cu palmele lui mari, îndemânatic și ferme alintând-o în timp ce ea jelea.

Trecu o oră până se ridicară, într-un final, și își aranjă hainele. Arden își luă geanta și pantofii, după care se ridică pe vârfuri și îi dădu un sărut tandru.

- Mulțumesc.

Cu un aer posesiv, el o cuprinse cu brațul pe după gât și își trecu ușor degetul mare de-a lungul maxilarului ei.

- Plăcerea a fost de partea mea.

Arden își puse o palmă pe pieptul lui.

- Ți-am udat cămașa.

- Sunt dispus oricând.

Ea își sprijini din nou obrazul pe pieptul lui.

- Lisa a comis o faptă îngrozitoare, dar asta nu anulează toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru mine. Practic, a renunțat la tinerețea ei pentru mine. Am iubit-o și știu sigur că și ea m-a iubit.

- Nimeni n-ar putea să te contrazică. Ledge o sărută în creștet, după care se aplecă pe spate, să o vadă mai bine. Cum ți se pare căbănuța aia în care stai?

- De unde știi... Apoi izbucni în râs. Nu contează!

- Mă lași să te aduc acasă - acasă la mine - să-ți dau un burbon și să-ți fac o baie? Am o cadă suficient de mare pentru două persoane.

- Și chiar pentru mai multe.

- Să-nțeleg că accepți?

- Cu entuziasm, chiar.

Ledge ridică dintr-un umăr.

- Și, dacă-ți place în seara asta, ai putea rămâne pe perioadă nedeterminată.

Arden ridică din sprâncene.

- Asta e o invitație?

- Fără obligații. Doar că, în curând, n-o să ai nici un acoperiș deasupra capului. Aruncă o privire către zona de luat masa. Sper că vor începe operațiunea de demolare cu candelabrul ăla.

Arden râse din nou, cu inima mai ușoară decât și-o simțise de-o groază de vreme.

- De fapt, sinceră să fiu, îmi place ideea de a avea obligații.

- Bine. Și mie. Hai să pornim!

Ținându-se pe după mijloc, ieșiră pe ușa casei.

- Ah, lumânările...

Ledge se întoarce la cămin și își trecu palma peste polița din lemn șlefuit.

- Ești sigură că nu vrei să păstrezi asta?

- Vrei tu? Dacă da, poți să o iei.

- Mulțumesc. Mă ocup de renovarea unei case în care cred că o să adauge o tușă de farmec autentic. Se dădu un pas înapoi și măsură din priviri hornul simplu, din cărămidă. Restul e plictisitor, n-are nici un farmec.

Arden îl privise cu ochi plin de adorație, când dintr-odată fu smulsă din atitudinea ei visătoare.

- Hornul!

Ledge își pusese palma căuș după una dintre lumânări, pregătindu-se să o stingă.

- Stai puțin! Ledge... A zis ceva de horn.

- Ce?

- Lisa. Chiar înainte să moară. Nu-ți aduci aminte? Mi-a șoptit ceva, dar nu am înțeles. Își ridică degetele la gură. A zis „horn“.

Se uitară unul la celălalt cu o mare întrebare suspendată în spațiul dintre ei. Ledge spuse:

- Aprinde lumina!

Arden se execută. Ledge se lăsă în genunchi în vatră, deschise șuberul, stârnind o cascadă de funingine și se uită în sus pe coș.

- Ai o lanternă?

- În bucătărie.

Arden se duse în mare grabă în bucătărie și o luă dintr-un sertar. I-o duse lui Ledge, care începu să lumineze coșul cu ea.

- E ceva pe-acolo?

Ledge nu zise nimic, dar își schimbă poziția, înaintând mai mult și întinse brațul drept în sus, strângând din dinți în timp ce se forța să ajungă. Trase tare de ceva de mai multe ori, după care își retrase brațul și sări afară tocmai când o geantă din pânză impermeabilă căzu în vatră. Scuturându-și palmele de praf și funingine, Ledge se ridică încet în picioare și zise printre dinți:

- Să fiu al dracului!

Arden întrebă în șoaptă:

- Asta e?

- Asta e și e tot plină.

Se uitară amândoi la geantă ca și cum s-ar fi așteptat să înceapă să respire.

- I-a spus lui Rusty că nu mai avea banii, că îi cheltuisese. Până la ultimul cent, rosti Arden, imitând tonul provocator al Lisei. Sigur a vrut să-l provoace să facă ce-a făcut.

- Da. A împușcat-o imediat. Arden continuă să se uite fix la geantă. Proprietarii de la Welch's și-au recuperat paguba de la firma de asigurări?

- Da. La momentul respectiv, asta mi-a ușurat considerabil conștiința, spuse el.

- Și-atunci ce se întâmplă cu banii furați, dacă sunt recuperați?

- Sunt convins că procurorul ăla tânăr și înflăcărat o să poată să ne lămurească.

- Hmm... După o clipă, adăugă: Închipuie-ți numai câte formulare și referate vor trebui făcute, plus că are și-așa o groază de muncă de dus la capăt.

Ledge se uită pieziș la ea.

- Ce-i în mintea ta?

Arden trase adânc aer în piept și expiră încet.

- Mă gândesc ce donație providențială ar fi banii ăștia pentru a-mi lansa fundația. Ceva ce-a iscat atâta suferință să fie folosit pentru bine. Ar trebui gândiți special pentru o cauză deosebit de meritorie. Aș zice... pentru cercetarea și dezvoltarea de mijloace de tratament pentru Alzheimer.

Ledge înghiți cu greu și spuse, cu un glas răgușit de emoție:

- Îmi place cum gândești.

- Bine. Deci ne-am înțeles.

Ledge îi cuprinse talia cu brațul și o trase lângă el.

- Așa se explică de ce Lisa nu a vrut să se facă nici un fel de lucrări la casă.

- Se explică și mai mult de atât.

Ledge se uită întrebător la ea.

- N-am înțeles ultimul cuvânt pe care l-a rostit și, chiar dacă aș fi făcut-o, n-aș fi putut să-i înțeleg semnificația. Nu până în momentul acesta.

- Ce cuvânt a spus?

Încet, Arden spuse:

- Ispășire.

În noaptea de dinaintea Paștelui, patru persoane aparent fără nici o legătură comit ceea ce păruse a fi jaful perfect, fugind de la fața locului cu o jumătate de milion de dolari. Și totuși, până dimineață, planul lor fusese făcut fărâme. Unul dintre ei era în spital. Un altul în închisoare. Unul la morgă. Iar cineva fugise cu prada.

Douăzeci de ani mai târziu, Arden Maxwell, fiica bărbatului care dispăruse în aceeași noapte – și despre care toți presupuneau că fugise cu prada, după ce-și omorâse complicele – se întoarce în casa familiei sale de lângă misteriosul lac Caddo, încercând să-și reclădească viața și să găsească răspunsuri pentru întrebările care au chinuit-o mereu.

În drumul ei către adevăr, ajunge să se alieze cu Ledge Burnet, un erou de război plin de secrete, care o provoacă, o salvează și o ispitește, conducând-o pe un traseu presărat cu pasiuni surprinzătoare, minciuni pulberate și lecții de dragoste.

Adevărul se dovedește a fi neașteptat și dureros, și, prin el, Arden devine atât catalizatorul dezvăluirilor, cât și al unui noi început.

„Un roman cu ritm alert, scene de acțiune pline de inventivitate și o poveste de dragoste fierbinte, care se dovedește, ca de fiecare dată, un câștigător.”

Publishers Weekly

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărțile ei au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

e
Book

Tradiție din 1989

www.liternet.ro

ISBN 978-606-33-7552-1

9 786063 375521